Dragă Jurnalule, şopti Elena, cât de frustrant poate fi totul! Te-am lăsat în portbagajul Jaguarului şi acum e ora două dimineaţa, îşi împunse cămaşa de noapte cu degetul, de parcă ar fi făcut o bifa acolo. Apoi şopti şi mai încet, rezemându-şi fruntea de fereastră: Şi mi-e frică să mă duc afară... în întuneric... şi să te iau. Mi-e frică!

Mai împunse o dată cu degetul şi apoi, simţind cum lacrimile îi alunecă pe obraji, îşi deschise fară tragere de inimă mobilul pe înregistrare. Era o irosire prostească a bateriilor, dar nu putea să n-o facă. Avea nevoie de asta.

— Aşadar, iată-mă, spuse ea încet, aşezată în capul oaselor în maşină. Asta trebuie să fie nota mea în jurnal pentru ziua de azi. Apropo, noi am stabilit o regulă în această călătorie: eu dorm pe bancheta din spate a jaguarului, iar pentru Matt şi Damon e Marele Necunoscut de Afară. Acum e atât de întuneric acolo, că nu-l văd pe Matt nicăieri... Dar am început să-mi pierd minţile... plâng şi mă simt pierdută... şi atât de singură fară Stefan... Trebuie să scăpăm de Jaguar — e prea mare, prea roşu, prea bătător la ochi şi prea de neuitat când noi încercăm să nu îşi amintească nimeni de noi când ne îndreptăm către locul de unde putem să-l eliberăm pe Stefan. După ce-o să vindem maşina, pandantivul cu lapislázuli şi diamante pe care mi l-a dăruit Stefan cu o zi înainte să dispară o să fie cel mai preţios lucru care mi-a rămas. Cu o zi înainte... ca Stefan să fie păcălit şi convins să plece, crezând că ar putea deveni o fiinţă omenească obişnuită. Iar acum... Cum să nu mă gândesc la ceea ce ei i-ar putea face chiar în clipa asta — oricine ar fi aceşti "Ei"? Probabil kitsune-le, acele spirite-vulpi malefice din închisoarea numită Shi no Shi.

Urmă o pauză, în care Elena îşi şterse nasul cu mâneca de la cămaşa de noapte.

— Cum am reuşit să mă bag în situaţia asta? Clătină din cap şi lovi cu pumnul încleştat în spătarul scaunului.

— Poate că dacă îmi dau seama de asta, aş reuşi să născocesc Planul A. Întotdeauna am un plan A. Iar prietenele mele au întotdeauna un Plan B şi un Plan C ca să mă ajute. Elena clipi repede din ochi, gândindu-se la Bonnie şi Meredith. Dar acum mă tem că n-o să le mai văd niciodată. Şi mi-e frică pentru tot oraşul Fell's Church.

Pentru o clipă, rămase nemişcată, cu pumnul încleştat pe genunchi. În adâncul ei, o voce mititică spunea: "Aşa că termină cu văicăreala, Elena, şi gândeşte. Gândeşte. Ia-o cu începutul."

Începutul? Care era începutul? Stefan?

Nu, ea locuise în Fell's Church cu mult timp înainte să vină aici Stefan.

încet, aproape ca şi cum ar fi vorbit în vis, spuse în mobilul ei:

— În primul rând: cine sunt eu? Sunt Elena Gilbert, de optsprezece ani. Apoi continuă, şi mai încet: Eu... nu cred că e o înfumurare să spun că sunt frumoasă. Dacă n-aş şti că sunt, ar trebui să nu mă fi uitat niciodată în oglindă sau să nu fi auzit nici un compliment. Nu e ceva de care ar trebui să fiu mândră — e doar ceva pe care l-am primit de la mama şi tata. Cum arăt? Am păr blond care îmi cade oarecum vălurit pe umeri şi ochi albaştri despre care unii oameni spun că sunt la fel ca nişte lapislázuli: albastru-închis stropiţi cu auriu. Elena scoase un hohot de râs înăbuşit. Poate că de-asta mă plac vampirii.

Apoi buzele ei se strânseră şi, privind lung în întunericul din jurul ei, vorbi pe un ton serios.

— O mulţime de băieţi m-au numit cea mai frumoasă fată din oraş. Iar eu m-am amuzat cu ei. I-am folosit doar — pentru a câştiga popularitate, pentru distracţie.

Sunt sinceră, da? I-am considerat nişte jucării, sau trofee. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar lipsea ceva. Ceva ce am ştiut toată viaţa că avea să vină — dar nu ştiam exact ce. Aveam mereu senzaţia că sunt în căutarea a ceva ce nu puteam găsi niciodată cu băieţii. Nimic din toate intrigile sau joaca mea cu ei nu-mi atingea... profunzimile sufletului... până când a apărut un băiat foarte special. Elena se opri, înghiţi nodul care i se pusese în gât şi repetă: Un băiat foarte special. Numele lui era Stefan. Şi el s-a dovedit a nu fi cine părea, un băiat în ultimul an de liceu, obişnuit — dar absolut superb, cu păr negru ciufulit şi ochi verzi ca smaraldele. Stefan Salvatore s-a dovedit a fi un vampir. Un vampir adevărat. Elena trebui să se oprească pentru a trage de câteva ori, înăbuşit, aer în piept înainte de a putea rosti următoarele cuvinte: La fel ca şi superbul lui frate mai mare, Damon.

Îşi muşcă buzele şi tăcu. Păru să treacă mult timp înainte să adauge:

— Oare l-aş fi iubit pe Stefan dacă aş fi ştiut de la bun început că e vampir? Da! Da! Da! M-aş fi

îndrăgostit de el oricum! Dar asta a schimbat lucrurile... şi m-a schimbat şi pe mine.

Degetul Elenei desenă uşor un model pe cămaşa ei de noapte.

— Vezi tu, vampirii îşi arată dragostea schimbând între ei sânge. Problema era... că am schimbat sânge şi

cu Damon. Nu chiar de bunăvoie, ci pentru că mă urmărea întruna, zi şi noapte. Oftă.

— Ceea ce spune Damon e că vrea să mă transforme în vampir şi Prinţesa lui a întunericului. Asta se traduce cu: mă vrea cu totul pentru el. Dar eu nu m-aş încrede în Damon decât dacă şi-ar da cuvântul. Ăsta e un capriciu al lui, nu-şi calcă niciodată cuvântul.

Un zâmbet ciudat se aşternu pe buzele Elenei, dar acum ea vorbea calm, fluent, aproape uitând de telefon.

— O fată încurcată cu doi vampiri... ei, asta duce inevitabil la probleme, nu-i aşa? Prin urmare, poate că merit ce-am căpătat. Am murit. Nu doar "murit" ca atunci când ţi se opreşte inima şi ei te resuscitează şi tu îţi revii şi povesteşti cum erai cât pe ce să ajungi în Lumină. Eu am fost în Lumină. Am murit. Şi când m-am întors... ce surpriză! Eram vampir! Damon a fost... bun cu mine, cred eu, când m-am trezit prima oară vampir. Poate că ăsta e şi motivul pentru care încă mai am... sentimente pentru el. Nu a profitat de mine atunci când putea foarte uşor s-o facă... Dar în viaţa mea de vampir am avut timp să fac doar câteva lucruri. Am avut timp să-mi amintesc de Stefan şi să-l iubesc mai mult ca oricând — căci atunci ştiam ce greu era totul pentru el. Am ajuns să-mi ascult propria mea slujbă de înmormântare. Ha! Toată lumea ar trebui să aibă şansa asta. Am aflat că trebuie să port întotdeauna, întotdeauna lapislázuli ca să nu devin un vampir prăjit. Am ajuns să spun la revedere surioarei mele de patru ani, Margaret, şi să le văd pe Bonnie şi Meredith...

Lacrimile continuau să alunece, nebăgate în seamă, pe obrajii Elenei. Dar ea vorbea calm.

— Şi apoi... am murit din nou. Am murit aşa cum moare un vampir când nu are un lapislázuli în lumina soarelui. Nu m-am prefăcut în pulbere; nu aveam decât şaptesprezece ani. Dar soarele mi-a făcut rău. Plecarea mea a fost aproape... în pace. Atunci l-am făcut pe Stefan să-mi promită că o să aibă mereu grijă de Damon. Şi cred că Damon ajurat, în mintea lui, să aibă grijă de Stefan. Şi aşa am murit, Stefan ţinându-mă în braţe şi Damon stând lângă mine în timp ce pur şi simplu m-am stins, ca şi cum m-aş fi cufundat în somn. După aceea, am avut vise de care nu-mi amintesc, şi apoi, dintr-odată, într-o zi, toată lumea a fost surprinsă pentru că eu le vorbeam prin Bonnie, care e un médium foarte bun, biata de ea. Cred că primisem sarcina de a fi spiritul păzitor al oraşului. Fell's Church era în primejdie. Trebuiau să lupte împotriva pericolului şi, într-un fel, când erau siguri că pierduseră bătălia, am fost aruncată înapoi în lumea celor vii pentru a ajuta. Şi... ei bine, când războiul a fost câştigat, am rămas cu aceste puteri ciudate pe care nu le înţeleg. Dar acolo era şi Stefan! Eram din nou împreună!

Elena se cuprinse cu braţele strâns şi rămase aşa, ca şi cum l-ar fi înlănţuit pe Stefan, închipuindu-şi braţele lui calde înfăşurând-o. Ochii i se închiseră, respiraţia i se domoli.

— Cât despre puterile mele, să vedem. E telepatía, care funcţionează dacă cealaltă persoană e şi ea telepatică. .. aşa cum sunt toţi vampirii, dar în mod diferit, asta dacă în momentul respectiv nu schimbă sânge cu tine. Şi pe urmă sunt Aripile mele. Da, e adevărat — am Aripi! Iar Aripile au puteri incredibile — singura problemă e că nu am nici cea mai mică idee cum să le folosesc. E una pe care o simt uneori, ca de pildă chiar acum, când încearcă să iasă din mine, încearcă să le dea formă buzelor mele pentru a o numi, încearcă să-mi aşeze trupul în poziţia potrivită. Sunt Aripile Protecţiei, şi asta sună ca un lucru de care am avea nevoie în această călătorie. Dar nici măcar nu-mi pot aduce aminte cum am făcut vechile Aripi să funcţioneze — cu atât mai puţin să-mi imaginez cum să le folosesc pe astea noi. Rostesc cuvintele întruna, până când încep să mă simt ca o tembelă — dar nu se întâmplă nimic... Aşadar, sunt din nou o fiinţă omenească — la fel de omenească precum Bonnie. Şi, oh, Doamne, măcar dacă aş putea să le văd pe ea şi Meredith acum! Dar îmi repet întruna că mă apropii de Stefan cu fiecare minut. Asta, dacă ţinem seama de felul în care Damon ne duce încolo şi-ncoace şi ne plimbă în toate părţile astfel încât cel sau cei care ar putea să ne găsească să ne piardă urma. De ce-ar vrea cineva să ne găsească? Ei bine, vezi tu, când m-am întors din Viaţa de Apoi, a fost o explozie uriaşă de Putere pe care a văzut-o oricine din lumea asta care poate vedea Puterea... Ei, cum să explic eu Puterea? E ceva ce are toată lumea, dar pe care

oamenii — cu excepţia mediumurilor adevărate, cum e Bonnie — nici măcar nu-l recunosc. Vampirii în mod clar au Putere, şi o folosesc pentru a-i Influenţa pe oameni să îi placă, sau să creadă că lucrurile sunt altfel decât în realitate — aşa cum Stefan le-a Influenţat pe secretarele de la liceu să creadă că actele lui sunt în regulă atunci când s-a "transferat" la liceul "Robert E. Lee". Sau se folosesc de Putere pentru a spulbera alţi vampiri sau creaturi ale întunericului — sau oameni. .. Dar vorbeam de explozia de Putere atunci când eu am căzut din cer. A fost atât de mare, încât a atras atenţia a două creaturi oribile din cealaltă parte a lumii. Şi apoi ele s-au hotărât să vină să vadă ce produsese explozia, şi dacă exista vreo modalitate în care o puteau folosi pentru ele. Nu glumesc atunci când spun că erau din cealaltă parte a lumii. Erau kitsune, spirite-vulpi malefice din Japonia. Sunt asemănătoare cu vârcolacii noştri — dar mult mai puternice. Atât de puternice, încât folosesc malachi, care sunt de fapt plante, dar arată ca nişte insecte care pot fi la fel de mici cât o gămălie de ac, sau suficient de mari ca să-ţi înghită braţul. Iar malachii ţi se prind de nervi şi se răspândesc pe tot sistemul nervos şi în cele din urmă pun stăpânire pe tine dinăuntru.

Acum, Elena tremura şi vocea ei de-abia se mai auzea.

— Asta i s-a întâmplat lui Damon. Un malach minuscul a pătruns în trupul lui şi a pus stăpânire pe el dinăuntru, şi el a devenit marioneta lui Shinichi. Am uitat să spun, cele două kitsune se numesc Shinichi şi Misao. Misao e fata. Amândoi au părul negru cu vârfurile stacojii, dar al lui Misao e mai lung. Şi se presupune că sunt frate şi soră — dar cu siguranţă nu se poartă ca şi cum ar fi fraţi... Şi în momentul în care Damon a fost posedat pe deplin, Shinichi l-a silit să facă nişte lucruri îngrozitoare. L-a silit să ne tortureze pe Mart şi pe mine, şi chiar şi acum ştiu că Matt tot mai vrea uneori să-l omoare pe Damon pentru asta. Dar dacă el ar fi văzut ce-am văzut eu — un întreg al doilea trup alb, subţire şi ud, pe care l-am tras cu unghiile afară din Damon, unde fusese lipit de şira spinării, în vreme ce Damon îşi pierdea în cele din urmă cunoştinţa de durere — atunci Matt ar înţelege mai bine. Eu nu pot să-l învinuiesc pe Damon pentru ce l-a silit Shinichi să facă. Nu pot. Damon era... nici nu-ţi poţi imagina cât de diferit. Era distrus. Plângea. Era... Oricum, nu cred că o să-l mai văd vreodată aşa. Dar dacă îmi voi recăpăta vreodată puterile Aripilor mele, Shinichi o s-o încurce. Vezi tu, cred că asta a fost greşeala noastră data trecută. În cele din urmă, am reuşit să-i învingem pe Shinichi şi Misao — şi nu i-am omorât. Am avut prea multe scrupule sau am fost prea blânzi, ori ceva de genul ăsta. Asta a fost o mare greşeală. Pentru că Damon nu a fost singurul care a fost posedat de malachii lui Shinichi.

Au fost şi câteva fete, de paisprezece şi cincisprezece ani, şi chiar şi mai mici. Şi nişte băieţi. Care s-au purtat... ca nişte nebuni.

Făcându-şi rău şi făcând rău familiilor lor. Noi am aflat cât era de grav abia după ce deja făcuserăm o înţelegere cu Shinichi. Poate că am fost prea amorali făcând o înţelegere cu diavolul. Dar ei îl răpiseră pe Stefan — iar Damon, care era deja posedat de ei, îi ajutase. Odată ce Damon a redevenit el însuşi, tot ce voia era ca Shinichi şi Misao să ne spună unde era Stefan, iar apoi să plece pentru totdeauna din Fell s Church. În schimbul acestor lucruri, Damon l-a lăsat pe Shinichi să pătrundă în mintea lui. Dacă vampirii sunt obsedaţi de Putere, spiritele-vulpi sunt obsedate de amintiri. Iar Shinichi voia amintirile lui Damon din ultimele zile — timpul în care Damon era posedat şi ne chinuia pe noi... şi timpul în care Aripile mele l-au făcut pe Damon să-şi dea seama ce făcuse. Damon însuşi nu cred că-şi dorea amintirile astea — nici ceea ce făcuse, şi nici cum se schimbase atunci când trebuise să se confrunte cu ceea ce făcuse. Aşa că l -a lăsat pe Shinichi să-i ia amintirile, primind în schimb — pus de Shinichi în mintea lui — locul exact unde se afla Stefan... Problema e că noi l-am crezut pe Shinichi pe cuvânt că o să plece atunci — când de fapt cuvântul lui Shinichi nu are nici o valoare. Mai mult, de atunci el se foloseşte de canalul telepatic pe care l-a deschis între mintea lui şi în cea a lui Damon ca să ia tot mai multe din amintirile lui Damon fără ca Damon să ştie măcar. S-a întâmplat chiar aseară, când am fost traşi pe dreapta de un poliţist care voia să ştie ce făceau la ora aceea târzie din noapte trei adolescenţi într-o maşină foarte scumpă. Damon l-a Influenţat să plece. Dar numai câteva ore mai târziu, Damon uitase cu totul de existenţa poliţistului... Asta îl sperie pe Damon. Şi tot ce-l sperie pe Damon — deşi n-o s-o recunoască niciodată — mă îngrozeşte de moarte. Desigur, ai putea întreba ce făceau de fapt trei adolescenţi în mijlocul necunoscutului, în Union County, Tennessee, conform ultimului indicator pe care l-am

văzut? Ne îndreptam către o Poartă a Dimensiunii întunecate... unde Shinichi şi Misao l-au lăsat pe Stefan în închisoarea numită Shi no Shi. Shinichi doar a introdus această informaţie în mintea lui Damon, şi nu pot să scot de la Damon prea multe despre locul ăsta. Dar Stefan este acolo şi într-un fel sau altul o să ajung la el, chiar dacă asta o să mă omoare... Chiar dacă va trebui să învăţ cum să ucid... Nu mai sunt fetiţa dulce de odinioară, din Virginia.

Elena se opri şi îşi trase răsuflarea. Apoi, ghemuindu-se şi cuprinzându-se cu braţele, continuă:

— Şi de ce este Matt cu noi? Ei bine, din cauza lui Caroline Forbes, prietena mea din grădiniţă. Anul trecut... Când Stefan a venit în Fell's Church, amândouă l-am vrut. Dar Stefan nu a ales-o pe Caroline. Şi pe urmă, ea s-a transformat în cel mai mare duşman al meu. Caroline a fost şi fericita câştigătoare a primei vizite a lui Shinichi la o fată din Fell's Church. Dar să fiu mai clară:

Caroline a fost o vreme prietena lui Tyler Smallwood, înainte să fie victima lui. Mă întreb cât timp au fost împreună şi pe unde e acum Tyler. Tot ce ştiu e că în final Caroline s-a agăţat de Shinichi pentru că avea "nevoie de un soţ". Aşa s-a exprimat. Prin urmare, bănuiesc — mă rog, ceea ce bănuieşte şi Damon. Că ea o să... aibă pui. Ştii, nişte pui de vârcolac. Pentru că Tyler e vârcolac. .. Damon spune că dacă porţi în tine un bebeluş de vârcolac te transformi în vârcolac chiar mai repede decât dacă ai fi muşcat, şi că la un moment dat în cursul sarcinii capeţi puterea de a fi cu totul lup sau cu totul om, dar înainte de acel moment eşti doar un amestec nefericit. Ce e trist e că Shinichi nici nu s-a mai uitat la Caroline după ce ea a mărturisit totul. Dar înainte de asta, Caroline fusese suficient de disperată cât să-l acuze pe Matt de... viol... la o întâlnire care s-a terminat urât. Probabil că ştia ceva despre ceea ce făcea Shinichi, pentru că a susţinut că "întâlnirea" ei cu Matt a fost în acelaşi timp în care unul dintre malachii care înghiţeau braţe îl ataca, lăsându-i pe braţ urme care semănau cu cele lăsate de unghiile unei fete. Asta a pus poliţia pe urmele lui Matt. Aşa că de fapt eu l-am silit să vină cu noi. Tatăl lui Caroline este una dintre cele mai importante persoane din Fell's Church — şi e prieten bun cu procurorul districtual din Ridgemont şi cu conducătorul unuia din cluburile alea pentru bărbaţi unde au strângeri de mână şi înţelegeri secrete şi alte chestii care te fac, ştii tu, "stâlp al comunităţii". Dacă nu l-aş fi convins pe Matt să fugă în loc să rămână în oraş şi să răspundă acuzaţiilor lui Caroline, familia Forbes l-ar fi linşat. Şi simt în adâncul meu o furie arzătoare — nu doar furie şi durere pentru Matt, dar şi furie şi sentimentul că Caroline a dezamăgit toate fetele din lume. Pentru că cele mai multe dintre fete nu sunt mincinoase patologice şi n-ar născoci aşa ceva despre un băiat. Caroline a făcut de ruşine toate fetele prin faptele ei.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Elena îşi privi mâinile, apoi continuă:

— Uneori, când mă înfurii pe Caroline, ceştile se mişcă sau creioanele se rostogolesc de pe masă. Damon zice că toate astea sunt produse de aura mea, de forţa mea vitală, şi că de când m-am întors din Viaţa de Apoi totul e diferit. În primul rând, oricine îmi bea sângele devine incredibil de puternic... Stefan era suficient de puternic, încât demonii-vulpe n-ar fi putut niciodată să-l prindă în capcana lor dacă Damon nu l-ar fi păcălit de la bun început. Ei au putut să-i facă rău numai când a fost slăbit şi înconjurat de fier. Fierul nu face deloc bine creaturilor întunericului, plus că vampirii au nevoie să se hrănească cel puţin o dată pe zi, altfel îşi pierd puterea, şi pot să pun pariu... nu, sunt absolut sigură că au folosit asta împotriva lui. De aceea, nici nu vreau să mă gândesc în ce stare o fi în clipa asta Stefan. Dar n-am voie să devin prea înspăimântată sau prea furioasă, ca să nu-mi pierd controlul asupra aurei mele. Damon mi-a arătat cum să-mi păstrez cea mai mare parte din aură în interior, ca orice fată umană normală. Aura mea e tot auriu pal şi drăguţă, dar nu mai străluceşte ca un far pentru alte creaturi precum vampirii. Pentru că mai există un lucru pe care îl poate face sângele meu — poate chiar doar aura mea. Poate să... ei bine, pot să spun orice vreau aici, nu? Acum, aura mea poate face vampirii să mă dorească... aşa cum o fac tipii umani. Nu doar să mă muşte, pricepi? Ci să mă sărute şi tot restul. Aşa că, normal, vin după mine dacă o percep. E ca şi cum lumea ar fi plină de albine şi eu sunt singura floare. Aşa că trebuie să exersez să-mi ţin ascunsă aura. Dacă se vede doar puţin, atunci pot să par o fiinţă omenească obişnuită, nu cineva care a murit şi apoi s-a întors de pe tărâmul celălalt. Dar e greu să ţin mereu minte să o ascund — şi doare foarte tare dacă o trag brusc înăuntru dacă am uitat! Şi atunci simt — asta e absolut personal, da? Să ştii că te blestem, Damon, dacă asculţi asta. Dar atunci simt că vreau ca Stefan să mă muşte. Îmi micşorează tensiunea, şi asta e bine. Muşcătura unui vampir doare doar dacă te împotriveşti, sau

dacă vampirul vrea să fie dureroasă. Altfel, poate să fie chiar plăcută — şi apoi pătrunzi în mintea vampirului care a făcut-o şi... oh, mi-e atât de dor de Stefan.

Acum, tot trupul Elenei tremura. Oricât ar fi vrut ea să-şi ţină în frâu imaginaţia, nu putea să nu se gândească întruna la lucrurile pe care i le-ar putea face lui Stefan gardienii lui. Cu inima strânsă, luă din nou în mână telefonul, lăsând lacrimile să cadă pe el.

— Nu pot să-mi îngădui să mă gândesc la ce i-ar putea face, pentru că atunci chiar mi-aş pierde minţile. Aş deveni o persoană nebună, tremurând din toate încheieturile şi total inutilă, care nu vrea decât să ţipe şi să ţipe şi să nu se mai oprească niciodată. Trebuie să lupt în fiecare secundă să nu mă gândesc la asta. Pentru că numai o Elenă calmă, detaşată, care are un Plan A şi un Plan B şi un Plan C o să poată să-l ajute. Când o să fie în siguranţă în braţele mele, atunci o să-mi îngădui să tremur şi să plâng — şi să şi ţip.

Elena se opri, pe jumătate râzând, cu capul rezemat de tetiera scaunului. Vocea ei era răguşită de cât vorbise.

— Acum sunt obosită. Dar cel puţin am un Plan A. Trebuie să capăt mai multe informaţii de la Damon despre locul spre care ne îndreptăm, Dimensiunea întunecată, şi orice ştie despre cele două indicii pe care mi le-a dat Misao privind cheia care deschide celula lui Stefan. Cred... cred că n-am pomenit nimic de asta. Cheia, cheia-vulpe de care avem nevoie ca să-l scoatem pe Stefan din celula lui, este ruptă în două bucăţi care sunt ascunse în două locuri diferite. Şi când Misao mă lua peste picior pentru că nu ştiam nimic despre acele locuri, mi-a dat indicii clare despre ele. Nici prin cap nu-i trecea că eu chiar o să intru în Dimensiunea întunecată; pur şi simplu făcea pe grozava. Dar eu mi-aduc bine aminte de indicii, şi astea erau: Prima jumătate este "în instrumentul privighetorii de argint". Iar cea de-a doua jumătate este "îngropată în sala de bal a lui Bloddeuwedd". Trebuie să văd dacă Damon are vreo idee despre ce e vorba. Pentru că se pare că odată ce pătrundem în Dimensiunea întunecată, va trebui să intrăm în casele unor oameni şi chiar în alte locuri. Ca să cauţi într-o sală de bal, cel mai bine e să faci în aşa fel încât să fii invitat la balul ăla, nu? Asta pare să fie mai uşor de spus decât de înfăptuit, dar, indiferent ce va trebui să fac, o s-o fac. Asta e şi gata.

Elena îşi înălţă hotărâtă capul şi rămase nemişcată, apoi spuse în şoaptă:

— Poţi să crezi? Mă uit acum în sus şi văd cea mai palidă geană de lumină la orizont: verde-deschis şi portocaliu lăptos şi un acvamarin abia zărit. Am vorbit toată noaptea. E atâta linişte în jur! Chiar acum soarele a furişat o privi... Ce naiba a fost asta? Ceva s-a lovit cu un BANG de capota Jaguarului. Tare, foarte tare.

Elena închise mobilul. Era speriată, dar un asemenea zgomot... Şi acum, nişte râcâieli pe acoperiş... Trebuia să iasă cât mai repede din maşină.

2

Elena sări afară de pe bancheta din spate a Jaguarului şi o luă la fugă, îndepărtându-se puţin de maşină înainte de a se întoarce pentru a vedea ce căzuse peste ea.

Ce căzuse era Mart, care tocmai se chinuia să se ridice de pe spate.

— Matt... oh, Doamne! Eşti bine? Te-ai lovit? ţipă Elena, în acelaşi timp în care Matt striga îngrijorat:

— Elena... oh, Doamne! E bine Jaguarul? A păţit ceva?

— Matt, ai înnebunit! Te-ai lovit la cap?

— S-a zgâriat? Mai merge trapa?

— Nu sunt zgârieturi. Trapa e în regulă.

Elena habar n-avea dacă trapa mai funcţiona, dar îşi dădea seama că Matt aiura. Încerca să se dea jos fără să lase vreo urmă de noroi pe Jaguar, ceea ce era aproape imposibil, căci picioarele lui erau pline de noroi. Să coboare de pe maşină fără să se folosească de picioare se dovedea foarte greu.

Între timp, Elena se uita în jur. Şi ea căzuse o dată din cer, da, dar înainte de asta fusese timp de şase luni moartă şi ajunsese pe pământ în pielea goală, iar Matt nu îndeplinea nici una dintre cele două condiţii. Elena avea o explicaţie mult mai prozaică în minte.

Şi iată explicaţia, rezemată de un arbore cu lemn gălbui şi privind scena cu un zâmbet uşor,

răutăcios. Damon.

Era solid; mai scund decât Stefan, dar cu o nedefinită aură ameninţătoare care compensa diferenţa de înălţime. Era îmbrăcat la fel de impecabil ca întotdeauna: jeanşi Armâni negri, cămaşă neagră, jachetă neagră de piele şi ghete negre, toate asortate cu părul lui negru, spulberat nepăsător de vânt, şi ochii întunecaţi.

În clipa asta, o făcea pe Elena să fie pe deplin conştientă că ea purta o cămaşă de noapte albă, lungă, pe care o luase cu gândul că, dacă era nevoie, îşi putea schimba hainele pe sub ea atunci când opreau pentru noapte. Problema era că de obicei făcea asta în zori, iar astăzi jurnalul ei o distrăsese. Şi dintr-odată, cămaşa de noapte nu era veşmântul potrivit pentru o ceartă dis-de-dimineaţă cu Damon. Nu era transparentă, ţesătura semănând mai degrabă cu flanela decât cu nailonul, dar avea dantelă, mai ales în jurul gâtului. Pentru un vampir — îi spusese Damon — dantela în jurul unui gât frumos era ca o pelerină roşie fluturată în faţa unui taur furios.

Elena îşi încrucişa braţele peste piept. Încercă de asemenea să se asigure că aura ei era înăuntru, aşa cum se cuvenea.

— Arăţi ca Wendy, spuse Damon, şi zâmbetul lui era maliţios, obraznic şi în mod clar apreciativ.

Îşi lăsă capul pe o parte, cu o expresie măgulitoare.

Elena refuză să se lase linguşită.

— Care Wendy? întrebă, şi exact în aceeaşi clipă îşi aduse aminte de numele de familie al fetei din Peter Pan şi se înfiora în sinea ei.

Elena fusese întotdeauna bună la genul acesta de replici prompte şi spirituale. Problema era că Damon se dovedea mai bun.

— Păi, Wendy... Darling, spuse Damon, şi vocea lui sună ca o mângâiere.

Elena simţi cum o străbate un fior. Damon promisese să nu o Influenţeze — să nu-şi folosească puterile telepatice pentru a-i înceţoşa sau manipula mintea. Dar câteodată avea senzaţia că el se apropia îngrozitor de mult de depăşirea unei limite. Da, cu siguranţă era vina lui Damon, îşi spuse Elena. Ea nu avea pentru el decât sentimente care erau... ei, care erau doar frăţeşti. Dar Damon nu renunţa niciodată, indiferent de câte ori îl respingea.

În spatele Elenei se auzi un zgomot înfundat şi un lipăit, ceea ce însemna fără nici o urmă de îndoială că Matt reuşise în cele din urmă să se dea jos de pe acoperişul Jaguarului. În clipa următoare sări la luptă.

— Nu-i spune Elenei Elena dragă strigă el, apoi se întoarse către Elena şi continuă: Wendy e probabil numele ultimei lui prietene. Şi... şi... şi ştii ce-a făcut ? Cum m-a trezit în dimineaţa asta?

Matt tremura de indignare.

— Te-a ridicat şi te-a aruncat peste maşină? sugeră Elena.

Vorbi peste umăr cu Matt, pentru că în acea dimineaţă era o uşoară briză care avea tendinţa de a-i lipi cămaşa de noapte de trup. Nu voia ca acum Damon să fie în spatele ei.

— Nu! Adică, da! Nu şi da! Dar... când a făcut-o, nici măcar nu s-a obosit să se folosească de mâini! A făcut doar aşa — Matt îşi flutură braţul — şi mai întâi am căzut într-o groapă plină cu noroi, iar în clipa următoare cădeam peste Jaguar. Putea să se rupă trapa — sau eu să-mi rup oasele! Şi-acum sunt plin de noroi, adăugă Matt, studiindu-se scârbit, ca şi cum de-abia şi-ar fi dat seama de asta.

Damon spuse:

— Şi de ce te-am ridicat şi pe urmă ţi-am dat drumul? Ce făceai tu de fapt când am pus o distanţă între noi doi?

Matt se înroşi până la rădăcina părului. Ochii lui albaştri, de obicei senini, acum ardeau.

— Ţineam în mână un băţ, spuse sfidător.

— Un băţ. Un băţ ca acelea pe care le găseşti pe drum? Genul ăla de băţ?

— Chiar l-am luat de pe drum, da! Tot sfidător.

— Dar pe urmă ceva ciudat pare să i se fi întâmplat.

Brusc, şi fără ca Elena să vadă de unde, Damon scoase un ţăruş foarte lung şi foarte solid, al cărui capăt fusese cioplit într-un vârf foarte ascuţit.

Era în mod clar un lemn de esenţă tare: după cum arăta, probabil stejar.

În vreme ce Damon studia "băţul" pe toate părţile cu o privire profund nedumerită, Elena se întoarse către Matt, care continua să bolborosească.

— Matt, spuse ea cu reproş.

Acesta era cu siguranţă un moment foarte neplăcut în războiul rece dintre cei doi băieţi.

— Pur şi simplu m-am gândit, continuă Matt cu încăpăţânare, că ar putea fi o idee bună. Pentru că dorm noaptea sub cerul liber, şi un... alt vampir ar putea să apară.

Elena deja se întorsese la loc către Damon şi ţâţâia împăciuitor către el, când Matt izbucni din nou.

— Spune-i exact cum m-ai trezit! explodă el. Apoi, fără să-i dea timp lui Damon să spună ceva, continuă: De-abia deschisesem ochii când a aruncat ăsta pe mine!

Matt lipăi până la Elena, ţinând în sus un obiect. Elena, total nedumerită, îl luă din mâna lui şi-l răsuci. Părea să fie un capăt de creion, dar era de un roşu-maroniu decolorat.

— A aruncat asta peste mine şi a zis "notează doi", spuse Mart. A omorât doi oameni, şi se lăuda cu asta.

Brusc, Elena nu mai voia să ţină creionul în mână.

— Damon! spuse ea într-un strigăt plin de durere, în vreme ce încerca să citească ceva pe chipul lui lipsit de expresie. Damon... tu nu... chiar n-ai...

— Nu te ruga de el, Elena. Ceea ce trebuie să facem...

— Poate mă lasă şi pe mine cineva să rostesc un cuvânt, spuse Damon, acum părând sincer exasperat. Aş putea menţiona că înainte să apuc să explic despre creion cineva a încercat să mă străpungă cu un ţăruş chiar acolo, chiar înainte să iasă din sacul lui de dormit. Şi ceea ce aveam de gând să spun pe urmă era că nu vorbeam de oameni. Erau vampiri, bătăuşi, ucigaşi plătiţi — dar posedaţi de malachii lui Shinichi. Şi erau pe urmele noastre. Ajunseseră până în Warren, Kentucky, întrebând probabil despre maşină. E clar că trebuie neapărat să scăpăm de ea.

— Nu! strigă Matt, adoptând o atitudine de apărare. Maşina asta... maşina asta înseamnă ceva pentru Stefan şi Elena.

— Maşina asta înseamnă ceva pentru tine, îl corectă Damon. Şi aş putea adăuga faptul că a trebuit să-mi las Ferrari-ul într-o văioagă doar ca să te putem lua pe tine în această mică expediţie.

Elena ridică mâna. Nu mai voia să audă nici un cuvânt în plus. E adevărat, ţinea la maşină. Era mare şi de un roşu intens, strălucitor şi optimist — şi exprima felul în care se simţiseră ea şi Stefan în ziua în care el i-o cumpărase, sărbătorind astfel începutul noii lor vieţi împreună. Doar când se uita la ea îşi amintea de acea zi, şi simţea braţul lui Stefan pe umărul ei şi felul în care o privise când ea se uitase la el — şi ochii lui verzi sclipeau poznaşi şi plini de bucuria de a-i oferi ceva ce ea într-adevăr îşi dorea.

Spre jena şi furia Elenei, îşi dădu seama că tremura uşor, şi că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Vezi, spuse Matt, uitându-se furios la Damon. Acum o faci să plângă.

— Eu o fac? Nu eu sunt cel care l-a pomenit pe dragul meu frăţior dispărut, răspunse Damon politicos.

— Terminaţi! Acum! Amândoi, strigă Elena, încercând să-şi vină în fire. Şi n-am nevoie de creionul ăsta, dacă nu te superi, adăugă, întinzând cât mai departe creionul.

După ce Damon îl luă, Elena îşi şterse mâinile pe cămaşa de noapte, simţindu-se vag ameţită. Se înfiora, gândindu-se la vampirii aflaţi pe urma lor.

Şi apoi deodată, pe când se clătina, simţi un braţ cald şi puternic cuprinzând-o şi auzi vocea lui Damon aproape, spunând:

— Ce-i trebuie ei e nişte aer proaspăt, şi eu o să i-l ofer.

Brusc, Elena simţi că nu mai avea greutate şi se afla în braţele lui Damon, iar ei doi se înălţau în aer.

— Damon, poţi te rog să mă pui jos?

— Chiar acum, dragă? E destul de sus...

Elena continuă să se certe cu Damon, dar îşi dădu seama că el nu-i mai dădea nici o atenţie. Iar aerul rece al dimineţii îi limpezea într-adevăr mintea puţin, deşi o făcea să şi tremure.

Încercă să oprească tremuratul, dar nu putu. Damon se uită la ea şi, spre surprinderea ei, cu un

aer total serios, dădu să-şi scoată jacheta. Elena spuse repede:
— Nu, nu... mergi mai departe... adică zboară, şi eu o să mă ţin de tine.
— Şi ai grijă la pescăruşii care zboară mai jos, spuse Damon solemn, dar colţul gurii îi tremură uşor.
Elena trebui să-şi întoarcă faţa pentru că îi venea să râdă.
— Şi când ai învăţat să ridici oamenii în aer şi să le dai drumul pe maşini? întrebă ea.
— Oh, de curând. A fost la fel ca zborul: o provocare. Şi tu ştii că mie îmi plac provocările.
Se uita la ea cu o privire poznaşă în ochi, în ochii aceia întunecaţi în care nu se distingea pupila, cu gene atât de lungi, încât nu aveau ce căuta la un băiat. Elena se simţea atât de uşoară, de parcă ar fi fost un puf de păpădie, dar şi puţin zăpăcită, aproape ameţită.
Acum îi era mult mai cald, pentru că — îşi dădu ea seama — Damon o înfăşurase în aura lui, care era fierbinte. Şi nu doar datorită aurei îi era cald, ci şi de la mulţumirea ameţitoare, aproape delirantă pe care o simţea pe când el îi privea ochii, şi faţa, şi părul fluturând aproape fără greutate într-un nor auriu în jurul umerilor ei. Elena nu putu să nu roşească, şi aproape că auzi gândul te, că roşeaţa i se potrivea foarte bine, roz pal pe tenul ei alb.
Şi aşa cum roşeaţa era o reacţie fizică involuntară la căldura şi admiraţia lui, Elena simţi o reacţie emoţională involuntară — de recunoştinţă pentru ceea ce făcuse el, de gratitudine pentru admiraţia lui şi de admiraţie neintenţionată pentru Damon însuşi. Îi salvase viaţa în această noapte, căci ştia cum sunt vampirii posedaţi de malachii lui Shinichi, vampirii care în primul rând erau nişte asasini. Nici măcar nu-şi putea imagina ce i-ar face ei astfel de creaturi, şi nici nu voia să-şi imagineze. Nu putea decât să se bucure că Damon fusese suficient de deştept şi, da, suficient de nemilos ca să se ocupe de ei înainte ca ei să ajungă la ea.
Şi ar trebui să fie oarbă şi pur şi simplu proastă ca să nu-şi dea seama că Damon era superb. După ce murise de două ori, asta n-o afecta aşa cum ar fi afectat majoritatea fetelor, dar era totuşi o realitate, fie că Damon avea o înfăţişare gânditoare, fie că îi oferea unul dintre acele zâmbete rare şi sincere pe care părea să le aibă doar pentru Elena.
Problema era însă că Damon era vampir şi prin urmare putea să-i citească gândurile, mai ales că Elena era atât de aproape, cu aurele lor amestecându-se. Iar Damon punea preţ pe aprecierea Elenei, şi asta deveni un mic ciclu de feedback-uri. Înainte ca Elena să se poată concentra, se topea deja, trupul ei imponderabil căpătând greutate pe când se modela în braţele lui Damon.
Iar cealaltă problemă era că Damon nu o Influenţa — era la fel de prins în feedback-uri ca şi Elena — poate chiar mai mult, pentru că el nu avea nici o barieră. Elena avea, dar ele îşi pierdeau conturul, se dizolvau. Elena nu mai putea gândi cum trebuie. Damon o privea cu uimire, într-un fel pe care ea era obişnuită să-l vadă — dar nu-şi amintea unde.
Elena nu mai avea puterea de a analiza. Pur şi simplu se topea în sentimentul plăcut de a fi apreciată, de a fi ţinută în braţe şi iubită şi dorită cu o intensitate care o tulbura profund.
Şi când Elena se dăruia, o făcea complet. Aproape fără un efort conştient, îşi dădu capul pe spate, arcuindu-şi gâtul, şi închise ochii.
Cu blândeţe, Damon îi răsuci capul într-o altă poziţie, i-l sprijini cu o mână, şi o sărută.

3

Timpul se opri în loc. Elena îşi dădu seama că bâjbâia instinctiv către mintea celui care o săruta atât de dulce. Nu apreciase niciodată cu adevărat un sărut înainte să moară, să devină un spirit şi apoi să revină pe pământ cu o aură care dezvăluia înţelesul ascuns al gândurilor şi cuvintelor oamenilor, şi chiar al minţilor şi sufletelor lor. Era ca şi cum ea căpătase un nou şi minunat simţ. Când două aure se amestecau atât de profund ca acum, două suflete se dezgoleau unul în faţa celuilalt.
Pe jumătate conştientă, Elena îşi lăsă aura să se dilate, şi aproape imediat întâlni o minte care, spre surprinderea ei, se retrase imediat. Nu aşa trebuia să fie. Reuşi s-o prindă înainte să se poată retrage în spatele unei pietre mari şi tari, ca un bolovan uriaş. Singurele lucruri lăsate în afara bolovanului — care îi aminteau Elenei de imaginea unui meteorit pe care o văzuse, cu o suprafaţă

plină de găuri ca nişte ciupituri de vărsat şi pârjolită — erau nişte funcţii rudimentare ale creierului, şi un băieţel cu mâinile şi gleznele legate de piatră cu lanţuri.

Elena era şocată. Ştia că ceea ce vedea era doar o metaforă, şi că nu trebuia să se grăbească să găsească un înţeles pentru această metaforă. Imaginile din faţa ei erau de fapt simbolurile sufletului dezgolit al lui Damon, dar într-o formă pe care mintea ei putea să o înţeleagă şi să o interpreteze, doar dacă o privea din perspectiva corectă.

Dar, instinctiv, ştia că vede ceva important. Trecuse de încântarea care îi tăiase răsuflarea şi de dulceaţa ameţitoare a unirii sufletului ei cu un altul. Iar acum, dragostea şi grija inerente o făceau să încerce să comunice.

"Ţi-e frig?" îl întrebă pe copil, ale cărui lanţuri erau suficient de lungi pentru a-i îngădui să-şi înfăşoare braţele în jurul picioarelor ridicate şi strânse la piept.

Copilul era îmbrăcat în zdrenţe negre.

El încuviinţă tăcut din cap. Ochii lui întunecaţi, imenşi, păreau să-i înghită faţa.

"Unde e locul tău?" spuse Elena nesigură, gândindu-se ce să facă pentru a-i fi cald copilului. "Nu acolo înăuntru?"

Făcu un gest către uriaşul bolovan de piatră.

Copilul încuviinţă iarăşi din cap.

"E mai cald acolo, dar el nu mă mai lasă înăuntru."

"El?" Elena era tot timpul în alertă, pândind semne ale prezenţei lui Shinichi, acel spirit-vulpe răutăcios. "Care el, dragule?" întrebă.

Îngenunchease deja şi cuprinsese copilul în braţe, şi îl simţea amorţit de frig, iar fierul era rece ca gheaţa.

"Damon", şopti micul zdrenţăros.

Pentru prima dată, ochii băiatului se desprinseră de faţa ei, pentru a privi temători înjur.

"Damon a făcut asta?"

Cuvintele Elenei se auziră mai întâi tare, apoi sfârşiră la fel de încet ca şi şoapta băiatului, când el întoarse către ea nişte ochi rugători şi o apăsă disperat cu degetele pe buze, ca un pisoi cu gheare de catifea.

Astea nu sunt decât simboluri, îşi reaminti Elena. E mintea lui Damon — sufletul lui — la care te uiţi.

Dar oare aşa să fie? întrebă dintr-odată o parte analitică din ea. Oare nu a existat... o vreme în urmă, când făceai asta cu cineva... şi vedeai o lume în el, peisaje întregi pline de dragoste şi frumuseţe sub strălucirea lunii, toate simbolizând lucrările normale, sănătoase, dintr-o minte obişnuită, extraordinară. Elena nu-şi amintea acum numele acelei persoane, dar îşi aducea aminte de frumuseţe. Ştia că propria ei minte s-ar folosi de astfel de simboluri pentru a se înfăţişa înaintea unei alte persoane.

Nu, îşi dădu ea seama brusc şi definitiv. Nu vedea sufletul lui Damon. Sufletul lui Damon era undeva înăuntrul acelei bucăţi imense şi grele de piatră. El trăia înghesuit în acel lucru hidos, şi aşa voia el. Tot ceea ce rămăsese afară erau nişte vechi amintiri din copilărie, un băiat care fusese alungat din restul sufletului său.

"Dacă Damon te-a pus aici, atunci cine eşti?" întrebă încet Elena, verificându-şi teoria, pe când cerceta ochii negri în care pupila nu se deosebea, şi părul întunecat şi trăsăturile pe care le recunoştea chiar dacă aveau o vârstă fragedă.

"Eu sunt... Damon", şopti băieţelul, şi buzele i se albiră.

Poate că şi să recunoască asta era dureros, se gândi Elena. Nu voia să facă acest simbol al copilăriei lui Damon să sufere. Voia ca el să simtă aceeaşi dulceaţă şi senzaţie de confort pe care le simţea şi ea. Dacă mintea lui Damon ar fi fost ca o casă, Elena ar fi vrut să facă ordine în ea şi să umple fiecare încăpere cu flori şi lumină de stele. Dacă ar fi fost un peisaj, ea ar fi pus un halo în jurul lunii pline albe, sau curcubeie printre nori. In schimb, ea îi apărea ca un copil înfometat, legat în lanţuri de o bucată de piatră pe care nimeni nu putea să o spargă, şi voia să-l aline şi să-l liniştească pe acest copil.

Îl luă în braţe pe băieţel, frecându-i cu putere braţele şi picioarele şi strângându-l lângă trupul ei

de spirit.
La început, el rămase crispat şi temător în braţele ei. Dar după puţin timp, când nimic îngrozitor nu se întâmplă ca urmare a atingerii lor, el se relaxa şi Elena simţi cum trupuşorul lui se încălzeşte şi devine somnoros şi greu în braţele ei. Ea însăşi avu un sentiment protector, copleşitor de dulce pentru micuţa creatură.
În doar câteva minute, copilul din braţele ei adormise, şi Elenei i se păru că pe buze îi plutea o urmă de surâs.
Îi strânse trupuşorul, legănându-l uşor, zâmbind şi ea. Se gândea la cineva care o ţinuse în braţe atunci când plânsese. Cineva care... care nu era uitat, nu era nici o clipă uitat, dar care o făcea să simtă un nod în gât de tristeţe. Cineva atât de important... era disperat de important să-şi aducă aminte de el acum, acum... şi ea... trebuia să... să găsească...
Şi apoi, dintr-odată, noaptea liniştită din mintea lui Damon fu despicată — de sunet, de lumină şi de energiile despre care chiar şi Elena, încă atât de neştiutoare în privinţa Puterilor, ştia că fuseseră stârnite de amintirea unui singur nume.
Stefan.
Oh, Doamne, îl uitase — pentru câteva minute ea chiar îşi îngăduise să fie atrasă în ceva care însemna uitarea lui. Chinul acelor ore târzii din noapte, în singurătate, când stătuse şi îşi revărsase durerea şi teama către jurnalul ei — şi apoi pacea şi tihna pe care i le oferise Damon — o făcuseră să-l uite pe Stefan... să uite de suferinţa prin care trecea probabil chiar în această clipă.
"Nu, nu!" Elena se lupta singură în întuneric. "Dă-mi drumul... Trebuie să-l găsesc... Nu pot să cred că am uitat..."
— Elena.
Vocea lui Damon era calmă şi blândă — sau cel puţin lipsită total de emoţie.
— Dacă o să continui să te zbaţi aşa, o să te desprinzi de mine... şi e o distanţă mare până la pământ.
Elena deschise ochii, toate amintirile ei despre pietre şi copii zburară, împrăştiindu-se ca puful de păpădie în toate direcţiile. Se uită la Damon cu o privire acuzatoare.
— Tu... tu...
— Da, spuse Damon calm. Dă vina pe mine. De ce nu? Dar eu nu te-am Influenţat, şi nici nu te-am muşcat. Doar te-am sărutat. Puterile tale au făcut restul; or fi ele incontrolabile, dar în acelaşi timp sunt fascinante. Sincer, eu n-am avut niciodată intenţia să fiu absorbit atât de adânc — asta ca să fac şi un joc de cuvinte.
Tonul lui era detaşat, dar în mintea Elenei apăru brusc imaginea unui copil care plânge, şi se întrebă dacă Damon era într-adevăr atât de indiferent pe cât părea.
Dar asta e specialitatea lui, nu-i aşa? îşi spuse, cuprinsă brusc de amărăciune. El oferă visuri, fantezii, plăceri care rămân în mintea... donatorilor lui. Elena ştia că fetele şi femeile pe care Damon... le vâna... îl adorau, singura lor nemulţumire fiind că nu le vizita suficient de des.
— Înţeleg, îi spuse Elena pe când coborau încet către pământ. Dar asta nu se mai poate întâmpla.
Nu e decât o singură persoană pe care o pot săruta, şi asta e Stefan.
Damon deschise gura, dar în aceeaşi clipă se auzi o voce la fel de furioasă şi de acuzatoare ca şi a Elenei, şi care nu se temea de consecinţe. Elena îşi aminti de cealaltă persoană pe care o uitase.
— DAMON, TICĂLOSULE, AD-0 JOS! Matt.
Elena şi Damon atinseră pământul într-o răsucire elegantă, coborând chiar lângă Jaguar. Matt alergă imediat la Elena şi o trase departe de Damon, cercetând-o cu privirea ca şi cum avusese un accident, şi stăruind cu mare atenţie asupra gâtului. Din nou Elena fu conştientă, cu o senzaţie de stânjeneală, că era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte cu dantelă şi că stătea lângă doi băieţi.
— Mă simt bine, zău, îi spuse lui Matt. Sunt doar puţin ameţită. În câteva minute o să-mi revin.
Matt răsuflă uşurat. Poate că nu era la fel de îndrăgostit de ea ca odinioară, dar Elena ştia că ţinea foarte mult la ea şi avea să ţină întotdeauna. Ţinea la ea ca la prietena prietenului său Stefan, şi de asemenea pentru calităţile ei. Ştia că el nu va uita niciodată perioada în care fuseseră împreună.
Mai mult, credea în ea. Aşa că acum, când ea îi spuse că se simţea bine, o crezu. Era chiar dispus să-l privească pe Damon cu mai puţină ostilitate.

Şi apoi amândoi băieţii se îndreptară către Jaguar, spre portiera din dreptul şoferului.

— DA, nu, spuse Matt. Tu ai condus ieri — şi uite ce s-a întâmplat! Ai spus-o chiar tu — sunt nişte vampiri pe urmele noastre!

— Spui că e vina mea? Vampirii sunt pe urmele hardughiei ăsteia roşii ca o maşină de pompieri, şi asta e din vina mea?

Matt avea o expresie încăpăţânată: cu maxilarul încordat, cu obrajii bronzaţi roşii.

— Spun că ar trebui să facem cu rândul. Rândul tău a fost.

— Nu-mi aduc aminte să fi pomenit ceva de "a face cu rândul". Damon reuşi să rostească aceste cuvinte cu o inflexiune care le făcea să sune ca o activitate destul de dubioasă. Şi dacă merg cu o maşină, conduc maşina, adăugă.

Elena îşi drese glasul. Nici unul dintre ei nu o băgă în seamă.

— Eu nu intru în maşină dacă tu conduci! spuse Matt furios.

— Eu nu intru în maşină dacă tu conduci! spuse Damon laconic.

Elena îşi drese mai sonor glasul şi în cele din urmă Matt îşi aminti de existenţa ei.

— Ei bine, nu putem avea pretenţia ca Elena să conducă tot drumul până acolo unde mergem, spuse el, înainte chiar ca ea să poată sugera această posibilitate. Asta dacă nu ajungem acolo chiar azi, adăugă el, uitându-se cu atenţie la Damon.

Damon clătină din cap.

— Nu. Prefer să mergem pe ruta cea mai pitorească. Şi cu cât ştiu mai puţini oameni încotro mergem, cu atât vom fi mai în siguranţă. Dacă nu ştii nimic, nu poţi spune nimic.

Elena se simţi ca şi cum cineva ar fi atins-o uşor pe ceafa cu un cub de gheaţă. Felul în care rostise Damon cuvintele astea...

— Dar ei trebuie să ştie deja încotro mergem, nu-i aşa? întrebă ea, devenind brusc practică. Ei ştiu că vrem să-l salvăm pe Stefan, şi ştiu unde se află Stefan.

— Oh, sigur. Știu că încercăm să intrăm în Dimensiunea întunecată. Dar pe care poartă? Şi când? Dacă putem să scăpăm de ei, nu trebuie să ne mai facem griji decât pentru Stefan şi paznicii închisorii.

Matt se uită înjur.

— Câte porţi există?

— Mii. Oriunde se întretaie trei linii de forţă magică, acolo există potenţial pentru o poartă. Dar de când europenii i-au alungat pe amerindieni din căminele lor, cele mai multe dintre porţi nu mai sunt folosite sau păstrate ca odinioară.

Şi Damon ridică din umeri.

Dar Elena fremăta de entuziasm, de nelinişte.

— Atunci, de ce nu căutăm cea mai apropiată poartă, să intrăm prin ea?

— Să călătorim tot drumul până la închisoare pe sub pământ? Uite ce e, voi nu înţelegeţi deloc. În primul rând, aveţi nevoie de mine ca să vă bag pe o poartă — şi chiar şi atunci n-o să fie prea plăcut.

— N-o să fie plăcut pentru cine? Pentru noi sau pentru tine? întrebă Matt morocănos.

Damon îi aruncă o privire lungă, fără expresie.

— Dacă aţi încerca singuri, pentru voi ar fi neplăcut într-un fel scurt şi definitiv. Cu mine, ar trebui să fie supărător, dar ca o rutină. Cât despre ce înseamnă să călătoriţi chiar şi pentru câteva zile doar pe-acolo, pe jos... ei bine, o să vedeţi singuri, în cele din urmă, spuse Damon, cu un zâmbet ciudat. Şi ar dura mult, mult mai mult decât dacă intrăm pe o poartă principală.

— De ce? vru să ştie Matt, gata întotdeauna să pună întrebări la care Elena chiar nu dorea să ştie răspunsul.

— Pentru că este fie junglă, unde lipitorile de un metru jumătate care cad din copaci ar fi cea mai neînsemnată dintre grijile voastre, fie pustietate, unde orice duşman te poate vedea — şi absolut oricine e duşmanul tău.

Urmă o pauză, în care Elena chibzui cu atenţie. Damon părea serios. Era clar că nu voia să o facă — şi nu erau multe lucruri care îl deranjau pe Damon. Îi plăcea să se lupte. Mai mult, dacă n-ar fi decât o irosire de timp...

— Bine, spuse Elena încet. Mergem după planul tău.

Imediat, amândoi băieţii întinseră din nou mâna către mânerul portierei de la şofer.

— Ascultaţi, spuse Elena fără să-l privească pe nici unul dintre ei. Eu o să conduc Jaguarul meu până în următorul oraş. Dar mai întâi o să intru în maşină şi o să-mi pun nişte haine ca lumea şi poate o să şi dorm câteva minute. Matt trebuie să găsească un pârâu unde să se cureţe. Şi pe urmă o să mă îndrept către cel mai apropiat oraş ca să mâncăm ceva. După aceea...

— ...o putem lua de la capăt cu cearta, încheie Damon propoziţia pentru ea. Aşa să faci, dragă. Ne întâlnim în orice birt prăpădit pe care-l alegi.

Elena încuviinţă din cap.

— Eşti sigur că o să ne poţi găsi? Eu chiar încerc să-mi ţin aura cât mai puţin vizibilă.

— Ascultă, spuse Damon, într-un orăşel prăpădit, un Jaguar de culoarea unei maşini de pompieri o să fie la fel de vizibil ca un ozeneu.

— De ce nu vine pur şi simplu cu...

Vocea lui Matt se stinse. Într-un fel sau altul, deşi asta îl supăra cel mai mult la Damon, de multe ori reuşea să uite că Damon era vampir.

— Aşadar, o să ajungi acolo înaintea noastră şi o să găseşti vreo fată care merge la şcoala de vară, spuse Matt, şi ochii lui albaştri părură să se întunece. Şi o să te repezi la ea şi o s-o duci undeva unde nimeni nu o poate auzi cum ţipă, şi pe urmă o să-i dai capul pe spate şi o să-ţi înfigi dinţii în gâtul ei.

Urmă o tăcere destul de lungă. Apoi Damon spuse pe un ton uşor jignit:

— N-o să fac asta.

— Asta faci tu... faceţi voi. Mi-ai făcut-o şi mie. Elena îşi dădu seama că era nevoie de o intervenţie drastică: adevărul.

— Matt, Matt, nu Damon a fost cel care a făcut asta. A fost Shinichi. Tu ştii asta.

Îl luă cu blândeţe de braţe şi îl întoarse cu faţa la ea.

Un timp, Matt nu voi să se uite la ea. Tăcerea se prelungi şi Elena începu să se teamă că nu putea să comunice cu el. Dar, în cele din urmă, el înălţă capul şi ea îl putu privi în ochi.

— Bine, spuse el încetişor. Accept ceea ce zici tu. Dar ştii bine că se duce să bea sânge omenesc.

— De la cineva care mi-l oferă de bunăvoie, strigă Damon, al cărui auz era foarte ascuţit.

Matt explodă din nou.

— Pentru că-i faci tu binevoitori! îi hipnotizezi...

— Nu, nu-i hipnotizez.

— ...sau îi "Influenţezi", sau cum se spune. Cum ţi-ar plăcea...

In spatele lui Matt, Elena îşi flutura acum mâinile furioasă către Damon, făcându-i semn să plece, ca şi cum ar fi alungat nişte găini. La început, Damon doar ridică o sprânceană la ea, dar apoi înălţă din umeri cu un gest elegant şi se supuse: trupul lui îşi pierdu consistenţa şi el se transformă într-o cioară, care îşi luă zborul şi deveni repede doar un punct în lumina soarelui care răsărea.

— Crezi, spuse Elena încet, că ai putea să te desparţi de ţăruşul tău? N-o să reuşeşti decât să-l faci pe Damon complet paranoic.

Matt se uită în toate părţile, doar la ea nu, apoi, în cele din urmă, încuviinţă din cap.

— O să-l arunc când mă duc în vale să mă spăl, spuse el, uitându-se încruntat la picioarele lui pline de noroi. Oricum, adăugă, tu intră în maşină şi încearcă să dormi puţin. Se pare că ai nevoie de somn.

— Trezeşte-mă peste două ore, spuse Elena — fără să ştie că peste două ore avea să regrete asta îngrozitor de tare.

4

Tremuri. Lasă-mă să fac asta singură, spuse Meredith, punând o mână pe umărul lui Bonnie pe când stăteau în faţa casei lui Caroline Forbes.

Bonnie începu să opună rezistenţă la apăsarea mâinii lui Meredith, dar apoi îşi impuse să se oprească. Era umilitor să tremure atât de tare într-o dimineaţă de la sfârşitul lui iulie, în Virginia.

Era umilitor şi să fie tratată ca un copil. Dar Meredith, care nu era decât cu şase luni mai mare decât ea, astăzi părea şi mai matură decât de obicei. Părul ei negru era strâns la spate, astfel că ochii ei păreau foarte mari, iar faţa cu ten măsliniu şi pometi înalţi îi era pusă în evidenţă.

Practic, ar putea să-mi fie baby-sitter, îşi spuse jalnic Bonnie. În plus, Meredith purta pantofi cu toc înalt în loc de obişnuiţii ei balerini. Bonnie se simţea mai mică şi mai tânără ca niciodată în comparaţie cu ea. Îşi trecu o mână prin buclele ei roşcate, încercând să le mai umfle — chiar şi un centimetru ar fi fost preţios.

— Nu mi-e frică. Mi-e f-frig, spuse Bonnie cu toată demnitatea de care era în stare.

— Ştiu. Simţi ceva care vine de-acolo, nu? spuse Meredith, dând din cap către casa din faţa lor.

Bonnie se uită cu coada ochiului la casă şi apoi din nou la Meredith. Dintr-odată, maturitatea lui Meredith era mai degrabă liniştitoare decât stânjenitoare. Dar înainte să se uite din nou la casa lui Caroline, nu putu să nu întrebe:

— Ce-i cu tocurile cui?

— Oh, făcu Meredith, uitându-se în jos. Gândesc practic. Dacă cineva încearcă de data asta să mă apuce de gleznă, o să primească asta.

Lovi cu tocul în trotuar, şi se auzi un pocnet mulţumitor.

Bonnie aproape că zâmbi.

— Ţi-ai adus şi boxurile metalice?

— N-am nevoie de ele. O pun pe Caroline jos cu mâinile goale dacă încearcă ceva. Dar nu mai schimba subiectul. Pot să fac asta şi singură.

În cele din urmă, Bonnie îşi îngădui să-şi aşeze mâna ei mică pe cea a lui Meredith, subţire, cu degete lungi, şi să o strângă.

— Ştiu că poţi, spuse. Dar eu sunt cea care trebuie s-o facă. Pe mine m-a invitat.

— Da, spuse Meredith, cu o uşoară arcuire dispreţuitoare a buzelor. Ea a ştiut întotdeauna unde să înfigă cuţitul. Ei bine, indiferent ce se întâmplă, Caroline şi-a făcut-o cu mâna ei. Mai întâi încercăm s-o ajutăm, de dragul ei şi pentru noi. Pe urmă încercăm să o convingem să capete ajutor. După aceea...

— După aceea, spuse Bonnie cu o voce tristă, nu ştim ce se mai întâmplă.

Se uită din nou la casa lui Caroline. Părea... strâmbă... într-un fel, ca şi cum ar fi văzut-o printr-o oglindă care distorsiona imaginea. În plus, avea o aură proastă: negru crestat pe diagonală de o nuanţă urâtă de verde-cenuşiu. Bonnie nu mai văzuse niciodată până atunci o casă cu atâta energie.

Şi energia asta era rece, asemenea aerului ieşit dintr-o cameră frigorifică. Bonnie simţea că, dacă ar fi putut, casa i-ar fi absorbit propria ei forţă vitală şi ar fi transformat-o în gheaţă.

O lăsă pe Meredith să sune la uşă. Sunetul se auzi cu un mic ecou, şi când doamna Forbes răspunse, şi vocea ei părea să aibă ecou. Interiorul casei avea şi el acel aspect de oglindă care deforma, îşi spuse Bonnie, dar chiar şi mai ciudat era sentimentul pe care ţi-l dădea. Dacă închidea ochii, îşi putea imagina că se află într-un loc mult mai larg, în care podeaua era înclinată abrupt.

— Aţi venit să o vedeţi pe Caroline, spuse doamna Forbes.

Înfăţişarea ei o şocă pe Bonnie. Mama lui Caroline părea o femeie bătrână, cu păr cenuşiu şi o faţă albă şi trasă.

— E sus în camera ei. Vă conduc eu, spuse mama lui Caroline.

— Dar, doamnă Forbes, ştim unde...

Meredith se întrerupse când Bonnie îi puse o mână pe braţ. Femeia palidă, gârbovită, o luase înainte. Aproape că nu avea nici o aură, îşi dădu seama Bonnie, şi inima i se strânse de milă. Îi cunoştea pe Caroline şi părinţii ei de atâta vreme — cum de s-a degradat atât de mult relaţia lor?

N-o să-i vorbesc urât lui Caroline, indiferent ce face, jură în sinea ei Bonnie. Indiferent ce. Chiar... da, chiar şi după tot ce i-a făcut lui Matt. O să încerc să-mi amintesc ceva bun despre ea.

Dar era greu să şi gândească în această casă, cu atât mai puţin să se gândească la ceva bun. Bonnie ştia că scara urca la etaj; vedea fiecare treaptă în faţa ei. Dar toate celelalte simţuri îi spuneau că de fapt cobora. Era o senzaţie oribilă care o ameţea — panta asta abruptă în jos, pe când îşi privea picioarele urcând.

În aer plutea un miros ciudat şi iute de ouă clocite. Era o duhoare oribilă, îngreţoşătoare, pe care

aproape că o simţeai pe limbă.
Uşa lui Caroline era închisă, iar în faţa ei, pe podea, era o farfurie cu mâncare, cu un cuţit şi o furculiţă pe ea. Doamna Forbes se grăbi înaintea lui Meredith şi Bonnie şi luă repede farfuria, deschise uşa din faţa camerei lui Caroline, o puse acolo şi închise uşa în urma ei.
Dar chiar înainte ca farfuria să dispară, lui Bonnie i se păru că vede ceva mişcându-se în grămada de mâncare de pe porţelanul fin.
— Nu vrea să stea de vorbă cu mine, spuse doamna Forbes cu aceeaşi voce goală cu care vorbise şi înainte. Dar a spus că vă aşteaptă.
Trecu grăbită pe lângă ele, lăsându-le singure în coridor. Mirosul de ouă clocite — nu, de sulf îşi dădu seama Bonnie — era foarte puternic.
Sulf— recunoştea mirosul de la orele de chimie de anul trecut. Dar cum ajunsese un asemenea miros urât în casa elegantă a doamnei Forbes? Bonnie se întoarse către Meredith ca s-o întrebe, dar Meredith deja clătina din cap. Bonnie cunoştea expresia aia.
Nu spune nimic.
Bonnie înghiţi cu zgomot, îşi şterse ochii care îi lăcrimau şi o privi pe Meredith cum apasă pe clanţa uşii lui Caroline.
Camera era întunecată. Lumina din coridor arăta că draperiile lui Caroline fuseseră dublate cu nişte cuverturi opace prinse de ele. Patul era gol.
— Intraţi! Şi închideţi repede uşa aia!
Era vocea lui Caroline, cu obişnuita ei iritare. Un val de uşurare o cuprinse pe Bonnie. Vocea nu era una tunătoare şi groasă de bărbat, sau un urlet, era doar Caroline prost dispusă.
Păşi în bezna din faţa ei.

5

Elena trecu pe bancheta din spatele Jaguarului şi trase pe ea un tricou pluşat acvamarin şi o pereche de jeanşi, pe sub cămaşa ei de noapte, asta în caz că un poliţist — sau chiar cineva care voia să dea o mână de ajutor proprietarilor unei maşini oprite lângă o autostradă pustie — s-ar fi oprit acolo. Şi apoi se întinse pe banchetă.
Dar deşi acum îi era cald şi stătea aşezată confortabil, somnul nu voia să vină.
Ce vreau? Ce vreau eu cu adevărat acum? se întrebă. Şi răspunsul veni imediat.
Vreau să-l văd pe Stefan. Vreau să simt braţele lui în jurul meu. Vreau să mă uit la faţa lui — la ochii lui verzi cu privirea aia specială pe care o are doar pentru mine. Vreau să mă ierte şi să-mi spună că ştie că o să-l iubesc mereu.
Şi vreau... Elena simţi cum o străbate prin tot corpul un val de căldură. Vreau ca Stefan să mă sărute. Vreau sărutările lui Stefan... fierbinţi şi dulci şi liniştitoare...
Elena îşi spunea asta pe când închidea ochii şi îşi schimba pentru a doua sau a treia oară poziţia, cu lacrimile din nou ameninţând să-i umple ochii. Dacă ar putea să plângă, să plângă cu adevărat, pentru Stefan... Dar ceva o oprea. Îi era greu să verse lacrimi.
Doamne, ce epuizată era...
Elena încercă. Îşi ţinu ochii închişi şi se răsuci pe toate părţile, încercând să nu se mai gândească la Stefan măcar câteva minute. Trebuia să doarmă. Disperată, se ridică dintr-odată pentru a încerca să-şi găsească o poziţie mai bună — când totul se schimbă brusc.
Elena se simţea foarte confortabil. Mult prea confortabil. Nu simţea deloc sub ea bancheta. Se îndreptă de spate şi încremeni, căci plutea în aer. Aproape că se lovea cu capul de plafonul Jaguarului.
Nu mai am din nou gravitaţie! îşi spuse, îngrozită. Dar nu — asta era diferit de ce se întâmplase imediat după ce revenise din Viaţa de Apoi, şi plutise prin aer ca un balon. Nu-şi putea explica de ce, dar era sigură.
Se temu să se mişte, indiferent de direcţie. Nu-şi dădea seama ce o deranja — dar nu îndrăznea să se mişte.
Şi apoi, văzu.

Se văzu pe sine, cu capul pe spate şi ochii închişi, pe bancheta din spate a maşinii. Desluşea fiecare detaliu minuscul, de la cutele din bluza ei pluşată la coada în care îşi împletise părul blond şi care, pentru că nu o legase cu nimic, începea deja să se desfacă. Părea să doarmă liniştită.

Aşadar, aşa se termină totul. Asta aveau să spună, că Elena Gilbert, într-o zi de vară, a murit liniştită în somn. Nu s-a descoperit nici o cauză aparentă a morţii...

Pentru că nimeni nu consideră o inimă frântă drept cauză a morţii, îşi spuse Elena şi, cu un gest şi mai melodramatic decât obişnuitele ei gesturi melodramatice, încercă să se arunce peste propriul ei trup, cu un braţ acoperindu-i faţa.

Nu reuşi. Cum întinse mâinile pentru a-şi da drumul în jos, se trezi afară din Jaguar.

Trecuse prin plafon fără să simtă absolut nimic. Bănuiesc că aşa se întâmplă atunci când eşti fantomă, îşi spuse. Dar asta nu seamănă cu data trecută. Atunci am văzut tunelul, am intrat în Lumină.

Poate că nu sunt fantomă.

Dintr-odată, Elena fu cuprinsă de euforie. Ştiu ce-i asta, îşi spuse triumfătoare. Asta e o dedublare astrală! Se uită din nou la trupul ei adormit, cercetând cu atenţie. Da! Da! Exista un fir care lega trupul ei adormit — trupul ei adevărat — de eul ei spiritual. Era priponită! Oriunde se ducea, putea găsi drumul către casă — către sine.

Existau doar două destinaţii posibile. Una era înapoi în Fell s Church. Îşi dădea în mare seama care era direcţia, după soare, şi era convinsă că cineva care avea o dedublare astrală (aşa cum îi spunea Bonnie, care avusese o perioadă spiritualistă şi citise o mulţime de cărţi despre acest subiect) va putea recunoaşte întretăierea tuturor acelor linii de forţă magică.

Cealaltă destinaţie era, bineînţeles, către Stefan.

Poate că Damon credea că ea nu ştie unde să meargă, şi era adevărat că putea doar vag să perceapă, după soarele care răsărea, că Stefan se afla în direcţia opusă, către vestul ei. Dar auzise mereu spunându-se că sufletele celor care se iubesc cu adevărat erau într-un fel legate... printr-un fir de argint între cele două inimi, sau un fir roşu între degetele mici de la mână.

Spre încântarea ei, îl găsi imediat.

Un fir subţire de culoarea lunii, care părea să fie întins între inima adormitei Elena şi... da. Când atinse firul, vibraţia lui îi evocă atât de clar fiinţa lui Stefan, încât ea ştiu că o va duce la el.

Nici o clipă nu există în mintea ei vreo îndoială privind direcţia în care avea să pornească. În Fell s Church fusese deja. Bonnie era un medium cu puteri destul de impresionante, la fel ca şi bătrâna proprietăreasă a lui Stefan, doamna The ophilia Flowers. Ele erau acolo, alături de Meredith şi de mintea ei sclipitoare, pentru a proteja oraşul.

Şi ele vor înţelege, îşi spuse ea, oarecum disperată. S-ar putea chiar să nu mai aibă niciodată şansa asta.

Fără nici o clipă de ezitare, Elena se răsuci în direcţia lui Stefan şi porni.

Imediat se trezi năpustindu-se prin aer, mult prea repede pentru a mai privi în jur. Toate lucrurile pe lângă care trecea erau în ceaţă, diferind doar ca textură şi culoare, şi Elena îşi dădu seama, cu un nod în gât, că trecea prin lucruri.

Şi astfel, în doar câteva clipe, se trezi privind o scenă sfâşietoare: Stefan întins pe o saltea de paie tocită şi ruptă, cenuşiu la faţă şi slab. Stefan într-o celulă oribilă, cu paie pe jos şi mişunând de păduchi, cu blestematele de bare de fier dintre care nu putea scăpa nici un vampir.

Elena îşi întoarse faţa pentru o clipă, pentru ca, atunci când avea să-l trezească, el să nu-i vadă durerea şi lacrimile. Tocmai încerca să se adune, când vocea lui Stefan o făcu să tresară. Era deja treaz.

"Încerci întruna, da?" spuse el, cu vocea plină de sarcasm. "Cred că ar trebui să primeşti nişte bile albe pentru asta. Dar întotdeauna faci ceva greşit. Ultima oară au fost urechile mici şi ascuţite. De data asta sunt hainele. Elena n-ar purta aşa un tricou mototolit şi n-ar umbla în picioarele goale nici dac-ar şti că viaţa ei depinde de asta. Pleacă de-aici!"

Mişcându-şi umerii sub pătura zdrenţuită, se întoarse cu spatele la ea.

Elena se holbă la el. Era mult prea necăjită ca să-şi mai aleagă cuvintele, care ţâşniră din ea ca un gheizer.

"Oh, Stefan! Doar încercam să adorm îmbrăcată, în caz că un poliţist s-ar fi oprit lângă mine când eram pe bancheta din spate a Jaguarului. Jaguarul pe care tu mi l-ai cumpărat. Dar nu m-am gândit că o să-ţi pese! Hainele mele sunt mototolite pentru că le car după mine într-o geantă, iar picioarele mi s-au murdărit când Damon... ei, nu contează. Am o cămaşă de noapte adevărată, dar nu eram îmbrăcată cu ea când am ieşit din trupul meu şi cred că atunci când faci asta arăţi tot ca tine în trupul tău..

Apoi îşi ridică mâinile speriată când Stefan se răsuci spre ea. Dar — minune a minunilor — acum se vedea o urmă de culoare în obrajii lui. Mai mult, nu mai avea expresia aceea dispreţuitoare.

"Te-ai murdărit pe picioare... când Damon a făcut ce?"întrebă el, rostind cuvintele cu grijă.

"Nu contează..."

"Ba contează al naibii de mult.. Stefan se opri brusc. "Elena?" şopti el, uitându-se la ea ca şi cum tocmai ar fi apărut în acea clipă.

"Stefan!" Elena nu se putu abţine să nu întindă braţele către el. Nu mai putea controla nimic. "Stefan, nu ştiu cum, dar sunt aici. Sunt eu! Nu sunt un vis sau o fantomă. Mă gândeam la tine şi am adormit... şi iată-mă!" încercă să-l atingă cu mâini fantomatice. "Mă crezi?"

"Te cred... pentru că şi eu mă gândeam la tine. Cumva... cumva asta te-a adus aici. Datorită iubirii. Pentru că ne iubim! "

Şi rosti cuvintele ca şi cum ar fi fost o revelaţie.

Elena închise ochii. Dacă ar fi fost aici în trupul ei, i-ar fi arătat lui Stefan cât de mult îl iubea. Dar aşa, trebuiau să se folosească de cuvinte stângace — clişee care se întâmpla totuşi să fie extraordinar de adevărate.

"O să te iubesc întotdeauna, Elena", spuse Stefan, din nou în şoaptă. "Dar nu vreau să fii lângă Damon. O să găsească o modalitate de a-ţi face rău..."

"N-am încotro...", îl întrerupse Elena. "Trebuie să ai!"

"...pentru că el e singura mea speranţă, Stefan! N-o să-mi facă rău. Deja a omorât ca să mă protejeze. Oh, Doamne, atâtea s-au întâmplat! Acum ne îndreptăm către..."

Elena ezită şi privirea i se roti înjur, prudentă.

Ochii lui Stefan se făcură mari pentru o clipă. Dar când vorbi, faţa lui era lipsită de orice expresie.

"Un loc în care o să fii în siguranţă."

"Da", spuse ea, la fel de serioasă, ştiind că acum lacrimi fantomatice alunecau pe obrajii ei imateriali. "Şi... oh, Stefan, sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii. Caroline l-a acuzat pe Matt că ar fi violat-o când erau la o întâlnire, pentru că e gravidă. Dar n-a fost Matt!"

"Sigur că n-a fost el!" spuse Stefan indignat, şi ar fi spus mai multe, dar Elena continua să vorbească repede.

"Şi cred că... că puiul e de fapt al lui Tyler Smallwood, dacă facem un calcul, şi deoarece Caroline se schimbă. Damon a spus că..."

"Un pui de vârcolac o va transforma întotdeauna pe mama lui în vârcolac..."

"Da! Dar partea de vârcolac din ea va trebui să lupte cu malachul aflat deja înăuntrul ei. Bonnie şi Meredith mi-au spus nişte lucruri despre Caroline — de pildă, cum se târa pe jos ca o şopârlă — care m-au îngrozit. Dar a trebuit să le las pe ele să se ocupe de asta, pentru ca eu să pot... să pot ajunge într-un loc sigur."

"Vârcolaci şi spirite-vulpi", spuse Stefan, clătinând din cap. "Sigur că vulpile, kitsune-le, au o putere magică mult mai mare, dar vârcolacii tind să omoare înainte să gândească." îşi lovi genunchiul cu pumnul. "Ah, de ce nu pot să fiu acolo!"

Elena izbucni, cu uimire şi disperare:

"Şi în schimb sunt eu aici — cu tine! Nu ştiam că pot să fac asta. Dar aşa n-am putut să-ţi aduc nimic, nici măcar pe mine însămi. Sângele meu. "

Făcu un gest de neajutorare şi văzu încântarea de sine din ochii lui Stefan.

Încă mai avea vinul Clarion Loess Black Magic pe care i-l strecurase data trecută! Ştia ea! Era singurul lichid care — la nevoie — putea ţine în viaţă un vampir atunci când nu avea la dispoziţie nici un strop de sânge.

"Vinul" Black Magic — fără alcool şi în primul rând nedestinat oamenilor — era singura băutură care le plăcea vampirilor în afară de sânge. Damon îi spusese Elenei că era făcut în mod magic din nişte struguri speciali care erau cultivaţi în loess, solul din marginea gheţarilor, şi care erau ţinuţi într-un întuneric total. Asta îi dădea vinului gustul său greu, catifelat, spusese el.

"Nu contează", zise acum Stefan, fără îndoială pentru urechile unui posibil spion. "Cum s-a întâmplat exact? Chestia asta cu dedublarea? Ce-ar fi să vii aici şi să-mi povesteşti despre ea?" Se întinse la loc pe salteaua lui, privind-o pe Elena cu ochi plini de suferinţă. "îmi pare rău că n-am un pat mai bun să-ţi ofer."

Pentru o clipă, pe faţă i se văzu clar umilinţa. În tot acest timp reuşise să o ascundă: ruşinea pe care o simţea apărând în faţa ei astfel — într-o celulă împuţită, cu zdrenţe în chip de haine şi infestat cu Dumnezeu ştie ce. El — Stefan Salvatore, care fusese odată... fusese odată...

Elena simţi cum i se frânge cu adevărat inima. Ştia că se frângea, pentru că o simţea spărgându-se asemenea sticlei, cu fiecare ciob ascuţit ca un ac zgâriindu-i carnea din piept. Ştia că i se frângea şi pentru că plângea, cu lacrimi uriaşe de spirit care cădeau pe faţa lui Stefan ca nişte picături de sânge, transparente în aer, dar devenind de un roşu aprins când atingeau chipul lui Stefan.

Sânge? Bineînţeles că nu era sânge, îşi spuse. Nici nu putea să-i ofere ceva aşa de folositor în forma în care era. Acum plângea cu adevărat; umerii ei se zguduiau în vreme ce lacrimile continuau să cadă pe Stefan, care ţinea o mână în sus, ca şi cum ar fi vrut să le prindă... "Elena..."

Se auzea uimirea din vocea lui. "Ce... ce?" se jelui ea.

"Lacrimile tale. Lacrimile tale mă fac să mă simt..."

Se uita în sus la ea cu un soi de veneraţie. Elena nu se putea opri din plâns, deşi ştia că îi alinase inima lui mândră... şi mai făcuse ceva. "Nu... nu înţeleg."

El prinse în palmă una din lacrimile ei şi o sărută. Apoi o privi pe Elena, cu ochi la fel de umezi ca ai ei.

"E greu să pun asta în cuvinte, iubita mea iubită..."

Atunci de ce să folosim cuvinte? gândi ea, continuând să plângă, dar lăsându-se în jos lângă el, pentru a-şi putea lipi obrazul de gâtul lui.

Problema e că... nu sunt prea generoşi cu gustările pe-aici, îi spuse el. Aşa cum ai bănuit şi tu. Dacă nu m-ai fi ajutat, aş fi fost deja mort. Ei nu pot să înţeleagă de ce nu sunt încă. Aşa că, vezi tu, gustările... ei bine, uneori se termină înainte să ajungă la mine...

Elena îşi înălţă capul şi de data asta pe faţa lui căzură lacrimi de mânie pură.

Unde sunt? O să-i omor. Nu-mi spune că nu pot, pentru că o să găsesc eu o cale. O să găsesc o cale de a-i omorî chiar dacă sunt în starea asta...

El clătină din cap.

Îngerul meu, nu înţelegi? Nu trebuie să-i omori. Pentru că lacrimile tale, lacrimile-fantomă ale unei fecioare curate...

Clătină şi ea din cap către el.

Stefan, dacă există cineva care să ştie că eu nu sunt o fecioară curată, atunci tu eşti acela...

...ale unei fecioare curate, continuă Stefan, netulburat de întreruperea ei, pot vindeca toate bolile. Iar eu eram bolnav în noaptea asta, Elena, deşi am încercat să ascund asta. Dar acum sunt vindecat. Sunt ca noul N-or să înţeleagă niciodată cum s-a putut întâmpla asta.

Eşti sigur?

Uită-te la mine!

Elena se uită la el. Faţa lui Stefan, care înainte fusese cenuşie şi trasă, era diferită acum. El era de obicei palid, dar acum trăsăturile lui frumoase păreau însufleţite, ca şi cum stătuse în faţa unui foc şi lumina încă se mai reflecta în liniile şi unghiurile elegante ale chipului său.

Eu... am făcut asta?

îşi aminti de primele lacrimi căzute pe chipul lui, şi cum căpătau culoarea sângelui când îi atingeau chipul.

Nu a sângelui, îşi dădu ea seama, ci o culoare naturală, pătrunzând în el, însufleţindu-l.

Îşi lipi din nou obrazul de gâtul lui, gândind: Mă bucur, o, mă bucur atât de mult. Dar aşa aş vrea să ne putem atinge. Vreau să-ţi simt braţele în jurul meu.

"Cel puţin pot să te privesc", şopti Stefan, şi Elena ştiu că pentru el chiar şi asta era asemenea apei în deşert. "Şi dacă am putea să ne atingem, mi-aş aşeza braţul în jurul mijlocului tău şi te-aş săruta aici, şi aici..."

Şi îşi vorbiră în acest fel un timp — schimbând prostioare de îndrăgostiţi, fiecare dintre ei întărit de prezenţa şi vocea celuilalt. Şi apoi, cu blândeţe dar hotărât, Stefan îi ceru să-i spună totul despre Damon — totul de când plecaseră. Acum, Elena era deja destul de calmă ca să-i povestească despre incidentul cu Matt fără să-l facă pe Damon să pară personajul negativ.

"Şi, Stefan, Damon chiar ne protejează cât poate el mai bine."

Îi spuse despre cei doi vampiri posedaţi care-i urmăriseră şi despre ce făcuse Damon.

Stefan doar ridică din umeri şi spuse uşor ironic:

"Majoritatea oamenilor scriu cu creioanele. Damon îi şterge de pe faţa pământului cu ele." Apoi adăugă: "Şi hainele tale de ce sunt murdare?"

"Pentru că am auzit o bubuitură puternică — ce s-a dovedit a fi căderea lui Matt pe acoperişul maşinii", spuse ea. "Dar, ca să fiu cinstită, încercase să înfigă un ţăruş în Damon. L-am pus să arunce ţăruşul." Adăugă, cu o voce abia auzită:

"Stefan, te rog să nu te superi că acum Damon şi cu mine trebuie să... să fim împreună atâta timp. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce e între noi. "Ştiu.

Şi lucrul cel mai uimitor era că într-adevăr ştia. Elena se simţi fericită de încrederea lui în ea.

După aceea se "îmbrăţişară, Elena ghemuindu-se în stare imaterială în îndoitura braţului lui Stefan... şi asta fu o adevărată binecuvântare.

Şi apoi, brusc, lumea — întregul univers — se cutremură la sunetul unei uşi trântite cu o forţă gigantică. Veni ca un şoc pentru Elena. Nu avea ce căuta aici, în atmosfera de dragoste şi încredere şi dulceaţa de a împărţi cu Stefan fiecare particulă din fiinţa ei. Se auzi din nou — un bubuit monstruos care o îngrozi. Se agăţă în mod inutil de Stefan, care o privea îngrijorat. Îşi dădu seama că el nu auzea dangătul care pe Elena o asurzea.

Şi apoi se întâmplă ceva şi mai rău. Elena fu smulsă din braţele lui Stefan, şi în clipa următoare se repezea înapoi, înapoi prin obiecte, înapoi mai repede, tot mai repede, până când ateriza cu o izbitură puternică în propriul ei trup.

În ciuda voinţei sale, ateriza perfect pe trupul solid care până acum fusese singurul pe care îl cunoscuse. Ateriza pe el şi pătrunse în el, îngemănându-se, iar în clipa următoare stătea în capul oaselor, şi zgomotele erau cele făcute de Matt, care bătea în fereastră.

— Au trecut mai bine de două ore de când te-ai culcat, spuse el când ea deschise uşa. Dar m-am gândit că aveai nevoie de somn. Eşti bine?

— Oh, Matt, spuse Elena.

Pentru o clipă, i se păru imposibil să se poată abţine să nu plângă. Dar apoi îşi aduse aminte de zâmbetul lui Stefan.

Elena clipi, silindu-se să facă faţă noii situaţii în care se afla. Nu-l mai văzuse pe Stefan de destul de mult timp. Dar amintirea timpului scurt şi dulce petrecut împreună era înfăşurată în parfum de narcise şi levănţică, şi nimeni nu putea să i-o ia.

Damon era iritat. Pe când zbura mai sus cu aripile lui mari şi negre de cioară, peisajul de sub el se desfăşura ca un covor magnific, zorii făcând pajiştile, păşunile şi dealurile vălurite să strălucească asemenea unor smaralde.

Damon îl ignoră. Îl văzuse de prea multe ori. Ceea ce căuta el era una donna splendida.

Dar gândurile lui erau departe. Mutt şi ţăruşul lui... Damon tot nu înţelegea de ce voia Elena să ia cu ei un fugar căutat de justiţie. Elena... Damon încercă să simtă şi pentru ea aceeaşi enervare pe care o avea pentru Mutt, dar nu reuşea.

Coborî, rotindu-se, către oraşul de sub el, rămânând în zonele rezidenţiale, căutând aure. Voia o aură puternică, dar şi frumoasă. Şi era de suficient de mult timp în America pentru a şti că la această oră matinală puteai găsi trei tipuri de oameni treji şi afară. Primii erau elevii, dar acum era vară, aşa că erau mult mai puţini din care să aleagă. În ciuda presupunerilor lui Mutt, rareori se cobora Damon la fete de liceu. A doua categorie erau cei care făceau jogging. Iar a treia, cu mintea plină de gânduri frumoase, exact ca... aceea de acolo de jos... erau cei care lucrau în grădina casei.

Tânăra femeie cu foarfecă de grădină ridică privirea când Damon dădu colţul şi se apropie de casa ei, grăbind pasul în mod deliberat şi apoi încetinind. Paşii lui dovedeau în mod limpede că era încântat să admire desfăşurarea florală spectaculoasă din faţa fermecătoarei case victoriene. Pentru o clipă, fata păru surprinsă, aproape speriată. Era şi normal. Damon purta ghete negre, jeanşi negri, un tricou negru şi o jachetă neagră de piele, pe lângă ochelarii lui negri Ray-Ban. Dar apoi zâmbi şi în aceeaşi clipă începu să se infiltreze în mod delicat în mintea acelei bella donna.

Un lucru era limpede de la bun început. Fetei îi plăceau mult trandafirii.

— O revărsare de Dreamweaver, spuse el, clătind din cap cu admiraţie în vreme ce privea tufişurile pline de flori de un roz strălucitor. Iar acei White Aisberg de pe spalier... Oh, şi trandafiri Moonstone!

Atinse uşor o floare deschisă, cu petalele de culoarea lunii tivite cu un roz pal.

Tânăra femeie — Krysta — nu putu să nu zâmbească. Damon simţi cum informaţia trece fără nici un efort din mintea ei într-a lui. Avea doar douăzeci de ani şi nu era măritată, locuind tot cu părinţii. Avea exact genul de aură pe care o căuta el, iar în casă nu era decât tatăl ei, care dormea.

— Nu pari să fii genul care ştie aşa de multe despre trandafiri, spuse sincer Krysta, şi apoi râse uşor jenată, îmi pare rău. Am cunoscut tot soiul de oameni la Expoziţiile de trandafiri din Creekville.

— Mama mea e pasionată de grădinărit, minţi Damon fără să clipească şi fără nici o urmă de îndoială. Probabil că de la ea am moştenit pasiunea asta. Din păcate, eu nu stau niciodată prea mult într-un singur loc pentru a-i putea cultiva, dar măcar pot să visez. Vrei să ştii care e visul meu suprem?

Acum, Krysta deja se simţea ca şi cum ar fi plutit pe un nor mirosind a parfum de trandafiri. Damon simţea fiecare reacţie delicată a ei, o privea încântat cum roşeşte, se bucura de uşorul tremur care îi cuprinsese trupul.

— Da, spuse simplu Krysta. Aş vrea să-ţi ştiu visul.

Damon se aplecă înainte şi şopti:

— Vreau să cultiv un trandafir cu adevărat negru.

Krysta păru surprinsă şi prin minte îi trecu un gând, mult prea repede pentru ca Damon să i-l prindă. Dar apoi spuse şi ea tot în şoaptă:

— Atunci e ceva ce-aş vrea să-ţi arăt. Dacă... dacă ai timp să vii cu mine.

Curtea din spate era şi mai minunată decât cea din faţa casei, şi Damon observă aprobator că aici se afla un hamac ce se legăna uşor. În definitiv, va avea nevoie curând de un loc unde să o pună pe Krysta... ca să doarmă pe urmă.

Dar în spatele tufelor de trandafiri se afla ceva ce îl făcu să grăbească pasul fără să vrea.

— Trandafiri Black Magic! exclamă el, privind florile grena închis, de culoarea vinului de Burgundia.

— Da, spuse încet Krysta. Black Magic. Cei mai aproape de trandafirii negri. Înfloresc de trei ori pe an, şopti ea tremurător, ne mai întrebându-se cine ar putea fi acest bărbat, copleşită de sentimentele ei care aproape că îl vrăjiră pe Damon.

— Sunt superbi, spuse el. Cel mai întunecat roşu pe care l-am văzut vreodată. Culoarea cea mai apropiată de negru obţinută vreodată.

Krysta încă mai tremura de bucurie.

— Eşti bine-venit să iei unul, dacă vrei. Eu îi duc la Expoziţia din Creekville săptămâna viitoare, dar pot să-ţi dau acum unul deja înflorit. Poate că vei reuşi să-l miroşi.

— Mi-ar... plăcea mult, spuse Damon. —i-l poţi dărui prietenei tale.

— Nu am prietenă, spuse Damon, bucuros să revină la minciuni.

Mâinile Krystei tremurară uşor pe când tăie pentru el unul dintre trandafirii cu cea mai lungă şi dreaptă tulpină.

Damon întinse mâna să-l ia şi degetele li se atinseră.

Damon îi zâmbi.

Când genunchii Krystei se înmuiară cu totul de plăcere, Damon o prinse cu uşurinţă în braţe şi continuă ceea ce începuse.

Meredith era chiar în spatele lui Bonnie când intrară în camera lui Caroline.

— Am zis să închideţi afurisita aia de uşă! spuse Caroline — nu, mârâi.

Era normal să se uite de unde venea vocea. Chiar înainte ca Meredith să facă să dispară singura fâşie de lumină închizând uşa, Bonnie văzu biroul de colţ al lui Caroline. Scaunul care stătea de obicei în faţa lui dispăruse.

Caroline era sub birou.

Locul acela ar fi putut să fie un ascunziş foarte bun pentru o fetiţă de zece ani, dar Caroline, la cei optsprezece ani ai ei, se ghemuise într-o poziţie imposibilă pentru a încăpea acolo. Stătea aşezată pe ceva ce părea o grămadă de zdrenţe. Hainele ei cele mai bune, îşi dădu seama deodată Bonnie, când pentru o fracţiune de secundă un lame auriu sclipi, pentru ca strălucirea să dispară odată cu închiderea uşii.

Iar acum stăteau doar ele trei, împreună, în întuneric. Nici o rază de lumină nu se strecura pe deasupra sau pe dedesubtul uşii care dădea în coridor.

Asta pentru că holul se află într-o altă lume, îşi spuse Bonnie în mod absurd.

— Ce-i rău în puţină lumină, Caroline? întrebă calmă Meredith; vocea ei era blândă, liniştitoare. Ne-ai rugat să venim să te vedem — dar nu te putem vedea.

— Am zis să veniţi să vorbiţi cu mine, o corectă imediat Caroline, aşa cum făcea mereu pe vremuri.

Şi asta ar fi trebuit să fie ceva liniştitor. Doar că... Doar că acum, când Bonnie îi auzea vocea reverberând oarecum de sub birou, îşi dădea seama că era schimbată. Nu atât răguşită, cât...

Tu chiar nu vrei să te gândeşti la aşa ceva. Nu în bezna oribilă din camera asta, îşi spuse Bonnie în minte.

Nu atât răguşită cât mârâită, nu se putu împiedica Bonnie să-şi spună. S-ar fi zis că răspunsurile lui Caroline erau aproape hârâite pe un ton ameninţător.

Sunete uşoare îi spuseră lui Bonnie că fata de sub birou se mişca. Răsuflarea lui Bonnie se acceleră.

— Dar noi vrem să te vedem pe tine, spuse liniştită Meredith. Şi ştii că lui Bonnie îi e frică de întuneric. Pot să aprind măcar veioza de lângă pat?

Bonnie simţea că tremură. Asta nu era bine. Nu era un lucru înţelept să-i arăţi lui Caroline că ţi-e frică de ea. Dar întunericul adânc o făcea să tremure. Simţea că în această cameră era ceva ciudat cu unghiurile — sau poate era doar în imaginaţia ei. Şi auzea unele lucruri care o făceau să tresară — ca acel clic dublu şi sonor care venea exact din spatele ei. Ce îl produsese?

— În regulă atunci! Aprinde veioza.

În mod clar, Caroline mârâia. Şi venea către ele; Bonnie auzea un fâsâit şi o răsuflare apropiindu-se.

N-o lăsa să pună mâna pe mine în întuneric!

Era un gând panicat, iraţional, dar Bonnie nu se putea împiedica să-l gândească, tot atât cât nu putea să nu se ciocnească orbeşte de...

Ceva înalt... şi cald.

Nu era Meredith. Niciodată de când o cunoştea Bonnie pe Meredith nu mirosise a sudoare stătută şi a ouă stricate. Dar acel ceva cald prinse ambele mâini ridicate ale lui Bonnie şi le strânse, şi se auziră nişte clinchete uşoare şi ciudate.

Mâinile nu erau doar calde; erau fierbinţi şi uscate. Iar capetele lor împungeau într-un mod ciudat în pielea lui Bonnie.

Apoi, când veioza se aprinse pe noptieră, mâinile dispărură. Lampa pe care o găsise Meredith dădea o lumină rubinie foarte, foarte pală — şi era uşor de văzut de ce. Un neglijeu rubiniu fusese legat strâns înjurai abajurului.

— Ăsta poate să ia foc, spuse Meredith, dar chiar şi vocea ei calmă părea şocată.

Caroline stătea în faţa lor în lumina roşiatică. Lui Bonnie i se păru că e mai înaltă ca până atunci, înaltă şi musculoasă, cu excepţia stomacului uşor rotunjit. Era îmbrăcată normal, înjeanşi şi un tricou strâmt. Îşi ţinea mâinile ascunse jucăuş la spate, iar pe buze avea vechiul ei zâmbet, viclean şi insolent. Vreau să plec acasă, îşi spuse Bonnie.

— Ei? făcu Meredith. Caroline continua să zâmbească.

— Ei, ce? întrebă.

Meredith începu să se enerveze.

— Ce vrei? spuse.

Caroline îşi păstră expresia răutăcioasă.

— Aţi vizitat-o azi pe prietena voastră Isobel? Aţi stat puţin de vorbă cu ea?

Bonnie simţi o dorinţă puternică de a şterge cu o palmă zâmbetul ăla îngâmfat de pe chipul lui Caroline. N-o făcu. Era doar din cauza lămpii — era convinsă că aşa trebuia să fie — dar în centrul fiecărei pupile a lui Caroline părea să strălucească un punct roşu.

— Am fost s-o vedem pe Isobel la spital, da, spuse Meredith pe un ton plat. Apoi, cu o furie nedisimulată în voce, adăugă: Şi tu ştii foarte bine că încă nu poate vorbi. Dar — pe un ton brusc triumfător — doctorii spun că o să poată în curând. Limba o să i se vindece, Caroline. E posibil să rămână cu cicatrice în toate locurile unde şi-a făcut piercinguri, dar o să poată vorbi foarte bine.

Zâmbetul lui Caroline se stinse, lăsându-i faţa descompusă şi plină de o furie întunecată. Pentru ce? se întrebă Bonnie.

— Ţi-ar face bine să ieşi din casa asta, îi spuse Meredith fetei cu păr arămiu. Nu poţi trăi în întuneric...

— N-o să trăiesc mereu aşa, spuse Caroline tăios. Doar până se nasc gemenii.

Se ridică în picioare, cu mâinile tot la spate, şi îşi trase umerii înapoi pentru a-şi scoate cât mai mult burta în afară.

— Ge... gemenii? întrebă Bonnie, surprinsă.

— Matt Junior şi Mattie. Aşa o să le spun. Zâmbetul îngâmfat al lui Caroline şi privirea ei neruşinată erau aproape prea mult pentru

Bonnie.

— Nu poţi să faci asta! se auzi strigând.

— Sau poate c-o s-o chem pe fetiţă Honey. Matthew şi Honey, după tăticul lor, Matthew Honeycutt.

— Nu poţi s-o faci, strigă Bonnie şi mai ascuţit. Cu atât mai mult cu cât Matt nu e aici să se apere...

— Da, chiar că a fugit cu totul pe neaşteptate, nu? Poliţia se întreabă de ce a trebuit să fugă. Bineînţeles — Caroline îşi coborî vocea până la o şoaptă plină de înţeles — nu era singur. Elena era cu el. Mă întreb ce fac ei doi în timpul liber.

Chicoti, un chicotit ascuţit, prostesc.

— Elena nu e singură cu Matt, spuse Meredith şi acum vocea ei era joasă şi ameninţătoare. Mai e cineva cu ei. Îţi aduci aminte de o înţelegere pe care semnat-o? Că n-o să spui nimic despre Elena şi nici n-o să atragi atenţia asupra ei?

Caroline clipi încet, ca o şopârlă.

— Cu mult timp în urmă. Într-o altă viaţă, pentru mine.

— Caroline, n-o să mai ai nici o viaţă dacă încalci jurământul ăla! Damon o să te omoare. Sau... deja l-ai...?

Meredith se opri.

Caroline continua să chicotească în felul acela copilăros, ca şi cum era o fetiţă căreia cineva tocmai îi spusese o glumă necuviincioasă.

Bonnie îşi simţi tot trupul scăldat brusc într-o sudoare rece. Firişoarele de păr de pe braţ i se ridicară.

— Ce auzi, Caroline? întrebă Meredith, umezindu-şi buzele.

Bonnie văzu că Meredith încerca să o privească în ochi pe Caroline, dar fata cu părul arămiu îşi întorcea privirea.

— E... Shinichi? Meredith făcu brusc un pas înainte şi o prinse pe Caroline de braţe. Înainte îl vedeai şi-l auzeai când te uitai în oglindă. Acum îl auzi tot timpul, Caroline?

Bonnie voia să o ajute pe Meredith. Chiar voia. Dar n-ar fi putut să se mişte sau să vorbească pentru nimic în lume.

Se vedeau... fire albe... în părul lui Caroline. Fire albe, îşi spuse Bonnie. Aveau o strălucire mată, mult mai deschisă decât roşcatul arzător de care era atât de mândră Caroline. Şi mai erau... alte fire care nu străluceau deloc. Bonnie văzuse amestecul acesta de culori la câini; vag, ştia că la fel trebuie să arate şi unii lupi. Dar era cu totul altceva să îl vezi în părul prietenei tale. Mai ales când păreau să stea înfoiate şi să tremure, ridicându-se asemenea blănii unui câine...

E nebună. Nu nebună de furie, ci nebună, cu mintea dusă, îşi dădu seama Bonnie.

Caroline ridică privirea, nu spre Meredith, ci chiar în ochii lui Bonnie. Bonnie se crispa. Caroline o privea ca şi cum s-ar fi întrebat dacă Bonnie reprezenta cina sau doar un gunoi.

Meredith făcu un pas şi rămase lângă Bonnie. Avea pumnii strânşi.

— Nu mă privi aşa, spuse brusc Caroline, şi întoarse capul.

Da, acela era în mod clar un mârâit.

— Chiar voiai să ne vezi, nu-i aşa? spuse încet Meredith. Tu... faci pe grozava cu noi. Dar eu cred că s-ar putea să fie felul tău de a cere ajutor...

— S-o crrrezi tu!

— Caroline, spuse brusc Bonnie, uimită de valul de compătimire care o cuprinse, încearcă te rog să gândeşti Ţi-aduci aminte când ai spus că ai nevoie de un soţ? Eu...

Se întrerupse şi înghiţi nodul din gât. Cine avea să se însoare cu acest monstru, care cu doar câteva săptămâni în urmă arăta ca orice adolescentă normală?

— Atunci te-am înţeles, termină Bonnie, şovăitoare, propoziţia. Dar, sincer, n-o să te ajute deloc dacă o să continui să spui că Matt te-a atacat! Nimeni...

Dar nu reuşi să spună ce era atât de clar. Nimeni n-o să creadă pe cineva ca tine.

— Oh, m-am scos teribil de bine, mârâi Caroline şi apoi chicoti. Ai fi surprinsă.

Cu ochiul minţii, Bonnie văzu vechea sclipire insolentă din ochii de smarald ai lui Caroline, expresia ei vicleană şi ascunsă, şi lucirea părului ei roşcat.

— De ce l-ai ales pe Matt? întrebă Meredith. De unde ai ştiut că în noaptea aia a fost atacat de un malacii? L-a trimis Shinichi după el pentru tine?

— Sau Misao? spuse Bonnie, amintindu-şi că dintre cei doi gemeni kitsune, spiritele-vulpi, fata era cea care vorbise cel mai mult cu Caroline.

— Am ieşit cu Matt în seara aia, spuse Caroline şi dintr-odată vocea ei deveni cântată, ca şi cum ar fi recitat o poezie — dar nu foarte bine. Mi-a plăcut să-l sărut — e aşa de drăguţ! Cred că atunci s-a ales cu gângania pe gât. Cred că s-ar putea să-l fi muşcat şi eu puţin de buză.

Bonnie deschise gura să spună ceva, simţi mâna lui Meredith pe umăr, oprind-o, şi o închise la loc.

— Dar atunci pur şi simplu a înnebunit, continuă Caroline cu vocea ei cântată. M-a atacat! L-am zgâriat cu unghiile, pe tot braţul. Dar Matt era prea puternic. Mult prea puternic. Şi acum...

Şi acum o să ai nişte pui, vru Bonnie să spună, dar Meredith o strânse de umăr şi ea tăcu din nou.

Şi pe urmă, îşi spuse Bonnie cu o strângere de inimă de panică, e posibil ca bebeluşii să arate ca nişte pui de om, şi e posibil să fie doar doi, aşa cum spusese chiar Caroline. Şi atunci, ce-ar putea face ele?

Bonnie ştia cum funcţionează minţile adulţilor. Chiar dacă nu şi-ar vopsi Caroline din nou părul roşu, oamenii ar spune: uite sub ce stres a stat, efectiv i-a albit părul înainte de vreme!

Şi chiar dacă oamenii ar vedea înfăţişarea stranie şi purtarea ciudată a lui Caroline, aşa cum tocmai văzuseră şi Bonnie şi Meredith, ar pune totul pe seama şocului. Oh, biata Caroline, s-a schimbat cu totul din acea zi. E atât de speriată de Mart, încât se ascunde sub birou.

Nu vrea să se spele — poate că ăsta e un simptom obişnuit după tot ce a suferit.

Şi pe urmă, cine ştie cât ar dura până când puii ăştia de vârcolac se nasc? Poate că malachul din Caroline poate să controleze asta, poate să facă sarcina să pară normală.

Şi apoi, brusc, Bonnie se desprinse de propriile gânduri pentru a asculta cuvintele lui Caroline. În momentul acesta, Caroline nu mai mârâia. Părea aproape vechea Caroline, ofensată şi răutăcioasă, pe când spunea:

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce-l credeţi pe el şi nu pe mine.

— Pentru că, spuse Meredith pe un ton hotărât, vă cunoaştem pe amândoi. Am fi ştiut dacă Matt

se întâlnea cu tine — şi nu o făcea. Şi nu e deloc genul de băiat care să-şi facă pur şi simplu apariţia la uşa ta, mai ales dacă te gândeşti ce părere avea despre tine.

— Dar ai spus deja că monstrul ăsta care l-a atacat...

— Malach, Caroline. Ţine minte cuvântul. Ai unul înăuntrul tău!

Caroline pufni dispreţuitoare şi flutură din mână, respingând ideea.

— Ai spus că toate chestiile astea pot să pună stăpânire pe tine şi să te silească să faci lucruri care nu-ţi stau în fire, aşa-i?

Se lăsă tăcerea. Dacă am spus-o, gândi Bonnie, n-am spus-o niciodată în faţa ta.

— Ei bine, şi dacă aş recunoaşte că Matt şi cu mine nu aveam o întâlnire? Şi dacă aş spune că l-am găsit învârtindu-se cu maşina prin cartier la vreo cinci mile pe oră, cu un aer pierdut? Avea mâneca ruptă fâşii şi braţul o rană. Aşa că l-am luat în casa mea şi am încercat să-i bandajez braţul — dar dintr-odată a înnebunit. Şi chiar am încercat să-l zgârii, dar bandajele îmi stăteau în cale. I le-am smuls cu unghiile. Încă le mai am, pline de sânge. Dacă v-aş spune toate astea, ce-aţi zice?

Aş zice că te foloseşti de noi ca să faci o repetiţie înainte să-i spui şerifului Mossberg, îşi spuse Bonnie, simţind cum o gheară rece îi strânge inima. Şi aş zice că ai dreptate, probabil că poţi părea normală dacă faci un efort. Dar dacă ai înceta cu chicotitul ăla de copil şi ai renunţa la privirea vicleană, ai fi şi mai convingătoare. Dar Meredith spunea:

— Caroline... există teste ADN pentru sânge.

— Bineînţeles că ştiu asta!

Caroline părea atât de indignată, încât pentru o clipă uită de expresia vicleană. Meredith se uita lung la ea.

— Asta înseamnă că-şi pot da seama dacă bandajele au sau nu pe ele sângele lui Matt, spuse ea. Şi dacă petele de sânge se potrivesc cu povestea ta.

— Nu e vorba aici de nici o potriveală. Bandajele sunt pur şi simplu pline de sânge.

Brusc, Caroline se îndreptă spre o comodă şi trase un sertar, scoţând de-acolo ceva ce părea să fi fost iniţial un bandaj pentru atleţi. Acum lucea roşiatic în penumbra din cameră.

Uitându-se la ţesătura ţeapănă în lumina rubinie, Bonnie îşi dădu seama de două lucruri. Nu făcea parte din cataplasma pe care i-o pusese pe braţ lui Matt doamna Flowers, a doua zi după ce fusese atacat. Şi era îmbibată cu sânge adevărat, până la marginile rigide ale ţesăturii.

Lumea păru să se învârtească în jurul lui Bonnie. Pentru că, deşi avea încredere în Matt, povestea asta nouă o speria. Povestea asta nouă ar putea chiar să funcţioneze — cu condiţia ca nimeni să nu-l găsească pe Matt şi să-i facă un test ADN.

Matt însuşi recunoştea că exista o perioadă în acea noapte despre care nu ştia nimic... o perioadă de timp despre care nu îşi amintea nimic.

Dar asta nu însemna că acum Caroline spunea adevărul! De ce să înceapă cu o minciună, şi apoi să o schimbe atunci când faptele nu o susţineau?

Ochii lui Caroline aveau aceeaşi culoare cu ochii unei pisici. Pisicile se joacă cu şoriceii doar de distracţie. Doar ca să-i vadă cum fug.

Matt fugise...

Bonnie clătină din cap. Brusc, nu mai suporta această casă. Într-un fel, pătrunsese în mintea ei, făcând-o să accepte toate unghiurile imposibile ale pereţilor deformaţi. Chiar începuse să se obişnuiască deja cu mirosul acela îngrozitor şi cu lumina roşie. Dar acum, când Caroline ţinea în mână un bandaj îmbibat cu sânge şi îi spunea că era sângele lui Matt...

— Eu plec acasă, anunţă dintr-odată Bonnie. Şi Matt nu a făcut asta, şi... şi nu mai vin aici niciodată!

În chicotelile lui Caroline, se răsuci, încercând să nu se uite la culcuşul pe care şi-l făcuse Caroline sub biroul ei din colţ. Acolo erau îngrămădite sticle goale şi farfurii pe care se mai aflau încă resturi de mâncare, împreună cu haine. Sub ele se putea afla orice — chiar şi un malach.

Dar când Bonnie se mişcă, şi camera păru să se mişte odată cu ea, accelerându-i rotirea, făcând-o să se învârtească de două ori înainte să se poată opri.

— Aşteaptă, Bonnie... aşteaptă, Caroline, spuse Meredith, aproape disperată.

Caroline îşi plia trupul asemenea unui contorsionist pentru a reveni sub birou.

— Caroline, ce se întâmplă cu Tyler Smallwood? Nu-ţi pasă că el e adevăratul tată al... al copiilor tăi? Cât timp te-ai văzut cu el înainte să treacă de partea lui Klaus? Unde e el acum?

— Din câte ştiu eu, e mort. Tu şi prietenii tăi l-aţi omorât.

Mârâitul se auzea din nou acum, dar nu era plin de răutate. Părea mai degrabă un tors triumfător.

— Dar nu-i simt lipsa, aşa că sper să rămână mort, adăugă Caroline, cu un chicotit înăbuşit. El nu s-ar însura cu mine.

Bonnie trebuia să plece. Pipăi după clanţă, o găsi şi brusc fu orbită. Stătuse atâta vreme în obscuritatea roşiatică, încât lumina din coridor i se păru asemenea soarelui de la amiază în deşert.

— Stinge lampa! spuse răstit Caroline de sub birou.

Dar când Meredith se îndreptă spre noptieră, Bonnie auzi o explozie surprinzător de zgomotoasă şi văzu cum abajurul roşu se cufundă singur în întuneric.

Şi încă ceva.

Lumina din coridor mătură camera lui Caroline asemenea fascicolului de raze ale unui far pe când uşa se închidea. Caroline deja trăgea de ceva cu dinţii. Ceva ce avea textura cărnii, dar a cărnii crude.

Bonnie se întoarse să o ia la fugă şi aproape că o trânti la pământ pe doamna Forbes.

Femeia stătea în coridor în acelaşi loc în care se aflase atunci când fetele intraseră în camera lui Caroline. Nici măcar nu părea să fi ascultat la uşă. Stătea pur şi simplu, uitându-se în gol.

— Trebuie să vă conduc afară, spuse cu vocea ei abia auzită, tristă. Rămase cu capul în jos, fără să privească în ochii lui Bonnie sau Meredith. Altfel, v-aţi putea rătăci. Eu mă rătăcesc uneori.

Nu aveau de parcurs decât câţiva paşi până la scări, apoi să le coboare, şi încă patru trepte până la uşa de la intrare. Dar pe tot drumul, Meredith nu spuse nimic, iar Bonnie nu putu nici ea rosti vreo vorbă.

Odată afară, Meredith se întoarse să o privească pe Bonnie.

— Ei? Ce domină asupra ei, malachul sau partea de vârcolac? Ţi-ai putut da seama de ceva din aura ei?

Bonnie se auzi râzând, un sunet ce semăna mai degrabă cu un plâns.

— Meredith, aura ei nu e umană... şi nu ştiu ce să înţeleg din ea. Iar mama ei pare să nu aibă deloc o aură. Ele sunt... casa aia e...

— Nu contează, Bonnie. Nu eşti obligată să mai intri vreodată în ea.

— E ca şi cum...

Dar Bonnie nu ştia cum să explice aspectul pereţilor din casa bizară, sau felul în care scările coborau în loc să urce.

— Eu cred, spuse ea în cele din urmă, că ar fi bine să mai cercetezi. Lucruri ca de pildă... ca posedarea de tip american.

— Vrei să spui posedarea de către demoni? întrebă Meredith, privind-o cu atenţie.

— Da, aşa cred. Numai că nu ştiu de unde să încep lista cu tot ce nu e în regulă cu ea.

— Am şi eu câteva idei, spuse calmă Meredith. Ca de pildă... ai observat că nu ne-a arătat deloc mâinile? M-am gândit că asta era foarte ciudat.

— Ştiu de ce, şopti Bonnie, încercând să-şi stăpânească plânsul. E pentru că... nu mai are unghii.

— Ce-ai spus?

— M-a apucat de încheieturi. Le-am simţit.

— Bonnie, nu are nici o logică ce spui. Bonnie se forţă să vorbească.

— Caroline are acum gheare, Meredith. Gheare adevărate. Ca un lup.

— Sau poate, spuse Meredith în şoaptă, ca o vulpe.

Elena îşi folosea tot talentul de negociator pentru a-l calma pe Mart, îndemnându-l să comande o a doua şi apoi a treia vafa cu sirop, şi zâmbindu-i peste masă. Dar nu era de prea mare folos. Matt se mişca de parcă era pe punctul de a o lua la fugă, şi în acelaşi timp nu-şi putea lua ochii de la ea.

Tot şi-l mai închipuie pe Damon coborând în picaj pentru a teroriza vreo tânără femeie, îşi spuse Elena neajutorată.

Când ieşiră din cafenea, Damon nu era acolo. Elena văzu cum între sprâncenele lui Matt se iveşte o cută adâncă şi avu brusc o idee salvatoare.

— Ce-ar fi să ducem Jaguarul la o firmă de maşini de ocazie? Dacă va trebui să renunţăm la Jaguar, vreau să-mi spui tu ce să luăm în schimb.

— Mda, eu mă pricep cel mai bine la grămezi de tablă ruginită care se dezmembrează, spuse Matt, cu un zâmbet strâmb care spunea că e conştient că Elena îl manipulează, dar nu-i pasă.

Singura firmă de maşini la mâna a doua din oraş nu arăta prea promiţător. Dar nici măcar ea nu arăta la fel de jalnic precum proprietarul ei. Elena şi Matt îl găsiră dormind într-un birou mic, cu ferestre jegoase. Mart bătu uşurel la fereastra murdară şi în cele din urmă bărbatul tresări, se îndreptă în scaun şi le făcu semn, supărat, să plece.

Dar Matt bătu din nou în geam când bărbatul îşi lăsă capul la loc pe masă, şi de data asta omul îşi îndreptă foarte încet spatele, le aruncă o privire disperată şi veni la uşă.

— Ce vreţi? întrebă.

— O maşină la schimb, spuse Matt cu o voce răsunătoare înainte ca Elena să o poată spune încetişor.

— Voi, nişte adolescenţi, vreţi să luaţi la schimb o maşină, spuse mărunţelul, cu o voce înnegurată. În cei douăzeci de ani de când am locul ăsta...

— Uite, spuse Matt şi făcu un pas într-o parte pentru a lăsa să se vadă Jaguarul de un roşu strălucitor lucind în soarele dimineţii ca un uriaş trandafir pe roţi. Un Jaguar XZR nou-nouţ. Ajunge la o viteză de 90 km în 3,7 secunde! Motor AJ-V8-GEN III R de 550 cp, cu transmisie automată ZF cu şase viteze! Dinamică adaptoare şi diferenţial activ pentru tracţiune grea! Nu există maşină ca un XZR! încheie Matt, apropiindu-şi faţa de a mărunţelului, a cărui gură rămăsese deschisă, în vreme ce ochii i se mişcau de la băiat la maşină.

— Tu vrei să schimbi asta pentru ceva de-aici? făcu el, şocat şi sincer neîncrezător. De parcă aş avea banii să... stai puţin!

Se întrerupse şi sclipirea din ochii lui dispăru, înlocuită de privirea unui jucător de poker. Îşi îndreptă umerii, dar rămase cu capul aplecat, ceea ce îl făcea să semene cu un vultur.

— N-o vreau, spuse hotărât şi dădu să se întoarcă în birou.

— Cum adică n-o vrei? Acum un minut salivai după ea! strigă Matt, dar expresia omului nu se schimbă.

Ar fi trebuit să vorbesc eu cu el, îşi spuse Elena. Nu m-aş fi arătat războinică de la primul cuvânt — dar acum e prea târziu. Încercă să îşi astupe urechile în faţa vocilor bărbăteşti şi îşi plimbă privirile asupra jafurilor de maşini din jurul ei, fiecare având în parbriz un anunţ plin de praf: 10% REDUCERE DE CRĂCIUN! CREDIT LA ÎNDEMÂNĂ! AFACERE CINSTITĂ! VINTAGE SPECIAL! FĂRĂ AVANS! NU RATAŢI! Elena se temea că în clipa următoare avea să izbucnească în lacrimi.

— N-am cereri pentru o asemenea maşină aici, spunea proprietarul cu o faţă lipsită de expresie. Cin s-o cumpere?

— Eşti nebun! Maşina asta o să adune o mulţime de clienţi. E... e o adevărată reclamă! Mai bună decât hipopotamul ăla mov de-acolo.

— Nu-i hipopotam. E elefant.

— Gine-şi poate da seama, pe jumătate dezumflată cum e?

Cu un aer plin de demnitate, proprietarul se apropie de Jaguar pentru a-l privi mai bine.

— Nu-i nou. Are mulţi kilometri la bord.

— A fost cumpărat doar acum două săptămâni.

— Şi? Peste doar câteva săptămâni, or s-apară reclamele la Jaguarele de anul viitor. Proprietarul îşi flutură mâna către maşina uriaşă, ca un trandafir. Demodat.

— Demodat!

— Mda. O maşină mare ca asta, înghiţitoare de benzină...

— E mult mai economică decât un hibrid...

— Crezi că oamenii ştiu asta? Ei o văd...

— Ascultă, m-aş putea duce cu maşina asta în oricare altă parte...

— Atunci, du-te. Aici şi acum, în curtea mea, maşina asta nu face nici măcar cât una la schimb!

— Două!

Noua voce venea exact din spatele lui Mart şi al Elenei, dar ochii negustorului se făcură mari, ca şi cum tocmai ar fi văzut o stafie.
Elena se întoarse şi întâlni privirea întunecată şi de nepătruns a lui Damon. Avea ochelarii Ray-Ban agăţaţi de tricou şi stătea cu mâinile la spate. Îl privea cu duritate pe negustor.
Trecură câteva clipe, apoi...
— Aăă... Priusul argintiu din spate, în colţul drept. Sub... sub tendă, spuse încet negustorul, cu o expresie uluită — drept răspuns la o întrebare care nu i se pusese cu voce tare. Eu... vă duc eu acolo, adăugă cu o voce care se potrivea expresiei de pe chip.
— Ia cheile cu tine. Lasă-l pe băiat să o-încerce, îi ordonă Damon, şi negustorul se pipăi la brâu pentru a da la iveală un inel de chei, şi apoi se îndepărtă încet, privind fără ţintă.
Elena se întoarse către Damon.
— Lasă-mă să ghicesc. L-ai întrebat care e cea mai bună maşină de-aici.
— Înlocuieşte cu "cea mai puţin infectă" şi o să te apropii mai mult, spuse Damon.
Îi aruncă un zâmbet strălucitor care durã o zecime de secundă, apoi dispăru.
— Dar, Damon, de ce două maşini? Ştiu că e mai corect şi tot restul, dar ce-o să facem cu a doua maşină?
— Coloană, spuse Damon.
— OA, nu. Dar chiar şi Elena putea vedea avantajele — cel puţin după ce ţineau o şedinţă pentru a decide un sistem de rotaţie între maşini pentru Elena. Oftă. Ei... dacă Mart e de acord...
— Matt o să fie de acord, spuse Damon, părând pentru o clipă — o clipă infinit de scurtă — la fel de nevinovat ca un îngeraş.
— Ce ai la spate? spuse Elena, hotărându-se să nu întrebe ce avea Damon de gând să-i facă lui Matt.
Damon zâmbi din nou, dar de data asta era un zâmbet ciudat, doar un tremur uşor în colţul gurii. Ochii lui spuneau că nu e nimic important. Dar mâna lui dreaptă se ivi de la spate, ţinând cel mai frumos trandafir pe care îl văzuse vreodată Elena.
Era de un roşu foarte închis, şi totuşi nu era în el nici o urmă de purpuriu — era doar roşul catifelat al vinului de Burgundia, şi deschis exact în momentul de maximă înflorire. Părea să fie moale şi catifelat la atingere, iar tulpina lui de un verde intens, cu doar câteva frunze delicate ici şi acolo, părea să aibă cel puţin cincizeci de centimetri şi era dreaptă ca o riglă.
Cu un gest hotărât, Elena îşi duse propriile mâini la spate. Damon nu era genul sentimental — chiar şi când punea placa aia a lui cu "Prinţesa Nopţii". Probabil că trandafirul avea vreo legătură cu călătoria lor.
— Nu-ţi place? spuse Damon.
Poate că Elenei i se părea doar, dar vocea lui sună ca şi când ar fi fost dezamăgit.
— Sigur că-mi place. Pentru ce e? Damon se linişti.
— E pentru tine, Prinţesă, spuse, părând jignit. Nu-ţi face griji, nu l-am furat.
Nu — nu l-ar fi furat. Elena ştia exact în ce fel ar fi făcut rost de trandafir... dar era atât de frumos...
Cum nu făcea nici un gest să ia trandafirul, Damon îl ridică şi o mângâie pe obraz cu petalele reci, moi ca mătasea.
Gestul o făcu să se înfioare.
— Termină, Damon, murmură, dar nu părea să fie în stare să facă un pas în spate.
El nu termină. Folosi petalele reci, care foşneau uşor, pentru a trasa conturul celuilalt obraz. Elena respiră automat adânc, dar ceea ce simţi în nări nu semăna deloc a floare. Era mirosul unui vin foarte întunecat, ceva vechi şi aromat, care cândva o ameţise imediat. Se îmbătase de Black Magic şi de propria ei bucurie ameţitoare... de a fi cu Damon.
Dar aceea nu eram eu cea adevărată, protestă o voce subţirică din mintea ei. Eu îl iubesc pe Stefan. Damon... eu vreau... vreau să...
— Ştii de ce am luat trandafirul ăsta? spunea acum Damon încet, vocea lui amestecându-se cu amintirile ei. L-am luat datorită numelui său. E un trandafir Black Magic.
— Da, spuse Elena simplu.

Ştiuse asta înainte s-o spună el. Era singurul nume care i se potrivea.

Acum, Damon o mângâia, asemenea unui sărut, cu trandafirul, trasând cercuri cu floarea pe obrazul ei şi apoi lipindu-i-o de el. Petalele mai tari din mijloc îi apăsau pielea, în vreme ce petalele dinspre exterior de-abia o atingeau.

Elena se simţea ameţită. Ziua era deja caldă şi umedă; cum de era trandafirul atât de răcoros la atingere? Acum, petalele din afară coborâseră pentru a-i trasa conturul buzelor, şi ea voia să spună nu, dar într-un fel sau altul nu putea rosti cuvântul.

Era ca şi cum se întorsese înapoi în timp, în zilele în care îl văzuse pentru prima oară pe Damon, când el pretinsese că era a lui. Când ea aproape că îl lăsase să o sărute înainte să-i ştie numele...

El nu-şi schimbase ideile de atunci. Vag, Elena îşi amintea că mai gândise asta şi înainte. Damon schimba alţi oameni, dar el rămânea neschimbat.

Dar eu m-am schimbat, îşi spuse Elena, şi deodată simţi sub picioare nisipuri mişcătoare. Eu m-am schimbat atât de mult de atunci. Suficient cât să văd în Damon lucruri care nu mi-am închipuit niciodată că s-ar putea afla acolo. Nu doar părţile sălbatice şi întunecate, ci cele blânde şi delicate. Onoarea şi decenţa care erau închise asemenea vinelor de aur în acea piatră din mintea lui.

Trebuie să-l ajut, îşi spuse Elena. Într-un fel sau altul, trebuie să-l ajut — pe el şi pe băieţelul prins cu lanţuri de acea piatră.

Gândurile acestea îi alunecaseră încet prin minte, care părea separată de trupul ei. De fapt, era atât de cufundată în ele, încât nu-şi mai percepu trupul, şi doar acum realiză cât de mult se apropiase Damon de ea. Spatele ei era lipit de una din maşinile alea jalnice. Iar Damon vorbea nonşalant, dar în vorbele sale se simţea tonul serios.

— Un trandafir pentru un sărut, aşadar? întrebă el. Chiar aşa se numeşte, Black Magic, şi chiar am făcut rost de el într-un mod cinstit. Numele fetei era... era...

Damon se opri, şi pentru o clipă pe faţă îi apăru o expresie de uluire totală. Apoi zâmbi, dar era zâmbetul luptătorului, acel zâmbet strălucitor pe care şi-l aşternea pe buze şi apoi îl făcea să dispară aproape înainte să fii sigur că l-ai văzut. Elena simţi că ceva nu era în regulă. Sigur, Damon tot nu-şi amintea corect numele lui Matt, dar niciodată nu îl văzuse să uite numele unei fete când încerca într-adevăr să şi-l aducă aminte.

Din nou Shinichi? se întrebă Elena. Continua să-i ia amintirile lui Damon — doar cele esenţiale, desigur? Emoţiile, bune sau rele? Elena ştia că Damon însuşi se gândea la acelaşi lucru. Ochii lui negri ardeau. Damon era furios — dar în furia lui exista o oarecare vulnerabilitate.

Fără să se gândească, Elena îşi puse mâinile pe braţele lui Damon. Ignoră trandafirul, chiar în clipa în care el îi trasa conturul pometelui cu floarea, încercă să vorbească calmă:

— Damon, ce-o să facem?

Asta a fost scena pe care a văzut-o Matt când a ajuns lângă ei. De fapt, când a ajuns în fugă. A apărut din labirintul de maşini şi a ţâşnit de după un SUV alb cu un cauciuc dezumflat, strigând:

— Hei, Priusul ăla e... Apoi se opri în loc, nemişcat.

Elena ştia ce vedea Matt: Damon mângâind-o cu floarea, în timp ce ea practic îl îmbrăţişa. Dădu drumul braţelor lui Damon, dar nu se putu trage înapoi din cauza maşinii din spatele ei.

— Matt..., începu Elena şi apoi vocea i se stinse. Voise să spună "Nu e ceea ce pare. Nu ne îmbrăţişăm. De fapt, eu nu-l mângâi Dar exact aşa părea. Ţinea la Damon; încercase să ajungă până la sufletul lui...

Cu un mic şoc, gândul acesta se repetă cu forţa unui fascicul de lumină trecând prin trupul neprotejat al unui vampir.

Ţinea la Damon.

Ţinea într-adevăr. De obicei, era greu să fie cu el pentru că erau atât de asemănători în aşa de multe feluri, încăpăţânaţi, fiecare vrând ca lucrurile să fie pe voia lui, pătimaşi, nerăbdători...

Ea şi Damon erau la fel.

Trupul Elenei era străbătut de şocuri şi se simţea vlăguită. Se bucură că se poate rezema de maşina din spatele ei, chiar dacă îşi umplea hainele de praf.

Îl iubesc pe Stefan, îşi spuse aproape isteric. El e singurul pe care-l iubesc. Dar am nevoie de Damon ca să ajung la el. Iar sufletul lui Damon s-ar putea să se facă ţăndări în faţa mea.

În tot acest timp, îl privea pe Matt, cu ochii plini de lacrimi care nu voiau să-i alunece pe obraz. Clipi, dar lacrimile îi rămaseră cu încăpăţânare prinse de gene.

— Matt..., şopti.

El nu spuse nimic. Nu era nevoie. Se vedea totul în expresia lui: mirare care se transforma în ceva ce Elena nu mai văzuse niciodată, nu atunci când o privea pe ea.

Era un soi de înstrăinare care o îndepărta cu totul, care reteza toate legăturile dintre ei.

— Matt, nu...

Dar nu reuşi să scoată decât o şoaptă. Iar apoi, spre uimirea ei, Damon vorbi:

— Ştii că e doar vina mea, nu? Nu poţi condamna o fată pentru că încearcă să se apere.

Elena îşi privi mâinile, care acum tremurau. Damon vorbea mai departe:

— Ştii că e doar vina mea. Elena niciodată n-ar... În acea clipă, Elena înţelese. Damon îl Influenţa pe Matt.

— Nu! îl prinse pe Damon pe neaşteptate, îl apucă din nou de braţ, îl scutură. Nu face asta! Nu cu Matt!

Ochii negri care se întoarseră către ea în mod clar nu erau ochii unui adorator. Damon fusese întrerupt în plină folosire a Puterii sale. Dacă ar fi fost altcineva în locul Elenei, ar fi sfârşit ca o mică pată de grăsime pe pământ.

— Te salvez, spuse Damon cu o voce rece. Îmi refuzi ajutorul?

Elena îşi dădu seama că şovăie. Poate, dacă se întâmpla o singură dată, şi doar pentru binele lui Matt...

Apoi ceva se ivi în adâncul ei. Se strădui să nu-şi lase aura să apară cu totul.

— Să nu mai încerci niciodată asta cu mine, spuse Elena, şi vocea ei era calmă, dar de gheaţă. Să nu îndrăzneşti niciodată să mă Influenţezi! Şi lasă-l în pace pe Matt!

Ceva ce semăna cu o aprobare pâlpâi în întunecimea nemărginită a ochilor lui Damon. Dispăru înainte să fie sigură că o văzuse. Dar când Damon vorbi, păru mai puţin distant.

— Bun, îi spuse lui Matt. Şi acum, care e planul? Spune tu.

Matt răspunse încet, fără să se uite la nici unul dintre ei. Era roşu la faţă, dar de un calm desăvârşit.

— Voiam să spun că Priusul nu e deloc rău. Şi tipul mai are unul. E într-o stare bună. Putem avea două maşini exact la fel.

— Şi atunci putem să mergem în coloană şi să ne despărţim dacă cineva ne urmăreşte! N-or să ştie după care să se ia! exclamă Elena.

În mod normal, în acest moment şi-ar fi aruncat braţele în jurul gâtului lui Matt. Dar Matt îşi privea pantofii, ceea ce probabil era chiar bine, căci Damon stătea cu ochii închişi şi clătina din cap uşor, ca şi cum nu putea crede ceva atât de prostesc.

Aşa e, îşi spuse Elena. E aura mea — sau a lui Damon — cea pe care o urmăresc. Nu putem să-i zăpăcim cu maşini identice dacă nu avem şi aure identice.

Ceea ce însemna de fapt că ea trebuia să meargă tot drumul cu Matt. Dar Damon nu avea să accepte niciodată asta. Iar ea avea nevoie de Damon ca să ajungă la iubitul ei, adevăratul ei suflet-pereche, şi singurul: Stefan.

— O s-o iau eu pe cea mai jerpelită, spunea Matt, discutând cu Damon şi ignorând-o pe ea. Eu sunt obişnuit cu maşini jerpelite. Am aranjat deja totul cu tipul. Ar trebui s-o pornim. Continuând să i se adreseze doar lui Damon, spuse: Dar va trebui să-mi spui unde mergem de fapt. Am putea să ne pierdem pe drum.

Damon tăcu un răstimp destul de lung. Apoi, dintr-o dată, spuse:

— Pentru început, Sedona, Arizona. Matt păru scârbit.

— Locul ăla plin de nebuni New Age? Cred că glumeşti.

— Am spus că pornim din Sedona. În jurul ei e o sălbăticie totală — nimic altceva decât stâncă. Te-ai putea rătăci... foarte uşor. Damon îşi afişă pentru o clipă zâmbetul strălucitor. O să fim la Juniper Resort, de pe North Highway 8 9A, adăugă el calm şi amabil.

— Am înţeles, spuse Matt.

Elena nu văzu nici o emoţie pe faţa şi în expresia lui, dar aura lui era de un roşu arzător.

— Ştii, Matt, începu Elena, de fapt ar trebui să ne întâlnim în fiecare seara, aşa ca dacă te ţii după noi...

Se opri, cu răsuflarea tăiată. Matt deja se îndepărta. Nu întoarse capul când ea vorbi. Continuă să meargă, fără nici un cuvânt. Fără să arunce o privire în spate.

Elena se trezi la zgomotul bătăilor nerăbdătoare ale lui Damon în geamul Priusului.

Era îmbrăcată şi-şi strângea la piept jurnalul. Era a doua zi după ce Matt îi părăsise.

— Aşa ai dormit toată noaptea? întrebă Damon, cercetând-o cu privirea în timp ce Elena se freca la ochi.

Ca de obicei, el era îmbrăcat impecabil: bineînţeles, în negru din cap până-n picioare. Căldura şi umiditatea nu aveau nici un efect asupra lui.

— Eu am mâncat, spuse el scurt, aşezându-se pe scaunul şoferului. Şi ţi-am adus asta.

Asta era un pahar de plastic cu cafea aburindă, pe care Elena îl luă la fel de recunoscătoare ca şi cum ar fi fost nişte vin Black Magic, şi o pungă de hârtie maro care se dovedi a conţine gogoşi. Nu era chiar cel mai hrănitor mic dejun, dar Elena simţea nevoia de cafeina şi zahăr.

— Am nevoie de o parcare cu toaletă, îl anunţă Elena, în vreme ce Damon pornea maşina. Ca să-mi schimb hainele şi să mă spăl puţin.

Se îndreptară direct către vest, ceea ce se potrivea cu ce văzuse Elena când cercetase pe internet o hartă seara trecută. Mica imagine de pe telefonul ei mobil se potrivea cu ecranul sistemului de navigaţie al Priusului. Amândouă arătaseră că Sedona, Arizona, se afla pe o linie perfect orizontală de la micul drum de ţară unde parcase Damon peste noapte în Arkansas. Dar curând, Damon cotea către sud, urmând o rută proprie ocolitoare care putea, sau nu, să îi zăpăcească pe urmăritori. Când reuşiră în sfârşit să găsească o parcare, vezica Elenei părea gata să explodeze. Rămase cu neruşinare o jumătate de oră în toaleta pentru femei, străduindu-se să se spele cu prosoape de hârtie şi apă rece, periindu-şi părul şi punându-şi o altă pereche de jeanşi şi un tricou alb curat care se prindea în şireturi în faţă, ca un corset. În definitiv, era posibil ca într-una din zilele astea să aibă o altă experienţă extrasenzorială în timp ce dormea şi să se vadă din nou cu Stefan.

Singurul lucru la care nu voia să se gândească era că, odată cu plecarea lui Matt, rămăsese singură cu Damon, un vampir neîmblânzit, cu care călătorea prin centrul Statelor Unite către o destinaţie care era —la propriu — de pe altă lume.

Când ieşi în cele din urmă de la toaletă, Damon era rece şi cu o faţă lipsită de expresie — deşi Elena observă că o cercetă totuşi din cap până-n picioare.

Oh, fir-ar să fie, îşi spuse Elena. Mi-am lăsat jurnalul în maşină.

Era sigură că el îl citise, la fel de sigură ca şi cum l-ar fi văzut făcând-o, şi se bucură că nu scrisese nimic despre părăsirea trupului şi găsirea lui Stefan. Deşi era convinsă că şi Damon voia să-l elibereze pe Stefan — n-ar fi aici în maşină cu el dacă nu ar crede-o — simţea că era mai bine să nu ştie că ea ajunsese acolo prima. Lui Damon îi plăcea să fie şeful, la fel de mult cum îi plăcea şi ei. Îi mai plăcea şi să Influenţeze fiecare poliţist care îl trăgea pe dreapta pentru că depăşise limita de viteză.

Dar astăzi Damon era irascibil, chiar şi după standardele lui. Elena ştia din proprie experienţă că Damon putea să fie un companion deosebit de plăcut când voia, spunând poveşti neruşinate şi bancuri până când şi cel mai plin de prejudecăţi şi taciturn dintre pasageri izbucnea în râs fără să vrea.

Dar astăzi nu avea chef nici măcar să răspundă la întrebările Elenei, cu atât mai puţin să râdă la glumele ei. Singura dată când ea încercă un contact fizic cu el, atingându-l uşor pe braţ, el se smuci deoparte ca şi cum atingerea ei ar putea să-i distrugă jacheta neagră de piele.

Bine, grozav, îşi spuse Elena, deprimată. Îşi rezemă capul de fereastră şi privi peisajul, care părea acelaşi. Gândurile ei rătăceau.

Unde era acum Matt? înaintea sau în urma lor? Reuşise oare să se odihnească noaptea trecută? Străbătea acum Texasul? Oare mânca aşa cum trebuie? Elena clipi pentru a-şi alunga lacrimile, care îi împânzeau ochii ori de câte ori îşi aducea aminte cum plecase de lângă ea fără să mai privească înapoi.

Elena ştia cum să deţină controlul. Putea face ca aproape orice situaţie să devină favorabilă, atâta

timp cât oamenii din jurul ei erau nişte fiinţe normale, întregi la minte. Iar să ţină băieţii sub control era specialitatea ei. Îi manevrase — îi direcţionase — încă din primul an de liceu. Dar acum, la aproximativ două săptămâni şi jumătate după ce se întorsese din lumea morţilor, dintr-o lume a spiritelor de care nu îşi amintea, nu voia să direcţioneze pe nimeni.

Asta îi plăcea la Stefan. Odată ce trecuse de instinctul lui reflex de a sta departe de tot ce iubea, nu mai avusese nevoie să-l conducă deloc — funcţiona singur, cu excepţia apropourilor ei delicate că devenise o expertă în vampiri. Nu să-i vâneze sau să-i omoare, ci să-i iubească în siguranţă. Elena ştia când era bine să muşte sau să fie muşcată, şi când să se oprească, şi cum să rămână o fiinţă omenească.

Dar în afară de aceste apropouri delicate, nici măcar nu voia să îl conducă pe Stefan. Pur şi simplu voia doar să fie cu el. Apoi totul venea de la sine.

Elena putea trăi fără Stefan — credea ea. Dar aşa cum faptul că se afla departe de Meredith şi Bonnie era ca şi cum ar fi fost lipsită de cele două mâini, viaţa fără Stefan ar fi ca şi cum încerca să trăiască

fără inimă. El era partenerul ei în Marele Dans; egalul şi opusul ei; iubitul şi amantul ei în cel mai pur sens imaginabil. El era pentru ea cealaltă jumătate a Misterelor Sacre ale Vieţii.

Şi după ce îl văzuse noaptea trecută, chiar dacă fusese un vis, ceea ce nu voia să accepte, Elena îi ducea dorul atât de tare, încât dorul acesta era o durere care pulsa în adâncul fiinţei sale. O durere atât de mare, încât nu suporta doar să stea şi să se gândească la ea. Dacă făcea asta, ar putea pur şi simplu să-şi piardă minţile şi să înceapă să strige disperată la Damon să meargă mai repede — iar Elena, deşi suferea în adâncul ei, nu avea tendinţe suicidale.

Se opriră pentru prânz într-un orăşel fără nume. Elenei nu-i era foame, dar Damon petrecu tot acel timp ca pasăre, ceea ce — dintr-un motiv oarecare — o înfurie.

Când o porniră din nou la drum, tensiunea din maşină crescuse într-atât, încât nu puteai să nu te gândeşti la vechiul clişeu: o puteai tăia chiar şi cu un şervet împăturit, ca să nu mai vorbim de un cuţit, îşi spuse Elena.

În acea clipă, realiză exact ce soi de tensiune era. Singurul lucru care îl salva pe Damon era mândria lui.

Ştia că Elena înţelesese ce se petrece. Încetase să-l mai atingă sau chiar să-i vorbească. Şi asta era bine.

N-ar fi trebuit să se simtă aşa. Vampirii doresc fetele pentru gâturile lor albe şi drăgălaşe, iar simţul estetic al lui Damon cerea ca şi restul donatoarei de sânge să fie pe măsura standardelor lui. Dar acum până şi aura umanizată a Elenei vorbea despre unica forţă a vieţii din sângele ei. Iar reacţia lui Damon era involuntară. Nu se mai gândise la o fată în felul acesta de aproximativ cinci sute de ani. Vampirii nu erau capabili de aşa ceva.

Dar Damon era — foarte capabil — acum. Şi cu cât se apropia mai mult de Elena, cu atât mai puternic îl învăluia aura ei şi cu atât mai slab era controlul lui.

Slavă tuturor dracilor din iad, mândria lui era mai puternică decât dorinţa pe care o simţea. Damon nu ceruse niciodată nimic de la nimeni în toată viaţa lui. Plătea pentru sângele pe care îl lua de la oameni, cu propria lui monedă specială: plăcere şi fantezie şi visuri. Dar Elena nu avea nevoie de fantezie; nu voia visuri.

Nu-l voia pe el.

Îl voia pe Stefan. Iar mândria lui Damon nu i-ar îngădui niciodată să-i ceară Elenei ceea ce doar el dorea, şi nici nu i-ar îngădui să-l ia fără consimţământul Elenei. .. Sau cel puţin aşa spera.

Cu doar câteva zile în urmă fusese o cochilie goală, trupul lui o marionetă a gemenilor kitsune. Care îl siliseră să-i facă rău Elenei în feluri care acum îl făceau să se înfioare de groază. Damon nu existase atunci ca personalitate, dar trupul lui fusese jucăria lui Shinichi. Şi deşi aproape că nu-i venea să creadă, felul în care pusese stăpânire pe el fusese atât de complet, încât cochilia lui se supusese fiecărui ordin al lui Shinichi: o torturase pe Elena; ar fi putut prea bine s-o şi omoare.

Nu avea nici un rost să nu creadă asta; sau să spună că nu putea fi adevărat. Era adevărat. Se întâmplase. Când era vorba de controlul asupra minţii, cu atât mai puternic decât el era Shinichi, iar kitsune-le nu avea nepăsarea vampirilor faţă de fetele drăguţe — mai jos de gât. Pe lângă asta,

întâmplător mai era şi sadic. Îi plăcea durerea — durerea altora, desigur.
Damon nu se putea lepăda de trecut, nu se putea întreba de ce nu se "trezise" pentru a-l opri pe Shinichi să-i mai facă rău Elenei. Nimic din el nu se trezise. Şi dacă o parte izolată din mintea lui încă mai plângea pentru răul pe care îl făcuse el... ei bine, Damon se pricepea să o blocheze, să nu o lase să iasă la suprafaţă. N-avea de gând să irosească vremea cu regrete, dar era hotărât să ţină sub control viitorul. Nu avea să se mai întâmple niciodată — cel puţin nu cât să rămână apoi în viaţă.
Ceea ce Damon nu putea să înţeleagă cu adevărat era de ce Elena îl presa. De ce se purta de parcă avea încredere în el. Dintre toţi oamenii din lumea asta, ea era cea mai îndreptăţită să îl urască, să îndrepte către el un deget acuzator. Dar nu făcuse asta niciodată. Nici măcar o dată nu se uitase la el cu furie în ochii ei albastru-închis, stropiţi cu punctişoare aurii. Ea era singura care părea să înţeleagă faptul că cineva atât de total posedat de stăpânul malachilor, Shinichi, aşa cum fusese Damon, pur şi simplu nu avea încotro — nu era acolo pentru a putea alege — în ceea ce făcea.
Poate asta era pentru că ea scosese din el chestia aia pe care malachul o crease. Trupul acela pulsând, alburiu, al doilea trup care fusese înlăuntrul lui. Damon se chinui să-şi oprească un frison. Ştia asta doar pentru că Shinichi o menţionase plin de jovialitate, în vreme ce lua toate amintirile lui Damon începând din momentul când ei doi, kitsune-le şi vampirul, se întâlniseră în Pădurea Veche.
Damon se bucura să nu mai aibă amintiri. Din momentul în care privirea lui întâlnise ochii aurii şi zâmbitori ai spiritului-vulpe, viaţa lui fusese otrăvită.
Iar acum... acum era singur cu Elena, în mijlocul sălbăticiei, cu puţine orăşele şi răspândite la mare distanţă unul de altul. Erau complet şi cu desăvârşire singuri, cu Damon dorind neputincios de la Elena ceea ce voise fiecare băiat uman pe care îl cunoscuse ea vreodată.
Cel mai rău era faptul că fetele fermecătoare, înşelătoare, reprezentau practic propria raison d'etre a lui Damon. Cu siguranţă era singurul motiv pentru care fusese în stare să continue să trăiască în ultima jumătate de mileniu. Şi totuşi ştia că nu trebuia, nu trebuia nici măcar să înceapă ceva cu fata asta care, pentru el, era nestemata aflată în vârful grămezii de mizerie care reprezenta lumea oamenilor.
Aparent, Damon deţinea un control perfect al situaţiei, era rece şi tăios, distant şi dezinteresat.
Adevărul era că îşi pierdea minţile.
În acea seară, după ce se asigură că Elena avea mâncare şi apă şi era bine încuiată în Prius, Damon stârni o ceaţă umedă şi începu să-şi ţeasă cele mai întunecate paveze. Acestea erau anunţuri către orice soră sau frate al nopţii care s-ar putea apropia de maşină că fata dinăuntru era sub protecţia lui Damon; şi că Damon va vâna şi va nimici pe oricine va deranja odihna fetei... iar apoi îl va pedepsi cu adevărat pe cel vinovat. Apoi Damon zbură câteva mile către sud sub formă de cioară, găsi o crâşmă nenorocită în care beau o haită de vârcolaci serviţi de câteva barmaniţe fermecătoare, şi se bătu cu ei şi stropi din belşug cu sânge, ca să treacă mai uşor noaptea.
Dar nu era suficient pentru a-i ţine mintea ocupată. Dimineaţa devreme, când se întoarse, văzu că protecţiile din jurul maşinii erau destrămate. Înainte să intre în panică, îşi dădu seama că Elena le distrusese din interior. El nu primise nici un semnal din cauza intenţiei ei paşnice şi a inimii nevinovate.
Apoi Elena însăşi îşi făcu apariţia, venind pe malul unui pârâu, arătând curată şi înviorată. Damon încremeni la vederea ei şi rămase mut în faţa graţiei, frumuseţii, şi apropierii de nesuportat de ea. Simţea mirosul pielii ei proaspăt spălate şi nu se putea abţine să nu inspire cu lăcomie parfumul ei unic.
Chiar nu-şi dădea seama cum mai putea rezista încă o astfel de zi.
Şi apoi Damon avu brusc o Idee.
— N-ai vrea să înveţi ceva care să te ajute să ţii sub control aura aia a ta? o întrebă pe când ea trecea pe lângă el, îndreptându-se către maşină.
Elena îi aruncă o privire piezişă lungă.
— Deci ai decis să vorbeşti din nou cu mine. Ar trebui să leşin de bucurie?
— Păi... asta e întotdeauna apreciat...
— Oare? spuse ea tăios, şi Damon înţelese că subestimase furtuna pe care o stârnise înăuntrul acestei fete extraordinare.

— Nu. Acum vorbesc serios, spuse el, aţintindu-şi privirea întunecată asupra ei.
— Ştiu. O să-mi spui să devin vampir pentru a-mi putea controla mai bine Puterea.
— Nu, nu, nu. Asta n-are nici o legătură cu vampirii.
Damon refuză să fie atras într-o discuţie în contradictoriu, şi asta o impresiona probabil pe Elena, pentru că în cele din urmă ea spuse:
— Ei, atunci ce e?
— Trebuie să înveţi cum să-ţi faci Puterea să circule. Sângele circulă, nu? Şi Puterea poate fi făcută să circule. Chiar şi oamenii ştiu asta de secole, fie că o numesc forţă a vieţii sau chi sau ki. Aşa cum faci acum, pur şi simplu îţi împrăştii Puterea în aer. Asta e o aură. Dar dacă înveţi să o faci să circule, o poţi aduna pentru o eliberare cu adevărat uriaşă, şi în acelaşi timp poţi trece neobservată.
Elena era în mod clar fascinată.
— De ce nu mi-ai zis asta până acum?
Pentru că sunt prost, îşi spuse Damon. Pentru că la vampiri asta e ceva instinctiv, la fel cum este respiraţia pentru tine. Minţi fără să clipească.
— E nevoie de un anumit nivel de competenţă pentru a reuşi asta.
— Şi eu pot s-o fac acum?
— Cred că da.
Damon puse o uşoară notă de nesiguranţă în vocea lui.
Evident, asta o făcu pe Elena şi mai hotărâtă.
— Arată-mi! îi ceru ea.
— Vrei să spui, chiar acum? Damon se uită înjur. Ar putea trece vreo maşină pe-aici...
— Suntem departe de drum. Oh, te rog, Damon! Te rog! Elena se uită la Damon cu ochii ei albaştri mari pe care mult prea mulţi băieţi îi găsiseră irezistibili. Îi atinse uşor pe braţ, încercând din nou să stabilească un soi de contact, dar când el se trase automat în spate, ea continuă: Chiar vreau să învăţ.
Tu mă poţi învăţa. Arată-mi doar o dată, şi o să exersez.
Damon îşi coborî privirea către braţul lui, simţi cum judecata şi voinţa îi şovăie. Cum face ea asta?
— Bine.
Damon oftă. Existau cel puţin trei sau patru miliarde de oameni pe planeta asta prăfuită care ar da orice ca să fie cu această Elena Gilbert caldă, nerăbdătoare şi plină de entuziasm. Problema era că, întâmplător, şi el era unul dintre ei — iar ea în mod limpede nu dădea doi bani pe el.
Sigur că nu. Îl avea pe dragul de Stefan. Ei bine, o să vadă el dacă prinţesa lui era aceeaşi când — dacă — va reuşi ea să-l elibereze pe Stefan şi să scape cu viaţă din acel loc.
Între timp, Damon se concentra pentru a-şi păstra vocea, chipul şi aura indiferente. Avea ceva experienţă la asta. Doar una de cinci secole, dar conta.
— Mai întâi, trebuie să găsesc locul, îi spuse, auzind lipsa de căldură din propria-i voce, tonul care nu era doar calm şi indiferent, ci chiar rece.
Expresia Elenei nu se schimbă. Şi ea putea fi indiferentă. Până şi ochii ei de un albastru adânc păreau să fi căpătat o strălucire rece.
— Bine. Unde e?
— Lângă inimă, dar mai spre stânga.
Damon atinse sternul Elenei şi apoi îşi mută degetele spre stânga.
Elena îşi stăpâni cu greu tensiunea şi un fior — şi el o văzu. Damon căuta locul unde carnea devine moale peste os, locul unde majoritatea oamenilor considerau că se află inima lor pentru că acolo îi simţeau bătăile. Ar trebui să fie cam pe... aici...
— Acum, o să-ţi fac Puterea să circule de câteva ori, şi pe urmă o s-o poţi face singură — abia atunci o să fii gata să-ţi ascunzi cu adevărat aura.
— Dar cum o să ştiu?
— O să ştii, crede-mă.
Nu voia ca ea să mai pună întrebări, aşa că pur şi simplu ridică o mână în faţa ei — fără să-i

atingă pielea şi nici măcar hainele — şi sincroniza forţa vieţii ei cu a lui. Aşa. Acum, începerea procesului. Ştia cum o să-l perceapă Elena: un şoc electric pornind din locul unde o atinsese el şi răspândindu-i rapid căldură prin tot trupul.

Apoi, un amestec rapid de senzaţii pe când el efectua o rotaţie de probă cu ea. În sus către el, către ochii şi urechile Elenei, unde brusc ea avea să descopere că putea vedea şi auzi mult mai bine, apoi în jos pe şira spinării, către vârfurile degetelor, în vreme ce inima ei îşi înteţea bătăile şi ea simţea un soi de electricitate în palme. Înapoi în susul braţului şi în jos pe o latură a trupului, moment în care se instala un tremur. În cele din urmă, energia avea să-i coboare de-a lungul superbului ei picior până în talpă, strângându-i degetele de la picioare, pentru ca apoi să se întoarcă pe cealaltă parte până în locul de unde plecase, de lângă inimă.

Damon o auzi pe Elena icnind uşor când o lovi şocul pentru prima oară, apoi simţi cum inima îi bate tot mai repede şi genele îi tremură când lumea devenea dintr-odată mult mai luminoasă pentru ea; pupilele i se dilatară ca şi cum s-ar fi îndrăgostit, trupul îi deveni rigid când auzi zgomotul abia desluşit al unui şoarece în iarbă — un sunet pe care nu l-ar fi auzit niciodată fără Puterea direcţionată către urechile ei. Şi aşa, de jur împrejurul trupului ei, o dată, şi apoi din nou, pentru ca ea să simtă procesul. Apoi o lăsă singură.

Elena gâfâia, epuizată, şi el fusese cel care consumase energie.

— N-o să... pot... niciodată... să fac asta singură, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Ba da, o să poţi, în timp şi cu exerciţiu. Iar când o să reuşeşti s-o faci, o să poţi să-ţi ţii sub control toată Puterea.

— Dacă... spui tu.

Ochii Elenei erau închişi acum, şi genele ei întunecate îi cădeau ca nişte semiluni pe obraji. Era clar că fusese împinsă până la limită. Damon simţi tentaţia de a o trage către el, dar şi-o înfrâna. Elena îi dăduse foarte clar de înţeles că nu voia ca el să o îmbrăţişeze.

Oare câţi băieţi nu a respins, se întrebă Damon brusc, cu amărăciune. Amărăciunea asta îl surprinse puţin. De ce i-ar păsa câţi băieţi o ţinuseră în braţe pe Elena? Când o s-o facă Prinţesa lui a întunericului, vor vâna amândoi prăzile omeneşti — uneori împreună, alteori separat. Atunci n-o să fie gelos pe ea. De ce să-i pese câte întâlniri romantice a avut până acum?

Dar descoperi că era plin de amărăciune şi furios atunci când răspunse fără căldură în glas:

— Da, aşa spun. Nu trebuie decât să exersezi singură în maşină, Damon reuşi să rămână supărat pe Elena. Asta era greu, pentru că ea era tovarăşa de drum perfectă. Nu pălăvrăgea, nu încerca să fredoneze vreo melodie sau — slavă Domnului — să cânte odată cu cel de la radio, nu mesteca gumă şi nici nu fuma, şi niciodată nu întreba "Am ajuns?".

De fapt, era greu pentru oricine, băiat sau fată, să rămână supărat mult timp pe Elena Gilbert. Nu puteai spune că era prea exuberantă, ca Bonnie, sau prea detaşată, ca Meredith. Elena era pur şi simplu suficient de agreabilă pentru a echilibra mintea ei strălucită, mereu activă şi întotdeauna gata să urzească scheme. Era suficient de miloasă cât să contrabalanseze egoismul mărturisit, şi doar puţin aiurită, atât cât să se asigure că nimeni n-o s-o considere vreodată normală. Era cu desăvârşire loială prietenilor şi suficient de iertătoare cât să nu considere pe nimeni duşman — cu excepţia spiritelor kitsune şi a vampirilor de soiul Celor Vechi. Era cinstită şi directă şi afectuoasă, şi bineînţeles că avea o latură întunecată în ea pe care prietenii o numeau sălbăticie, dar pe care Damon o recunoştea drept ceea ce era de fapt. Asta compensa acea parte naivă, blândă şi generoasă a firii ei. Damon era foarte sigur că el nu avea nevoie de nici una dintre calităţile alea ale ei, mai ales în acest moment.

Oh, da... şi Elena Gilbert era doar suficient de minunată pentru a face ca oricare dintre trăsăturile ei negative să pară irelevantă.

Dar Damon era hotărât să fie supărat, şi voinţa lui era suficient de puternică pentru ca el să-şi poată de obicei alege starea de spirit şi să şi-o păstreze, fie că era potrivită sau nu momentului. Ignoră toate încercările de conversaţie ale Elenei şi în cele din urmă ea renunţă la eforturile ei. Îşi concentra gândurile asupra zecilor de băieţi şi bărbaţi cu care se culcase probabil superba fiinţă de lângă el. Ştia că Elena, Caroline şi Meredith fuseseră membrele "senioare" ale cvartetului pe vremea când erau prietene, în vreme ce mica Bonnie fusese cea mai tânără şi considerată cam prea naivă

pentru a fi iniţiată pe deplin.

Aşadar, de ce era el acum cu Elena? se trezi Damon întrebându-se cu amărăciune, punându-şi chiar problema, pentru o fracţiune de secundă, că era posibil ca Shinichi să-l şi manipuleze, pe lângă faptul că îi lua amintirile.

Oare Stefan şi-a făcut vreodată probleme pentru trecutul ei — mai ales cu un fost prieten, Mutt, încă prin preajmă, gata să-şi dea viaţa pentru ea? Probabil că Stefan nu-şi făcuse, căci altfel ar fi pus punct... nu, cum ar putea Stefan să pună punct la orice voia Elena să facă? Damon fusese martor la încleştarea dintre voinţele lor, chiar şi atunci când Elena fusese mental un copil, după ce se întorsese din Viaţa de Apoi. Când era vorba de relaţia dintre Stefan şi Elena, în mod clar Elena deţinea controlul. Aşa cum spuneau oamenii, ea purta nădragii.

Ei bine, curând Elena o să vadă cum e să porţi nădragi de harem, îşi spuse Damon, râzând în sinea lui, deşi starea lui de spirit era mai mohorâtă ca niciodată. Cerul de deasupra lor se întunecă şi mai mult, ca răspuns la gândurile lui, şi vântul smulse frunzele de vară de pe ramuri înainte de vreme. Picături mari stropiră parbrizul, şi apoi se văzu zigzagul unui fulger şi se auzi bubuitul cu ecou al unui tunet.

Elena tresări uşor, involuntar, de câte ori se dezlănţuia tunetul. Damon o privea cu o satisfacţie întunecată. Ştia că ea ştia că el poate controla vremea. Nici unul dintre ei nu spuse nimic.

N-o să mă roage, se gândi Damon, simţind din nou în ea acea mândrie sălbatică şi apoi necăjindu-se pe sine pentru că era atât de sentimental.

Trecură pe lângă un motel, şi Elena urmări cu privirea firmele de neon neclare, întorcând capul peste umăr până când ele se pierdură în întuneric. Damon nu voia să oprească. De fapt, nu îndrăznea să oprească. Intrau acum într-o furtună destul de urâtă şi din când în când Priusul patina pe asfaltul ud, dar Damon reuşi să-l ţină sub control — deşi cu greu. Îi plăcea să conducă pe o astfel de vreme.

Doar când un indicator anunţă că următorul popas se afla la mai bine de o sută de mile depărtare, Damon, fără să o întrebe pe Elena, întoarse într-o alee inundată de apă şi opri maşina. Norii deja se rupseseră; ploaia se revărsa în potop; iar camera pe care o luă Damon era o anexă mică, separată de clădirea principală a motelului.

Solitudinea îi convenea de minune lui Damon.

Pe când se grăbeau să ajungă de la maşină la camera izolată a motelului, Elena trebui să-şi forţeze picioarele să păşească ferm şi acestea să nu cedeze. Imediat ce uşa camerei se închise cu zgomot, lăsând mai mult sau mai puţin furtuna afară şi trupul ei înţepenit şi chinuit înăuntru, se îndreptă către baie fără măcar să aprindă o lumină. Era udă din cap până-n picioare.

Luminile fluorescente din baie păreau mult prea puternice după întunericul nopţii şi al furtunii. Sau poate era doar începutul procesului de învăţare a felului în care să-şi facă Puterea să circule.

Asta fusese cu siguranţă o surpriză pentru ea. Damon nici măcar nu o atinsese, dar şocul pe care îl simţise încă mai reverbera înlăuntrul ei. Cât despre senzaţia pe care o avusese când Puterea ei fusese manipulată din afara trupului ei, ei bine, nu existau cuvinte să o descrie. Fusese o experienţă cu adevărat copleşitoare. Chiar şi acum, doar gândindu-se la ea, îşi simţea genunchii tremurând.

Dar era mai clar ca niciodată că Damon nu voia să aibă de-a face cu ea. Elena se privi în oglindă şi se îngrozi. Da, arăta ca un şobolan înecat care fusese târât de coadă o milă printr-un canal. Părul ei era fleaşcă, iar buclele mătăsoase se transformaseră în mici smocuri creţe care-i încadrau chipul; era lividă, ca o persoană bolnavă, iar ochii ei albaştri se holbau la oglindă dintr-o faţă de copil înfrigurat şi obosit.

Pentru o clipă, îşi aduse aminte că arătase chiar mai rău cu câteva zile în urmă — da, doar câteva zile — iar Damon o tratase cu cea mai mare blândeţe, ca şi cum înfăţişarea ei jalnică nu însemnase nimic pentru el. Dar aceste amintiri îi fuseseră luate lui Damon de către Shinichi, şi era prea mult să spere că aceea fusese cu adevărat starea lui de spirit. Fusese... o toană... la fel ca toate toanele lui.

Furioasă pe Damon — şi pe ea însăşi pentru lacrimile pe care le simţea ameninţând să-i umple ochii — Elena întoarse spatele oglinzii.

Trecutul era doar trecut. Habar nu avea de ce Damon decisese dintr-odată să se ferească de atingerea ei, sau să se uite la ea cu o privire dură şi rece de prădător. Ceva îl făcuse să o urască, să suporte cu greu să stea în maşină alături de ea. Şi orice ar fi fost acel ceva, Elena trebuia să înveţe

să-l ignore, pentru că dacă Damon pleca, ea n-ar mai fi avut nici o şansă să-l găsească pe Stefan.

Stefan. În sfârşit, inima ei tremurătoare putea să-şi afle pacea în gândul la Stefan. Lui nu i-ar păsa cum arată ea: singura lui grijă ar fi să-i fie ei bine.

Elena închise ochii, pe când dădea drumul la apa fierbinte de la cadă şi îşi scotea hainele care se lipiseră de ea, bucurându-se de gândul la dragostea şi sprijinul lui Stefan.

Motelul punea la dispoziţia clienţilor săi o sticluţă de plastic cu spumant de baie, dar Elena nu 0 folosi. Îşi adusese cu ea, în geanta de pânză, punga ei, transparent-aurie, cu cristale de baie cu vanilie, şi asta era prima ocazie pe care o avea să se bucure de ele.

Cu grijă, vărsă aproape o treime din conţinutul pungii în cada care se umplea rapid, şi imediat din apă se ridică un abur cu parfum vanilat, pe care îl inhala adânc, plină de recunoştinţă.

Câteva minute mai târziu, Elena era cufundată până la umeri în apa fierbinte acoperită cu o spumă ce mirosea a vanilie. Stătea cu ochii închişi, simţind cum căldura îi pătrunde în corp. Sărurile ce se topeau încet îi alungau orice durere.

Nu erau săruri de baie obişnuite. Nu miroseau a doctorie, dar cea care i le dăduse era doamna Flowers, proprietăreasa lui Stefan, o bătrână vrăjitoare, practicantă a magiei albe. Leacurile din ierburi erau specialitatea doamnei Flowers, iar acum Elena putea să jure că simţea cum toată tensiunea din ultimele zile se topea uşor din trupul ei, care se relaxa încet.

Oh, asta era exact ce avea nevoie. Nici o baie nu i se păruse vreodată Elenei atât de minunată.

Şi totuşi, e o problemă, îşi spuse ea hotărâtă, inspirând aburul delicios încărcat cu parfum de vanilie. I-ai cerut doamnei Flowers săruri de baie care să te relaxeze, dar nu poţi să adormi aici. O să te îneci şi deja ştii cum e. Ai mai trecut o dată prin aşa ceva, şi nici măcar n-a trebuit să faci rost de-un giulgiu.

Dar deja gândurile Elenei erau din ce în ce mai neclare şi mai fragmentate, în vreme ce apa fierbinte continua să-i relaxeze muşchii tensionaţi, iar parfumul de vanilie o învăluia. Pierdea şirul gândurilor, mintea ei plutea, visătoare... Se lăsa în voia căldurii şi a plăcerii de a nu avea absolut nimic de făcut...

Adormi.

În visul ei, se mişca alert. Lumina era foarte slabă, dar îşi dădea într-un fel seama că aluneca în jos printr-o negură groasă, cenuşie. Ceea ce o îngrijora era că părea să fie înconjurată de voci care se certau, şi cearta era despre ea.

"O a doua şansă? Am vorbit cu ea despre asta."

"N-o să-şi amintească nimic."

"Nu contează dacă îşi aminteşte sau nu. Totul o să rămână înăuntrul ei, dacă nu se trezeşte."

"O să germineze în ea... până ce vine timpul."

Elena habar n-avea ce însemnau toate astea.

Şi apoi negura se subţia, iar norii se desfăceau pentru a-i face loc, şi ea plutea în jos, din ce în ce mai încet, până ce ateriza uşor pe un pământ acoperit cu ace de pin.

Vocile dispăruseră. Zăcea pe pământ, într-o pădure, dar nu era dezbrăcată. Purta cea mai drăguţă cămaşă de noapte a ei, cea cu dantelă de Valenciennes adevărată. Asculta zgomotele mărunte ale nopţii care o înconjurau, când brusc aura ei reacţiona aşa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci.

O anunţa că venea cineva. Cineva care aducea cu el o senzaţie de siguranţă în nuanţe calde de pământ, în culori blânde trandafirii şi violet-albăstrui profund, care o cuprinseră chiar înainte ca persoana aceea să apară. Acestea erau... sentimentele... cuiva pentru ea. Şi dincolo de dragostea şi grija alinătoare pe care le simţea, erau tonuri de un verde adânc precum pădurea, fulgerări de un auriu cald şi o nuanţă translucidă misterioasă, asemenea unei cascade ce scânteia înspumată în jurul ei.

Elena, şopti o voce. Elena.

Era atât de familiară...

Elena. Elena.

Ea o cunoştea...

Elena, îngerul meu.

Vocea însemna iubire.
În clipa în care Elena se ridica în capul oaselor şi se răsucea în visul ei, îşi întinse braţele. Această persoană îşi avea locul alături de ea. Era magia ei, alinarea ei, preaiubitul ei. Nu conta cum ajunsese acolo, sau ce se întâmplase înainte. El era tovarăşul-pereche pe vecie al sufletului ei.
Şi apoi...
Braţele puternice o cuprinseră cu tandreţe... Un trup cald o strânse lângă el... Sărutări dulci... Multe, multe sărutări...
Această senzaţie familiară pe când se topea în îmbrăţişarea lui...
Era atât de blând, dar aproape sălbatic în dragostea lui pentru ea. Jurase să nu omoare, dar ar omorî ca să o salveze. Pentru el, ea era cea mai preţioasă comoară din lume... Orice sacrificiu ar merita pentru ca ea să fie liberă şi în siguranţă. Viaţa lui nu însemna nimic fără ea, aşa că şi-ar da-o bucuros, râzând şi, cu ultima răsuflare, trimiţându-i ei o bezea.
Elena inspiră parfumul minunat al frunzelor de toamnă din pulovărul lui şi se simţi alinată. Ca un bebeluş, îşi îngădui să-şi găsească tihna în mirosurile simple şi familiare, în senzaţia de pe obrazul ei lipit de umărul lui şi în minunea de a respira în acelaşi ritm cu el.
Când încercă să dea un nume acestui miracol, se afla deja pe buzele ei.
Stefan...
Elena nici măcar nu avea nevoie să ridice privirea către chipul lui pentru a şti că ochii verzi ca frunza ai lui Stefan dansau precum apa unui iaz încreţită uşor de vânt şi strălucind cu o mie de punctişoare diferite de lumină, îşi îngropa capul în gâtul lui, temându-se oarecum să-i dea drumul, deşi nu-şi putea aduce aminte de ce.
Nu ştiu cum am ajuns aici, îi spuse ea în gând. De fapt, nu-şi mai amintea nimic de dinaintea acestui moment, de dinainte să se trezească la chemarea lui, ci doar imagini confuze.
Nu contează,. Sunt cu tine.
O cuprinse frica.
Asta nu e... doar un vis, nu-i aşa?
Nici un vis nu e doar un vis. Şi eu sunt întotdeauna cu tine.
Dar cum am ajuns noi aici?
Şşş. Eşti obosită. O să te sprijin eu. Jur pe viaţa mea. Tu doar odihneşte-te. Lasă-mă să te ţin în braţe doar o dată.
Doar o dată? Dar...
Insă acum Elena se simţea îngrijorată şi ameţită, şi trebuia să-şi lase capul pe spate, trebuia să vadă chipul lui Stefan.
Îşi ridică bărbia, şi privirea ei întâlni nişte ochi zâmbitori de o întunecime nemărginită, pe o faţă palidă, minunat dăltuită şi de o frumuseţe plină de mândrie.
Elena aproape scoase un strigăt de groază.
Şşş. Şşşş îngerul meu.
Damon!
Ochii întunecaţi care îi întâlniră pe ai ei erau plini de dragoste şi bucurie. Cine altcineva?
Cum îndrăzneşti... cum ai ajuns aici?
Elena era din ce în ce mai confuză.
Locul meu nu e în altă parte, spuse Damon, cu o voce brusc tristă. Ştii că întotdeauna o să fiu cu tine.
Nu ştiu; nu ştiu — dă-mi-l înapoi pe Stefan. Dar era prea târziu. Elena percepea sunetul apei care picura şi lichidul călduţ care clipocea în jurul ei. Se trezi la timp, înainte să-i alunece capul în apă. Un vis...
Îşi simţea trupul mult mai flexibil şi mai destins, dar nu putea să nu se simtă întristată de vis. Nu fusese nici o experienţă extrasenzorială — fusese pur şi simplu un vis nebunesc, amestecat, de-al ei.
Locul meu nu e în altă parte. Ştii că întotdeauna o să fiu cu tine.
Se schimbă repede — nu într-o cămaşă de noapte cu dantelă de Valenciennes, ci într-un trening gri cu negru. Când ieşi din baie, se simţea epuizată şi iritată şi gata să se ia la ceartă dacă Damon dădea vreun semn că i-ar fi intrat în gând în vreme ce dormea.

Dar Damon nu o făcuse. Elena văzu un pat, reuşi să-l focalizeze, se îndreptă împiedicat către el şi se prăbuşi pe nişte perne care se lăsară neplăcut de mult sub capul ei. Elenei îi plăceau pernele tari.

Câteva momente rămase acolo, savurând senzaţia de după baie, în vreme ce pielea i se răcea încet — la fel ca şi mintea ei înfierbântată. Din câte îşi dădea seama, Damon stătea în picioare, în exact aceeaşi poziţie în care se instalase în momentul în care intraseră în cameră.

Şi era la fel de tăcut cum fusese încă de dimineaţă.

În cele din urmă, ca să termine odată cu povestea asta, ea i se adresă. Şi pentru că era Elena, trecu direct la miezul problemei.

— Ce s-a întâmplat, Damon?

— Nimic.

Damon se uita afară pe fereastră, prefăcându-se concentrat la ceva ce se vedea dincolo de geam.

— Cum nimic?

Damon scutură din cap. Dar cumva, spatele lui întors exprima într-un mod elocvent ce părere avea el despre această cameră de motel.

Elena cercetă încăperea cu privirea mult prea intensă a cuiva care şi-a forţat trupul dincolo de limitele sale. Văzu pereţi bej, un covor bej, un fotoliu bej, un birou bej şi, desigur, o cuvertură bej. Nici măcar Damon n-ar putea refuza o cameră pe motiv că nu se asortează cu negrul lui de bază, îşi spuse ea, apoi: oh, sunt obosită. Şi confuză. Şi speriată.

Şi... incredibil de proastă. Nu e decât un singur pat aici. Şi eu stau întinsă pe el.

— Damon... Cu un efort, Elena se ridică în capul oaselor. Ce vrei? Există un fotoliu. Pot să dorm eu în fotoliul ăla.

El se întoarse pe jumătate, şi ea văzu în mişcarea asta că nu era supărat sau juca un joc. Era furios.

Furia lui se simţea clar în acea răsucire de asasin, o mişcare mai iute decât o puteau urmări ochii, şi în controlul complet al muşchilor prin care o opri chiar înainte să înceapă.

Damon, cu mişcările lui bruşte şi acea tăcere înfricoşătoare a lui. Privea din nou pe fereastră, cu trupul pregătit să... să facă ceva. În momentul acesta, părea pregătit să sară prin sticlă pentru a ajunge afară.

— Vampirii nu au nevoie să doarmă, spuse el cu o voce mai rece şi mai stăpânită decât auzise ea de când îi părăsise Matt.

Asta îi dădu Elenei forţa de a se ridica din pat.

— Ştii bine că ştiu că asta-i o minciună.

— Rămâi în pat, Elena. Culcă-te.

Dar vocea lui era neschimbată. Elena se aştepta la un ordin dat cu o voce plată, obosită. Dar vocea lui Damon era mai încordată, mai rece ca niciodată.

Mai tulburată ca niciodată.

Pleoapele ei coborâră.

— E vorba de Matt?

— Nu.

— De Shinichi? —Nu!

Aha.

— Despre Shinichi e vorba, da? Te temi că Shinichi o să treacă de apărările tale şi o să pună din nou stăpânire pe tine. Aşa e?

— Culcă-te, Elena, spuse Damon cu o voce lipsită de orice expresie.

Continua să o îndepărteze de el, să refuze orice comunicare cu ea, ca şi cum ea nici n-ar fi fost acolo. Elena izbucni.

— Ce trebuie să fac să-ţi dovedesc că am încredere în tine? Călătoresc singură cu tine, fără să am habar încotro ne îndreptăm de fapt. Am pus în mâinile tale viaţa lui Stefan.

Acum, Elena era în spatele lui Damon, pe covorul bej care mirosea a... nimic, ca apa fiartă. Nici măcar a praf.

Cuvintele ei erau precum praful. Sunau oarecum goale, aiurea. Ele spuneau adevărul — dar nu ajungeau la Damon...

Elena oftă. Să-l atingă pe Damon pe neaşteptate era întotdeauna o chestie delicată, existând oricând riscul de a declanşa din greşeală acel instinct criminal, chiar şi atunci când nu era posedat. Acum, Elena întinse mâna, cu mare grijă, şi atinse cu vârful degetelor cotul jachetei lui de piele. Vorbi cât de răspicat şi de detaşat reuşi.

— Tu mai ştii de asemenea că acum eu am şi alte simţuri în afară de cele cinci obişnuite. De câte ori trebuie s-o spun, Damon? Ştiu că nu tu ai fost cel care ne-a chinuit pe mine şi pe Mart săptămâna trecută. Fără să vrea, Elena auzi în vocea ei o notă rugătoare. Ştiu că m-ai protejat în această călătorie atunci când am fost în pericol, chiar ai omorât pentru mine. Asta înseamnă... foarte mult pentru mine. Ai putea să spui că nu crezi în sentimentul omenesc al iertării, dar eu sunt sigură că nu l-ai uitat. Şi când ştii că de fapt nu este nimic de iertat...

— Asta n-are absolut nici o legătură cu săptămâna trecută!

Schimbarea din vocea lui — forţa din ea — o lovi pe Elena asemenea unui bici. O duru... şi o sperie. Damon era foarte serios. Era de asemenea într-o tensiune îngrozitoare, într-un fel asemănătoare cu cea de a lupta împotriva controlului lui Shinichi, şi totuşi diferită.

— Damon...

— Lasă-mă în pace.

Ei, unde am mai auzit eu asta înainte? Confuză, cu inima bătându-i cu putere, Elena căută printre amintiri.

Oh, da, Stefan. Stefan când au fost prima oară amândoi în camera lui, când se temea să o iubească. Când era convins că va aduce blestemul asupra ei dacă îi arăta că ţinea la ea.

Oare putea Damon să semene atât de mult cu fratele de care îşi bătea întotdeauna joc?

— Măcar întoarce-te şi vorbeşte cu mine faţă în faţă.

— Elena.

Era o şoaptă, dar sunase ca şi cum Damon nu mai putea ameninţa ca de obicei, cu vocea catifelată.

— Du-te în pat. Du-te dracului. Du-te oriunde, dar stai departe de mine.

— Te pricepi aşa de bine la asta, nu?

Vocea Elenei era şi ea rece acum. Cutezătoare, furioasă, veni şi mai aproape de el.

— Să îndepărtezi oamenii de tine. Dar ştiu că în seara asta nu te-ai hrănit. Nu vrei nimic altceva de la mine, şi tu nu eşti în stare să joci jocul de-a martirul care moare de foame nici pe jumătate la fel de bine ca Stefan...

Elena rostise aceste cuvinte dinadins, ştiind că urmau să provoace un oarecare răspuns din partea lui Damon, dar răspunsul lui obişnuit la genul acesta de lucruri era să se rezeme de ceva şi să pretindă că nu auzise nimic.

Ceea ce se întâmplă însă era cu totul diferit de ceea ce ştia ea.

Damon se răsuci, o prinse de braţe şi o ţinu strâns, fără să-i dea posibilitatea de a se desprinde. Apoi, coborându-şi capul brusc, la fel ca un şoim ce se repede asupra unui şoarece, o sărută. Avea suficientă forţă pentru a o ţine nemişcată fără a-i face rău.

Sărutul fu apăsat şi lung şi pentru un răstimp Elena se împotrivi doar din instinct. Simţea trupul lui Damon rece, lipit de corpul ei încă fierbinte şi umed după baie.

Felul în care o ţinea — dacă ea se sforţa să se elibereze, ar fi durut-o probabil foarte tare în locurile unde o strângea. Şi apoi — ştia bine — el o să-i dea drumul. Dar oare chiar ştia cu siguranţă lucrurile astea? Era ea gata să-şi frângă oasele pentru a verifica?

Acum o mângâia pe păr, ceea ce era atât de nedrept, răsucindu-i vârfurile şi apoi strângându-i-le între degete... doar la câteva ore după ce o învăţase să simtă totul până în vârful firelor de păr. Îi cunoştea prea bine punctele sensibile. Nu doar punctele sensibile ale oricărei femei. El le ştia pe ale ei; ştia cum să o facă să vrea să strige de plăcere şi cum să o calmeze.

N-avea ce face, să-şi verifice teoria şi poate să-şi frângă un os. Nu avea de gând să cedeze atunci când nu ea îl invitase. Nu avea de gând!

Dar apoi îşi aminti de curiozitatea pe care o avea faţă de băieţel şi de piatra aceea mare, şi în mod deliberat îşi deschise mintea către cea a lui Damon. Iar el căzu în propria lui cursă.

În clipa în care minţile lor se uniră, izbucniră artificii. Explozii. Rachete. Stele devenite nove.

Elena îşi forţă mintea să-i ignore trupul şi începu să caute bolovanul uriaş.
Era ascuns în adâncul celei mai îndepărtate părţi a minţii lui. În adâncul cel mai profund al întunecimii eterne ce dormea acolo. Dar Elena părea să fi adus cu ea un reflector. Oriunde se întorcea, dantele groase de pânze de păianjen cădeau şi arcuri groase de piatră se năruiau şi se prăbuşeau la pământ.
"Nu te teme", se auzi Elena spunând. "Lumina n-o să-ţi facă asta şi ţie! Tu nu eşti obligat să trăieşti aici. O să-ţi arăt frumuseţea luminii."
Ce spun eu aici? se întrebă Elena chiar în momentul în care vorbele ieşeau de pe buzele ei. Cum pot să-i promit. .. şi poate că îi place să trăiască aici în beznă!
Dar în clipa următoare se apropiase mai mult de băieţel, îndeajuns pentru a-i vedea faţa palidă, întrebătoare.
"Ai venit din nou", spuse el, ca şi cum ar fi fost un miracol. "Ai spus că o să vii, şi ai venit!"
Asta făcu imediat să dispară toate reţinerile Elenei, îngenunche şi, trăgând de lanţuri cât putu, îl luă pe băieţel în poală. "Te bucuri că m-am întors?" întrebă ea cu blândeţe. Deja îl mângâia pe păr.
"Oh, da!" Era un strigăt, şi o sperie pe Elena aproape la fel de mult cât îi făcu plăcere. "Eşti cea mai drăguţă persoană pe care am... cel mai frumos lucru pe care l-am..."
"Şşş", îi spuse Elena, "şşş. Trebuie să fie vreo cale de a te încălzi."
"E fierul ăsta", spuse copilul cu umilinţă. "Fierul mă face să fiu lipsit de vlagă şi să-mi fie mereu frig. Dar trebuie să fie fier; altfel el n-ar putea să mă ţină sub control."
"înţeleg", spuse Elena încruntată.
Începea să înţeleagă cam ce fel de relaţie avea Damon cu băieţelul. Un gând brusc o făcu să ia două bucăţi de lanţ în mâini şi să încerce să le rupă. Elena avea aici o super-lumină; de ce să nu aibă şi super-puteri? Dar tot ce se întâmplă fu să răsucească şi să tragă de lanţ degeaba, şi în cele din urmă se tăie între două degete cu o aşchie de fier.
"Oh!" Ochii negri uriaşi ai băieţelului rămaseră aţintiţi asupra picăturii întunecate de sânge. O privea fascinat — şi speriat totodată.
"O vrei tu?"
Elena întinse nesigură mâna către el. Ce creatură jalnică, să tânjească după sângele altora, se gândi ea. El încuviinţă timid din cap, ca şi cum ar fi fost sigur că ea o să se înfurie. Dar Elena doar zâmbi şi el îi luă degetul, plin de veneraţie, şi înghiţi dintr-o dată picătura de sânge, strângându-şi buzele ca într-un sărut.
Apoi înălţă capul şi păru să fi căpătat o idee de culoare pe chipul palid.
"Mi-ai spus că Damon te ţine aici", zise ea, strângându-l din nou în braţe şi simţind cum trupuşorul lui rece îi absoarbe căldura. "Poţi să-mi spui de ce?"
Copilul continua să se lingă pe buze, dar îşi întoarse imediat faţa către ea şi spuse: "Eu sunt Custodele Secretelor. Dar..." — pe un ton trist — " ... secretele au devenit atât de mari, încât nici măcar eu nu ştiu care sunt."
Elena urmări mişcarea capului lui de la propriile lui membre micuţe până la lanţul de fier şi la bolovanul cel mare, asemănător cu un meteorit. Simţi cum i se strânge inima şi o cuprinse o milă profundă pentru un asemenea custode mic. Şi se întrebă ce naiba se putea afla în interiorul acelei mari sfere de piatră, de o păzea Damon cu atâta grijă.
Dar nu avu ocazia, să afle.

9

Chiar în clipa în care Elena deschidea gura pentru a vorbi, se simţi ridicată în sus ca de un uragan. Pentru un moment, se agăţă de băiatul care era smuls din mâinile ei, apoi abia avu timp să strige "Mă întorc" şi să audă răspunsul lui, înainte să fie trasă înapoi în lumea obişnuită a băilor şi a manipulării şi a camerelor de motel.
"O să păstrez secretul nostru!" Asta îi strigase băieţelul în ultimul moment.
Şi oare ce putea însemna asta — doar că va păstra întâlnirea lor neştiută de adevăratul (sau "obişnuitul") Damon.

O clipă mai târziu, Elena se afla într-o cameră prăpădită de motel şi Damon o ţinea de braţe. Când îi dădu drumul, Elena simţi un gust de sare. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

Asta nu părea să-l impresioneze pe atacatorul ei. Damon dădea impresia că se află cuprins de cea mai cumplită disperare. Tremura asemenea unui băieţel care îşi sărutase prima oară prima iubire. Asta e ceea ce alungă controlul, îşi spuse Elena, confuză.

Cât despre ea, simţea că e gata să leşine.

Nu! Trebuia să rămână conştientă.

Elena împinse şi se răsuci, făcându-şi rău în mod deliberat încercând să se smulgă din strânsoarea aparent de nedesfăcut în care era ţinută.

Şi nu se putu smulge.

Cine o strângea? Din nou Shinichi, furişat în mintea lui Damon şi silindu-l să facă lucruri...

Elena se zbătu mai tare, trăgându-se până când chiar ar fi vrut să ţipe de durere. Scânci o dată...

Strânsoarea se desfăcu.

într-un anume fel, Elena ştiu că Shinichi nu era implicat în asta. Adevăratul suflet al lui Damon era un băieţel înlănţuit de cine ştie câte secole, care nu cunoscuse niciodată căldura şi apropierea unei alte fiinţe, dar care tot le aprecia, înlăcrimat. Copilul legat în lanţuri de piatra uriaşă era unul dintre cele mai tainice secrete ale lui Damon.

Iar acum, Elena tremura atât de tare, încât nu era sigură dacă se mai putea ţine pe picioare, şi se gândea la copil. Oare îi era frig? Oare plângea şi el ca Elena? De unde putea ea să ştie?

Elena şi Damon se priveau, răsuflând greu. Părul lui Damon era ciufulit, facându-l să arate îndrăzneţ ca un pirat. Faţa lui, întotdeauna atât de palidă şi calmă, era îmbujorată. Ochii lui coborâră automat pentru a o privi pe Elena cum îşi freacă încheieturile mâinilor. Simţea ace acum — sângele începea din nou să-i circule. El îşi întoarse privirea,

şi apoi nu mai păru în stare să o privească din nou în ochi.

Privitul în ochi. Da. Elena îşi dădu imediat seama că e o armă, în vreme ce pipăia după un scaun şi găsea patul, neaşteptat de aproape în spatele ei. În momentul acesta, nu avea prea multe arme; şi avea nevoie să le folosească pe toate.

Se aşeză, cedând oboselii pe care o simţea în trup, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra feţei lui Damon. Gura lui era uşor umflată. Şi asta era... nedrept. Buzele lui Damon reprezentau o parte din artileria lui de bază. Întotdeauna Elenei i se păruse că are cea mai frumoasă gură pe care o văzuse ea vreodată —la femei sau bărbaţi. Gura, părul, pleoapele coborâte pe jumătate, genele grele, linia delicată a maxilarului... nedrept, chiar şi pentru cineva ca Elena, care de mult nu mai era interesată de o persoană doar pentru că se întâmpla să fie frumoasă.

Dar nu mai văzuse niciodată acea gură umflată, părul acela perfect, ciufulit, genele tremurând pentru că el privea în orice parte în afară de ea şi încerca să nu o arate.

— Asta era... la ce te gândeai în vreme ce refuzai să vorbeşti cu mine? întrebă ea, şi vocea ei era aproape calmă.

Brusca nemişcare a lui Damon era perfectă, la fel ca toate celelalte lucruri pe care le făcea la perfecţie. Evident, nu respira. Privea fix un punct pe covorul bej care în mod normal ar fi trebuit deja să ia foc.

Apoi, în cele din urmă, ridică spre ea acei ochi mari şi întunecaţi. Era atât de greu să vorbeşti despre ochii lui Damon, pentru că irisul avea aceeaşi culoare ca şi pupila, dar Elena avea senzaţia că în acel moment erau atât de dilataţi, încât erau numai pupilă. Cum puteau nişte ochi atât de întunecaţi ca noaptea să prindă în ei şi să reţină lumina? Ea părea să vadă acolo un univers de stele.

Damon spuse încet:

— Fugi.

Elena simţi cum i se încordează picioarele.

— Shinichi?

— Nu. Tu ar trebui să fugi acum.

Elena simţi cum muşchii coapselor se relaxează uşor şi fu mulţumită că nu trebuia să dovedească în ce fel era ea în stare să fugă — sau măcar să se târască — în această clipă. Dar mâinile i se strânseră în pumni.

— Vrei să spui că aici nu e vorba decât că tu eşti un ticălos? spuse ea. Ai decis să mă urăşti din nou? Ţi-a plăcut...

Damon se răsuci din nou, cu o mişcare atât de fulgerătoare, încât ochii ei nu o putură urmări. Lovi rama ferestrei, o dată, trăgându-şi aproape cu totul pumnul înapoi în ultima clipă. Se auzi o bubuitură şi apoi o mie de mici ecouri ale ei pe când cioburile de sticlă se revărsau asemenea unor diamante în bezna de afară.

— Asta ar putea... să aducă nişte oameni care să te ajute.

Damon nu încerca să facă vorbele să pară mai mult decât un gând ulterior. Acum, că era întors cu spatele la ea, nu părea să-i mai pese să păstreze aparenţele. Trupul îi era străbătut de frisoane uşoare.

— La ora asta târzie, cu furtuna asta, aşa de departe de recepţie... Mă îndoiesc, răspunse Elena.

Trupul ei reacţiona acum la izbucnirea de adrenalină care îi îngăduise să se desprindă din strânsoarea lui Damon. Simţea frisoane în tot corpul şi trebuia să facă eforturi pentru a le împiedica să se transforme în tremurături.

Şi acum erau ca la început, cu Damon privind afară în noapte şi ea privindu-i spatele. Sau cel puţin asta era ceea ce voia el.

— Puteai pur şi simplu să ceri, spuse Elena.

Nu ştia dacă un vampir putea înţelege aşa ceva. Încă nu reuşise să-l înveţe asta pe Stefan. El se descurca fără lucrurile pe care le dorea pentru că nu înţelegea cum e cu cerutul. Cu toată inocenţa şi cu cele mai bune intenţii,

Stefan nu făcea nimic până când ea, Elena, era obligată să-i ceară lui.

Damon, credea ea, nu avea de obicei problema asta. Lua orice dorea la fel de nonşalant ca şi cum ar fi luat nişte produse de pe raftul lor din băcănie.

Iar în clipa asta, el râdea tăcut, ceea ce însemna că era cu adevărat şocat.

— O să consider asta o scuză, spuse încet Elena. Acum, Damon râdea cu zgomot, şi Elena simţi un fior rece. Ea încerca să-l ajute, şi el...

— Tu crezi, izbucni el, întrerupându-i gândurile, că asta era tot ce voiam?

Elena se simţi din nou cuprinsă de un fior de gheaţă pe când cugeta la vorbele lui. Damon ar fi putut foarte uşor să-i ia sângele în timp ce o ţinea nemişcată. Dar — desigur — asta nu era tot ce voia de la ea. Aura ei... ştia ce efect avea asupra vampirilor. Damon o protejase tot timpul de alţi vampiri care i-ar putea vedea aura.

Diferenţa, îi spuse Elenei sinceritatea sa nativă, era că ei nu-i păsa de ceilalţi. Dar Damon era diferit. Când o săruta, Elena îşi putea da seama de diferenţă în ceea ce simţea. Ceva ce nu mai simţise înainte... până la Stefan.

Oh, Doamne, oare fiinţa asta chiar era ea, Elena Gilbert, care îl trăda pe Stefan prin simplul fapt că nu evita această situaţie? Damon era o persoană mai corectă decât ea, îi spunea să îndepărteze de el tentaţia din aura ei.

Pentru ca ea să poată începe din nou tortura mâine-dimineaţă.

Elena se aflase în multe situaţii în care considerase că era mai bine să plece înainte ca situaţia să devină explozivă. Problema era că acum nu exista nici un loc în care să poată pleca fără să declanşeze o explozie — şi să se pună într-un pericol mai mare. Şi, în acelaşi timp, fără să-şi piardă şansa de a-l găsi pe Stefan.

Ar fi trebuit să meargă cu Matt? Dar Damon spusese că ei doi nu puteau intra în locul acesta numit Dimensiunea întunecată, nu două fiinţe omeneşti singure. Spusese că aveau nevoie de el alături. Şi Elena încă mai avea oarecare îndoieli că Damon s-ar obosi să meargă până în Arizona, cu atât mai puţin să-l caute pe Stefan, dacă n-ar fi ea tot timpul cu el.

Şi pe urmă, cum ar fi putut Matt să o protejeze pe drumul periculos pe care mergeau ea şi Damon? Elena ştia că Matt şi-ar da viaţa pentru ea — şi exact asta ar face şi dacă s-ar întâlni cu vampiri sau vârcolaci. Ar muri. Lăsând-o pe Elena să-şi înfrunte singură duşmanii.

Oh, da, Elena ştia ce făcea Damon în fiecare noapte când ea dormea în maşină. Urzea un soi de vrăji întunecate în jurul ei, semnându-le cu numele lui, punându-şi pecetea pe ele, şi ele ţineau orice creatură a nopţii departe de maşină până dimineaţa.

Dar cei mai mari duşmani ai lor, gemenii kitsune, Shinichi şi Misao, pe aceştia îi aduseseră cu ei.

Acestea erau gândurile Elenei înainte de a înălţa capul pentru a-l privi în ochi pe Damon. Ochi care, în acel moment, îi aminteau Elenei de cei ai unui copil zdrenţăros legat în lanţuri de o piatră uriaşă.

— N-ai de gând să pleci, nu-i aşa? şopti el.

Elena clătină din cap.

— Chiar nu ţi-e frică de mine?

— Oh, mi-e frică.

Din nou, Elena simţi acel tremur interior. Dar acum o pornise deja pe un drum anume, stabilise traseul şi nu se mai putea opri. Cu atât mai mult atunci când el o privea ca acum. Privirea lui îi aducea aminte de acea bucurie sălbatică, de mândria aproape împotriva voinţei lui pe care o arăta el întotdeauna când doborau împreună un duşman.

— N-o să devin Prinţesa ta a întunericului, îi spuse ea. Şi ştii că n-aş putea niciodată să renunţ la Stefan.

O umbră a vechiului lui zâmbet batjocoritor îi apăru pe buze.

— E timp destul să te conving să vezi lucrurile în felul meu.

Nu e nevoie, îşi spuse Elena. Ştia că Stefan ar înţelege.

Dar chiar şi acum, când avea senzaţia că lumea se învârteşte în jurul ei, ceva din adâncul Elenei se semeţi pentru a-l înfrunta pe Damon.

— Spui că nu e Shinichi. Te cred. Dar toate astea sunt din cauza... a ceea ce a spus Caroline?

Auzi brusca asprime din vocea ei.

— Caroline? întrebă Damon clipind, ca şi cum brusc ar fi fost deconcertat.

— A zis că înainte să-l cunosc pe Stefan eram doar o... Elena nu reuşi să rostească acel ultim cuvânt. Că eram... dezmăţată.

Maxilarul lui Damon se crispa şi obrajii i se înroşiră imediat — ca şi cum fusese lovit dintr-o direcţie necunoscută.

— Fata aia, murmură el. Deja şi-a croit destinul, şi dacă era altcineva în locul ei aş fi fost înclinat să simt o oarecare milă. Dar ea împinge lucrurile... dincolo de... dincolo de orice cuviinţă...

Rostind aceste cuvinte, vocea îi tremură şi o expresie nedumerită îi întunecă faţa. Se uita lung la Elena şi ea ştia că îi vedea lacrimile care îi umpluseră ochii, căci Damon ridică mâinile pentru a i le şterge cu degetele. Dar încremeni în plină mişcare şi, cu o privire brusc uluită, îşi duse o mână la buze şi îi gustă lacrimile.

Indiferent ce gust aveau pentru el, privirea lui părea neîncrezătoare. Îşi duse şi cealaltă mână la gură. Elena se holba acum la el; ar fi trebuit să se simtă iritat, dar nu era aşa. În schimb, un întreg caleidoscop de expresii trecură peste chipul lui, mult prea rapid pentru ca ochii ei de om să le prindă pe toate. Dar desluşi uimire, neîncredere, amărăciune, o uimire şi mai mare, pentru ca în final să vadă un soi de şoc plin de bucurie şi o privire ciudată, ca şi cum şi în ochii lui erau lacrimi.

Şi apoi, Damon râse. Era un râs scurt, ca şi cum ar fi râs de el însuşi, dar era un râs adevărat, chiar euforic.

— Damon, spuse Elena, clipind din nou pentru a-şi reţine lacrimile — totul se întâmplase atât de repede — ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă, spuse el, ridicând un deget într-un gest profesoral. N-ar trebui niciodată să încerci să păcăleşti un vampir, Elena. Vampirii au multe simţuri pe care oamenii nu le au — şi unele despre care nici măcar nu ştim că există până când nu avem nevoie de ele. Mi-a trebuit destul de mult ca să-mi dau seama ce ştiu despre tine. Pentru că, desigur, toată lumea îmi spunea ceva, iar propria mea minte îmi spunea altceva, complet diferit. Dar am înţeles, în sfârşit. Ştiu ce eşti tu cu adevărat, Elena.

Vreme de o jumătate de minut, Elena tăcu, şocată. Apoi replică:

— Dacă ştii, atunci aş putea să-ţi spun chiar acum că nimeni n-o să te creadă.

— Poate că nu, spuse Damon, mai ales dacă sunt oameni. Dar vampirii sunt programaţi să recunoască aura unei fecioare. Iar tu eşti licorna[1], Elena. Nu ştiu, şi nici nu-mi pasă cum ţi-ai căpătat

[1] în iconografia creştină, inorogul sau licorna reprezintă fecioara. Se spune că doar o fecioară poate prinde şi îmblânzi un inorog. Motivul *La Dame ă la licome* este dintre cele mai răspândite în vremea castelor iubiri cavalereşti: când întâlneşte o fecioară, inorogul înspăimântător adoarme cu capul în poala ei; atunci vin vânătorii şi îl ucid

reputaţia. Şi pe mine m-a păcălit multă vreme, dar în cele din urmă am aflat adevărul.

Brusc se aplecă deasupra ei astfel încât ea nu mai vedea nimic în afară de chipul lui. Părul lui frumos îi atingea fruntea, buzele lui erau lângă ale ei, ochii lui întunecaţi şi profunzi captându-i privirea.

— Elena, şopti el. Ăsta e secretul tău. Nu ştiu cum ai reuşit, dar... eşti virgină.

Se aplecă mai mult spre ea, buzele lui abia îi atinseră buzele, şi răsuflările lor se amestecară. Rămaseră aşa mult, mult timp, şi Damon părea să fi fost fermecat pentru a-i da Elenei ceva din propriul lui trup: oxigenul de care amândoi aveau nevoie, dar pe care fiecare îl dobândise într-un fel diferit. Pentru mulţi oameni, încremenirea trupurilor lor, tăcerea şi contactul vizual neîntrerupt — căci nici unul dintre ei nu închisese ochii — putea fi prea mult. Putea fi perceput ca şi cum ei s-ar fi cufundat mult prea mult în fiinţa partenerului lor, încât îşi pierdeau contururile şi deveneau o parte eterică a celuilalt înainte chiar ca sărutul lor să se fi încheiat.

Dar Elena plutea prin aer: pe răsuflarea pe care i-o dădea Damon — şi asta în sens literal. Dacă mâinile puternice, fine şi prelungi ale lui Damon n-ar fi ţinut-o de umeri, ea ar fi scăpat cu totul din strânsoarea lui.

Elena ştia că mai exista o cale prin care el ar fi putut-o ţine pe pământ. Putea să o Influenţeze să lase gravitaţia să acţioneze asupra ei. Dar până acum ea nu simţise din partea lui nici cea mai vagă urmă de încercare de a o Influenţa. Era ca şi cum el tot mai voia să-i dea şansa de a alege. Nu avea de gând să o seducă prin nici una dintre metodele lui obişnuite, acele trucuri ale dominării învăţate în nopţile a mai bine de cinci veacuri.

Doar răsuflarea, care devenea din ce în ce mai rapidă, în vreme ce Elena simţea cum propriile ei simţuri încep să se învârtejească şi inima să-i bată nebuneşte. Era oare cu adevărat sigură că pe Stefan n-o să-l deranjeze? Dar Stefan îi acordase probabil cel mai mare privilegiu posibil când se încrezuse în dragostea şi judecata ei. Şi ea începea să simtă adevăratul eu al lui Damon, nevoia lui copleşitoare de ea; vulnerabilitatea lui, pentru că această nevoie devenea o obsesie pentru el.

Fără să încerce să o Influenţeze, el continua să întindă aripi mari, întunecate şi moi în jurul ei, astfel încât ea să nu mai poată fugi, să nu mai poată scăpa. Elena simţi că o cuprinde ameţeala în faţa intensităţii pasiunii ce se ţesuse între ei. Ca un gest final, nu de respingere ci ca o invitaţie, îşi dădu capul pe spate, arcuindu-şi spre el gâtul descoperit, lăsându-l să-i simtă dorinţa.

Şi ca şi cum nişte clopote de cristal ar fi răsunat în depărtare, simţi bucuria lui la cedarea ei voluntară în faţa întunecimii catifelate care o copleşea.

Nici nu simţi dinţii care i se înfipseră în piele şi îi cerură sângele. Înainte să se întâmple asta, ea văzu stele. Şi apoi, universul fu înghiţit de ochii întunecaţi ai lui Damon.

În dimineaţa următoare, Elena se ridică din pat şi se îmbrăcă repede în camera de motel, mulţumită că era singură. Damon plecase, dar ea se aşteptase la asta. De obicei, el îşi lua micul dejun devreme atunci când călătoreau, atacând ospătăriţele de la popasurile pentru camioane, deschise toată noaptea, sau de la restaurantele ieftine care deschideau la primele ore ale dimineţii.

O să discute despre asta cu el la un moment dat, îşi spuse în vreme ce punea pachetul de cafea măcinată în filtrul pentru două ceşti oferit de motel. Mirosea bine.

Dar prima urgenţă era să discute cu cineva despre ce se întâmplase noaptea trecută. Bineînţeles, Stefan era prima ei alegere, dar Elena descoperise că experienţele extrasenzoriale nu apăreau atunci când voiai tu. Avea nevoie să le sune pe Bonnie şi Meredith. Trebuia să stea de vorbă cu ele — era dreptul ei — dar tocmai acum,.... evident, nu putea. În mod instinctiv, simţea că orice contact între ea şi Fell's Church era greşit.

Iar Matt încă nu-şi făcuse apariţia. Elena habar n-avea unde se afla el acum, dar ar face bine să fie în Sedona la timp. În mod deliberat, Matt întrerupsese orice comunicare între ei. Foarte bine. Atâta timp cât îşi făcea apariţia atunci când promisese.

Şi totuşi... Elena simţea nevoia să vorbească. Să spună tot ce gândea.

Bineînţeles! Ce proastă era! Tot mai avea tovarăşul ei credincios care niciodată nu spunea nimic şi niciodată nu o lăsa să aştepte. Îşi turnă o ceaşcă de cafea fierbinte, scoase jurnalul din fundul genţii ei de pânză şi îl deschise la o pagină nouă, albă. Nimic nu era mai incitant la scris decât să vadă o pagină albă şi un stilou care aluneca uşor pe hârtie.

Cincisprezece minute mai târziu, se auzi un ciocănit la geam şi în secunda următoare Damon intră în cameră. Avea cu el mai multe pungi de hârtie şi Elena se simţi inexplicabil de încântată, cu un sentiment ca de Ea oferea cafeaua, care

era destul de bună, chiar dacă nu era cu frişca adevărată, ci cu un înlocuitor praf, iar Damon adusese...

— Benzină, spuse el triumfător, ridicând din sprâncene cu subînţeles, în vreme ce aşeza pungile pe masă. Asta în caz că încearcă să folosească plante împotriva noastră. Nu, mulţumesc, adăugă, văzând că ea îi întindea o ceaşcă plină de cafea. Am găsit un mecanic de garaj în vreme ce cumpăram astea. Mă duc să mă spăl pe mâini.

Şi, trecând pe lângă Elena, dispăru.

Trecu fără să-i arunce o privire, deşi ea purta singurele haine curate care îi mai rămăseseră: jeanşi şi un tricou într-o culoare pală, care părea alb la prima vedere şi doar într-o lumină puternică se vedea că avea culoarea eterică a curcubeului.

Fără nici o privire, îşi spuse Elena, având o senzaţie deconcertantă că într-un fel viaţa ei tocmai căpătase un ritm ciudat.

Vru să arunce cafeaua, dar apoi decise că avea chiar ea nevoie de ea şi o bău din câteva înghiţituri care îi arseră gâtlejul.

Apoi se duse lângă jurnalul ei şi citi din nou ultimele două sau trei pagini.

— Eşti gata de plecare? strigă Damon din baie pentru a acoperi zgomotul apei care curgea.

— Da... Într-un minut.

Elena citi paginile din jurnal pe care le scrisese cu o seară în urmă, apoi mai dădu înapoi câteva file şi citi.

— Am putea să mergem direct către vest de-aici, strigă Damon. Putem să ajungem într-o zi. Ei or să creadă că e o manevră pentru o anumită poartă şi or să caute la toate cele mici. Între timp, noi o să ne îndreptăm direct către Poarta Kimon şi o să avem un avans de câteva zile faţă de oricine e pe urmele noastre. E perfect aşa.

— M-hmm, spuse Elena, citind mai departe.

— Ar trebui să reuşim să ne întâlnim cu Mart mâine — poate chiar în seara asta, în funcţie de ce soi de probleme ne creează ei.

— M-hmm.

— Dar mai întâi am vrut să te întreb: crezi că-i o coincidenţă că fereastra noastră e spartă? Pentru că eu întotdeauna urzesc vrăji de protecţie asupra lor pe timpul nopţii şi sunt sigur... Îşi trecu o mână peste frunte. Sunt convins că am făcut asta şi azi-noapte. Dar ceva a trecut prin vrăjile mele şi a spart fereastra şi apoi a dispărut fără urmă. De aceea, am cumpărat toată benzina aia. Dacă încearcă ceva în privinţa copacilor, o să-i spulber până la Stonehenge.

Şi pe jumătate din locuitorii nevinovaţi ai statului, îşi spuse Elena încruntată. Dar era într-un asemenea şoc, încât nimic nu o mai impresiona.

— Ce faci acum?

Damon era în mod clar gata de plecare.

— Scap de ceva de care nu mai am nevoie, spuse Elena, şi trase apa la toaletă, urmărind cum bucăţelele rupte de hârtie se învârtejesc şi dispar. Eu nu mi-aş face însă probleme pentru fereastră, adăugă ea, revenind în cameră şi punându-şi pantofii. Şi mai stai un minut, Damon. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Ei, haide. Poate să mai aştepte până o pornim la drum, nu?

— Nu, nu poate, pentru că trebuie să plătim pentru fereastra aia. Tu ai spart-o azi-noapte, Damon. Dar nu-ţi aduci aminte s-o fi făcut, nu-i aşa?

Damon se holbă la ea. Elena văzu că primul lui impuls fu să râdă. Al doilea impuls, căruia îi şi cedă, fu să creadă că Elena înnebunise.

— Vorbesc serios, spuse ea, când el se ridică şi se îndreptă către fereastră cu o privire care spunea în mod clar că voia să fie o cioară şi să zboare afară pe ea. Nici să nu îndrăzneşti să pleci undeva, pentru că n-am terminat.

— Am mai făcut ceva ce nu-mi amintesc? Damon se rezemă de perete într-una din vechile lui

poze arogante. Poate am spart câteva chitare, am ţinut radioul deschis până la patru dimineaţa?
— Nu. Nu neapărat lucruri de... azi-noapte, spuse Elena, întorcându-şi privirea. Nu-l putea privi în ochi. Alte lucruri, din alte zile...
— Ca de pildă, cum am încercat să sabotez călătoria asta tot timpul, spuse el scurt şi la obiect. Se uită la tavan şi oftă adânc. Poate că am făcut-o doar ca să fiu singur cu tine...
— Taci din gură, Damon!
De unde venise asta? Ei, bineînţeles că ştia de unde. Din sentimentele ei legate de noaptea trecută. Problema era că trebuia să mai pună la punct şi alte lucruri — în mod serios, dacă le accepta el. Dacă stătea să se gândească, poate că asta era o cale mai bună de a aborda subiectul.
— Crezi că sentimentele tale pentru Stefan... ei bine, s-au schimbat în ultimul timp? întrebă Elena.
— Ce?
— Crezi — oh, asta era atât de greu când se uita în ochii aceia negri de culoarea spaţiului nemărginit, mai ales când noaptea trecută fuseseră plini de miriade de stele — crezi că ai ajuns să te gândeşti la el într-un mod diferit? Să-i respecţi dorinţele mai mult decât înainte?
Acum, Damon o cerceta deschis, la fel cum îl cerceta şi ea.
— Vorbeşti serios? întrebă el.
— Total, spuse ea şi, cu un efort deosebit, îşi înghiţi lacrimile.
— Ceva chiar s-a întâmplat noaptea trecută, spuse el. O privea cu atenţie. Nu-i aşa?
— Ceva s-a întâmplat, da, spuse Elena. A fost... a fost mai degrabă o...
Elena trebui să respire, şi răsuflarea ei spuse aproape totul.
— Shinichi! Shinichi, che bastardo! Imbroglione! Tâlharul ăla! O să-l omor înceţi
Brusc, Damon era pretutindeni. Era lângă ea, cu mâinile pe umerii ei, pentru ca în clipa următoare să strige ocări la fereastră, apoi imediat să fie din nou lângă ea, ţinându-i mâinile într-ale lui.
Dar un singur cuvânt conta pentru Elena. Shinichi. Kitsune-le cu părul lui negru tivit cu stacojiu, care îi făcuse să renunţe la atât de multe doar pentru a şti unde se afla întemniţat Stefan.
—Mascalzone! Maleducato...
Elena pierdu şirul ocărilor lui Damon. Aşadar, era adevărat. Noaptea trecută îi fusese furată cu totul lui Damon, luată din mintea lui la fel de simplu şi de total ca şi momentul în care ea folosise Aripile Izbăvirii şi Aripile Purificării asupra lui. Ultimul moment, el acceptase să-i fie luat. Dar noaptea trecută — şi ce alte lucruri îi mai luase din minte vulpea?
Să-i fie furate o întreagă seară şi noapte — şi mai ales această seară şi această noapte — asta însemna că...
— Nu a întrerupt niciodată legătura dintre mintea mea şi a lui. Poate să pătrundă în mine oricând vrea, spuse Damon, terminând în sfârşit cu ocările şi oprindu-se în loc.
Se aşeză pe canapeaua din faţa patului, cu mâinile căzute între genunchi. Părea atât de distrus!
— Elena, trebuie să-mi spui. Ce a luat de la mine noaptea trecută? Te rog! Damon arăta ca şi când era gata să cadă în genunchi în faţa ei, sincer, fără melodramă. Dacă... dacă... a fost ce cred eu...
Elena zâmbi, deşi lacrimile îi alunecau pe obraji.
— Nu a fost... chiar ceea ce ar crede oricine, bănuiesc, spuse ea.
— Dar...!
— Hai să zicem doar că de data asta... a fost amintirea mea, spuse Elena. Dacă ar fi luat altceva de la tine, sau dacă încearcă să o facă pe viitor, atunci merită ocara. Dar asta... va fi secretul meu.
Până când într-o bună zi poate o să pătrunzi în piatra ta uriaşă cu secrete, îşi spuse ea.
— Până când o smulg din el, odată cu limba şi coada lui! mârâi Damon, şi se auzi exact ca mârâitul unui animal.
Elena se bucură că nu-i era adresat ei.
— Nu-ţi face griji, adăugă Damon cu o voce atât de îngheţată, încât era chiar mai înspăimântătoare decât furia animalică. O să-l găsesc, indiferent unde încearcă să se ascundă. Şi o s-o iau de la el. Poate că o să-i iau şi toată blana odată cu amintirea asta. O să-ţi fac o pereche de

mănuşi din ea, ce zici?
Elena încercă să zâmbească şi-i reuşi destul de bine. Tocmai începea să accepte ceea ce i se întâmplase, deşi nu credea nici pentru o clipă măcar că Damon avea s-o lase în pace în legătură cu acest subiect până ce avea să-l oblige pe Shinichi să-i înapoieze amintirea. Îşi dădea seama că, la un anume nivel, îl pedepsea pe Damon pentru ceea ce făcuse Shinichi, iar asta nu era corect. Promit că nimeni n-o să ştie ce s-a întâmplat noaptea trecută, îşi spuse. Nu înainte ca Damon să afle. N-o să le spun nici măcar lui Bonnie şi Meredith.
Asta îngreuna lucrurile pentru ea, şi prin urmare era mai echitabil.
În vreme ce curăţau mizeria după ultimul atac de furie al lui Damon, el întinse brusc mâna pentru a şterge cu vârful degetelor o lacrimă răzleaţă de pe obrazul Elenei.
— Mulţumesc..., începu Elena.
Apoi se opri. Damon îşi dusese degetele la buze. Se uită la ea, surprins şi puţin dezamăgit. Apoi ridică din umeri.
— Tot licornă, spuse. Asta am zis azi-noapte? Elena ezită, apoi decise că vorbele lui nu intrau în limitele de timp ale secretului.
— Da, ai zis. Dar... n-o să mă trădezi, nu? întrebă ea, deodată îngrijorată. Am promis prietenelor mele să nu spun nimic.
Damon se holba la ea.
— De ce aş spune ceva despre cineva? Asta dacă nu vorbeşti despre micuţa roşcată.
— Ţi-am spus: eu nu spun nimic. Doar că în mod evident Caroline nu e virgină. Ei, cu toată agitaţia legată de sarcina ei...
— Dar adu-ţi aminte, exclamă Damon. Eu am venit în Fell s Church înaintea lui Stefan; am stat în umbră mult timp. Felul în care vorbeaţi...
— Oh, da, ştiu. Ne plăceau băieţii şi băieţii ne plăceau pe noi, şi deja aveam o reputaţie. Aşa că pur şi simplu vorbeam oricum aveam chef. Unele lucruri pe care le spuneau puteau fi adevărate, dar o mulţime puteau avea mai multe înţelesuri... şi pe urmă, desigur, tu ştii cum vorbesc băieţii...
Damon ştia. Încuviinţă din cap.
— Ei, şi destul de curând toată lumea vorbea despre noi ca şi cum făcuserăm de toate cu toată lumea. Chiar au scris tot felul de lucruri în ziar şi în albumul anului şi pe pereţii din toaletă. Dar noi aveam şi o poezioară, şi uneori chiar o scriam, cu semnăturile noastre la sfârşit. Cum era oare?
Elena se întoarse în timp, în urmă cu câţiva ani. Apoi recită:
Doar pentru că ai auzit-o, nu înseamnă că-i real
Doar pentru că ai citit-o, nu înseamnă că-i aşa.
Data viitoare s-ar putea să fie despre tine.
Să nu crezi că-i poţi face să gândească altcumva,
Pentru că nu poţi, ştii bine!
După ce Elena termină, se uită la Damon, simţind brusc nevoia imperioasă de a fi cât mai aproape de Stefan.
— Aproape am ajuns, spuse ea. Hai mai repede.

11

Arizona era la fel de fierbinte şi de pustie cum îşi imaginase Elena. Ea şi Damon se îndreptară direct către Juniper Resort, şi Elena se simţi deprimată, dacă nu chiar surprinsă, să vadă că Matt nu ajunsese încă.
— Nu se poate să-i fi luat mai mult decât nouă să ajungă aici, spuse ea, după ce fuseseră conduşi în camerele lor. Doar dacă... oh, Doamne, Damon! Doar dacă Shinichi n-a pus într-un fel mâna pe el!
Damon se aşeză pe un pat şi o privi mohorât pe Elena.
— Cred că am sperat că nu va trebui să-ţi spun eu asta — că ticălosul o să aibă cel puţin politeţea de a ţi-o spune personal. Dar i-am urmărit aura din momentul în care ne-am despărţit. S-a tot îndepărtat — către Fell s Church.

Uneori, ai nevoie de timp ca să digeri veştile rele.
— Vrei să spui, zise Elena, că n-o să-şi facă deloc apariţia aici?
— Vreau să spun că, în linie dreaptă, nu era o distanţă aşa de mare între locul de unde am luat maşinile şi Fell's Church. El a pornit în acea direcţie. Şi nu s-a mai întors.
— Dar de ce? întrebă Elena, ca şi cum logica ar fi putut oarecum înfrânge realitatea. De ce ar pleca şi m-ar părăsi? Şi mai ales, de ce s-ar duce în Fell's Church, acolo unde este căutat de poliţie?
— Cât priveşte faptul că te-a părăsit, cred că şi-a făcut o idee greşită despre tine şi mine... sau poate că ideea era corectă, dar puţin cam prea devreme — Damon ridică din sprâncene către Elena şi ea îi aruncă o pernă în cap — şi s-a hotărât să ne lase să ne bucurăm de puţină intimitate. Cât despre Fell's Church... Damon ridică din umeri. Uite ce e, tu îl cunoşti pe tipul ăsta de mai mult timp decât mine. Dar chiar şi eu îmi pot da seama că e genul Galahad. Cavalerul parfait gentil, sanspeur et sans reproche. Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că s-a dus să răspundă acuzaţiilor lui Caroline.
— Oh, nu, spuse Elena, ducându-se la uşă pentru că bătuse cineva. Nu după ce i-am spus şi i-am tot spus...
— Oh, da, spuse Damon, luând o poziţie uşor ghemuită. Chiar şi cu înţeleptul tău sfat răsunându-i în urechi...
Uşa se deschise. Era Bonnie. Bonnie, micuţă, cu părul ei roşcat, cu ochii ei căprui mari şi expresivi. Elena, gata să nu-şi creadă propriilor ochi, şi încă prinsă în cearta cu Damon, îi trânti uşa în nas.
— Matt o să fie linşat, aproape ţipă Elena, vag conştientă că undeva cineva bătea la o uşă.
Damon se ridică. Trecu pe lângă Elena, îndreptându-se către uşă, în vreme ce-i arunca un "Cred c-ar fi mai bine să stai jos", apoi o aşeză pe un scaun şi o ţinu acolo până când ea încetă să mai încerce să se ridice.
Pe urmă, deschise uşa.
De data asta, Meredith era cea care ciocănea, înaltă şi suplă, cu părul căzându-i învolburat pe umeri, Meredith emana intenţia de a continua să bată până când uşa rămânea deschisă. Ceva se petrecu înăuntrul Elenei şi ea descoperi că mintea ei se putea gândi la mai multe lucruri odată.
Era Meredith. Şi Bonnie. În Sedona, Arizona!
Elena sări de pe scaunul unde o aşezase Damon şi-şi aruncă braţele în jurul lui Meredith, murmurând incoerentă:
— Ai venit! Ai venit! Ştiai că nu te pot suna, aşa că ai venit!
Bonnie se feri de îmbrăţişare şi-i spuse încet lui Damon:
— Iar a luat-o de la capăt cu sanitarul oricui îi iese în cale?
— Din păcate, răspunse Damon, nu. Dar pregăteşte-te să fii strânsă în braţe până-ţi ies ochii din cap.
Elena se întoarse către el.
— Te-am auzit! Oh, Bonnie! Pur şi simplu nu-mi vine să cred că sunteţi amândouă aici. Voiam aşa de mult să vorbesc cu voi!
Intre timp, o îmbrăţişa pe Bonnie, şi Bonnie o îmbrăţişa la rândul ei, şi Meredith le strângea pe amândouă în braţe. Semnale subtile de solidaritate feminină de velociraptor treceau de la una la alta în tot acest timp — o sprânceană arcuită ici, o mişcare uşoară din cap colo, o încruntare şi o ridicare vagă din umeri încheiată cu un oftat. Damon habar nu avea, dar tocmai fusese acuzat, judecat, achitat şi repus în drepturi — cu concluzia că pe viitor era nevoie de o supraveghere mai atentă.
Elena fu prima care se desprinse din această conversaţie mută.
— Probabil că v-aţi întâlnit cu Matt — el trebuie că v-a spus despre locul ăsta.
— Ne-a spus, şi pe urmă a vândut Priusul şi noi ne-am făcut bagajele în fugă şi am luat bilete de avion până aici şi am aşteptat — nu voiam să vă pierdem! spuse Bonnie dintr-o singură suflare.
— Să fie exact acum două zile când v-aţi cumpărat biletele încoace? întrebă Damon obosit în direcţia tavanului, cu un cot pe scaunul Elenei.
— Stai să mă gândesc... începu Bonnie. Dar Meredith spuse sec:
— Da, acum două zile. De ce? Vi s-a întâmplat ceva din cauza asta?

— Încercam să păstrăm toată situaţia oarecum ambiguă pentru duşman, spuse Damon. Dar după câte se pare, probabil că oricum nu a contat.

Nu, îşi spuse Elena, pentru că Shinichi poate pătrunde în creierul tău oricând vrea şi poate să încerce să-ţi ia amintirile, şi tot ce poţi face tu e să încerci să i te împotriveşti.

— Dar asta înseamnă că Elena şi cu mine ar trebui să pornim imediat la drum, continuă Damon. Trebuie să rezolv ceva mai întâi. Elena ar trebui să facă bagajele. Ia cât mai puţine lucruri, doar ceea ce e absolut nevoie — dar pune mâncare pentru două sau trei zile.

— Ai spus... să plecaţi acum! şopti Bonnie şi se aşeză brusc pe podea.

— E logic, dacă deja am pierdut elementul-surpriză, replică Damon.

— Nu-mi vine să cred că voi două aţi venit să-mi spuneţi la revedere în vreme ce Matt are grijă de oraş, spuse Elena. E atât de drăguţ!

Zâmbi radioasă, apoi adăugă în minte: Si aşa o prostie!

— Păi...

— Păi, eu tot am o treabă de făcut, spuse Damon, făcând cu mâna fără să se întoarcă. Hai să zicem că plecăm într-o jumătate de oră.

— Ce cărpănos, se plânse Bonnie după ce uşa se închise bine în urma lui. Asta ar putea să ne ofere doar câteva minute să stăm de vorbă înainte să plecăm.

— Pot să fac bagajele în mai puţin de cinci minute, spuse Elena cu tristeţe în glas, şi apoi, brusc, îşi dădu seama ce spusese Bonnie. " înainte să plecăm"?

— Eu n-am cum să iau doar lucrurile esenţiale, spuse Meredith uşor îngrijorată. Nu pot să pun totul pe telefonul mobil şi n-am idee când o să pot încărca din nou bateriile. Am un geamantan plin de materiale pe hârtie!

Elena se uita de la una la alta, agitată.

— Ăăă, sunt destul de sigură că eu sunt cea care ar trebui să facă bagajul, spuse ea. Pentru că eu sunt singura care pleacă... nu?

O altă privire de la una la alta.

— De parcă te-am lăsa să intri într-alt univers fără noi! spuse Bonnie. Ai nevoie de noi!

— Nu un alt univers, doar o altă dimensiune, spuse Meredith. Dar principiul rămâne valabil.

— Dar... nu pot să vă las să veniţi cu mine!

— Sigur că nu poţi. Eu sunt mai mare decât tine, spuse Meredith. Nu poţi să mă "laşi" să fac ceva. Dar adevărul e că noi avem o misiune. Vrem să găsim globul-stea al lui Shinichi sau al lui Misao. Dacă reuşim asta, credem că putem pune capăt imediat la tot ce se întâmplă în Fell's Church.

— Globul-stea? întrebă Elena nedumerită, în vreme ce undeva în adâncurile minţii ei se ivi pentru o clipă o imagine neclară.

— O să-ţi explic mai târziu. Elena clătina din cap.

— Dar... l-aţi lăsat pe Matt să se ocupe de orice chestie supranaturală se petrece acolo? Când el e un fugar şi trebuie să se ascundă de poliţie?

— Elena, chiar şi poliţia se teme acum de Fell's Church... şi, sincer, dacă-l bagă în arest în Ridgemont, poate că ăla e cel mai sigur loc pentru el. Dar n-or să facă asta. El lucrează cu doamna Flowers şi fac o echipă excelentă împreună.

Meredith se opri să-şi tragă răsuflarea şi păru să se gândească în ce fel să spună ceva.

O spuse Bonnie pentru ea, cu o voce subţirică.

— Iar eu nu am fost de nici un folos, Elena. Am început. .. ei, am început să am crize de isterie şi să văd şi să aud lucruri care nu erau acolo... sau cel puţin să mi le imaginez şi poate chiar să le fac să existe cu adevărat. M-am speriat îngrozitor, şi cred că de fapt chiar puneam oamenii în pericol. Matt e prea realist pentru a face asta. Bonnie îşi şterse ochii. Ştiu că Dimensiunea întunecată e foarte rea, dar cel puţin n-o să am posibilitatea de a pune în pericol case pline de oameni.

Meredith încuviinţă din cap şi adăugă:

— Totul... mergea prost cu Bonnie acolo. Chiar dacă nu am fi vrut să venim cu tine, tot trebuia să o scot din locul ăla. Nu vreau să par chiar prăpăstioasă, dar cred că demonii de-acolo îi voiau şi ei răul. Şi mai cred că, Stefan nefiind aici, Damon poate fi singurul care să-i ţină departe. Sau e posibil să o poţi ajuta chiar tu, Elena.

Meredith... prea prăpăstioasă? Dar Elena vedea cum carnea tremura uşor pe Meredith, şi pelicula fină de transpiraţie de pe fruntea lui Bonnie, care-i umezea buclele.

Meredith o atinse încet pe Elena pe încheietura mâinii.

— Să nu crezi că pur şi simplu am lăsat totul baltă şi am plecat. E adevărat că Fell s Church e o zonă de război; dar nu l-am lăsat pe Matt fără aliaţi. Ca de pildă doctoriţa Alpert — e o femeie raţională — e cea mai bună doctoriţă care există... şi ar putea chiar să convingă unii oameni că Shinichi şi malachii sunt reali. Dar pe lângă ea, părinţii au luat situaţia în mână. Părinţii şi psihiatrii şi reporterii. Şi asta face imposibil să se acţioneze pe faţă. Matt nu e într-o situaţie proastă.

— Dar... în doar o săptămână...

— Uită-te la ziarul de duminică de săptămâna asta.

Elena luă Ridgemont Times din mâna lui Meredith. Era cel mai mare ziar din zona în care se afla Fell's Church. Un titiu de-o şchioapă pe prima pagină spunea: POSEDARE ÎN SECOLUL XXI?

Sub titlu urmau multe rânduri, dar ceea ce atrăgea cu adevărat privirea era o fotografie cu o luptă între trei fete, toate aflate în poziţii contorsionate într-un fel imposibil pentru trupul omenesc. Expresiile de pe chipurile a două dintre ele erau pur şi simplu de durere şi groază, dar imaginea celei de-a treia fete o făcu pe Elena să simtă că-i îngheaţă sângele în vene. Trupul fetei era cocoşat, astfel încât faţa îi era răsturnată, şi ea se uita direct în cameră, cu buzele trase pentru a-i dezveli dinţii. Ochii ei — nu exista un alt fel de a-şi descrie — erau demonici. Nu erau daţi peste cap, sau cu o formă ciudată, şi nici nu luceau cu o strălucire roşie. Era vorba de expresia lor. Elena nu mai văzuse niciodată nişte ochi care să o îngreţoşeze atât de mult.

Bonnie spuse pe un ton calm:

— Ţi se întâmplă vreodată să-ţi fugă pământul de sub picioare şi să ai sentimentul ăla de "Oh, ups..., unde dispare lumea"?

— Tot timpul, de când l -a cunoscut pe Stefan, spuse Meredith. Scuză-mă, Elena. Dar ideea e că toate astea s-au petrecut în doar câteva zile; din clipa în care adulţii care ştiau că ceva chiar se întâmpla şi-au unit forţele. Meredith oftă şi îşi trecu prin păr degetele cu manichiura perfectă, înainte de a continua. Fetele alea sunt ceea ce Bonnie numeşte posedate în sens modern. Sau poate sunt posedate de Misao — kitsune-le femele aşa fac. Dar dacă am putea găsi chestiile alea numite globuri stelare — sau măcar unul — i-am putea obliga pe ei să pună totul în ordine.

Elena lăsă jos ziarul, ca să nu mai vadă ochii aceia răsuciţi care se holbau la ea.

— Şi în vreme ce se întâmplă toate lucrurile astea, ce face prietenul tău în perioada crizei?

Pentru prima oară, Meredith păru cu adevărat uşurată.

— E posibil ca acum, chiar în timp ce noi vorbim, el să fie pe drum. I-am scris şi i-am povestit tot ce se întâmplă şi de fapt el a fost cel

care a spus să o iau de-acolo pe Bonnie. Aruncă o privire de scuză către Bonnie, care nu facu decât să-şi ridice mâinile şi faţa către cer. Şi imediat ce-şi termină treaba pe o insulă numită Shinmei no Urna, vine în Fell's Church. Genul ăsta de lucruri sunt specialitatea lui Alaric, şi el nu se sperie prea uşor. Prin urmare, chiar dacă o să lipsim săptămâni la rând, Matt o să aibă sprijin.

Elena îşi ridică mâinile într-un gest asemănător cu cel al lui Bonnie.

— Înainte să plecăm, trebuie să ştiţi un lucru. Eu nu o pot ajuta pe Bonnie. Dacă vă bazaţi pe mine să fac una dintre chestiile pe care le-am făcut când ne-am luptat cu Shinichi şi Misao data trecută... ei bine, nu pot. Am încercat de mai multe ori, cât de tare am putut, să-mi repet atacurile cu aripile. Dar n-am reuşit niciodată nimic.

Meredith spuse încet:

— Ei, atunci, poate că Damon ştie ceva...

—Poate că ştie, dar, Meredith, nu-l presa acum. Nu în clipa asta. Ceea ce ştie cu siguranţă e că Shinichi poate pătrunde în mintea lui să-i ia amintirile... şi, cine ştie, poate chiar să pună iar stăpânire pe fiinţa lui...

— Vulpea aia mincinoasă! exclamă plină de dispreţ Bonnie, pe un ton ce părea aproape posesiv — ca şi cum, îşi spuse Elena, Damon ar fi fost iubitul ei. Shinichi a jurat că n-o să...

— Şi a mai jurat şi că o să lase în pace Fell's Church. Singurul motiv pentru care am încredere în indiciile pe care mi le-a dat Misao despre cheia de vulpe este că mă provoca. Nu s-a gândit

niciodată că o să încheiem o înţelegere, aşa că nu încerca să mintă sau să se arate prea deşteaptă — sau cel puţin aşa cred.

— Păi, de-asta suntem aici cu tine, ca să-l eliberăm pe Stefan, spuse Bonnie. Şi, dacă avem noroc, să găsim globurile-stea care ne vor ajuta să-l controlăm pe Shinichi. Corect?

— Corect! spuse Elena cu înflăcărare.

— Corect! spuse solemn Meredith. Bonnie încuviinţă din cap.

— Solidaritate feminină de velociraptor pe veci? îşi puseră repede mâinile drepte una peste alta, formând o roată cu trei spiţe. Elena îşi aminti de zilele în care roata avea patru spiţe.

— Şi Caroline? întrebă ea.

Bonnie şi Meredith se consultară din priviri. Apoi, Meredith clătină din cap.

— Nu vrei să ştii. Chiar nu vrei, spuse ea.

— Pot să suport orice. Chiar pot, spuse Elena aproape în şoaptă. Meredith, am fost moartă, îţi aduci aminte? De două ori.

Meredith continua să clatine din cap.

— Dacă nu poţi să te uiţi la poza aia, atunci n-ar trebui să auzi nimic despre Caroline. Am fost de două ori să o vedem...

— Tu ai fost de două ori, o întrerupse Bonnie. A doua oară, eu am leşinat şi m-ai lăsat lângă uşă.

— Şi am realizat că te puteam pierde pentru totdeauna, şi mi-am cerut iertare... Meredith se întrerupse când Bonnie puse o mână pe braţul ei şi o împinse uşor. Oricum, n-a fost exact o vizită, continuă Meredith. Am intrat în fugă în camera lui Caroline înaintea mamei ei şi am găsit-o în cuibul ei — nu contează ce e asta — mâncând ceva. Când m-a văzut, doar a chicotit şi a continuat să mănânce.

— Şi? întrebă Elena, când simţi că tensiunea devine de nesuportat. Ce mânca?

— Cred, răspunse Meredith pe un ton sumbru, că erau viermi şi limacşi. Trăgea de ei şi îi întindea, şi ei se zvârcoleau înainte să muşte din ei. Dar nu asta a fost cel mai rău. Ştii, trebuia să fii acolo ca să înţelegi cum era, dar ea doar mi-a zâmbit afectat şi mi-a zis cu o voce groasă: "Vrei să guşti puţin?", şi dintr-odată gura mi s-a umplut cu grămada aia zvârcolitoare... care începea să-mi alunece pe gât. Aşa că am vomat, chiar acolo, pe covorul ei. Caroline doar s-a pus pe râs şi eu am ieşit în fugă din cameră şi am coborât scările şi am înşfăcat-o pe Bonnie şi am alergat afară şi nu ne-am mai întors în casă. Dar... pe când fugeam pe aleea din faţa casei, mi-am dat seama că Bonnie se sufoca. Avea... viermi şi toate scârboşeniile alea în gură şi în nas. Eu ştiu procedurile de reanimare, aşa că am reuşit să scot cea mai mare parte din chestiile alea înainte să-şi revină ea şi să vomite. Dar...

— A fost o experienţă pe care, sincer, n-aş vrea s-o mai am vreodată.

Tonul lipsit de orice expresie cu care rosti Bonnie aceste cuvinte spunea mai mult decât ar fi făcut-o o voce plină de groază.

Meredith continuă:

— Am auzit că părinţii lui Caroline s-au mutat din casa aia, şi nu pot să spun că-i condamn pentru asta. Caroline are deja optsprezece ani. Tot ce pot să mai adaug e că toată lumea se roagă într-un fel ca sângele de vârcolac să se dovedească mai puternic în ea, pentru că asta pare să fie mai puţin oribil decât cel de malach sau... cel demonic. Dar dacă nu învinge...

Elena îşi lăsă bărbia pe genunchi.

— Şi poate doamna Flowers să se ocupe de toate astea?

— Mai bine decât Bonnie. Doamna Flowers se bucură să-l aibă pe Matt cu ea; cum am zis, fac o echipă puternică. Iar acum, că a vorbit în cele din urmă cu rasa omenească din secolul douăzeci şi unu, cred că-i place. Şi a tot exersat în arta ei.

— Arta? Aaa...

— Da, aşa numeşte ea arta vrăjitoriei. Habar n-am dacă se pricepe sau nu, pentru că nu ştiu să o compar cu nimic... sau nimeni...

— Cataplasmele sale sunt chiar magice! spuse Bonnie hotărâtă. În aceeaşi clipă, Elena rosti:

— Săritele ei de baie cu siguranţă funcţionează de minune.

Meredith schiţă un zâmbet uşor şi spuse:

— Păcat că nu e ea aici, în locul nostru.

Elena clătină din cap. Acum, că era din nou împreună cu Bonnie şi Meredith, ştia că n-ar putea intra în întuneric fără ele. Erau mai mult decât mâinile ei; erau mult mai mult pentru ea... şi iată-le aici, amândouă gata să-şi rişte viaţa pentru Stefan şi pentru Fell's Church.

În acea clipă, uşa camerei se deschise. Damon intră, cărând într-o mână două pungi maronii de hârtie.

— Ei, deci toată lumea şi-a luat la revedere frumos? întrebă el.

Părea să-i fie greu să se uite la cele două vizitatoare, aşa că stătea cu privirea aţintită asupra Elenei.

— Păi... nu chiar. De fapt, nu, spuse Elena.

Se întrebă dacă Damon era în stare să o arunce pe Meredith pe fereastră de la etajul al cincilea. Mai bine să-i spună totul încet, puţin câte puţin...

— Pentru că noi mergem cu voi, spuse Meredith, iar Bonnie adăugă:

— Dar am uitat să facem bagajele.

Elena se mişcă repede, trecând între Damon şi fete. Dar Damon doar rămase cu ochii la podea.

— E o idee proastă, spuse el foarte încet. O idee foarte, foarte, foarte proastă.

— Damon, nu le Influenţa! Te rog! Elena îşi flutură mâinile către el într-un gest grăbit, iar Damon ridică o mână într-un gest de negare — şi

cumva mâinile lor se atinseră şi degetele li se împletiră.

Şoc electric. Dar unul plăcut, gândi Elena — deşi de fapt nu avu timp să se gândească asta. Ea şi Damon încercau disperaţi să-şi desprindă mâinile una de alta, dar păreau să nu reuşească. Valuri mărunte de şocuri o furnicau pe Elena în palmă, răspândindu-i-se apoi în tot corpul.

În cele din urmă, reuşiră să-şi desfacă degetele şi amândoi se întoarseră, cu acelaşi sentiment de vinovăţie, să se uite la Bonnie şi Meredith, care se holbau la ei cu nişte ochi enormi. Ochi plini de suspiciune. Ochi în care se citea: "Aha! Ce-avem noi aici?"

Urmă un răstimp în care nimeni nu se mişcă, şi nici nu vorbi.

Apoi, Damon spuse pe un ton serios:

— Asta nu e o călătorie de plăcere. Mergem acolo pentru că nu avem altă opţiune.

— Dar nu mergeţi singuri, spuse Meredith pe un ton neutru. Dacă Elena merge, mergem toate trei.

— Ştim că e un loc rău, spuse Bonnie, dar mergem cu voi, hotărât.

— Şi pe urmă, avem propriul nostru scop, adăugă Meredith. O modalitate de a curăţa Fell's Church de răul pe care Shinichi l -a făcut — şi încă îl mai face.

Damon clătină din cap.

— Nu înţelegeţi. N-o să vă placă, spuse el încordat. Făcu un semn cu capul către telefonul ei mobil. Nu există electricitate acolo. Chiar şi să ai aşa ceva e o crimă. Iar pedeapsa pentru orice fel de crimă este tortura şi apoi moartea. Făcu un pas către ea.

Meredith refuză să se dea înapoi, şi rămase cu privirea aţintită în ochii lui.

— Ascultă, voi nici măcar nu vă daţi seama ce trebuie să faceţi doar ca să intraţi acolo, spuse Damon pe un ton sumbru. Mai întâi, aveţi nevoie de un vampir — şi aveţi norocul de a avea unul. Pe urmă, va trebui să faceţi tot soiul de lucruri care n-or să vă placă...

— Dacă Elena poate să o facă, şi noi putem, îl întrerupse calmă Meredith.

— Nu vreau ca vreuna dintre voi să păţească ceva. Eu intru acolo pentru Stefan, spuse repede Elena, vorbind în parte pentru prietenele ei, în parte pentru profunzimile fiinţei ei în care ajunseseră în cele din urmă valurile de şocuri electrice.

O dulceaţă aşa de ciudată, tulburătoare şi vibrantă, pentru ceva care începuse ca un şoc. Un şoc atât de puternic pentru că doar atinsese mâna altei persoane...

Elena reuşi să-şi desprindă privirea de la faţa lui Damon şi să revină la discuţia care avea loc atunci.

— Da, intri acolo pentru Stefan, îi spunea Meredith, şi noi intrăm cu tine.

— Vă repet, n-o să vă placă. O să ajungeţi să regretaţi. .. asta dacă rămâneţi în viaţă, spuse Damon fără să ezite, cu chipul întunecat.

Bonnie doar îl privi pe Damon cu ochii ei căprui larg deschişi şi rugători pe feţişoara ei în formă de inimă. Mâinile îi erau încleştate la baza gâtului. Arăta întocmai ca un desen de pe o carte poştală Hallmark, îşi spuse Elena. Iar ochii ăia făceau cât o mie de argumente.
În cele din urmă, Damon îşi întoarse privirea către Elena.
— Probabil le duci la moarte, ştii? Pe tine poate că te-aş putea proteja. Dar tu şi Stefan şi micuţele tale prietene... Nu pot.
Să audă totul spus atât de direct fu un şoc pentru Elena. Ea nu se gândise la situaţie în termenii ăştia. Dar vedea încleştarea hotărâtă a maxilarului lui Meredith şi felul în care Bonnie se înălţase puţin pe vârfuri pentru a părea mai înaltă.
— Eu cred că deja s-a hotărât totul, spuse ea încet, conştientă că vocea îi tremura.
Urmă un lung răstimp în care se uită în ochii întunecaţi ai lui Damon, şi apoi brusc el le aruncă celor trei zâmbetul lui de 250 de kilowaţi, apoi îl făcu să dispară la fel de repede cum apăruse şi spuse:
— Înţeleg. Ei bine, în cazul ăsta, mai am ceva de rezolvat. E posibil să dureze ceva până mă întorc, aşa că puteţi folosi camera...
— Elena ar trebui să vină în camera noastră, spuse Meredith. Am o mulţime de materiale să-i arăt. Şi dacă nu putem lua prea mult cu noi, va trebui să parcurgem totul în seara asta...
— Atunci hai să zicem că ne întâlnim aici în zori, spuse Damon. O să pornim de-aici către Poarta Demonilor. Şi nu uitaţi — nu luaţi bani; nu vă folosesc la nimic acolo. Şi încă ceva: asta nu e o vacanţă — dar o să vă daţi seama de asta destul de repede.
Cu un gest graţios şi ironic, îi întinse Elenei geanta ei.
— Poarta Demonilor! spuse Bonnie pe când se îndreptau către lift, cu o voce tremurătoare.
— Şşş, făcu Meredith. Nu e decât un nume.
În clipa aceea, Elena ar fi vrut să nu ştie atât de bine când minţea Meredith.

12

Elena îşi îndreptă privirea către marginea draperiilor din camera de hotel, ca să vadă dacă se iveau zorii. Bonnie era ghemuită pe un scaun lângă fereastră şi moţăia. Elena şi Meredith stătuseră treze toată noaptea, iar acum erau înconjurate de ponturi, ziare şi imagini de pe internet.
— Deja toată povestea asta s-a răspândit dincolo de Fell's Church, explică Meredith, arătând către un articol dintr-un ziar. Nu ştiu dacă urmează liniile de forţă magică ale Pământului, sau e controlată de Shinichi... Sau doar se mişcă singură, ca orice parazit.
— Ai încercat să-l contactezi pe Alaric? Meredith aruncă o privire către Bonnie, adormită.
Spuse încet:
— Asta-i vestea cea bună. Am tot încercat să dau de el şi în cele din urmă am reuşit. O să ajungă în Fell's Church curând — trebuie să se mai oprească doar într-un singur loc.
Elena îşi trase răsuflarea.
— Un loc care e mai important decât ceea ce se întâmplă în oraşul ăla?
— De aceea nici nu i-am spus lui Bonnie de venirea lui. Şi nici lui Matt. Ştiam că ei n-or să înţeleagă. Dar... o să te las să ghiceşti tu pe urmele cărei legende merge până în Orientul îndepărtat.
Meredith îşi aţinti ochii întunecaţi asupra Elenei. —Nu... despre asta e vorba, nu-i aşa? Despre kitsune?
— Da, şi se duce într-un loc foarte vechi unde se spune că au distrus oraşul — la fel cum este distrus Fell's Church. Nimeni nu mai locuieşte acolo acum. Numele ăla — Unmei no Shima — înseamnă Insula Osândei. Poate că o să găsească ceva important acolo despre spiritele-vulpi. Alaric face un soi de studiu multicultural independent împreună cu Sabrina Dell. Sabrina e de vârsta lui Alaric, dar deja e un antropolog judiciar faimos.
— Şi nu eşti geloasă? întrebă Elena stânjenită. Era greu să discute lucruri personale cu Meredith. De câte ori o întreba câte ceva, avea senzaţia că e indiscretă.
— Ei, spuse Meredith, dându-şi capul pe spate. De fapt, nu suntem logodiţi oficial.
— Dar n-ai spus nimic nimănui despre asta. Meredith îşi coborî la loc capul şi îi aruncă o

privire rapidă Elenei.
— Am spus acum.
Pentru o clipă, fetele tăcură. Apoi, Elena spuse încet:
— Shi no Shi, kitsune, Isobel Saitou, Alaric şi Insula Osândei — e posibil să nu existe nici o legătură între ele. Dar dacă există, am de gând s-o descopăr.
— Iar eu am de gând să te ajut, spuse Meredith pe un ton hotărât. Dar crezusem că după ce termin şcoala...
Elena nu mai putu suporta.
— Meredith, îţi promit, de îndată ce-l aducem înapoi pe Stefan şi totul se linişteşte în oraş, o să-l ţinem în loc pe Alaric cu toate planurile posibile, de la A la Z, spuse ea. Se plecă şi o sărută pe Meredith pe obraz. Asta e un jurământ de solidaritate feminină de velociraptor, da?
Meredith clipi de câteva ori, înghiţi o dată şi şopti:
— Da. Apoi, brusc, redeveni vechea Meredith practică şi eficientă. Mulţumesc, spuse. Dar curăţarea oraşului s-ar putea să nu se dovedească o treabă aşa de uşoară. Deja acolo totul se îndreaptă către un haos deplin.
— Şi Matt a vrut să fie în mijlocul lui? Singur? întrebă Elena.
— Cum am mai spus, el şi doamna Flowers fac o echipă puternică, spuse calmă Meredith. Şi e alegerea lui.
— Ei bine, spuse sec Elena, s-ar putea să se dovedească în final că el a făcut cea mai bună alegere.
Se întoarseră la hârtiile împrăştiate în jurul lor. Meredith luă câteva imagini cu kitsune păzind nişte altare în Japonia.
— Scrie aici că de obicei sunt înfăţişate cu o "gemă" sau o cheie.
Ridică o imagine a unui kitsune cu o cheie în bot, stând lângă poarta principală a Altarului Fushimi.
— Aha, făcu Elena. Cheia pare să aibă două aripi, nu-i aşa?
— Exact ceea ce ne-am gândit eu şi Bonnie. Iar "gemele".. . ei, ia uită-te mai bine.
Elena se uită şi simţi o gheară în stomac. Da, semănau cu "globurile de zăpadă" pe care le folosise Shinichi pentru a crea capcane indestructibile în Pădurea Veche.
— Am aflat că se numesc hoshi no tama, spuse Meredith. Şi asta se traduce cu globuri-stea. Fiecare kitsune pune într-un glob-stea o măsură a puterii sale, alături de alte lucruri, iar distrugerea globului este una dintre puţinele modalităţi de a-i omori. Dacă găseşti globul-stea al unui kitsune, poţi să-l controlezi. Asta e ceea ce Bonnie şi cu mine vrem să facem.
— Dar cum îl poţi găsi? întrebă Elena, încântată de ideea de a-i ţine sub control pe Shinichi şi Misao.
— Sah..., spuse Meredith, rostind cuvântul ca un oftat. Apoi pe buze îi apăru unul din rarele ei zâmbete strălucitoare. În japoneză, asta înseamnă: "Mă întreb; hmm; n-aş vrea să comentez nimic; Dumnezeule mare; la naiba; chiar n-am habar." Am avea nevoie de un asemenea cuvânt şi în limba noastră.
Elena chicoti fără să vrea.
— Dar alte poveşti, continuă Meredith, spun că un kitsune poate fi omorât de Păcatul Căinţei sau de o armă binecuvântată. Nu ştiu ce e Păcatul Căinţei, dar...
Scotoci în bagajul ei şi scoase un revolver vechi dar care părea să fie în bună stare de funcţionare.
— Meredith!
— A fost al bunicului — avea două la fel. Celălalt e la Matt. Sunt încărcate cu gloanţe binecuvântate de un preot.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce preot ar binecuvânta nişte gloanţel exclamă Elena.
Zâmbetul lui Meredith deveni amar.
— Unul care a văzut ce se întâmplă în Fell's Church. Ţi-aduci aminte cum Caroline a făcut ca Isobel Saitou să devină posedată, şi ce şi-a făcut Isobel?
Elena încuviinţă din cap.

— Mi-aduc aminte, răspunse crispată.
— Ei bine, ţi-aduci aminte că ţi-am spus că Obaasan — Bunica Saitou — a fost pe vremuri o fecioară de altar? Asta e o preoteasă japoneză. Ea ne-a binecuvântat gloanţele, şi a făcut-o anume pentru omorârea kitsune-lor. Ar fi trebuit să vezi ce ciudat şi înfricoşător e ritualul. Bonnie aproape că a leşinat din nou.
— Ştii cum se mai simte acum Isobel? Meredith clătină încet din cap.
— Mai bine, dar... nu cred că ştie încă de Jim. Asta va fi groaznic pentru ea.
Elena încercă să-şi reprime un frison. Pe Isobel o aştepta doar tragedia, chiar şi atunci când avea să se facă bine. Jim Bryce, prietenul ei, petrecuse doar o noapte cu Caroline, dar acum avea sindromul Lesch-Nyhan — sau cel puţin aşa spuneau doctorii, în aceeaşi noapte îngrozitoare în care Isobel şi-a făcut singură piercinguri pe tot corpul şi şi-a tăiat limba pentru a deveni bifurcată, Jim, un jucător de baschet arătos, starul echipei, şi-a mâncat degetele şi buzele. Elena era convinsă că amândoi erau posedaţi, iar rănile lor erau doar nişte motive în plus pentru care gemenii kitsune trebuiau opriţi.
— O s-o facem, spuse ea cu voce tare, abia acum dându-şi seama că Meredith o ţinea de mână ca şi cum Elena ar fi fost Bonnie. Elena reuşi să-i zâmbească lui Meredith, un zâmbet palid dar hotărât. O să-l scoatem de-acolo pe Stefan şi o să-i oprim pe Shinichi şi Misao. Trebuie s-o facem.
De data aceasta, Meredith fu cea care încuviinţă din cap.
— Mai e ceva, spuse ea în cele din urmă. Vrei să auzi şi asta?
— Trebuie să ştiu totul.
— Ei bine, fiecare sursă pe care am verificat-o afirmă că spiritele kitsune posedă fetele şi duc băieţii la distrugere. Felul distrugerii depinde de încotro priveşti. Poate să fie ceva simplu, ca apariţia unui foc rătăcitor care să te atragă în nişte smârcuri sau într-o prăpastie adâncă, sau mai complicat, ca un lucru care-şi schimbă întruna forma.
— Oh, da, spuse Elena crispată. Ştiu asta din ceea ce vi s-a întâmplat vouă — ţie şi lui Bonnie. Pot să ia înfăţişarea cuiva.
— Da, dar întotdeauna cu un detaliu lipsă, dacă eşti îndeajuns de isteţ să observi. Nu pot niciodată să obţină o copie perfectă. Dar pot avea până la nouă cozi, şi cu cât au mai multe cozi, cu atât sunt mai puternice.
— Nouă? Grozav. Noi nici măcar n-am văzut vreodată unul cu nouă.
— Ei, s-ar putea foarte bine să vedem. Se pare că sunt capabile să treacă foarte uşor dintr-o lume într-alta. Şi sunt responsabile în mod deosebit de paza Porţii "Kimon", aflată între dimensiuni. Vrei să ştii cum se traduce?
Elena se uită lung la ea.
— Oh, nu.
— Oh, da.
— Dar de ce ar traversa Damon cu noi ţara, ca să intre tocmai printr-o Poartă a Demonilor care e păzită de spiritele-vulpi?
— Sah... Dar când Matt ne-a spus că vă îndreptaţi către un loc numit Sedona, asta a fost ceea ce ne-a făcut pe mine şi pe Bonnie să ne hotărâm.
— Grozav. Elena îşi trecu degetele prin păr şi oftă. Mai e ceva? întrebă, simţindu-se ca un elastic care a fost întins la maximum.
— Un singur lucru, care ar trebui să-ţi placă după tot ce am vorbit aici. Unele dintre ele sunt bune. Vorbesc de kitsune.
— Unele dintre ele sunt bune — bune ce? Luptătoare? Asasine? Mincinoase?
— Nu, zău, Elena. Unele dintre ele se presupune că sunt ca nişte zei şi zeiţe care într-un fel te supun la încercări, şi dacă treci cu bine testele, te recompensează.
— Crezi că ar trebui să ne bazăm pe convingerea că o să găsim unul din astea?
— Nu prea.
Elena îşi lăsă capul în jos către măsuţa pe care erau împrăştiate printurile lui Meredith.
— Meredith, serios vorbind, cum o să ne descurcăm cu ele odată ce trecem dincolo de Poarta Demonilor? Puterea mea este la fel de folositoare ca şi o baterie descărcată. Şi nu e vorba doar de

kitsune; sunt tot soiul de demoni şi vampiri — şi încă din Cei Vechi! Ce-o să facem?
îşi înălţă capul şi se uită în ochii prietenei sale — ochii aceia întunecaţi a căror culoare nu reuşise niciodată să o deslușească.
Spre surprinderea ei, în loc să-şi ia un aer serios, Meredith dădu pe gât restul de cola dietetică şi zâmbi.
— Cum, încă nu ai un Plan A?
— Ei... poate doar o idee. Nimic bine conturat. Şi tu?
— Ceva care ar putea fi considerat Planurile B şi C. Deci ceea ce vom face va fi exact ceea ce facem întotdeauna — o să ne străduim şi o să ne dăm peste cap şi o să tot greşim până când tu o să faci ceva uluitor de deştept şi-o să ne salvezi pe toţi.
— Merry...
Meredith clipi, şi Elena ştiu de ce — nu mai folosise diminutivul ăsta de atâţia ani... nici nu-şi mai aducea aminte de când. Nici una dintre ele trei nu se dădea în vânt după numele de alint şi nu le folosea. Elena continuă pe un ton serios, privind-o pe Meredith în ochi:
— Nu doresc nimic mai mult decât să salvez pe toată lumea — pe toată lumea — de ticăloşii ăştia de gemeni kitsune. Mi-aş da viaţa pentru Stefan şi pentru voi toţi. Dar... de data asta e posibil să fie altcineva care încasează glonţul.
— Sau ţăruşul. Ştiu. Şi Bonnie ştie. Am discutat despre asta în avion, când veneam încoace. Dar tot suntem alături de rine, Elena. Trebuie să ştii asta. Suntem alături de tine cu toată inima.
Nu exista decât un singur fel de a răspunde la aceste cuvinte. Elena strânse mâna lui Meredith în mâinile ei. Apoi răsuflă adânc şi, la fel cum ar atinge uşor un dinte care zvâcneşte, încercă să obţină veşti despre un subiect dureros.
— Cum... ce... ei, cum era Matt când aţi plecat?
Meredith o privi pieziş. Nimic nu-i scăpa lui Meredith.
— Părea în regulă, dar... absent. Avea momente în care doar se holba în gol, şi nu te auzea dacă vorbeai cu el.
— Ţi-a spus de ce a plecat?
— Păi... oarecum. A zis că Damon te hipnotiza şi că tu nu... nu făceai tot ce puteai ca să-l opreşti. Dar el e doar un băiat, şi băieţii devin geloşi...
— Nu, a avut dreptate cu ceea ce a văzut. Doar că eu am... am ajuns să-l cunosc pe Damon ceva mai bine. Şi lui Matt nu-i place asta.
— A-ha.
Meredith o privea atent pe Elena pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, abia respirând, ca şi cum Elena ar fi fost o pasăre care nu trebuia tulburată, căci altfel ar fi zburat de-acolo.
Elena râse.
— Nu e nimic rău, spuse. Cel puţin nu cred că e. Doar că... într-un fel, Damon are nevoie de ajutor chiar mai mult decât a avut nevoie Stefan atunci când a venit prima oară în Fell's Church.
Sprâncenele lui Meredith se ridicară, dar ea nu spuse decât:
— A-ha.
— Şi... eu cred că Damon seamănă cu Stefan mai mult decât vrea să arate.
Sprâncenele lui Meredith rămaseră ridicate. Elena o privi în cele din urmă. Deschise gura de câteva ori ca să spună ceva, apoi doar rămase privind-o pe Meredith.
— Am încurcat-o, nu? spuse ea în cele din urmă, neajutorată.
— Dacă toate astea vin după mai puţin de o săptămână de mers cu el în maşină... atunci da, ai încurcat-o. Dar trebuie să nu uităm că femeile sunt specialitatea lui Damon. Şi el crede că e îndrăgostit de tine.
— Nu, de fapt el e..., începu Elena, apoi îşi prinse buza între dinţi. Oh, Doamne, acum vorbim despre Damon. Chiar că am încurcat-o.
— Hai să vedem ce se mai întâmplă, spuse Meredith plină de înţelepciune. Şi el s-a schimbat, în mod clar. Înainte, ţi-ar fi spus pur şi simplu că prietenele tale nu pot să vină cu voi — şi asta era tot. Astăzi a stat şi a ascultat.
— Da. Doar că trebuie să... să stau în gardă de-acum înainte, spuse Elena, cu o voce uşor

tulburată.

Cum putea să-l ajute pe copilul dinlăuntrul lui Damon fără să se apropie mai mult de el? Şi cum avea să-i explice lui Stefan tot ceea ce va trebui poate să facă? Oftă.

— Probabil că totul va fi bine, mormăi Bonnie somnoroasă.

Meredith şi Elena se întoarseră să o privească şi Elena simţi un fior rece pe şira spinării. Bonnie stătea în capul oaselor, dar cu ochii închişi, iar vocea îi era neclară.

— Adevărata întrebare e: ce-o să spună Stefan despre noaptea aia de la motel cu Damon?

— Ce?

Vocea Elenei răsună tăios şi suficient de tare pentru ca să trezească pe oricine din somn. Dar Bonnie nici nu se mişcă.

— Ce s-a întâmplat în care noapte la care motel? întrebă imperios Meredith.

Când Elena nu răspunse imediat, o prinse de braţ şi o răsuci ca s-o poată privi în ochi.

— Elena, despre ce vorbeşte Bonnie? Ce s-a întâmplat cu Damon?

Elena îşi păstră faţa lipsită de orice expresie şi folosi un cuvânt pe care tocmai îl învăţase în acea noapte.

— Sah...

— Elena, eşti imposibilă! Doar n-ai de gând să-i dai papucii lui Stefan după ce îl salvezi!

— Nu, sigur că nu! Elena se simţea jignită. Stefan şi cu mine ne aparţinem unul altuia — pe vecie!

— Şi totuşi ai petrecut o noapte cu Damon, în care ceva s-a întâmplat între voi doi.

— Ceva... aşa cred.

— Şi acel ceva a fost ce? Elena zâmbi drept scuză:

— Sah...

— O să aflu de la el! O să-l fac să se apere...

— Poţi să faci un Plan A şi un Plan B şi multe altele, spuse Elena. Dar n-o să fie de nici un folos.

Shinichi i-a luat amintirile. Meredith, îmi pare rău — nici nu ştii cât de rău. Dar am jurat că nimeni n-o să afle niciodată.

Ridică privirea către Meredith, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi. Nu poţi... măcar de data asta... să mă laşi să fac asta?

Meredith se lăsă la loc pe pat.

— Elena Gilbert, universul are mare noroc că nu există decât una ca tine. Tu eşti... Tăcu, ca şi cum încerca să hotărască dacă să spună sau nu ce voia. Apoi rosti: E timpul să ne culcăm. Zorii au să se ivească în curând, şi la fel şi Poarta Demonilor.

— Merry?

— Ce mai e?

— Mulţumesc.

13

Soarta Demonilor.

Elena se uită peste umăr la bancheta din spate a Priusului. Bonnie clipea adormită. Meredith, care dormise mult mai puţin dar auzise nişte veşti mult mai alarmante, era asemenea tăişului unei lame: cu mintea ascuţită, tăioasă precum gheaţa şi pregătită.

Altceva nu mai era de văzut, în afară de Damon cu pungile lui de hârtie pe scaunul de lângă el, conducând Priusul. Afară, pe fereastră, unde zorii unei Arizone aride îşi făceau probabil loc pe linia orizontului, nu se vedea decât ceaţă.

Era înspăimântător şi deconcertant. O luaseră pe un drum care se desprindea din autostrada l79 şi, treptat, ceaţa se îndesise, înconjurând maşina cu vălătuci de negură şi în final învăluind-o cu totul. Elenei i se părea că erau în mod deliberat separaţi de vechea lume obişnuită a restaurantelor Mc Donald şi a magazinelor Target, şi treceau hotarul într-un loc despre care nu trebuiau să ştie nimic, cu atât mai puţin în care să pătrundă.

Nu venea nici o maşină din cealaltă direcţie. Absolut nimic. Şi oricât de atent se uita Elena pe

fereastră, era ca şi cum ar fi încercat să privească prin nişte nori care se fugăreau pe cer.
— Nu mergem prea repede? întrebă Bonnie, frecându-şi ochii.
— Nu, răspunse Damon. Ar fi... o coincidenţă extraordinară. .. dacă ar mai exista cineva pe drumul ăsta în acelaşi timp cu noi.
— Seamănă mult cu Arizona, spuse ea, dezamăgită.
— Ar putea fi Arizona, din câte ştiu eu, răspunse Damon. Dar încă n-am trecut de Poartă. Iar asta nu e vreun loc în Arizona unde ai putea intra din pură întâmplare. Drumul are întotdeauna micile lui obstacole şi capcane. Problema e că nu ştii niciodată cu ce urmează să te confrunţi. Uite ce e, adăugă el, uitându-se la Elena cu o expresie pe care ea ajunsese să o cunoască bine şi care însemna: îţi vorbesc ca unui egal; sunt foarte serios. Ai ajuns să te pricepi foarte bine să-ţi arăţi aura doar la dimensiuni omeneşti, spuse Damon. Dar asta înseamnă că dacă mai poţi învăţa ceva înainte să intrăm, o să ai posibilitatea chiar să te foloseşti de aura ta, să te ajute atunci când vei vrea, în loc s-o ascunzi doar până când scapă de sub control şi ridică maşini de o tonă jumate.
— De pildă, cum să mă ajute?
— De pildă, aşa cum o să-ţi arăt. Mai întâi, relaxează-te şi lasă-mă pe mine s-o controlez. Apoi, încetul cu încetul, o să slăbesc controlul şi o să-l preiei tu. În final, ar trebui să fii în stare să-ţi trimiţi
Puterile în ochi — şi să vezi mult mai bine; în urechi — şi să auzi mult mai bine; în membre — şi să te mişti mult mai repede şi cu mai multă precizie, în regulă?
— Nu puteai să mă înveţi asta înainte de a porni în această mică excursie?
El îi zâmbi, un zâmbet feroce şi îndrăzneţ care o făcu şi pe ea să zâmbească, chiar dacă nu ştia de ce.
— Până să îmi arăţi cât de bine puteai să-ţi controlezi aura de-a lungul drumului — drumul încoace — n-am fost convins că eşti pregătită, spuse el direct. Acum sunt. Există în mintea ta lucruri care aşteptă să fie deblocate. O să înţelegi asta atunci când le vom elibera.
Şi le eliberăm... cu ce? Cu un sărut? se întrebă Elena cu suspiciune.
— Nu. Nu. Şi ăsta e un alt motiv pentru care trebuie să înveţi asta. Telepatia ta îţi scapă din mână. Dacă nu înveţi cum să-ţi blochezi proiectarea gândurilor, n-o să treci niciodată de punctul de control de la Poartă ca o fiinţă umană.
Punctul de control. Asta suna ameninţător. Elena încuviinţă din cap şi spuse:
— Bine; ce facem?
— Ce-am făcut şi înainte. Aşa cum am spus, relaxează-te. Încearcă să ai încredere în mine.
Îşi aşeză mâna dreaptă în stânga sternului ei, fără să atingă materialul tricoului ei auriu. Elena se simţi roşind şi se întrebă ce-or fi gândind despre asta Bonnie şi Meredith dacă se uită.
Şi apoi, Elena mai simţi ceva.
Nu era răceală; nu era căldură, dar era ceva ce semăna cu extremele amândurora. Era Putere pură. Ar fi dărâmat-o dacă Damon n-ar fi ţinut-o de braţ cu cealaltă mână. Îşi spuse: el îşi foloseşte propria Putere pentru a o pregăti pe a mea, pentru a face ceva...
...ceva care durea...
Nu! Elena încercă, vocal şi telepatic, să-i spună lui Damon că Puterea era prea mare, că durea. Dar Damon îi ignoră rugăminţile la fel cum ignoră lacrimile care i se scurgeau pe obraji. Puterea lui o conducea acum pe a ei, dureros, prin tot trupul. Era în sângele ei, târând în urma sa Puterea ei asemenea cozii unei comete. O forţa să ducă Puterea în diferite părţi ale trupului ei şi să o lase să se adune acolo, tot mai multă, fără să-i îngăduie să o elibereze, fără să-i îngăduie să o mişte mai departe.
O să explodez...
În tot acest timp, ochii ei erau aţintiţi în ochii lui Damon, transmiţându-i sentimentele ei: de la furie plină de indignare la şoc, apoi la o durere agonizantă — şi acum... la...
Mintea ei explodă.
Restul Puterii ei continuă să circule, fără să mai producă durere. Fiecare răsuflare adăuga mai multă Putere, dar ea pur şi simplu circula prin sângele ei, fără să-i mărească aura, dar mărind Puterea care se afla înlăuntrul ei. După câteva răsuflări rapide, Elena îşi dădu seama că o făcea fără

nici un efort.

Dar Puterea Elenei nu aluneca doar pur şi simplu lin în interiorul ei, părând din afară asemănătoare cu cea a oricărei fiinţe umane. Ci umplea şi câteva noduri care crescuseră şi apoi explodaseră înăuntrul ei, iar unde făcea asta, schimba totul.

Îşi dădu seama că se uita la Damon cu ochi mari. Ar fi putut să-i spună cum avea să se simtă, în loc să o lase să facă asta fără să ştie ce o aşteaptă.

Chiar eşti un mare ticălos, ştii, nu? spuse Elena şi, într-un fel uimitor, simţi că Damon primise gândul ei şi simţi răspunsul lui automat, care era mai degrabă de aprobare încântată.

Apoi Elena uită de el când, brusc, începu să înţeleagă ceva. Îşi dădea seama că putea să facă în continuare Puterea să circule prin ea, şi chiar să o amplifice, pregătind-o pentru o izbucnire cu adevărat explozivă, şi să nu arate nimic la suprafaţă din ce se întâmpla.

Cât despre noduri... Elena se uită în jurul ei, la ceea ce în urmă cu câteva minute fusese o sălbăticie aridă. Era ca şi cum nişte gloanţe de lumină i-ar fi străpuns ochii.

Era uluită, era fermecată. Culorile păreau să prindă viaţă cu o strălucire dureroasă. Simţea că poate vedea mult mai departe decât reuşise vreodată, în adâncurile deşertului, şi în acelaşi timp putea distinge pupilele lui Damon de irisurile lui.

Sigur, sunt amândouă negre, dar în nuanţe diferite de negru, îşi spuse ea. Evident, se potrivesc — Damon nu ar putea avea irisuri care să nu-i pună în valoare pupilele. Dar irisurile sunt mult mai catifelate, pe când pupilele sunt mai mătăsoase şi mai strălucitoare. Şi totuşi e o catifea care poate strânge în ea lumina — asemenea cerului nopţii spuzit cu stele — la fel ca acele globuri-stea ale kitsune or despre care mi-a spus Meredith.

În clipa asta, pupilele lui erau mari şi aţintite direct către chipul ei, ca şi cum Damon nu ar fi vrut să rateze nici o clipă din reacţia ei. Brusc, colţul gurii i se arcui într-un zâmbet uşor.

— Ai reuşit. Ai învăţat să-ţi concentrezi Puterea în ochi.

Vorbi într-o şoaptă abia auzită, pe care înainte ea n-ar fi putut-o desluşi.

— Şi în urechi, îi răspunse ea tot în şoaptă, ascultând uluitoarea simfonie a sunetelor mărunte care o înconjurau.

Sus în aer, un liliac ţipă pe o frecvenţă mult prea înaltă pentru a fi perceput de o ureche umană. Cât despre grăunţele de nisip care cădeau împrejur, ele alcătuiau un soi de concert pe când se loveau de piatră şi ricoşau cu un ping abia auzit înainte să cadă pe pământ.

E uluitor, îi spuse ea lui Damon, auzind îngâmfarea din vocea ei telepatică. Si o să pot vorbi cu tine în felul ăsta de-acum înainte? Va trebui să aibă mare grijă la asta — telepatia tindea să dezvăluie mult mai mult decât ar fi vrut ea poate să transmită cuiva.

E mai bine să fii prudentă, încuviinţă Damon, confirmându-i suspiciunile. Ea trimisese mai mult decât voise.

Dar, Damon, poate şi Bonnie să facă asta? Oare ar trebui să-i arăt cum s-o facă?

— Cine ştie? răspunse Damon cu voce tare, făcând-o pe Elena să tresară. Să-i învăţ pe oameni cum să folosească Puterea nu e chiar punctul meu forte.

Şi Puterile mele de Aripi diferite? Acum o să fiu în stare să le controlez?

— Despre Aripi nu ştiu absolut nimic. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător cu ele. Damon rămase pe gânduri pentru o clipă, apoi clătină din cap. Cred că o să ai nevoie de cineva cu mai multă experienţă decât mine pentru a învăţa să le controlezi. Înainte ca Elena să poată spune ceva, adăugă: Ar fi mai bine să ne întoarcem la fete. Aproape am ajuns la Poartă.

— Şi bănuiesc că n-ar trebui să folosesc telepatia atunci.

— Păi, în mod evident te-ar da de gol...

— Dar o să mă înveţi mai târziu, da? Tot ce ştii despre controlarea Puterii?

— Poate că asta ar trebui să o facă iubitul tău, spuse Damon pe un ton aproape brutal.

Îi e frică, îşi spuse Elena, încercând să-şi ţină gândurile ascunse sub un perete de zgomot alb, pentru ca Damon să nu le perceapă. Se teme că o să-mi dezvăluie prea multe, la fel cum mă tem şi eu de el.

14

Bun, zise Damon când el şi Elena ajunseră | lângă Bonnie şi Meredith. Acum vine partea grea. Meredith ridică privirea către el.

— Acum vine...?

— Da. Partea cu adevărat grea. Damon îşi deschisese în cele din urmă misterioasa lui geantă neagră de piele. Uite ce e, spuse el abia auzit, asta e adevărata Poartă prin care trebuie să trecem. Şi câtă vreme suntem acolo, puteţi să faceţi câte crize de isterie vreţi, pentru că se presupune că sunteţi captive.

Scoase din geantă mai multe bucăţi de frânghie.

Elena, Meredith şi Bonnie se strânseseră una în alta într-o mişcare automată de solidaritate feminină de velociraptor.

— Pentru ce, spuse încet Meredith, ca şi cum i-ar fi acordat lui Damon o oarecare prezumţie de nevinovăţie, e frânghia aia?

Damon îşi lăsă capul într-o parte, într-un gest de "ei, mă laşi?".

— Ca să vă leg mâinile.

— Ca să ce?

Elena era uluită. Nu o văzuse niciodată pe Meredith atât de furioasă pe faţă. Ea însăşi nu reuşi să scoată nici o vorbă. Meredith se apropiase de Damon şi îl privea de la o distanţă de o palmă.

Iar ochii ei sunt cenuşii exclamă cu uluire un colţişor din mintea Elenei. Ochi cenuşii limpezi şi adânci, atât de adânci. Întotdeauna am crezut că sunt căprui, dar nu-i aşa.

Între timp, Damon se uita vag alarmat la expresia lui Meredith. Chiar şi un tiranozaur s-ar fi uitat alarmat la expresia lui Meredith, îşi spuse Elena.

— Şi te aştepţi să umblăm cu mâinile legate? în timp ce tu faci ce?

— În timp ce eu mă port ca şi cum aş fi stăpânul vostru, spuse Damon, susţinându-şi cuvintele cu un zâmbet glorios, care dispăru la fel de brusc precum apăruse. Voi trei sunteţi sclavele mele.

Urmă o tăcere lungă, foarte lungă. Elena înlătură toată grămada de obiecte cu o fluturare a mâinii.

— N-o să facem asta, spuse ea simplu. N-o s-o facem. Trebuie să mai existe o cale...

— Vrei sau nu să îl salvezi pe Stefan? întrebă brusc Damon, pe un ton imperios.

În ochii lui, aţintiţi asupra Elenei, era o căldură arzătoare.

— Sigur că vreau! replică Elena, simţind cum i se încing obrajii. Dar nu ca sclavă, târâtă în urma ta!

— Asta e singurul fel în care intră oamenii în Dimensiunea întunecată, spuse hotărât Damon. Legaţi sau înlănţuiţi, ca proprietate a unui vampir sau kitsune sau demon.

Meredith clătina din cap.

— Nu ne-ai spus...

— V-am spus că n-o să vă placă felul în care intraţi!

Chiar şi când îi răspundea lui Meredith, ochii lui Damon rămăseseră aţintiţi asupra Elenei. Sub aparenta lui răceală, părea să o implore să înţeleagă, îşi spuse ea. Pe vremuri, se gândi Elena, el s-ar fi rezemat pur şi simplu de un perete, ar fi ridicat din sprâncene şi ar fi spus: "Foarte bine; oricum, eu nu voiam să merg. Ce-aţi zice de un picnic?

Dar Damon voia ca ele să meargă, îşi dădu seama Elena. Voia cu disperare ca ele să meargă. Doar că nu ştia nici un mod deschis de a le spune asta. Singurul mod pe care îl ştia era să...

— Trebuie să ne promiţi ceva, Damon, spuse ea, privindu-l în ochi. Şi trebuie s-o faci înainte de a ne hotărî dacă mergem sau nu.

Văzu uşurarea din ochii lui, chiar dacă pentru celelalte fete chipul lui părea perfect rece şi impasibil. Ştia că era bucuros că ea nu spusese că hotărârea ei anterioară era finală, şi asta e.

— Ce să promit? întrebă Damon.

— Trebuie să juri — să-ţi dai cuvântul — că indiferent ce hotărâm acum sau în Dimensiunea întunecată, n-o să încerci să ne Influenţezi. N-o să ne adormi prin controlul minţii, sau n-o să ne sileşti să facem ce vrei tu. N-o să foloseşti nici o şmecherie vampirească asupra minţilor noastre. Damon n-ar fi fost Damon dacă n-ar fi protestat.

— Dar dacă vine un moment în care o să vrei să fac asta? Există acolo unele lucruri pe care ar fi mai bine să nu le vedeţi, ci să dormiţi...

— Atunci o să-ţi spunem că ne-am răzgândit şi o să te eliberăm de promisiune. Înţelegi? N-ai nimic de pierdut. Trebuie doar să juri.

— Bine, spuse Damon, continuând s-o privească în ochi. Jur că n-o să folosesc nici un fel de Putere asupra minţilor voastre; n-o să vă Influenţez în nici un fel, înainte să-mi cereţi voi s-o fac. îmi dau cuvântul.

— Bun.

În cele din urmă, Elena îşi luă privirea din ochii lui cu o urmă de zâmbet pe buze şi un mic semn din cap a încuviinţare. Iar Damon dădu şi el din cap, aproape imperceptibil, drept răspuns.

Ea se întoarse şi se trezi privind în ochii căprui cercetători ai lui Bonnie.

— Elena, şopti Bonnie, luând-o de braţ. Vino aici o clipă, da?

Elena nu se putu împotrivi. Bonnie era la fel de puternică precum un mic ponei galez. Elena se duse, aruncând o privire neajutorată peste umăr către Damon.

— Ce? şopti ea când Bonnie încetă în cele din urmă s-o mai târască după ea.

Meredith se apropiase şi ea, gândindu-se că era vorba de o problemă de solidaritate feminină.

— Ei? făcu Elena.

— Elena, izbucni Bonnie, ca şi cum nu mai putea să-şi reţină cuvintele, felul în care tu şi Damon vă purtaţi... e altfel de cum era înainte. Voi nu... vreau să spun, ce s-a întâmplat cu adevărat între voi doi cât aţi fost singuri?

— Nu cred că e momentul pentru asta, şuieră Elena. Noi avem o problemă serioasă aici, în cazul în care nu ţi-ai dat seama.

— Dar... dacă...

Meredith continuă propoziţia începută, dându-şi deoparte din ochi o şuviţă de păr întunecat.

— Dacă e ceva ce n-o să-i placă lui Stefan? Ca de pildă "ce s-a întâmplat cu Damon când aţi fost singuri în acea noapte în motel"? încheie ea, repetând cuvintele lui Bonnie.

Bonnie rămase cu gura căscată.

— Ce motel? Ce noapte? Ce s-a întâmplat? aproape ţipă ea, făcând-o pe Meredith să încerce să o calmeze punându-i palma la gură, pentru ca aproape să fie muşcată pentru eforturile ei.

Elena se uită la cele două prietene ale ei — cele două prietene care veniseră să moară alături de ea dacă era nevoie. Îşi auzea respiraţia gâfâită. Era atât de nedrept, dar...

— Nu putem discuta asta mai târziu? le propuse ea, încercând să le sugereze din priviri şi cu sprâncenele înălţate că Damon nepoate auzi!

Bonnie doar şopti:

— Ce motel? Ce noapte? Ce... Elena se dădu bătută.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea pe un ton răspicat. Meredith doar te citează pe tine, Bonnie. Ai rostit cuvintele astea azi-noapte, în timp ce dormeai. Şi poate că la un moment dat în viitor o să ne spui despre ce vorbeai, pentru că eu nu ştiu.

Încheie uitându-se la Meredith, care doar ridică din sprâncenele ei perfecte.

— Ai dreptate, spuse Meredith, fără să se lase deloc înşelată. Limba engleză ar avea nevoie de un cuvânt ca "sah". În primul rând, ar face conversaţiile astea mult mai scurte.

Bonnie oftă.

— Bine. Atunci o să aflu singură, spuse ea. Poate că voi credeţi că nu pot, dar o s-o fac.

— Bine, bine, dar până atunci, are cineva ceva folositor de spus despre frânghiile lui Damon?

— Ca de pildă, să-i spunem ce poate să facă cu ele? propuse Meredith în şoaptă.

Bonnie ţinea în mână o bucată de sfoară. Îşi trecu peste ea o mână mică şi albă.

— Nu cred că a fost cumpărată cu furie, spuse ea, iar ochii ei căprui căpătară un aer neclar şi vocea ei căpătă un ton ciudat, aşa cum se întâmpla întotdeauna când era în transă. Văd un băiat şi o fată, în faţa unei tejghele într-un magazin de fierărie... şi ea râde, iar băiatul spune: "Pun pariu pe ce vrei tu că anul viitor te duci la şcoală să te faci arhitectă", şi fetei i se umezesc ochii şi spune: "da", şi...

— Şi ăsta-i tot spionajul psihic pe care vreau să-l aud azi.

Damon venise lângă ele fără să scoată un zgomot. Bonnie tresări violent şi aproape scăpă frânghia din mână.

— Uite ce e, continuă Damon pe un ton aspru, doar la o sută de metri de aici e trecerea finală. Ori vă legaţi cu astea şi vă purtaţi ca nişte sclave, ori nu intraţi deloc ca să-l ajutaţi pe Stefan. Niciodată. Asta e.

În tăcere, fetele se sfătuiră din priviri. Elena ştia că ceea ce spuneau ochii ei era că nu le cerea lui Bonnie şi Meredith să meargă cu ea, dar că ea însăşi se ducea, şi dacă trebuia, o făcea târându-se în urma lui Damon în patru labe.

Meredith, privind-o pe Elena în ochi, îşi coborî încet pleoapele şi dădu din cap în semn că da, răsuflând încet. Bonnie încuviinţă şi ea din cap, cu un aer resemnat.

In tăcere, Bonnie şi Meredith o lăsară pe Elena să le lege mâinile în faţă. Apoi, Elena îl lăsă pe Damon să-i lege şi ei încheieturile şi să le prindă pe toate trei de o frânghie lungă, ca şi cum ar fi fost un convoi de prizoniere.

Elena simţea cum din piept îi urcă o căldură care îi ardea obrajii. Nu-l putea privi în ochi pe Damon, dar ştia, fără să întrebe, că Damon se gândea la momentul în care Stefan îl dăduse afară din apartamentul lui ca pe un câine, în faţa celor trei fete, plus Mart.

Nemernic răzbunător, gândi Elena cu toată forţa către Damon. Ştia că primul cuvânt avea să-l doară cel mai mult, căci Damon se mândrea că e un gentleman...

Dar "gentlemenii" n-au ce căuta în Dimensiunea întunecată, spuse vocea lui Damon în capul ei, pe un ton batjocoritor.

— Bun, rosti Damon cu voce tare şi prinse capătul frânghiei lungi în mână.

Porni cu pas alert în întunecimea peşterii către mica deschidere din partea din spate, care se căsca asemenea unei guri. Cei trei se strecurară cu greu prin ea. De cealaltă parte, peştera se lărgea din nou, şi se treziră într-o sală largă. Sau cel puţin asta îi spuneau Elenei simţurile ei ascuţite, căci eterna ceaţă revenise şi Elena habar nu avea încotro se îndreptau.

Câteva minute mai târziu, din negura deasă se ivi o clădire.

Elena nu ştia cum se aşteptase să arate Poarta Demonilor. Poate că nişte uşi imense de abanos, sculptate cu şerpi şi încrustate cu pietre preţioase. Poate un colos de piatră, cioplit grosolan şi purtând urmele timpului, asemenea piramidelor egiptene.

Poate chiar un soi de câmp energetic futurist care pâlpâia şi arunca lumini albastre-violet de laser.

În schimb, ceea ce văzu arăta ca un depou părăginit, un soi de depozit pentru păstrarea şi expedierea mărfurilor. Exista şi un ţarc gol, bine îngrădit şi acoperit cu sârmă ghimpată. Duhnea, şi Elena se bucură că ea şi Damon nu trimiseseră Putere şi în nasul ei.

Se vedeau oameni, bărbaţi şi femei în haine frumoase, fiecare cu o cheie în mână, murmurând ceva înainte de a deschise o uşă pe o latură a clădirii. Aceeaşi uşă — dar Elena putea să pună pariu că nu se duceau cu toţii în acelaşi loc, asta dacă toate acele chei erau ca aceea pe care ea o "împrumutase" pentru scurt timp din casa lui

Shinichi în urmă cu vreo săptămână. Una dintre femei arăta ca şi cum se îmbrăcase pentru un bal mascat, cu urechi de vulpe care se pierdeau în părul ei lung, roşcat. Abia când Elena văzu sub rochia ei lungă până la glezne o coadă de vulpe care mătura pământul, îşi dădu seama că femeia era un kitsune care folosea Poarta Demonilor.

În grabă — şi cu gesturi deloc delicate — Damon le conduse către cealaltă latură a clădirii, unde o uşă cu balamalele stricate se deschidea într-o cameră dărăpănată care, în mod ciudat, părea mai mare pe dinăuntru decât văzută din afară. Aici erau vândute şi schimbate la troc tot soiul de obiecte; multe dintre ele păreau să aibă legătură cu sclavii.

Elena, Meredith şi Bonnie se priviră cu ochi mari. Era limpede că cei care aduceau de-afară sclavi sălbatici considerau teroarea şi tortura nişte lucruri obişnuite.

— Trecere pentru patru, spuse Damon scurt către bărbatul cu umerii căzuţi dar masiv din spatele tejghelei.

— Trei sclave odată?

Bărbatul, devorându-le din priviri pe cele trei fete, se întoarse către Damon cu un aer suspicios.

— Ce pot să spun? Meseria îmi e şi hobby, răspunse Damon, privindu-l în ochi.

— Da, dar... Bărbatul râse. În ultimul timp, n-am avut decât una, poate două pe lună.
— Sunt ale mele legal. Nu le-am răpit, îngenuncheaţi, le spuse calm Damon celor trei fete.
Meredith fu prima care reacţiona şi se lăsă graţios la pământ, ca o balerină. Ochii ei de un gri întunecat erau aţintiţi asupra a ceva ce numai ea putea vedea. Apoi Elena percepu acel ultim cuvânt, îşi concentra mintea asupra lui Stefan şi pretinse că îngenunchea pentru a-l săruta pe salteaua mizeră a închisorii lui. Şi trucul funcţiona: se lăsă în genunchi.
Dar Bonnie rămăsese în picioare. Cea mai dependentă, cea mai blândă, cea mai inocentă membră a triumviratului îşi simţea genunchii ţepeni.
— Roşcatele, eh? spuse omul, privindu-l cu atenţie pe Damon în vreme ce pufnea dispreţuitor. Poate ar trebui să cumperi un gârbaci.
— Poate, spuse Damon crispat.
Bonnie îi aruncă o privire lipsită de expresie, se uită la fetele îngenuncheate, apoi se aruncă la pământ. Elena o auzi suspinând uşor.
— Dar am descoperit că o voce fermă şi o privire dezaprobatoare sunt mai eficiente, adăugă Damon.
Omul renunţă, şi umerii lui se lăsară din nou în faţă.
— Trecere pentru patru, mormăi el, întinse mâna şi trase de o frânghie murdară prinsă de un clopot.
Acum, Bonnie plângea de frică şi umilinţă, dar nimeni nu părea să observe, în afară de celelalte două fete.
Elena nu îndrăznea să o aline telepatic, căci asta nu s-ar fi potrivit deloc cu aura unei "fete umane normale", şi cine ştie ce capcane sau maşinării puteau fi ascunse aici pe lângă bărbatul care continua să le dezbrace din priviri? Tot ce-şi dorea era să poată invoca unul dintre atacurile Aripilor sale, chiar aici, în camera asta. Aşa ar putea şterge rânjetul plin de sine de pe chipul bărbatului.
O clipă mai târziu însă, altceva îl şterse la fel de definitiv cum ar fi dorit ea. Damon se aplecă peste tejghea şi-i şopti ceva care transformă faţa rânjitoare şi pofticioasă a bărbatului într-o mască verzuie.
Ai auzit ce a spus? comunică Elena cu Meredith folosindu-se de priviri şi sprâncene ridicate.
Meredith, mijindu-şi ochii, îşi aşeză mâna în faţa abdomenului Elenei, apoi făcu un gest de răsucire şi smulgere.
Chiar şi Bonnie zâmbi.
Apoi, Damon le duse şi le lăsă să aştepte în faţa magaziei. Erau acolo de câteva minute doar când Elena zări, cu vederea ei mai ageră decât până atunci, o barcă ce aluneca în tăcere prin negură. Îşi dădu seama că acea clădire din care ieşiseră se afla probabil pe malul unui râu, dar chiar şi concentrându-şi Puterea doar în urechi abia reuşea să audă zgomotul apei adânci şi repezi.
Barca se opri — într-un anume fel. Elena nu văzu nici o ancoră lăsată sau ceva de care să se prindă. Dar barca se opri totuşi, şi bărbatul cu umerii căzuţi aşeză o pasarelă care rămase nemişcată în vreme ce ei urcau pe vas: mai întâi Damon, apoi ceata lui de "sclave".
Ajunşi pe vas, Elena îl văzu pe Damon cum îi întinde fără nici un cuvânt barcagiului şase monede de aur — două pentru fiecare fiinţă omenească ce nu avea probabil să se mai întoarcă niciodată, se gândi ea.
Pentru o clipă, se întoarse în trecut, amintindu-şi de un moment când era foarte mică — doar de vreo trei ani — şi stătea pe genunchii tatălui ei în vreme ce el îi citea dintr-o carte minunat ilustrată despre miturile greceşti. Se povestea acolo despre Charon, care ducea spiritele celor stinşi din viaţă peste râul Styx către tărâmul celor morţi. Iar tatăl ei îi spunea că grecii aşezau monede pe ochii celor care mureau, pentru ca să-l poată plăti pe barcagiu...
Nu există întoarcere din această călătorie! îşi spuse ea deodată, cu disperare. Nu există scăpare! Puteau foarte bine să fie cu adevărat moarte...
În mod ciudat, groaza fu cea care o salvă de acest moment de teroare. În clipa în care înălţă capul, poate pentru a ţipa, silueta neclară a barcagiului se întoarse scurt ca pentru a privi peste umăr către pasagerii săi. Elena o auzi pe Bonnie ţipând ascuţit. Meredith, tremurând, întindea mâna, disperată şi fără să gândească, spre geanta în care avea pistolul. Până şi Damon părea să nu se poată

mişca.

Spectrul cel înalt din barcă nu avea chip.

Acolo unde ar fi trebuit să fie ochii, erau nişte găvane adânci, o gaură în loc de gură şi o scobitură triunghiulară în locul unde ar fi trebuit să i se iţească nasul. Oroarea atât de stranie a acestui chip, pe lângă duhoarea de la ţarcurile din magazie, fu pur şi simplu prea mult pentru Bonnie, care se lăsă moale într-o parte, către Meredith, şi leşină.

Elena, în plină groază, avu un moment de revelaţie, în amurgul întunecat, umed, uitase să nu mai încerce să-şi folosească la maximum toate simţurile. Fără îndoială, era mult mai capabilă să vadă chipul inuman al barcagiului decât, de pildă, Meredith. Putea auzi diverse lucruri, ca de pildă sunetele pe care le scoteau minerii de mult morţi care băteau în stânca de deasupra lor, şi zgomotul scos de lilieci sau gândaci enormi, ori ceva înăuntrul pereţilor de piatră din jurul lor.

Dar acum, Elena simţi dintr-odată lacrimi fierbinţi pe obrajii reci precum gheaţa când îşi dădu seama că o subestimase total pe Bonnie, de atâta vreme de când ştiuse despre puterile psihice ale prietenei sale. Dacă simţurile ei erau în permanenţă deschise către genul de orori pe care le percepea acum Elena, nu era de mirare că Bonnie trăia într-o perpetuă spaimă. Elena îşi promise să fie mult mai îngăduitoare data viitoare când Bonnie şovăia speriată sau când ţipa. De fapt, Bonnie merita chiar un premiu pentru că reuşise să nu-şi piardă încă minţile, hotărî Elena. Dar nu îndrăzni să facă mai mult decât s-o privească pe prietena ei, care îşi pierduse cunoştinţa, şi să jure în sinea sa că de-acum înainte Bonnie va avea o susţinătoare ferventă în Elena Gilbert.

Această promisiune şi căldura ei ardeau asemenea unei lumânări în mintea Elenei, o lumânare pe care şi-o imagină ţinută în mână de Stefan, şi a cărei lumină se reflecta în ochii lui verzi şi juca pe planurile şi unghiurile feţei lui. Asta era suficient pentru a o ajuta să-şi păstreze mintea întreagă în tot restul drumului.

Când barca acostă — într-un loc doar puţin mai umblat decât cel în care urcaseră în ea — cele trei fete erau într-o stare de epuizare, produsă de groaza prelungită şi de suspansul cumplit în care stătuseră.

Dar în tot acest timp, nu se gândiseră deloc la cuvintele "Dimensiunea întunecată", şi nici nu-şi închipuiseră felurile în care s-ar putea manifesta această întunecime.

— Noul nostru cămin, spuse Damon pe un ton sumbru.

Privindu-l pe el în loc de peisajul din jur, Elena îşi dădu seama, din încordarea din gâtul şi umerii lui, că Damon nu se simţea deloc bine. Ea crezuse că el avea să intre în propriul lui paradis privat, această lume de sclavi umani, unde tortura reprezenta distracţia, şi unde singura regulă era autoconservarea eului individual. Acum îşi dădea seama că se înşelase. Pentru Damon, aceasta era o lume de creaturi cu Puteri la fel de mari sau chiar mai mari decât ale lui. El va trebui să-şi facă un loc aici printre ele, cu ghearele, la fel ca orice derbedeu de pe stradă — doar că el nu-şi permitea să facă nici o greşeală. Trebuiau să găsească o cale nu numai de a supravieţui, ci de a trăi în lux şi de a pătrunde în înalta societate, asta dacă voiau să aibă o şansă de a-l salva pe Stefan.

Stefan... nu, nu-şi putea îngădui luxul de a se gândi la el în acest moment. Odată ce începea să o facă, avea să se apuce să ceară lucruri ridicole, ca de pildă să se ducă la închisoare, doar ca să vadă clădirea, ca o fetiţă din primul an de liceu îndrăgostită de un băiat mai mare şi care doar voia să treacă "pe lângă casa lui" pentru a o privi cu adoraţie. Şi dacă făcea asta, ce-avea să se întâmple mai târziu cu planurile lor de a pătrunde în temniţă? Planul A era: nu face greşeli, şi Elena se va ţine de el până ce va găsi unul mai bun.

Şi aşa pătrunseră Damon şi "sclavele" lui în Dimensiunea întunecată, prin Poarta Demonilor. Cea mai mică dintre ele trebui să fie trezită cu nişte apă aruncată pe faţă înainte să se poată ridica şi merge mai departe.

15

Păşind repede în spatele lui Damon, Elena încercă să nu se uite nici în stânga şi nici în dreapta. Vedea prea multe din ceea ce lui Meredith şi Bonnie li se părea probabil un întuneric nedefinit.

Se vedeau magazii de-o parte şi de alta, locuri unde în mod clar erau aduşi sclavii pentru a fi cumpăraţi sau vânduţi sau transportaţi mai târziu. Elena auzea scâncete de copii în întuneric şi dacă n-ar fi fost ea însăşi atât de speriată, s-ar fi repezit într-acolo pentru a-i căuta pe copiii care plângeau.

Dar nu pot face asta, pentru că acum sunt o sclavă, îşi spuse ea, cu o senzaţie de şoc ce o înfiora până în vârful degetelor. Nu mai sunt o fiinţă omenească adevărată. Sunt doar o proprietate.

Se trezi din nou privind ţintă în ceafa lui Damon şi întrebându-se cum naiba se convinsese singură să facă asta. Înţelegea ce însemna să fie sclavă — de fapt, părea să aibă o înţelegere intuitivă care o surprindea — şi nu era un lucru bun.

Însemna că ea putea fi... ei, că i se putea face orice şi nu era treaba nimănui în afară de stăpânul ei. Iar stăpânul ei (chiar aşa, cum o convinsese să facă asta?) era, nici mai mult, nici mai puţin decât Damon.

El putea să vândă toate cele trei fete — Elena, Meredith şi Bonnie — şi să plece de-aici într-o oră, cu tot câştigul.

Străbătură în grabă zona docurilor, fetele cu ochii în jos ca să nu se împiedice.

Şi apoi ajunseră pe coama unui deal. La picioarele lor, într-un soi de crater, se afla un oraş.

La marginea lui se vedeau mahalalele, care se întindeau până aproape de locul unde stăteau ei. Dar în faţa lor se afla un gard din plasă de sârmă care-i oprea, deşi le îngăduia o privire panoramică asupra oraşului. Dacă s-ar fi aflat tot în peştera în care intraseră, asta ar fi fost cea mai mare peşteră subterană pe care şi-o puteau imagina — doar că nu se mai aflau sub pământ.

— S-a întâmplat la un moment dat în timp ce eram pe barcă, spuse Damon. Am făcut... ei, să zicem un fel de răsucire în spaţiu. Încercă să explice, şi Elena încercă să înţeleagă. Aţi intrat prin Poarta Demonilor şi când aţi ieşit nu mai eraţi în Dimensiunea Pământului, ci în cu totul alta.

Elena nu trebui decât să ridice ochii către cer pentru a-l crede. Constelaţiile erau diferite acum; nu se mai vedeau Ursa Mică şi cea Mare, şi nici Steaua Nordului.

Apoi, era soarele — mult mai mare, dar mult mai mat decât cel al Pământului, şi nu dispărea niciodată de pe linia orizontului. În orice moment se vedea cam jumătate din el, fie că era zi sau noapte — termeni care, aşa cum remarcă Meredith, îşi pierduseră aici înţelesul lor raţional.

Pe când se apropiau de o poartă făcută din plasă de sârmă prin care să iasă în cele din urmă din zona unde se ţineau sclavii, fură opriţi de ceea ce Elena avea să afle mai târziu că era un Gardian.

Urma să afle că, într-un fel, Gardienii erau cei care conduceau Dimensiunea întunecată, deşi ei înşişi veneau din alt loc, foarte îndepărtat, şi era ca şi cum ei ocupaseră dintotdeauna această felie a Iadului, încercând să impună ordinea asupra stăpânilor mahalalelor şi a lorzilor feudali care-şi împărţeau oraşul între ei.

Gardianul acesta era o femeie înaltă cu părul de aceeaşi culoare cu al Elenei — auriu — tăiat drept până la umeri, şi nu îi acordă nici o atenţie lui Damon, ci o întrebă imediat pe Elena, care era chiar în spatele lui:

— De ce eşti aici?

Elena se bucură grozav că Damon o învăţase să-şi ţină sub control aura. Se concentra pe asta, în vreme ce rotiţele creierului ei se învârteau cu o viteză supersonică, întrebându-se care era răspunsul corect la această întrebare. Răspunsul care avea să le lase libere şi să nu le trimită acasă.

Damon nu ne-a pregătit pentru asta, fu primul ei gând. Iar cel de-al doilea: nu, pentru că nici el n-a mai fost aici până acum. El nu ştie tot ce se întâmplă aici, doar câteva lucruri.

Şi dacă i s-ar părea că femeia asta avea de gând să încerce să-i pună beţe-n roate, el ar putea pur şi simplu să-şi piardă minţile şi să o atace, adăugă o voce subţirică de undeva dintr-un colţ al conştiinţei Elenei. Elena dublă viteza rotiţelor. Minciuna plină de imaginaţie fusese cândva specialitatea ei, şi acum rosti primul lucru care-i trecu prin minte şi i se păru acceptabil:

— Am pariat cu el şi am pierdut.

Ei, suna bine. Oamenii pierd tot soiul de lucruri atunci când joacă la noroc: plantaţii, talismane,

cai, castele, sticluţe cu duhuri. Şi dacă se dovedea că nu era un motiv suficient, putea foarte bine să spună că ăsta era doar începutul tristei sale poveşti. Şi, lucrul cel mai grozav, într-un fel chiar era adevărat. Cu mult timp în urmă, ea îşi dăduse viaţa pentru Damon la fel ca pentru Stefan, iar Damon nu se schimbase întocmai aşa cum ceruse ea. Doar pe jumătate. Sau pe sfert.

Gardianul se uita lung la ea, cu o privire nedumerită în ochii ei albaştri. Oamenii se uitaseră lung la Elena toată viaţa ei — când erai tânără şi foarte frumoasă te agitai doar dacă lumea nu se uita. Dar nedumerirea o îngrijora. Oare femeia cea înaltă îi citea gândurile? Elena încercă să adauge un alt strat de zgomot alb în minte. Ceea ce se auzi de fapt erau câteva fragmente dintr-un cântec al lui Britney Spears. Dădu mai tare volumul psihic.

Femeia cea înaltă îşi duse două degete la cap, ca şi cum ar fi simţit brusc o durere de cap. Apoi se uită la Meredith.

— Tu de ce... eşti aici?

Meredith nu minţea de obicei, dar când o făcea, trata minciuna ca pe o artă intelectuală. Din fericire, nici nu încerca vreodată să repare ceva ce nu era stricat.

— La fel şi cu mine, spuse ea tristă.

— Şi tu?

Femeia se uita la Bonnie, care arăta ca şi cum în clipa următoare avea să i se facă din nou rău.

Meredith îi dădu un ghiont uşor, apoi se uită la ea încruntată. Elena îi aruncă o privire şi mai aspră, ştiind că tot ce avea de făcut Bonnie era să murmure "Şi eu." Iar Bonnie era bună la "şi eu"-uri după ce Meredith stabilea o poziţie.

Problema era că Bonnie fie că era în transă, fie atât de aproape de transă, încât nici nu mai conta.

— Suflete-umbră, spuse Bonnie.

Femeia clipi, dar nu aşa cum clipeşti atunci când cineva spune ceva cu totul indiferent. Faţa ei trăda uimirea.

Oh, Doamne, îşi spuse Elena. Bonnie ştie parola lor, sau ceva de genul ăsta. Face o previziune sau profeţie, sau cum s-o fi numind.

— Suflete... umbră? spuse Gardianul, privind-o cu atenţie pe Bonnie.

— Oraşul e plin de ele, răspunse Bonnie pe un ton jalnic.

Degetele Gardianului dansară peste ceea ce părea un computer mic cât palma.

— Ştim asta, răspunse femeia. Aici e locul în care vin.

— Atunci ar trebui să le opriţi.

— Avem o jurisdicţie limitată. Dimensiunea întunecată e condusă de o duzină de facţiuni de lorzi, ale căror ordine sunt îndeplinite de stăpânii mahalalelor.

Bonnie, gândi Elena, încercând să străpungă ceaţa mentală a lui Bonnie, chiar cu riscul de a fi auzită de Gardian. Ei sunt poliţia.

În acelaşi moment, Damon prelua controlul.

— E asemenea celorlalte, spuse el. Doar că e medium.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, se răsti la el Gardianul, fără să-i arunce nici o privire. Nu-mi pasă ce fel de mahăr eşti tu acolo jos — şi femeia făcu un semn dispreţuitor din cap către oraşul de lumini — dar în spatele gardului ăstuia eşti pe parcela mea. Şi eu o întreb pe micuţa roşcată: ce spune el e adevărul?

Elena avu un moment de panică. După toate cele prin care trecuseră, dacă Bonnie dădea acum cu bâţu-n baltă...

De data asta, Bonnie clipi. Orice altceva ar fi încercat să comunice, adevărul era că se afla în exact aceeaşi situaţie ca Meredith şi Elena. Şi la fel de adevărat era că ea era medium. Bonnie minţea îngrozitor de prost atunci când nu avea prea mult timp pentru a gândi lucrurile cum se cuvine, dar la întrebarea asta putea răspunde fără nici o ezitare:

— Da, e adevărat.

Gardianul îl privi lung pe Damon.

Damon îi întoarse privirea, cu aerul că putea sta aşa toată noaptea. Era un adevărat campion la privitul îndelung.

Apoi, Gardianul le făcu semn să plece.

— Presupun că până şi un medium poate avea o zi proastă, spuse ea, apoi adăugă către Damon: Ai grijă de ele. Ştii că toate mediumurile trebuie să primească autorizaţie?
Damon răspunse în stilul lui de grand seigneur:
— Doamnă, acestea nu sunt nişte mediumuri profesioniste. Ele sunt asistentele mele personale.
— Iar eu nu sunt o "Doamnă". Trebuie să mi te adresezi cu "înţelepciunea Voastră". Apropo, oamenii care riscă la jocurile de noroc sfârşesc de obicei într-un fel groaznic aici.
Ha, ha, îşi spuse Elena. Dacă ar şti ea ce fel de risc ne asumăm cu toţii... ei, probabil că atunci am fi într-o situaţie mult mai proastă decât e acum Stefan.
Dincolo de gard se afla un spaţiu împrejmuit, ca o curte. Erau acolo litiere, ricşe şi cotigi trase de capre. Nu existau trăsuri, şi nici cai. Damon luă două litiere, una pentru el şi Elena şi una pentru Meredith şi Bonnie.
Bonnie, încă părând confuză, se holba la soare.
— Vrei să spui că nu termină niciodată să răsară complet?
— Nu, răspunse cu răbdare Damon. Şi apune aici, nu răsare. Un amurg perpetuu în însuşi Oraşul întunericului, adăugă el, în vreme ce Meredith începu să dezlege frânghia legată în jurul încheieturilor Elenei înainte să se urce cu toţii în litieră. Voi două puteţi să vă scoateţi frânghiile în litieră dacă trageţi perdelele, dar aveţi grijă să nu le pierdeţi. Sunteţi tot sclave, şi trebuie să purtaţi ceva simbolic la mâini pentru a dovedi asta — chiar dacă e vorba de nişte brăţări asemănătoare. Altfel am eu probleme. Oh, şi trebuie să purtaţi un văl în oraş.
— Trebuie să... ce?
Elena îi aruncă o privire neîncrezătoare.
Damon îi răspunse doar cu un zâmbet de 250 de kilowaţi şi înainte ca Elena să mai apuce să spună ceva, scoase din geanta lui neagră nişte bucăţi de ţesătură transparentă şi le întinse fetelor. Vălurile erau mari cât să le acopere din cap până-n picioare.
— Dar nu trebuie decât să le puneţi pe cap sau să vi le legaţi pe păr, sau ceva în genul ăsta, spuse Damon pe un ton indiferent.
— Din ce sunt făcute? întrebă Meredith, pipăind materialul mătăsos şi uşor, care era transparent şi atât de subţire, încât vântul ameninţa să i-l smulgă dintre degete.
— De unde să ştiu eu?
— Are o culoare diferită pe partea cealaltă, descoperi Bonnie, lăsând vântul să transforme vălul ei verde pal într-o pânză argintie sclipitoare.
Meredith scutura o mătase de un violet profund, făcând-o să devină de un albastru-închis misterios, stropit cu miriade de steluţe. Elena, care se aşteptase ca vălul ei să fie albastru, se trezi uitându-se la Damon, care ţinea în pumnul strâns o bucată de mătase.
— Hai să vedem cât de bună eşti, murmură el, făcându-i semn din cap să vină mai aproape de el. Ghiceşte ce culoare e.
O altă fată ar fi văzut doar ochii negri ca tăciunele şi trăsăturile ca sculptate ale chipului lui Damon, sau poate zâmbetul larg, maliţios — într-un fel părând mai sălbatic şi mai dulce ca niciodată aici, ca un curcubeu în mijlocul unui uragan. Dar Elena mai observă şi rigiditatea din gâtul şi umerii lui — locurile unde se acumulează tensiunea. Dimensiunea întunecată deja îşi cerea birul de la el, psihic, chiar dacă el îşi bătea joc de ea.
Se întrebă câte sondări ale Puterii făcute de cei pur şi simplu curioşi trebuia el să blocheze în fiecare secundă. Tocmai se pregătea să-şi ofere ajutorul deschizându-se către lumea supranaturală, când el se răsti:
— Ghiceşte! pe un ton care suna a ordin şi nu doar a sugestie.
— Auriu, spuse imediat Elena, spre propria ei mirare.
Când se întinse să ia din mâna lui pătratul de mătase auriu, o senzaţie plăcută de curent electric o străbătu din palmă în sus pe braţ, părând să-i pătrundă direct în inimă. Damon îi strânse degetele pentru o clipă pe când ea lua peticul de material şi Elena simţi electricitatea pulsând încă în vârful degetelor lui.
Dosul vălului ei flutură alb şi strălucitor, de parcă ar fi avut zeci de diamante prinse de el. Doamne, poate chiar erau diamante, îşi spuse ea. Cu Damon nu ştiai niciodată.

— Un văl de mireasă, poate? murmură Damon, cu gura lipită de urechea ei.
Sfoara din jurul încheieturilor Elenei se lărgise mult, şi ea mângâie neajutorată ţesătura diafană, simţind sub degetele ei diamantele minuscule şi reci de pe partea albă a vălului.
— De unde ai ştiut că o să ai nevoie de chestiile astea? întrebă Elena, cu un simţ practic agresiv. N-ai ştiut chiar totul, dar pari să ştii destule.
— Oh, am făcut cercetări în baruri şi alte locuri. Am găsit câţiva care au fost aici şi au reuşit să iasă din nou — sau au fost alungaţi, răspunse Damon, şi rânjetul lui larg deveni chiar şi mai larg. Noaptea, când tu dormeai. Astea le-am luat dintr-un magazin micuţ şi ascuns.
Făcu un semn din cap către vălul ei şi adăugă: Nu eşti obligată să porţi asta pe faţă. Apasă-l pe păr şi o să se prindă de el.
Elena făcu întocmai, cu partea aurie în afară. Prinse vălul între degete, capabilă deja să vadă în el potenţialul flirtului, ca şi al respingerii. Ah, dacă ar putea să-şi scoată nenorocita asta de sfoară de la mâini...
În clipa următoare, Damon redeveni stăpânul imperturbabil şi spuse:
— Pentru binele nostru, al tuturor, ar trebui să fim foarte stricţi cu lucrurile astea. Stăpânii mahalalelor şi lorzii care conduc porcăria asta îngrozitoare pe care o numesc Dimensiunea întunecată ştiu că în orice clipă ar putea izbucni o revoluţie, şi în cazul în care contribuim şi noi la această situaţie or să ne transforme într-un Exemplu Public.
— Bine, spuse Elena. Uite, ţine-mi sfoara şi o să mă urc în litieră.
Dar frânghia nu prea îşi mai avea rostul, de vreme ce stăteau amândoi în aceeaşi litieră, purtată de patru bărbaţi — nu erau solizi, dar erau vânoşi, şi toţi de aceeaşi înălţime, ceea ce însemna o călătorie lină.
Dacă Elena ar fi fost un cetăţean liber, nu şi-ar fi îngăduit niciodată să fie dusă pe umeri de patru oameni care (presupunea ea) erau sclavi. De fapt, ar fi făcut mare scandal. Dar discuţia pe care o purtase cu sine însăşi la docuri i se întipărise bine în minte.
Era o sclavă, chiar dacă Damon nu plătise pe nimeni pentru a o cumpăra. Nu avea dreptul de a face un mare scandal pentru absolut nimic. În locul acesta stacojiu, urât mirositor, îşi putea imagina că scandalul ei ar putea crea probleme chiar şi pentru purtătorii de litieră, să-i facă pe proprietarul lor sau pe cel care se ocupa de afacerea asta cu litierele să-i pedepsească.
Deocamdată, cel mai bun Plan A era: Ţine-ţi Gura!
Oricum, avea multe de văzut în jurul ei, acum, că trecuseră pe un pod care se întindea pe deasupra mahalalelor duhnitoare şi ulicioarelor cu căsuţe dărăpănate, începură să apară prăvălii, la început din piatră nevăruită şi cu zăbrele, apoi clădiri ceva mai respectabile, pentru ca dintr-odată să se trezească străbătând un bazar. Dar chiar şi aici sărăcia şi oboseala se citeau pe prea multe chipuri. Elena se aşteptase la un oraş rece, întunecat, antiseptic, pe străzile căruia treceau vampiri impasibili şi demoni cu ochi de foc. În schimb, toţi cei pe care îi vedea păreau oameni, care vindeau tot soiul de lucruri — de la leacuri la mâncare şi băutură — de care vampirii nu aveau nevoie.
Ei, poate că demonii şi kitsune-le aveau, îşi spuse Elena, înfiorându-se când se gândi la ce ar putea să mănânce un demon. La colţurile străzilor se vedeau băieţi şi fete sumar îmbrăcaţi, cu chipuri aspre, şi adulţi zdrenţăroşi, cu feţe supte, care ţineau pancarte jalnice: O AMINTIRE PENTRU O MASĂ.
— Ce vor să spună? îl întrebă Elena pe Damon, dar el nu-i răspunse imediat.
— În felul ăsta îşi petrec oamenii liberi din oraş cea mai mare parte a timpului, spuse el în cele din urmă. Aşa că nu uita, înainte de a porni într-una din cruciadele tale...
Dar Elena nu-l mai asculta. Se holba la unul dintre purtătorii de asemenea pancarte. Omul era îngrozitor de slab, cu o barbă încâlcită şi dinţi stricaţi, dar cea mai deprimantă era privirea lui sticloasă, disperată. Din când în când, întindea o mână tremurătoare în care se vedea o sferă mică şi transparentă pe care o legăna în palmă, murmurând:
— O zi de vară din tinereţea mea. O zi de vară pentru o monedă de zece geld.
De cele mai multe ori, nu era nimeni lângă el când rostea aceste cuvinte.
Elena îşi scoase de pe degete un inel cu lapislázuli pe care i-l dăduse Stefan şi i-l întinse omului. Nu voia să coboare din litieră şi să rişte să-l supere pe Damon, aşa ca trebui să spună:

— Vino aici, te rog, în vreme ce întindea inelul către bărbatul cu barba încâlcită.
O auzi şi se apropie destul de repede de litieră. Elena văzu ceva mişcându-se în barba lui — păduchi, probabil — şi se sili să se uite la inel pe când îi spunea:
— Ia-l. Repede, te rog.
Omul se holba la inel ca şi cum ar fi fost un adevărat banchet.
— N-am rest, gemu el, ştergându-se la gură cu mâneca. Părea gata să se prăbuşească la pământ, fără cunoştinţă. Nu am rest!
— Nu vreau nici un rest, reuşi Elena să spună, în ciuda uriaşului nod care i se pusese în gât. Ia inelul până nu-l scap din mână.
Omul i-l smulse dintre degete în vreme ce purtătorii de litieră porneau mai departe.
— Să te binecuvânteze Gardienii, doamnă, spuse el, încercând să ţină pasul cu purtătorii de litieră. Să mă audă cine trebuie! Să te binecuvânteze Ei!
— Chiar nu trebuia să faci asta, îi spuse Damon Elenei, pe când vocea omului se stingea în urma lor. Ştii doar că n-o să-şi ia mâncare cu inelul ăla.
— Ii era foame, spuse încetişor Elena. Nu putea să-i explice lui Damon că omul îi amintea de Stefan, nu în momentul acesta. Era inelul meu, adăugă ea cu o atitudine de apărare. Presupun că o să spui acum că o să-l arunce pe alcool sau droguri.
— Nu, dar nici n-o să capete o masă. O să primească un banchet.
— Ei, cu atât mai...
— In imaginaţia lui. O să capete o sferă plină de praf cu amintirea unui vampir bătrân despre un banchet roman, sau amintirea cuiva din oraş despre un ospăţ modern. Apoi o să-l tot revadă în vreme ce se stinge încet de foame.
Elena era îngrozită.
— Damon! Repede! Trebuie să mă întorc şi să-l găsesc...
— N-ai cum, mă tem. Damon ridică într-un gest leneş o mână. Ţinea strâns de funia care îi lega ei mâinile. Şi pe urmă, a dispărut de mult.
— Cum poate să facă asta? Cum poate cineva să facă asta?
— Cum poate un bolnav de cancer la plămâni să refuze să se lase de fumat? Dar sunt de acord că globurile alea sunt cele mai dependente substanţe dintre toate. Vina o poartă kitsune-le pentru că şi-au adus globurile-stea aici şi le-au transformat în cea mai populară formă de obsesie.
— Globurile-stea? Hoshi no tama? spuse Elena uimită, cu răsuflarea tăiată.
Damon se holbă la ea, părând la fel de surprins.
— Ştii despre ele?
— Tot ce ştiu e ceea ce a găsit Meredith. Spunea că kitsune-le erau adesea înfăţişate fie cu chei — Elena ridică din sprâncene către Damon — fie cu globuri-stea. Şi că legendele spun că pot să pună într-un glob o parte din Puterea lor, sau chiar pe toată, aşa ca dacă îl găseşti, poţi să capeţi controlul asupra kitsune-hii.
— Potoleşte-ţi bătăile, inimă a mea ce nu baţi, spuse Damon dramatic, dar în secunda următoare deveni foarte serios. Ţi-aduci aminte ce a zis bătrânul? O zi de vară pentru o masă? Despre asta vorbea.
Damon ridică mica bilă pe care bătrânul o lăsase să cadă în litieră şi o lipi de tâmpla Elenei. Lumea dispăru.
Damon nu mai era acolo. Imaginile şi sunetele — da, şi mirosurile — bazarului se şterseră. Elena stătea în iarbă, o iarbă verde care fremăta într-o briză abia simţită, şi privea o salcie plângătoare aplecată deasupra unui pârâu arămiu şi verde adânc în acelaşi timp. În aer se simţea un parfum dulce — să fie caprifoi, sau frezie? Ceva delicios care o tulbură pe Elena pe când se rezema pe spate pentru a privi norii albi, ieşiţi parcă dintr-un tablou, care se rostogoleau pe cerul siniliu.
Se simţea... nici nu ştia cum să exprime în cuvinte. Se simţea tânără, dar undeva, într-un colţ al minţii, ştia că de fapt era mai tânără decât această fiinţă străină care pusese stăpânire pe ea. Şi totuşi, era încântată că era primăvară şi fiecare frunză verde-aurie, fiecare trestie mlădioasă, fiecare nor alb şi uşor păreau să se bucure alături de ea.
Apoi, brusc, inima porni să-i bată nebuneşte. Tocmai auzise sunetul unor paşi în spatele ei. Într-o

clipă plină de bucurie, fu în picioare, cu braţele întinse, copleşită de iubire şi devoţiune imensă pentru...

...pentru fata aceasta? Ceva în creierul celui care folosea sfera păru să încremenească de uimire. Deşi cea mai mare parte a uimirii se datora perfecţiunii fetei care se strecurase atât de neauzit în iarba mişcătoare: masa de bucle întunecate de pe gâtul ei, ochii verzi strălucitori sub sprâncenele arcuite, pielea netedă şi strălucitoare a obrajilor ei pe când râdea cu iubitul ei, prefăcându-se că fuge de-acolo cu paşi uşori ca ai elfilor...

Urmăritor şi urmărită căzură împreună pe covorul moale al ierbii înalte... Şi apoi lucrurile prinseră repede să se înfierbânte atât de tare, încât Elena, mintea îndepărtată aflată în planul secund, începu să se întrebe cum naiba făceai să se oprească globurile astea. De fiecare dată când îşi ducea mâna la tâmplă, pipăind, era prinsă şi sărutată până când i se tăia răsuflarea de... Allegra... asta era fata, Allegra. Iar Allegra era cu siguranţă frumoasă, mai ales văzută prin ochii acestui privitor. Pielea ei moale şi albă...

Iar apoi, cu un şoc aproape la fel de mare ca acela pe care îl avusese atunci când bazarul dispăruse, acesta îşi făcu din nou apariţia. Ea era Elena; călătorea în litieră alături de Damon; în jurul ei era o învălmăşeală de sunete şi o mie de mirosuri diferite. Dar ea respira greu şi o parte din fiinţa ei încă mai vibra de dragostea lui John — acesta fusese numele lui — pentru Allegra.

— Dar tot nu înţeleg, aproape că se jeli ea.

— E simplu, răspunse Damon. Îţi lipeşti de tâmplă un glob-stea gol, de orice dimensiune vrei, şi te gândeşti la momentul din trecut pe care vrei să-l înregistrezi. Globul face restul. Flutură din mână pentru a o opri să intervină, şi se aplecă înainte, cu o sclipire maliţioasă în ochii lui de un negru insondabil. Poate că ai o zi de vară deosebit de caldă! spuse el, adăugând într-un fel sugestiv: Litierele astea chiar au perdele care se pot trage.

— Nu fi caraghios, Damon, spuse Elena, dar sentimentele lui John le făcuseră şi pe ale ei să scapere, asemenea cremenii cu o bucată de iască.

Nu voia să-l sărute pe Damon, îşi spuse cu asprime. Voia să-l sărute pe Stefan. Dar cum cu un minut în urmă ea o sărutase pe Allegra, nu părea să fie un argument foarte puternic.

— Nu cred..., începu ea, încă răsuflând greu, pe când Damon întindea mâna către ea, că e o idee prea...

Dintr-o singură mişcare a sforii, Damon îi dezlegă complet mâinile. Ar fi tras-o de pe amândouă încheieturile, dar Elena se întoarse imediat pe jumătate, sprijinindu-se într-o mână. Avea nevoie de un sprijin.

În situaţia dată însă, nu era nimic mai plin de înţeles — sau mai... excitant — decât ceea ce făcuse Damon.

Nu trăsese perdelele, dar Bonnie şi Meredith erau în propria lor litieră în spatele lor, departe. Cu siguranţă departe de gândurile Elenei. Simţi nişte braţe calde în jurul ei şi instinctiv se cuibări între ele. Simţi un val de adevărată dragoste şi apreciere pentru Damon, pentru faptul că înţelesese că n-ar putea niciodată să facă asta asemenea unei sclave cu stăpânul ei.

Mici unul dintre noi doi nu poate fi stăpânit, auzi în mintea sa, şi îşi aminti că atunci când îşi domolise cea mai mare parte a abilităţilor ei psihice uitase să reducă volumul la discuţiile telepatice. Ei bine, poate că s-ar putea dovedi de folos...

Dar amândurora ne place să fim veneraţi, răspunse ea tot în gând, şi simţi pe buze râsul lui când recunoscu adevărul acestei afirmaţii. Nimic nu i se părea mai dulce în aceste zile decât sărutările lui Damon. S-ar putea lăsa în voia lor pentru totdeauna, uitând de lumea din afară. Şi asta era un lucru bun, pentru că avea senzaţia că în lumea din afară era multă tristeţe şi nu foarte multă fericire. Dar dacă se putea întoarce mereu la această primire plină de dragoste, această dulceaţă, acest extaz...

Elena se smuci brusc într-o parte, dezechilibrând litiera, încât cei care o purtau fură cât pe ce să cadă grămadă.

— Ticălosule, şopti ea plină de ciudă.

Erau încă îmbrăţişaţi în gând, şi ea se bucură să vadă că în ochii lui Damon ea apărea ca o Afrodită răzbunătoare: cu părul ei auriu ridicându-se şi fluturând în spatele ei ca o furtună, cu ochii strălucind violet în furia ei primordială. Iar acum, cel mai rău, această zeiţă îşi întorcea faţa de la el.

— Nici măcar o singură zi! spuse ea. N-ai putut să-ţi ţii promisiunea nici măcar o singură zi!
— Nu! Nu te-am Influenţat, Elena!
— Nu-mi spune aşa. Acum avem o relaţie profesională. Eu îţi spun "Stăpâne". Tu poţi să-mi spui "Sclavă" sau "Câine", sau cum vrei.
— Dacă avem o relaţie de stăpân şi sclavă, spuse Damon, cu o privire primejdioasă, atunci pot să-ţi poruncesc să...
— Încearcă! Elena îşi arcui buzele într-un zâmbet care de fapt nu era deloc zâmbet. Fă-o, şi-ai să vezi ce se întâmplă!

16

Era limpede că Damon se hotărâse să se lase în voia curţii de judecată, şi părea vrednic de milă şi puţin dezechilibrat, ceea ce-i reuşea foarte uşor atunci când voia.
Chiar nu am încercat să te Influenţez, repetă el, dar apoi adăugă repede: Poate ar trebui să schimb totuşi subiectul acum — să-ţi spun mai multe despre globurile-stea.
— Asta, spuse Elena cu vocea ei cea mai glacială, ar putea fi o idee destul de bună.
— Ei bine, globurile înregistrează direct din neuronii tăi, înţelegi? Neuronii din creierul tău. Tot ceea ce ai trăit în viaţa ta există acolo undeva, în mintea ta, iar globul doar o extrage.
Prin urmare, poţi să ţi-o aminteşti mereu şi să o revezi iar şi iar, ca pe un film? spuse Elena, jucându-se cu vălul său pentru a-şi ascunde faţa de ochii lui şi gândindu-se că le-ar dărui un glob-stea lui Meredith şi Alaric înainte de nunta lor.
— Nu, răspunse Damon, pe un ton destul de sinistru. Nu e aşa. În primul rând, amintirea dispare din mintea ta — acum vorbim despre jucăriile kitsune-lox, sper că n-ai uitat. Odată ce globul-stea a luat-o din neuronii tăi, tu nu-ţi mai aminteşti absolut nimic despre acel moment. Şi pe urmă, "înregistrarea" din glob dispare treptat — din cauza uzurii, a scurgerii timpului sau a altor factori despre care nimeni nu ştie nimic. Dar globul devine ceţos, iar senzaţiile mai vagi, până când în cele din urmă nu mai e decât o sferă goală de cristal.
— Dar... sărmanul ăla vindea o zi din viaţa lui. O zi minunată! Aş fi crezut totuşi că vrea să o păstreze.
— L-ai văzut.
— Da.
Din nou, Elena revăzu chipul supt, cenuşiu, cu păduchi, al bătrânului. Simţi un fior îngheţat pe spate la gândul că odată fusese tânărul John, vesel şi râzător, pe care-l simţise iubind.
— Oh, ce trist, spuse ea, şi acum nu vorbea despre amintire.
Dar, de data asta, Damon nu-i urmase firul gândurilor.
— Da, spuse el. Există aici o mulţime de bătrâni şi săraci. S-au eliberat din sclavie prin muncă, sau au avut un proprietar generos care a murit... şi iată în final cum ajung.
— Dar globurile-stea? Sunt ele făcute doar pentru oamenii săraci? Cei bogaţi pot pur şi simplu să călătorească pe Pământ şi să vadă cu ochii lor o zi de vară adevărată, nu?
Damon râse fără prea mare veselie.
— Oh, nu, nu pot. Cei mai mulţi dintre ei sunt prinşi aici.
Rosti prinşi într-un fel ciudat.
— Prea ocupaţi ca să plece în vacanţă? întrebă Elena.
— Prea ocupaţi, prea puternici ca să treacă de farmecele care protejează Pământul de ei, prea îngrijoraţi de ceea ce ar putea face duşmanii lor în timpul în care ei ar pleca de aici, prea ramoliţi fizic, prea rău-famaţi, prea morţi.
— Morţi?
Oroarea tunelului şi ceaţa care duhnea a leşuri părea gata să o învăluie pe Elena.
Damon îi aruncă unul din zâmbetele lui pline de răutate.
— Ai uitat că iubitul tău e de mortiusl Ca nu mai vorbim de respectabilul tău stăpân! Cei mai mulţi oameni, când mor, ajung la un alt nivel decât ăsta — mult mai înalt sau mult mai jos. Ăsta e locul pentru cei răi, dar este nivelul superior. Mai jos... ei, nimeni nu vrea să ajungă acolo.

— Adică Iadul? şopti Elena. Suntem în Iad?
— Mai degrabă în Pragul Iadului, în Limb, cel puţin aici, în locul în care ne aflăm. Pe urmă, mai e şi Cealaltă Parte. Dădu din cap către orizont, unde soarele continua să plutească nemişcat. Celălalt oraş, unde e posibil să fi fost tu în "vacanţa" ta din Viaţa de Apoi. Cei de aici îl numesc doar "Cealaltă Parte". Dar pot să-ţi spun două lucruri pe care le-am aflat de la informatorii mei. Acolo, e numit "Curtea
Celestă". Iar acolo, cerul este de un albastru perfect, iar soarele răsare mereu. — Curtea Celestă...
Elena uită că vorbea cu glas tare. Ştiu instinctiv că era vorba de acel soi de curte cu regi şi regine şi vrăjitoare, nu o curte de judecată. Ar putea fi la fel ca un Camelot. Doar rostind aceste cuvinte se simţi cuprinsă de o nostalgie dureroasă şi... nu amintiri, ci acea senzaţie, atât de cunoscută dar pe care nu o putea defini în această clipă, că amintirile erau încuiate în spatele unei uşi. Era însă o uşă bine încuiată, şi tot ce putea vedea Elena prin gaura cheii erau şiruri de femei asemănătoare cu Gardianul, înalte, cu părul auriu, cu ochi albaştri, iar una dintre ele — de înălţimea unui copil printre femeile adulte — ridică privirea şi, de la o mare distanţă, şi-o aţinti în ochii Elenei.
Litiera ieşea din bazar şi pătrundea în alte mahalale, la care Elena se uita aruncând priviri iuţi de-o parte şi de alta, ascunzându-se în vălul ei. Semănau cu orice mahala de pe Pământ — sau barrios, sau favella — doar că arătau mult mai rău. Copii, cu părul înroşit de soare, se înghesuiau în jurul litierei Elenei, cu mâinile întinse într-un gest cu semnificaţie universală.
Elena simţi cum i se sfâşie sufletul că nu avea nimic de valoare să le dea. Voia să înalţe case aici, să se asigure că aceşti copii au mâncare şi apă curată, şi educaţie, şi un viitor frumos. Pentru că nu avea idee cum să le ofere toate aceste lucruri, îi privi cum se îndepărtau în goană cu nişte comori precum guma ei de mestecat cu fructe, pieptănul, peria, luciul de buze, sticla de apă şi cerceii săi.
Damon clătină din cap, dar nu o opri decât când o văzu că duce mâna la pandantivul cu lapislázuli şi diamante pe care i-l dăduse Stefan. Plângea pe când încerca să-i desfacă încuietoarea, când simţi cum e trasă de bucăţica de sfoară rămasă în jurul încheieturilor ei.
— Opreşte-te, spuse Damon. Nu înţelegi nimic. Nici măcar nu am intrat încă în oraşul propriu-zis. Ce-ar fi să te uiţi la arhitectură, în loc să-ţi faci griji pentru nişte plozi care nu sunt buni de nimic şi care oricum or să moară?
— Asta e un lucru dur, spuse Elena, dar nu-şi dădea seama cum ar fi putut să-l facă să înţeleagă, şi era prea furioasă pe el pentru a încerca.
Cu toate acestea, lăsă pandantivul la locul lui şi privi dincolo de mahalale, aşa cum îi sugerase Damon. Acolo se vedea o privelişte care-i tăie răsuflarea, cu nişte clădiri ce păreau durate pentru eternitate, făcute din pietre ce arătau aşa cum arătaseră probabil piramidele egiptene şi zigguratele mayase la vremea când de-abia erau construite. Totul însă era colorat în roşu şi negru de un soare ascuns acum în spatele unor nori stacojii, apăsători. Soarele roşu uriaş făcea ca totul să apară diferit în funcţie de stări de spirit diferite. Uneori părea aproape romantic, sclipind pe suprafaţa unui râu mare pe lângă care trecură Elena şi Damon, scoţând la iveală mii de vălurele în apa ce curgea leneş. Alteori, părea ameninţător, ca aparţinând unei alte lumi, profilându-se limpede la orizont ca un monstruos semn de rău augur, zugrăvind clădirile, oricât ar fi fost de magnifice, cu un roşu de sânge. Când soarele dispăru din faţa lor, căci purtătorii de litieră pătrunseră în oraşul unde se înălţau clădirile uriaşe, Elena văzu umbrele lor întunecate, lungi şi ameninţătoare, în faţa lor.
— Ei? Ce zici?
Damon părea că încearcă să o împace.
— Tot cred că arată ca Iadul, spuse încet Elena. Nu mi-ar plăcea să locuiesc aici.
— Ah, dar cine a spus că ar trebui să locuim aici, Prinţesa mea a întunericului? O să mergem înapoi acasă, unde noaptea e de catifea neagră şi luna străluceşte deasupra, făcând ca totul să pară de argint.
Încet, Damon îşi plimbă un deget de pe mâna ei în sus pe braţ, până la umăr, ceea ce o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.
Încercă să-şi ţină vălul în sus, ca o barieră în faţa lui, dar era prea transparent. El continua să-i zâmbească, şi zâmbetul lui strălucea prin albul acela punctat cu diamante — ei, de fapt rozaliu, din cauza luminii — care era pe cealaltă parte a vălului ei.

— Locul ăsta are şi lună? întrebă ea, încercând să-i abată atenţia.
Se temea — se temea de el — se temea de ea însăşi.
— Oh, da, trei sau patru, cred. Dar sunt foarte mici şi, bineînţeles, soarele nu coboară niciodată, aşa că nu le poţi vedea prea bine. Nu e... romantic.
Îi zâmbi din nou, de data asta încet, şi Elena îşi întoarse privirea.
Şi privind în altă parte, văzu înaintea ochilor ceva care-i atrase întreaga atenţie. Pe o stradă laterală, o cotigă se răsturnase, făcând să se verse baloturi mari de blană şi piele. La cotigă era înhămată, asemenea unui animal, o femeie bătrână, slabă şi părând lihnită de foame, care acum zăcea pe jos, iar un bărbat înalt şi furios stătea deasupra ei, revărsând asupra trupului ei neputincios o ploaie de lovituri de bici.
Faţa femeii era întoarsă către Elena. Era contorsionată într-o grimasă de durere, pe când încerca în mod inutil să se facă ghem, cu mâinile peste stomac. Era goală de la mijloc în sus, dar pe măsură ce biciul continua să muşte din carnea ei, pieptul şi spatele i se acopereau cu o peliculă de sânge.
Elena simţi cum cresc în ea Aripile Puterii, dar totuşi Aripile nu se iviră. Îşi dori, cu toată forţa vieţii care circula prin ea, ca din umerii ei izbucnească ceva — orice — dar degeaba. Poate că asta avea o legătură cu rămăşiţele funiei de sclav de la mâna ei. Poate că de vină era Damon, de lângă ea, care-i spunea pe un ton hotărât să nu se amestece.
Pentru Elena, vorbele lui nu erau decât nişte zgomote care doar punctau bătăile inimii ei, ce păreau să-i bubuie în urechi. Smulse cu putere funia din mâinile lui şi sări din litieră. Din şase sau şapte paşi era lângă bărbatul cu biciul.
Era un vampir, cu caninii deja alungiţi la vederea sângelui din faţa lui, dar fără să se oprească din loviturile sale frenetice. Era prea puternic pentru Elena, dar...
Elena mai făcu un pas şi acum se afla peste femeie, cu ambele braţe întinse înainte în gestul universal de protecţie şi apărare. La încheietura unei mâini îi flutura o bucată de sfoară.
Stăpânul de sclavi nu se arătă impresionat. Deja îşi cobora din nou biciul, şi şfichiul o lovi pe Elena de-a curmezişul obrazului şi în acelaşi timp îi găuri tricoul subţire, îi sfâşie camizolul şi crestă carnea de dedesubt. Ea icni şi în clipa următoare pleasna trecu prin jeanşii ei ca un cuţit fierbinte prin unt.
Ochii Elenei se umplură involuntar de lacrimi, dar ea le ignoră. Reuşise să nu scoată un alt sunet în afară de icnetul iniţial. Şi rămase exact acolo unde se aşezase prima oară, pentru a proteja. Elena simţea vântul care-i trecea prin bluza sfâşiată, în vreme ce vălul, neatins, flutura în spatele ei, ca şi cum ar fi vrut să o apere pe biata sclavă care se prăbuşise lângă cotiga distrusă.
Elena tot mai încerca, disperată, să facă să apară orice fel de Aripi. Voia să lupte cu arme adevărate, şi le avea, dar nu le putea forţa să o salveze pe ea sau pe biata sclavă din spatele ei. Chiar şi fără ele, Elena ştia un lucru. Ticălosul ăsta din faţa ei nu avea să se mai atingă de sclava lui, nu înainte de a o tăia pe Elena în bucăţele.
Cineva se opri să privească, şi altcineva ieşi în fugă dintr-o prăvălie. Când copiii care se ţinuseră după litiera ei o înconjurară, jelindu-se, se adună mulţimea.
Se pare că una era să vadă un negustor bătându-şi sclavul istovit — oamenii de pe-aici aveau probabil în fiecare zi un asemenea spectacol. Dar să vezi fata asta nouă şi frumoasă cu hainele sfârtecate de bici, fata asta cu părul de aur mătăsos sub un văl alb şi auriu, şi cu ochi care unora dintre ei le evoca un cer albastru de care abia îşi mai aminteau — asta era altceva. Mai mult, fata cea nouă era probabil o nouă sclavă barbară care în mod clar îşi umilise stăpânul smulgându-şi frânghia din mâinile lui, şi stătea acum cu vălul ei sacru fluturând batjocoritor.
Grozav spectacol de stradă.
Şi în ciuda a toate acestea, stăpânul de sclavi se pregătea pentru o nouă lovitură, ridicându-şi braţul şi pregătindu-se să-şi folosească muşchii. Câţiva oameni din mulţime icniră, cu răsuflarea tăiată; alţii murmurară indignaţi. Noul auz al Elenei, încordat la maximum, le prindea şoaptele. O fată ca asta nu avea ce căuta în mahalale; trebuie că fusese destinată inimii oraşului. Doar să-i priveşti aura şi vedeai lucrul ăsta. De fapt, cu părul ei auriu şi ochii de un albastru intens, ar putea chiar să fie un Gardian din Cealaltă Parte. Cine ştia...?
Biciul ridicat nu mai coborî. Înainte să se poată lăsa în jos, se văzu o fulgerare întunecată —

Putere pură — care împrăştie brusc jumătate din oamenii adunaţi acolo. Un vampir, cu înfăţişare tânără şi purtând hainele lumii de sus, Pământul, îşi croise drum printre oameni şi se aşezase între fata cu păr de aur şi stăpânul de sclavi — sau mai degrabă îl domina pe stăpânul de sclavi, care se chircise. Cei câţiva din mulţime care nu fuseseră impresionaţi de fată îşi simţiră inimile bătând mai tare la vederea lui. Cu siguranţă era stăpânul fetei, iar acum avea să rezolve toată tărăşenia.

În clipa aceea, Meredith şi Bonnie sosiră şi ele acolo. Stăteau întinse în litieră, înfăşurate elegant în vălurile lor, Meredith în albastru ca un cer spuzit de stele noaptea, Bonnie în verde pal. Puteau fi o ilustraţie din O Mie şi Una de Nopţi.

Dar în clipa în care îi văzură pe Damon şi Elena, săriră într-un fel cu totul neelegant din litieră. Acum mulţimea se îndesise atât de mult, încât pentru a răzbi în faţă avură nevoie să-şi folosească genunchii şi coatele, dar în doar câteva secunde erau lângă Elena, cu mâinile dezlegate în mod sfidător, cu frânghia la fel de sfidător atârnând în urma lor, cu vălurile fluturând în vânt.

Când ajunseră lângă Elena, Meredith simţi că i se taie răsuflarea. Bonnie făcu ochii mari. Elena înţelese ce vedeau. Sângele îi curgea din tăietura de pe obraz, iar bluza ei sfâşiată flutura în vânt, lăsând să i se vadă camizolul rupt şi însângerat. Pe o parte, jeanşii ei deveniseră roşii.

Dar, protejată de umbra ei proiectată pe pământ, se afla o făptură şi mai jalnică. Şi pe când Meredith ridica vălul diafan al Elenei pentru a o înfăşură cu el, femeia îşi înălţă capul şi se uită la cele trei fete cu ochii unui animal tâmp şi hăituit.

În spatele lor, Damon spuse încet:

— Asta chiar o să-mi facă plăcere.

Şi îl ridică în aer, cu o singură mână, pe omul cel greu, apoi îl lovi în gât ca o cobră. Se auzi un ţipăt oribil, care dură, şi dură.

Nimeni nu încercă să intervină, şi nimeni nu încercă să-l încurajeze pe stăpânul de sclavi pentru a riposta.

Elena, privind feţele oamenilor din jur, înţelese de ce. Ea şi prietenele ei se obişnuiseră cu Damon — sau cât se putuseră obişnui cu aerul lui feroce. Dar oamenii aceştia îl vedeau pentru prima oară pe tânărul îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, de înălţime medie şi zvelt, care compensa lipsa muşchilor bombaţi cu supleţe şi graţie letală. Impresia aceasta era accentuată de felul în care domina tot spaţiul din jurul lui, astfel că deveni fără nici un efort punctul central al priveliştii pe care o vedeau cu toţii: la fel cum o panteră neagră ar deveni punctul focal dacă s-ar plimba agale pe o stradă aglomerată.

Chiar şi aici, unde pericolul şi imaginea răului absolut erau ceva obişnuit, tânărul acesta iradia prin toţi porii o ameninţare care-i făcea pe oameni să vrea să nu-i stea în ochi, cu atât mai puţin în cale.

Între timp, Elena, Meredith şi Bonnie se uitau înjur, căutând cu privirea un ajutor medical de orice fel, sau chiar ceva curat cu care să îngrijească rănile. După vreun minut, îşi dădură seama că ajutorul nu avea să apară, aşa ca Elena se adresă mulţimii.

— Ştie cineva vreun doctor? Vreun vraci? Strigă ea.

Gloata doar o privi, în tăcere. Oamenii nu păreau dornici să aibă nimic de-a face cu o fată care în mod clar îl sfidase pe demonul îmbrăcat în negru care acum îi sucea gâtul stăpânului de sclavi.

— Deci voi socotiţi că e normal, strigă Elena, simţind cum îşi pierdea controlul, auzind în propria-i voce dezgustul şi furia, ca un ticălos ca ăsta să biciuiască o femeie însărcinată şi moartă de foame?

Câţiva ochi se lăsară în jos şi se auziră câteva mormăieli de genul "Era stăpânul ei, nu?". Dar un bărbat ceva mai tânăr, care stătuse rezemat de o căruţă oprită, îşi îndreptă spatele.

— Însărcinată? repetă el. Nu pare deloc însărcinată!

— Ei bine, este!

— Păi atunci, spuse încet tânărul, dacă e aşa, el nu face decât să-şi strice propria marfa.

Şi aruncă o privire agitată către Damon, care stătea acum în picioare lângă stăpânul de sclavi mort, a cărui faţă încremenise într-o grimasă cumplită a agoniei.

Asta o lăsa pe Elena fără nici un ajutor pentru o femeie care avea să se stingă în curând.

— Nu ştie nimeni unde pot găsi un doctor? întrebă ea din nou.

Acum, din mulţime se auzeau mormăieli pe diferite tonuri.
— Poate am avea mai mult succes dacă le-am oferi nişte bani, spuse Meredith.
Elena imediat îşi duse mâinile la pandantiv, dar Meredith fu mai iute, îşi desfăcu un colier cu ametist de la gât şi îl ridică în sus.
— Asta e pentru cine ne duce primul la un doctor priceput.
Urmă o tăcere în care fiecare părea să cântărească răsplata şi riscul.
— N-ai vreun glob-stea? întrebă o voce răguşită. Dar o voce subţire şi ascuţită strigă:
— Pentru mine e foarte bun!
Un copil — da, un adevărat copil al străzii — ţâşni în faţa mulţimii, o apucă de mână pe Elena şi arătă într-o anume direcţie, zicând:
— Doctorul Meggar, chiar în josul străzii. E doar la câteva case mai încolo. Putem merge pe jos.
Copilul era înfăşurat într-o rochie veche şi zdrenţuită, dar asta putea fi doar pentru a-i ţine cald, pentru că el sau ea purta şi pantaloni. Elena nici nu-şi dădea seama dacă era băiat sau fată, până când copilul nu-i zâmbi pe neaşteptate, într-un fel dulce, şi-i şopti:
— Eu sunt Lakshmi.
— Eu sunt Elena.
— Ar trebui să ne grăbim, Elena, spuse Lakshmi. Gardienii or să ajungă aici curând.
Meredith şi Bonnie o ridicaseră în picioare pe sclava uluită, dar ea părea să fie în prea mare suferinţă pentru a înţelege dacă voiau s-o ajute sau s-o omoare.
Elena îşi aminti cum femeia se ghemuise în umbra trupului Elenei. Puse o mână pe braţul plin de sânge al femeii şi spuse încet:
— O să fii bine. Omul ăla... stăpânul tău... e mort şi îţi promit că nimeni n-o să-ţi mai facă vreodată rău. Crede-mă. Eşti în siguranţă acum.
Femeia se holba la ea neîncrezătoare, ca şi cum ceea ce spunea Elena era imposibil. Ca şi cum să trăiască fără să fie bătută întruna — cu tot sângele, Elena putea vedea cicatrice vechi, unele dintre ele asemănătoare cu nişte funii, pe trupul femeii — era ceva ce nici măcar nu-şi putea imagina.
— Îţi promit, spuse din nou Elena, fără să zâmbească, cu o figură crâncenă.
Înţelegea că era o povară pe care şi-o lua pe viaţă.
E în regulă, îşi spuse, şi îşi dădu seama că de ceva vreme îşi trimitea gândurile către Damon. Ştiu ce fac. Sunt pregătită să-mi asum această responsabilitate.
Eşti sigură? veni către ea vocea lui Damon, cu o nesiguranţă pe care ea nu o mai auzise vreodată la el. Pentru că eu sunt al naibii de hotărât să n-am grijă de o băbătie atunci când tu te saturi de ea. Nici măcar nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ceea ce are să mă coste omorârea ticălosului ăluia cu biciul.
Elena se întoarse să-l privească. Damon avea un aer serios. Păi atunci, de ce l-ai omorât? îl întrebă ea.
Glumeşti? Damon reuşi să o şocheze cu vehemenţa şi veninul din gândul lui. Ţi-a făcut rău. Ar fi trebuit să-l omor mai încet, adăugă el, ignorându-l pe unul dintre purtătorii de litieră care îngenunchease lângă el, fără îndoială întrebându-l ce să facă acum. Dar ochii lui Damon erau aţintiţi asupra chipului Elenei, asupra sângelui care continua să curgă din tăietura de pe obrazul ei. // figlio de cafone, îşi spuse Damon, dezgolindu-şi dinţii într-o grimasă, în vreme ce se uita în jos la leş, şi, văzându-l, chiar şi purtătorul de litieră se îndepărtă repede în patru labe.
— Damon, nu-l lăsa să plece! Adu-i pe toţi aici imediat. .., începu Elena, şi pentru că în jurul ei toată lumea icni, cu răsuflarea tăiată, continuă în gând: Nu-i lăsa pe purtătorii de litieră să plece.
Avem nevoie de o litieră s-o ducem pe biata femeie la doctor. Şi de ce se holbează toată lumea la mine?
Pentru că eşti o sclavă, şi tocmai ai făcut nişte lucruri pe care nici un sclav n-ar trebui să le facă, iar acum îmi dai mie, stăpânului tău, ordine.
Vocea telepatică a lui Damon era feroce.
Nu e un ordin. E un... uite ce e, orice gentleman ar ajuta o doamnă la ananghie, nu? Ei bine, suntem patru doamne aici şi una e atât de la ananghie, încât cu greu te poţi uita la ea. Nu, sunt trei. Cred că eu o să am nevoie de nişte copci, iar Bonnie e pe punctul de a leşina.

Elena înşira metodic punctele slabe, şi era conştientă că Damon ştia ce făcea ea. Dar el porunci unui grup de purtători de litieră să se apropie şi să ia sclava, iar celuilalt grup să le ia pe fetele lui.

Elena rămase alături de femeie şi ajunse într-o litieră cu perdelele trase bine în jurul lor. Simţea în gură un gust metalic de la mirosul sângelui, şi îi venea să plângă. Nici măcar ea nu voia să se uite cu atenţie la rănile femeii, dar sângele curgea în litieră, îşi scoase bluza şi camizolul şi apoi puse la loc doar bluza, folosind camizolul pentru a opri sângele dintr-o rană diagonală de pe pieptul femeii. De fiecare dată când femeia îşi ridica spre ea ochii căprui mari şi înspăimântaţi, Elena încerca să-i zâmbească încurajator. Se aflau la acel nivel profund al comunicării când o privire şi o atingere însemnau mai mult decât cuvintele.

Nu muri, îşi spuse Elena. Nu muri, căci ai ceva pentru care să trăieşti. Trăieşte pentru libertatea ta şi pentru pruncul tău.

Şi poate că ceva din ceea ce gândea ea ajunse până la femeie, pentru că aceasta se relaxa rezemându-se de pernele litierei, ţinând-o strâns de mână pe Elena.

17

Numele ei e Ulma, spuse o voce, şi Elena se uită în jos şi o văzu pe Lakshmi, care-şi băgase capul pe după perdelele litierei, pe care le ţinea cu o mână. Toată lumea îi cunoaşte pe Bătrânul Drohzne şi pe sclavii lui. Îi bate până-şi pierd cunoştinţa şi pe urmă se aşteaptă să-i ridice ricşa şi să continue să-şi care încărcătura. În fiecare an omoară cinci sau şase.

— Pe ea n-a omorât-o, murmură Elena. A primit ce-a meritat — şi strânse mâna Uimei.

Elena se simţi uşurată când litiera se opri şi Damon însuşi îşi făcu apariţia, chiar în momentul în care ea se pregătea să negocieze cu unul dintre purtătorii de litieră să o care pe Ulma în braţe până la doctor. Fără să-i pese de hainele lui, Damon reuşi într-un fel sau altul să dea o impresie de indiferenţă în vreme ce o ridica pe femeie — Ulma — şi îi făcea un semn cu capul Elenei să îl urmeze. Lakshmi veni repede lângă el şi apoi o luă înainte, conducându-i printr-o curte pietruită, cu o formă neregulată, apoi de-a lungul unui coridor întortocheat mărginit de nişte uşi solide, respectabile. În cele din urmă, ciocăni la una dintre ele şi un bărbat uscat, cu un cap uriaş şi o urmă abia văzută de barbă rară, deschise cu prudenţă uşa.

— Nu ţin aici ketterris Nici hexm, nici iemeral Şi nu fac vrăji de dragoste! Apoi, privirea lui de miop păru să se concentreze pe micul grup. Lakshmi? întrebă el nesigur.

— Am adus o femeie care are nevoie de ajutor, spuse Elena scurt. Şi e însărcinată. Eşti doctor, nu? Un vraci?

— Un vraci cu o pricepere destul de limitată. Intraţi, intraţi.

Doctorul porni repede către o încăpere din spate, îl urmară, cu Damon ducând-o în braţe pe Ulma. Odată ajunşi, Elena văzu că omul se afla într-un colţ a ceea ce părea un sanctuar de vrăjitor, ticsit cu accesorii de voodoo şi leacuri de tămăduitor.

Elena, Meredith şi Bonnie se priviră îngrijorate, dar apoi Elena auzi un zgomot de apă împroşcată şi îşi dădu seama că doctorul era în colţ pentru că acolo se afla un lighean cu apă, şi omul îşi spăla mâinile cu grijă, cu mânecile suflecate până la cot şi făcând o mulţime de clăbuci. Şi-o fi spunând el "vraci", dar cunoştea noţiunile de bază ale igienei, îşi spuse ea.

Damon o aşezase pe Ulma pe ceea ce părea o masă de consultaţie, acoperită cu un cearşaf curat. Doctorul dădu din cap către el, încuviinţând. Apoi, ţâţâind, scoase la iveală o tăviţă cu instrumente şi o puse pe Lakshmi să aducă nişte cârpe cu care să cureţe tăieturile şi să oprească sângerarea. Se apucă apoi să deschidă diverse sertare, de unde scoase o mulţime de punguţe cu miros pătrunzător, apoi se urcă pe o scară pentru a lua nişte legături de ierburi care erau agăţate de tavan. În cele din urmă, deschise o cutiuţă şi luă nişte tutun de prizat pe care îl aspiră el însuşi.

— Te rog, grăbeşte-te, spuse Elena. A pierdut mult sânge.

— Nici tu n-ai pierdut prea puţin, zise omul. Numele meu e Kephar Meggar — iar asta e sclava stăpânului Drohzne, nu? Se uită la ei cu ochii mijiţi, ca şi cum ar fi purtat ochelari — ceea ce nu purta. Şi voi sunteţi sclave, nu? întrebă, uitându-se lung la frânghia pe care o mai avea Elena prinsă de mână, apoi la Bonnie şi Meredith, şi ele legate la fel.

— Da, dar...

Elena se opri. Grozavă acoperire mai avea! Fusese cât pe ce să spună "dar nu de-adevăratelea; e doar de dragul convenţiilor". Până la urmă, decise să spună:

— Da, dar stăpânul nostru e foarte diferit de al ei.

Într-adevăr, cei doi erau foarte diferiţi, îşi spuse ea. În primul rând, Damon nu avea gâtul frânt. Iar în al doilea, indiferent cât de rău şi de nemilos ar fi, Damon nu ar lovi niciodată o femeie, cu atât mai puţin să facă aşa ceva uneia. Părea să aibă un soi de blocaj interior când era vorba de asta — cu excepţia cazurilor când era posedat de Shinichi şi nu-şi putea controla propriii muşchi.

— Şi totuşi Drohzne v-a dat voie să aduceţi femeia asta la un vraci?

Omuleţul avea o expresie plină de îndoială.

— Nu, sunt sigură că nu ne-ar fi îngăduit, spuse hotărât Elena. Dar te rog... sângerează şi e însărcinată...

Sprâncenele doctorului Meggar se ridicară şi apoi coborâră. Dar, fără să ceară nimănui să plece de-acolo în vreme ce se ocupa de femeie, scoase un stetoscop demodat şi ascultă cu atenţie inima şi plămânii Uimei. Îi mirosi răsuflarea, apoi o palpă încet pe abdomen, sub camizolul plin de sânge al Elenei, totul cu gesturi de profesionist, înainte de a duce la buzele ei o sticlă maronie din care ea bău câteva înghiţituri, după care se întinse din nou pe spate şi închise ochii.

— Acum, spuse doctorul, se odihneşte. O să aibă nevoie de ceva cusături, bineînţeles, şi nu ţi-ar strica nici dumitale câteva, dar asta depinde de stăpânul dumitale. Doctorul Meggar rosti cuvântul "stăpân" pe un ton care exprima clar neplăcerea. Dar aproape că pot să-ţi promit că n-o să moară. Despre pruncul ei, nu ştiu. Ar putea să se nască marcat după toate astea — poate să poarte nişte semne vărgate — sau ar putea să nu aibă absolut nimic.

Dar cu hrană şi odihnă — sprâncenele doctorului Meggar jucară din nou în sus şi în jos, ca şi cum doctorul ar fi vrut să-i spună asta lui Drohzne în faţă — ar trebui să-şi revină.

— Ocupă-te întâi de Elena, atunci, spuse Damon.

— Nu, nu! exclamă Elena, împingându-l deoparte pe doctor.

Părea un om de treabă, dar era evident că în aceste locuri stăpânii erau stăpâni — iar Damon era mult mai impunător şi mai intimidant decât majoritatea.

Dar nu şi pentru Elena, în acest moment. Acum nu-i păsa de sine. Făcuse o promisiune — cuvintele doctorului însemnau că era posibil că reuşească să şi-o ţină. Doar de asta îi păsa.

În sus şi-n jos. În sus şi-n jos. Sprâncenele doctorului Meggar semănau cu nişte omizi pe un elastic. Una se mişca puţin mai încet decât cealaltă. Era clar că purtarea pe care o vedea el era anormală, chiar pasibilă de o pedeapsă serioasă. Dar Elena remarcă asta doar în trecere, fără a-i da prea multă importanţă, la fel cum nu-i dădea nici lui Damon.

— Ajut-o, spuse ea cu vehemenţă — şi văzu cum sprâncenele doctorului ţâşnesc în sus ca şi cum ar fi vrut să ajungă la tavan.

Îşi scăpase aura de sub control. Nu complet, slavă Domnului, dar o izbucnire ţâşnise în mod clar, ca o fulgerare, în cameră.

Iar doctorul, care nu era vampir, ci doar un cetăţean obişnuit, o observase. Şi Lakshmi o văzuse; până şi Ulma se mişcă tulburată pe masa de consultaţie.

Va trebui să fiu mult mai atentă, îşi spuse Elena. Aruncă o privire rapidă către Damon, care părea gata să explodeze şi el, îşi dădu ea seama. Prea multe emoţii, prea mult sânge în această încăpere, iar adrenalina omorului încă îi mai pulsa în vene.

Cum de ştia ea asta?

Pentru că nici Damon nu reuşea să se controleze pe deplin, îşi dădu ea seama. Elena percepea unele lucruri direct din mintea lui. Cel mai bine era să-l scoată repede de-aici.

— Noi o să aşteptăm afară, spuse ea, apucându-l pe Damon de braţ, spre şocul evident al doctorului Meggar.

Sclavele, chiar cele frumoase, nu se purtau aşa.

— Mergeţi atunci şi aşteptaţi în curte, spuse doctorul, controlându-şi cu grijă expresia şi vorbind către spaţiul dintre Elena şi Damon. Lakshmi, dă-le nişte bandaje ca să oprească sângerarea fetei. Pe urmă, vino înapoi ca să mă ajuţi... Doar o întrebare, adăugă el când văzu că Elena şi ceilalţi se

pregăteau să iasă din cameră. De unde ai ştiut că femeia asta e însărcinată? Prin ce soi de vrajă poţi să-ţi dai seama?

— Nici o vrajă, răspunse simplu Elena. Orice femeie care ar privi-o şi-ar da seama. O văzu pe Bonnie aruncându-i o privire jignită, dar Meredith îşi păstră o expresie impasibilă. Negustorul ăla de sclavi — Drogsie, sau cum îl cheamă — o lovea cu biciul în partea din faţă, spuse Elena. Şi uită-te la rănile alea — se crispa ea însăşi privind două urme de bici care traversau sternul Uimei. În cazul ăsta, orice femeie ar încerca să-şi protejeze sânii, dar ea încerca să-şi acopere pântecul. Asta însemna că era însărcinată, iar sarcina era suficient de înaintată ca să fie sigură de ea.

Sprâncenele doctorului Meggar coborâră şi se uniră la rădăcina nasului, apoi el ridică privirea către Elena ca şi cum s-ar fi uitat la ea pe deasupra unor ochelari. Apoi dădu încet din cap.

— Ia cu tine afară nişte bandaje ca să-ţi opreşti sângerarea, spuse el — Elenei, nu lui Damon.

Se pare că, sclavă sau nu, îşi câştigase un oarecare respect din partea lui.

Pe de altă parte, Elena părea să fi pierdut ceva din respectul lui Damon pentru ea — sau cel puţin, el părea să fi întrerupt comunicarea lor telepatică, lăsând-o cu senzaţia că se holba la un perete alb. În camera de aşteptare a doctorului, el făcu un semn urgent cu mâna către Bonnie şi Meredith.

— Aşteptaţi aici, în camera asta, spuse el — nu, le ordonă. Nu plecaţi până când nu vine doctorul. Nu daţi drumul nimănui la uşa din faţă — încuiaţi-o acum şi lăsaţi-o încuiată. Bun. Elena merge cu mine în bucătărie — asta e uşa din spate. Nu vreau să fiu deranjat de nimeni — doar dacă o mulţime de oameni furioşi ameninţă să dea foc casei, aţi înţeles? Voi două, aţi înţeles?

Elena văzu că Bonnie voia să spună: "Dar Elena încă mai sângerează!" iar Meredith încerca să le întrebe pe amândouă, din ochi şi din mişcarea sprâncenelor, dacă era nevoie de o răscoală imediată a solidarităţii feminine de velociraptor. Ştiau cu toatele care era Planul A pentru aşa ceva: Bonnie s-ar fi aruncat în braţele lui Damon, plângând cu pasiune sau sărutându-l cu pasiune — ce s-ar fi potrivit mai bine momentului —, în vreme ce Elena şi Meredith l-ar fi atacat pe flancuri şi ar fi făcut — mă rog, ce trebuia făcut.

Elena, dintr-o fulgerare de privire, respinsese categoric asta. Damon era furios, da, dar simţea că furia lui avea mai mult de-a face cu Drohzne decât cu ea. Sângele îl agitase, da, dar era obişnuit să se controleze în împrejurări sângeroase. Iar ea avea nevoie de ajutor pentru a-şi curăţa rănile, care începuseră să o doară destul de tare, încă de când auzise că femeia pe care o salvase avea să trăiască şi poate chiar o să se bucure de pruncul ei. Dar dacă ceva îl supăra pe Damon, voia să ştie ce era — şi chiar acum.

Cu o ultimă privire liniştitoare îndreptată către Bonnie, Elena îl urmă pe Damon pe uşa bucătăriei. Avea o încuietoare; Damon se uită la uşă şi deschise gura; Elena o încuie. Apoi ridică privirea către "stăpânul" ei.

Stătea în picioare lângă chiuvetă, pompând apă metodic, cu o mână încleştată pe frunte. Părul îi atârna în ochi, şi se uda de la apa care împroşca. Lui Damon nu părea să-i pese.

— Damon? spuse Elena cu o voce nesigură. Eşti... bine?

El nu răspunse.

Damon? încercă ea telepatic.

Am îngăduit să ţi se facă rău. Aş fi putut să-l omor pe ticălosul ăla de Drohzne cu un singur suflu de Putere. Dar nu mi-am imaginat nici o clipă că o să ţi se întâmple ceva. În vocea lui telepatică răsuna cea mai întunecată ameninţare posibilă şi totodată un calm ciudat, aproape plin de blândeţe. Era ca şi cum ar fi încercat să ţină departe de ea toată ferocitatea şi furia pe care le simţea.

Nici măcar n-am putut să-i spun — nici măcar n-am putut să-i transmit cuvinte care să-i spună ce era. Nu puteam gândi. Era telepat; m-ar fi auzit. Dar nu am găsit cuvintele. Tot ce am putut face a fost să ţip — în mintea mea.

Elena se simţi puţin ameţită — ceva mai ameţită decât se simţea deja. Damon simţea această suferinţă — pentru ea? Nu era furios pentru că ea încălcase în mod flagrant orice reguli în faţa mulţimii de oameni, poate chiar le dăduse de gol falsa identitate? Nu-i păsa că arăta deplorabil?

— Damon, spuse ea.

O surprinsese într-atât, încât vorbi cu voce tare.

— Nu... nu contează. Nu e vina ta. Nu m-ai fi lăsat niciodată să fac asta...

— Dar ar fi trebuit să ştiu că n-o să ceri voie! Am crezut că o să te repezi la el, că o să-i sari în spate şi o să-l strângi de gât, şi eram gata să te ajut să faci asta, să-l trântim la pământ ca doi lupi care pun jos un cerb. Dar tu nu eşti o sabie, Elena. Orice ai crede, eşti un scut. Ar fi trebuit să ştiu că următoarea lovitură tu aveai să o primeşti. Şi din cauza mea, tu ai...

Privirea lui se îndreptă către obrazul ei şi el se crispa. Apoi păru să-şi vină din nou în fire.

— Apa e rece, dar curată. Trebuie să curăţăm rănile alea de bici şi să oprim acum sângerarea.

— Presupun că nu există Black Magic pe-aici, spuse Elena, pe jumătate glumind.

Asta avea să doară rău.

Dar Damon începu imediat să deschidă dulapurile.

— Uite, spuse el după ce deschisese doar trei dulapuri, şi ridică în sus triumfător o sticlă pe jumătate plină cu Black Magic. O mulţime de doctori îl ţin ca doctorie şi anestezic. Nu-ţi face griji, o să-l plătesc bine pe doctor.

— Atunci cred că ar trebui să bei şi tu puţin, spuse Elena cu îndrăzneală. Haide, o să ne facă bine. Şi n-o să fie prima oară.

Ştia că ultimele cuvinte aveau să-i rămână în minte lui Damon. Avea să fie o modalitate de a recupera ceva ce Shinichi luase de la el.

Într-un fel sau altul, o să iau înapoi de la Shinichi toate amintirile lui Damon, hotărî Elena, străduindu-se să-şi ascundă gândurile de el, cu zgomot alb. Nu ştiu cum o s-o fac, şi nu ştiu când o s-o pot face, dar jur că o s-o fac. Jur.

Damon umpluse două pocale cu vinul bogat, cu parfum ameţitor, şi îi întindea unul Elenei.

— Începe cu sorbituri mici, spuse el, încercând să joace rolul de instructor. E dintr-o recoltă bună.

Elena sorbi, apoi îl dădu peste cap. Îi era sete şi vinul Clarion Loess Black Magic nu conţinea nici un strop de alcool în el. Cu siguranţă, nu avea gustul obişnuit de vin. Era ca o apă efervescentă de izvor, deosebit de înviorătoare şi reconfortantă, cu o aromă dulce, profundă şi catifelată de struguri.

Până şi Damon, observă ea, uitase să soarbă, şi când îi oferi un al doilea pahar, Elena acceptă bucuroasă.

Aura lui se calmase în mare măsură, îşi spuse ea, pe când el lua o cârpă udă şi începea, cu gesturi blânde şi uşoare, să cureţe tăietura care urma aproape exact linia pometelui. Fusese prima rană care se oprise din sângerare, dar acum Damon voia să facă sângele să pornească din nou, pentru a curăţa rana. Cu două pahare de Black Magic în stomac şi nimic de mâncare de la micul dejun,

Elena simţi că se relaxează, se rezemă de spătarul scaunului, lăsându-şi capul puţin pe spate, şi închise ochii. Pierdu noţiunea timpului, în vreme ce el trecea încet cârpa peste rană. Şi-şi pierdu controlul strict asupra aurei sale.

Când deschise ochii, o făcu nu ca reacţie la un sunet, la un stimul vizual. Era o strălucire a aurei lui Damon, una de o hotărâre bruscă.

— Damon?

El stătea în picioare, aplecat deasupra ei. Întunericul făpturii lui se revărsa în spatele lui, asemenea unei umbre, înalt şi lat şi aproape hipnotizator. Cu siguranţă, aproape înfricoşător.

— Damon? făcu ea din nou, cu o voce nesigură.

— Nu facem asta aşa cum trebuie, spuse el, şi gândurile ei se îndreptară imediat către comportamentul ei neascultător de sclavă, şi către infracţiunile mai puţin serioase ale lui Meredith şi Bonnie.

Dar vocea lui era precum o catifea întunecată, iar trupul ei reacţiona mai repede decât mintea ei. Se înfiora.

— Cum... cum e aşa cum trebuie? întrebă ea, şi apoi făcu greşeala de a deschide ochii.

Văzu că el stătea aplecat asupra ei, aşezată pe scaun, mângâind — nu, doar atingându-i — părul atât de uşor, încât nici nu simţise.

— Vampirii ştiu cum să se îngrijească de răni, spuse el plin de încredere, şi minunaţii lui ochi care păreau să închidă în ei propriul lor univers de stele îi prinseră şi îi ţintuiră privirea. Le putem

curăţa. Putem să le facem să sângereze din nou — sau să oprim sângele.

M-am mai simţit aşa, îşi spuse Elena. A mai vorbit cu mine aşa şi înainte, chiar dacă el nu-şi aduce aminte. Şi... şi am fost prea speriată. Dar asta a fost înainte...

Înainte de motel. În noaptea când Damon îi spusese să fugă, şi ea nu fugise. În noaptea pe care o luase Shinichi, aşa cum luase şi acea primă dată când băuseră împreună Black Magic.

— Arată-mi, şopti Elena.

Şi ştia că o altă voce din mintea ei şoptea alte cuvinte. Cuvinte pe care ea n-ar fi trebuit să le rostească niciodată dacă s-ar fi gândit pentru o clipă la sine ca la o sclavă.

Şoptea: Sunt a ta...

În acea clipă, simţi cum gura lui îi atinge abia simţit buzele.

Şi apoi, doar se gândi: Oh! şi Oh, Damon... până când el îi atinse cu blândeţe obrazul cu limba lui catifelată, folosindu-se de diverse substanţe, mai întâi pentru a face sângele să curgă şi să cureţe rana, apoi, când toate impurităţile erau îndepărtate, pentru a opri sângele şi a vindeca rana. Elena îi simţea acum Puterea, Puterea întunecată pe care o folosise în mii de lupte, pentru a face sute de răni mortale, ţinută acum strâns în frâu şi concentrată asupra acestei sarcini simple, banale, să vindece urma lăsată de şfichiul unui bici pe obrazul unei fete.

Elenei i se părea că e mângâiată de corola acelui trandafir Black Magic, cu petalele lui reci şi moi alungându-i cu blândeţe durerea, până când tot trupul i se înfiora de încântare.

Şi apoi, se opri. Elena ştia că băuse din nou prea mult vin. Dar de data aceasta nu îi era rău. Vinul înşelător i se urcase la cap, ameţind-o. Totul din jurul ei devenise ireal, ca de vis.

— Acum o să se încheie cu bine vindecarea, spuse Damon, atingându-i din nou părul, atât de uşor, încât ea abia simţi.

Dar de data asta, Elena îl simţi, pentru că trimise în afara ei degete de Putere care primiră senzaţia şi se bucurară de fiecare clipă. Şi din nou el o sărută, buzele lui abia atingându-i-le pe ale ei. Dar când ea îşi dădu capul pe spate, el nu o urmă, nici măcar atunci când, dezamăgită, ea îi puse o mână pe ceafa şi încercă să-l tragă către sine. El pur şi simplu aşteptă ca Elena să chibzuiască atent... Încet.

N-ar trebui să ne sărutăm. Meredith şi Bonnie sunt în camera de-alături. Cum de ajung întotdeauna în asemenea situaţii? Dar Damon nici măcar nu încearcă să mă sărute... Şi se presupune că suntem... ah!

Celelalte răni ale ei.

Acum dureau cu adevărat. Oare ce persoană crudă a inventat un astfel de bici, cu un şfichi subţire ca tăişul unei lame care cresta atât de adânc, încât la început nici nu durea — sau cel puţin nu durea prea tare... dar devenea din ce în ce mai rău pe măsură ce trecea timpul? Şi continua să sângereze... Trebuie să oprim sângerarea până când doctorul poate să mă consulte...

Dar următoarea ei rană, cea care acum ardea ca un fier înroşit, era de-a curmezişul claviculei. Iar cea de-a treia era lângă genunchi...

Damon dădu să se ridice, să ia o altă cârpă din chiuvetă şi să cureţe tăietura cu apă.

Elena îl opri.

— Nu, spuse.

— Nu? Eşti sigură?

— Da.

— Tot ce vreau e să o curăţ...

— Ştiu.

Da, ştia. Mintea lui era deschisă către a ei, şi toată acea putere tumultuoasă a minţii lui se simţea calmă şi liniştită. Elena nu ştia de ce se deschisese astfel către ea, dar o făcuse.

— Dar lasă-mă să-ţi dau un sfat: nu-ţi dona sângele unui vampir pe moarte; nu lăsa pe nimeni să ţi-l guste. E mai rău ca Black Magic...

— Mai rău?

Ştia că el îi făcea un compliment, dar nu înţelegea.

— Cu cât bei mai mult, cu atât vrei să bei mai mult, răspunse Damon şi, pentru o clipă, Elena înţelese tulburarea pe care o stârnise în acele ape liniştite. Şi cu cât bei mai mult, cu atât mai multă

Putere poţi absorbi, adăugă el pe un ton serios.

Elena îşi dădu seama că nu se gândise niciodată că asta putea fi o problemă, dar era. Îşi aminti ce agonie fusese încercarea de a-şi absorbi propria aură înainte să înveţe cum să o facă să se mişte în sângele ei.

— Nu-ţi face griji, spuse el, la fel de serios. Ştiu la cine te gândeşti.

Dădu din nou să ia o cârpă. Dar fără să-şi dea seama, spusese prea mult, presupusese prea mult.

— Ştii la cine mă gândesc? spuse încet Elena şi fu surprinsă cât de ameninţător îi suna vocea, la fel ca lipăitul uşor al labelor grele ale unui tigru. Fără să mă întrebi?

Damon încercă să se eschiveze.

— Ei, am presupus...

—Nimeni nu ştie la ce mă gândesc, spuse Elena. Doar dacă îi spun eu.

Se mişcă şi-l făcu să îngenuncheze, ca să o privească întrebător. Cu ochi flămânzi.

Apoi, la fel cum îl făcuse să îngenuncheze, tot ea fu cea care îl trase către rana ei.

18

Elena reveni în lumea reală încet, chinuitor. Îşi înfipse unghiile în jacheta de piele a lui Damon, se întrebă pentru o clipă dacă ar fi de folos să o scoată, apoi starea ei de spirit fu din nou tulburată de acel sunet — un ciocănit puternic, imperativ.

Damon înălţă capul şi mârâi.

Chiar suntem o pereche de lupi, nu? îşi spuse Elena. Luptând pe viaţă şi pe moarte.

Dar, rosti o voce în mintea ei, asta nu opreşte ciocănitul. Damon le-a avertizat pe fetele alea...

Fetele alea! Bonnie şi Meredith! Şi el spusese să nu îi întrerupă decât dacă lua casa foc!

Dar doctorul — oh, Doamne, ceva s-a întâmplat cu sărmana femeie, cu amărâta aia! E pe moarte!

Damon continua să mârâie, cu o urmă de sânge pe buze. Era numai o urmă, pentru că cea de-a doua ei rană fusese de fapt vindecată la fel de bine ca prima, cea de-a curmezişul obrazului. Elena nu ştia cât timp trecuse de când îl trăsese pe Damon lângă ea, ca să-i sărute această tăietură. Dar acum, cu sângele ei în venele lui şi plăcerea întreruptă,

Damon era ca o panteră neagră sălbatică în braţele ei.

Elena nu ştia dacă îl putea opri sau chiar să-l încetinească fără să folosească Putere brută asupra lui.

— Damon! spuse ea cu voce tare. Acolo afară... sunt prietenii noştri. Îţi aduci aminte? Bonnie şi Meredith şi vindecătorul.

— Meredith, spuse Damon şi din nou buzele sale se traseră, dezgolindu-i caninii înspăimântător de lungi.

Tot nu revenise la realitate. Dacă o vede pe Meredith acum, n-o să se sperie, se gândi Elena — şi oh, da, ştia cum îl făcea pe Damon să se simtă stânjenit prietena ei raţională şi profundă. Cei doi aveau viziuni total diferite asupra lumii. Meredith îl irita, la fel ca o pietricică în pantof. Dar în clipa asta, el ar putea trata acea stânjeneală într-un fel care ar face din Meredith un leş.

— Lasă-mă să mă duc eu să văd cine e, spuse Elena, când se auzi din nou ciocănitura.

Nu puteau să înceteze odată? Nu avea ea destule pe cap?

Braţele lui Damon doar se strânseră mai tare în jurul ei. Simţi un val de căldură, pentru că ştia că, deşi o oprea, el îşi stăpânea o mare parte din forţă. Nu voia să o strivească, aşa cum s-ar întâmpla dacă şi-ar folosi doar o zecime de putere în muşchii lui tari ca piatra.

Valul de senzaţii care o străbătu o făcu să închidă pentru o clipă ochii, într-un gest de neajutorare, dar ştia că trebuia să fie ea vocea judecăţii sănătoase.

— Damon! Poate că vor să ne avertizeze... sau poate că Ulma a murit.

Ultimul cuvânt ajunse până la el. Ochii lui erau două fante înguste, iar lumina roşie ca sângele ce se strecura printre jaluzelele bucătăriei arunca dungi stacojii şi negre peste faţa lui, facându-l să arate mai frumos — şi mai demonic — ca niciodată.

— Tu rămâi aici.

Damon rosti cuvintele hotărât, dar nu ca un stăpân, şi nici ca un gentleman. Era o fiară sălbatică

ce-şi proteja perechea, singura creatură din lume care nu reprezenta pentru el competiţie sau hrană.
Nu i te puteai împotrivi, nu când era în această stare. Elena avea să rămână aici. Damon avea să se ducă să facă ceea ce trebuia făcut. Iar Elena avea să rămână aici atâta timp cât considera el că era nevoie.
Elena nu ştia de fapt ale cui erau aceste ultime gânduri. Ea şi Damon tot mai încercau să-şi separe sentimentele şi emoţiile. Se hotărî să stea cu ochii pe el şi numai dacă Damon îşi pierdea cu adevărat controlul...
Nu cred că vrei să mă vezi pierzându-mi controlul
Să-l simtă cum trece dintr-odată de la instinctul pur de animal sălbatic la o dominare mentală rece ca de gheaţă era pentru Elena mai înfricoşător decât animalul în sine. Nu ştia dacă Damon era cea mai raţională persoană pe care o cunoscuse vreodată sau doar cea mai pricepută la a-şi ascunde firea sălbatică. Îşi strânse la piept bluza sfâşiată şi îl urmări cum se îndreaptă cu o graţie lipsită de efort către uşă şi apoi, brusc, violent, aproape că o smulge din ţâţâni.
Nu căzu nimeni; nimeni nu ascultase conversaţia lor personală. Dar Meredith stătea acolo, oprind-o pe Bonnie cu o mână, iar cu cealaltă, ridicată, se pregătea să ciocănească din nou.
— Da? spuse Damon cu o voce glacială. Credeam că v-am spus...
— Ai spus, şi s-a întâmplat, spuse Meredith, întrerupându-l pe acest Damon într-o încercare neobişnuită de sinucidere.
— S-a întâmplat ce? mârâi Damon.
— Afară e o mulţime care ameninţă să dea foc clădirii. Nu ştiu dacă oamenii sunt supăraţi pentru Drohzne sau pentru că am luat-o pe Ulma, dar sunt furioşi şi au torţe. N-am vrut să întrerup... tratamentul Elenei... dar doctorul Meggar spune că de el n-or să asculte. El e om.
— Pe vremuri, a fost sclav, adăugă Bonnie, smulgându-se din strânsoarea ca de menghină în care o ţinea Meredith. Ridică spre Damon ochii ei căprui plini de lacrimi şi întinse mâinile către el. Numai tu ne poţi salva, spuse, traducând cu voce tare mesajul din privirea sa — ceea ce însemna că situaţia era într-adevăr gravă.
— Bine, bine! O să mă duc să mă ocup de ei. Tu ai grijă de Elena.
— Sigur, dar...
— Nu.
Fie că sângele îl făcuse pe Damon nesăbuit — şi poate şi amintirile care încă o mai împiedicau pe Elena să formeze o propoziţie coerentă — fie că într-un fel sau altul îşi depăşise orice teamă de Meredith. Îşi puse mâinile pe umerii ei. Nu era decât cu câţiva centimetri mai înalt decât ea, aşa că nu-i era greu să o privească direct în ochi.
— Tu, personal, să ai grijă de Elena. Aici se întâmplă în fiecare minut al zilei tragedii: tragedii neprevăzute, oribile, mortale. Nu vreau să i se întâmple una şi Elenei.
Meredith îl privi lung pentru un moment, şi de data asta nu îi mai ceru părerea Elenei din priviri înainte să răspundă la o întrebare care o implica. Răspunse doar:
— O s-o apăr, cu o voce joasă care răsună însă puternic.
Din postura ei, din ton, aproape că auzeai completarea nerostită "cu viaţa mea" — şi nu păru ceva melodramatic.
Damon îşi luă mâinile de pe umerii ei, ieşi pe uşă şi, fără să arunce vreo privire în spate, dispăru din ochii Elenei. Dar vocea lui mentală răsuna limpede în mintea ei:
O să fii în siguranţă atâta vreme cât există o cale de a te salva. îţi promit.
Atâta vreme cât există o cale de a o salva. Minunat! Elena încercă să-şi pună în funcţiune creierul.
Meredith şi Bonnie se holbau la ea. Elena trase aer adânc în piept, automat îşi dori pentru o clipă să fie din nou în trecut, când o fată care tocmai avusese o întâlnire fierbinte se putea aştepta la o rundă prelungită şi serioasă de întrebări.
Dar Bonnie nu spuse decât:
— Faţa ta... arată mult mai bine acum!
— Da, spuse Elena, folosind piepţii bluzei pentru a improviza un top. Piciorul e problema. N-am... n-am terminat cu el încă.

Bonnie deschise gura, dar o închise imediat hotărât, ceea ce din partea ei era un gest eroic similar cu promisiunea pe care i-o făcuse Meredith lui Damon. Când o deschise din nou, spuse doar:

— Ia eşarfa mea şi leagă-ţi piciorul cu ea. Dacă o împăturim, putem să legăm apoi o fundă peste partea care e rănită. Asta o să menţină presiunea asupra rănii.

— Cred că doctorul Meggar a terminat cu Ulma, spuse Meredith. Poate că acum o să se ocupe de tine.

În cealaltă încăpere, doctorul se spăla din nou pe mâini, folosind o pompă pentru a turna mai multă apă în lighean. Se vedeau cârpe pătate de sânge adunate grămadă, iar în cameră plutea un miros pe care doctorul încercase să-l mascheze cu ierburi — lucru pentru care Elena fu recunoscătoare. Într-un fotoliu mare, ce părea foarte confortabil, stătea o femeie pe care Elena nu o recunoscu.

Suferinţa şi teroarea pot schimba o persoană, Elena ştia bine, dar nu realizase niciodată în ce măsură — şi nici cât pot schimba un chip uşurarea sufletească şi eliberarea de suferinţă. Adusese cu ea o femeie ghemuită de spaimă, atât de ghemuită, încât în mintea Elenei ajunsese cât un copil, şi a cărei faţă suptă, pustiită, crispată de agonie şi teroare permanentă părea să semene cu un desen abstract înfăţişând o vrăjitoare. Pielea ei avusese o culoare cenuşie, bolnăvicioasă, părul ei păruse atât de rar, încât abia îi acoperea capul, şi totuşi atârna în şuviţe ca nişte alge marine. Totul la ea părea să strige că e sclavă, de la cercurile de fier prinse la încheieturile mâinilor, până la trupul ei gol, purtând nenumărate cicatrice şi însângerat, şi la picioarele ei goale şi chinuite. Elena nici măcar nu-şi dăduse seama ce culoare aveau ochii femeii, căci păreau la fel de cenuşii ca şi restul trupului ei.

Acum, Elena avea în faţa ei o femeie care probabil abia trecuse de treizeci de ani. Avea o faţă îngustă, plăcută, într-un fel aristocratică, cu un nas puternic, patrician, ochi pătrunzători, întunecaţi, şi sprâncene frumoase care semănau cu aripile unei păsări în zbor. Se relaxa în fotoliu, cu picioarele ridicate pe un otoman, pieptănându-şi încet părul, care era negru, presărat ici şi acolo cu câte un fir alb ce îi dădea un aer de demnitate capotului simplu albastru pe care îl purta. Pe chipul ei se vedeau riduri, care-i dădeau personalitate, dar în general se simţea o tandreţe tânjitoare la ea, poate datorită uşoarei bombări a abdomenului, pe care acum aşeză cu blândeţe o mână. Când făcu acest gest, chipul îi înflori şi deveni strălucitor.

Pentru o clipă, Elena se gândi că femeia aceasta era probabil soţia doctorului sau menajera lui, şi vru să întrebe dacă Ulma, acea biată epavă de sclavă, murise.

Apoi văzu ceea ce manşeta capotului albastru nu putea ascunde prea bine: o brăţară de fier.

Această femeie cu păr negru şi trăsături aristocratice era Ulma. Doctorul realizase un miracol.

Un vindecător, aşa îşi spusese. Era limpede ca, asemenea lui Damon, putea vindeca rănile. Nici o fiinţă biciuită atât de rău ca Ulma n-ar fi putut să revină în această stare fără o magie puternică. Fusese probabil imposibil să-i coasă acele cumplite răni însângerate, aşa că doctorul Meggar o vindecase.

Elena nu mai fusese niciodată într-o asemenea situaţie, aşa că recurse la bunele maniere din Virginia, care îi fuseseră inculcate de mică.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Eu sunt Elena, spuse ea şi întinse mâna.

Peria căzu pe fotoliu. Femeie întinse ambele mâini pentru a prinde mâna Elenei între ele. Ochii aceia întunecaţi şi pătrunzători păreau să devoreze chipul Elenei.

— Tu eşti aceea, spuse ea, apoi, ridicându-şi de pe otoman picioarele încălţate în papuci, se lăsă în genunchi.

— Oh, nu, doamnă! Vă rog! Sunt convinsă că doctorul v-a spus să vă odihniţi. Acum trebuie să staţi liniştită.

— Dar tu eşti aceea.

Dintr-un motiv oarecare, femeia părea să aibă nevoie de o confirmare. Şi Elena era dispusă să facă orice, numai să o ştie liniştită.

— Eu sunt aceea, spuse ea. Şi cred că acum ar trebui să vă aşezaţi la loc.

Femeia se supuse imediat, şi totuşi în tot ceea ce făcea Ulma era o uşurinţă veselă. Elena înţelegea asta după doar câteva ore de sclavie. Să te supui atunci când aveai de ales era cu totul

diferit de a te supune pentru că nesupunerea putea să însemne moartea.

Dar pe când se aşeza, Ulma îşi întinse braţele în faţă.

— Priveşte-mă! înger drag, zeiţă, Gardian — orice ai fi: priveşte-mă! După trei ani în care am trăit ca un animal, am redevenit om — datorită ţie! Ai apărut ca un înger de lumină şi te-ai înălţat între mine şi bici.

Ulma începu să plângă, dar lacrimile păreau să fie de bucurie. Ochii ei cercetară chipul Elenei, întârziind pe obrazul însemnat cu cicatrice.

— Dar nu eşti Gardian — ei au vrăj i care îi apără, şi nu se amestecă niciodată. De trei ani, nu s-au amestecat nici măcar o dată. Mi-am văzut toţi prietenii, tovarăşii mei de sclavie, prăbuşindu-se sub biciul lui şi sub furia lui.

Clătină din cap, ca şi cum nu putea rosti numele lui Drohzne.

— Îmi pare atât de rău... atât de rău.

Elena se bâlbâia, tulburată. Se uită peste umăr şi văzu că Bonnie şi Meredith erau la fel de şocate.

— Nu contează. Am auzit că perechea ta l -a omorât în stradă.

— Eu i-am spus, zise Lakshmi cu mândrie. Intrase în încăpere fără să o observe nimeni.

— Perechea mea? se bâlbâi Elena. Păi, el nu e... adică, el şi cu mine... suntem...

— E stăpânul nostru, spuse Meredith scurt, din spatele Elenei.

Ulma continua să o privească pe Elena, cu preaplinul inimii în ochi.

— O să mă rog în fiecare zi pentru ca sufletul tău să urce din acest loc.

Elena fu surprinsă.

— Sufletele pot urca de-aici? întrebă.

— Sigur că da. Căinţa şi faptele bune pot duce la asta, şi cred că rugăciunile celorlalţi sunt întotdeauna luate în considerare.

Tu nu vorbeşti ca o sclavă, se gândi Elena, încercă să găsească o formulă prin care să o spună într-un mod delicat, dar era confuză şi o durea piciorul, şi simţea un tumult de emoţii.

— Nu vorbeşti ca... ei, aşa cum m-aş fi aşteptat de la o sclavă, spuse ea în cele din urmă. Sau doar vorbesc prostii?

Văzu lacrimile apărând în ochii Uimei.

— Oh, Doamne! Te rog, uită că am întrebat. Te rog...

— Nu! Eşti singura căreia aş vrea să-i spun. Dacă doreşti să auzi cum am ajuns în această stare înjositoare.

Ulma aşteptă, privind-o pe Elena — era limpede că cea mai mică dorinţă a Elenei era pentru Ulma un ordin.

Elena se uită la Meredith şi Bonnie. Nu se mai auzeau ţipete şi zarvă de afară din stradă, iar clădirea cu siguranţă nu părea să fi luat foc.

Din fericire, în acel moment, doctorul Meggar intră în cameră.

— Aţi făcut cu toţii cunoştinţă? întrebă el, iar sprâncenele i se mişcară în sens invers — una în sus, cealaltă în jos.

Ţinea în mână o sticlă de Black Magic cu ceva lichid rămas.

— Da, răspunse Elena, dar chiar mă întrebam dacă ar trebui să plecăm de-aici. Se pare că afară era o mulţime...

— Perechea Elenei le-a dat un subiect de gândire, spuse Lakshmi încântată. S-au dus cu toţii la Locul de întrunire să rezolve problema proprietăţii lui Drohzne. Pun pariu că el o să spargă câteva capete şi o să se întoarcă repede, adăugă ea veselă, nelăsând nici o urmă de îndoială în privinţa identităţii acelui el Mi-ar fi plăcut să fiu băiat, ca să văd totul.

— Ai fost mai curajoasă decât un băiat; tu ai fost cea care ne-a adus aici, îi spuse Elena.

Apoi se sfătui cu Meredith şi Bonnie din priviri. Se părea că tevatura se mutase în altă parte, iar Damon era un adevărat maestru în a scăpa de o tevatură. Poate că... ar mai avea nevoie şi să lupte puţin, să scape de acea energie în exces căpătată din sângele Elenei. O tevatură ar putea de fapt să fie tocmai bună pentru el, îşi spuse Elena.

Se întoarse către doctorul Meggar.

— Ce crezi, stăpânul meu... stăpânul nostru o să fie bine?

Sprâncenele doctorului Meggar dansară în sus şi în jos.
— Va trebui probabil să plătească rudelor bătrânului Drohzne un preţ de sânge, dar n-ar trebui să fie prea mare. Pe urmă, poate să facă ce vrea cu proprietatea bătrânului ticălos, spuse doctorul. Aş zice că, în momentul ăsta, cel mai sigur loc pentru voi e aici, departe de Locul de întrunire.
Îşi întări această părere turnându-le tuturor vin Black Magic — în păhărele de lichior, remarcă Elena.
— Face bine la nervi, spuse el şi luă o înghiţitură, apoi le întinse tava şi celorlalţi.
Ulma îi zâmbi cu zâmbetul ei frumos şi cald.
— Mulţumesc... şi mulţumesc... şi mulţumesc! spuse ea. N-o să vă plictisesc cu povestea mea...
— Nu, spune-ne, spune-ne, te rugăm!
Acum, că nu mai exista un pericol imediat pentru prietenele ei sau pentru Damon, Elena era nerăbdătoare să audă povestea.
Toată lumea din încăpere încuviinţă din cap.
Ulma se înroşi puţin, dar începu pe un ton liniştit.
— M-am născut în timpul domniei lui Kelemen al II-lea, spuse ea. Sunt sigură că pentru vizitatorii noştri asta nu înseamnă nimic, dar înseamnă foarte mult pentru cei care l-au cunoscut pe el şi... toleranţa lui. Am învăţat cu mama, care a devenit designer de textile. Tata era designer de bijuterii şi aproape la fel de faimos ca şi mama. Aveau o proprietate la periferia oraşului şi îşi puteau permite
O casă la fel de frumoasă ca mulţi dintre clienţii lor cei mai bogaţi — deşi aveau grijă să nu-şi arate adevărata mărime a averii lor. Pe atunci, eu eram Lady Ulma, nu vrăjitoarea Ulma. Părinţii mei se străduiau să mă ţină departe de ochii lumii, pentru propria mea siguranţă. Dar...
Ulma — Lady Ulma, îşi spuse Elena — se opri şi luă o înghiţitură mare din paharul ei cu vin. Privirea i se schimbase; îşi revedea trecutul şi încerca să nu-i tulbure pe ascultătorii ei. Dar chiar în clipa în care Elena vru să-i spună să se oprească din povestit, cel puţin până când se mai liniştea, ea continuă.
— Dar în ciuda grijii lor... cineva... m-a văzut şi mi-a cerut mâna pentru a-i fi soţie. Nu Drohzne — el era doar un negustor de blănuri de pe alte meleaguri, şi abia acum trei ani l-am văzut pentru prima oară. Era un lord, un General, un demon cu o reputaţie cumplită — iar tatăl meu i-a refuzat cererea. Ne-au atacat într-o noapte. Aveam paisprezece ani când s-a întâmplat. Şi aşa am devenit sclavă.
Elena îşi dădu seama că simte suferinţa direct din mintea Uimei. Oh, Doamne, iar am făcut-o, îşi spuse, grăbindu-se să-şi micşoreze intensitatea percepţiilor psihice.
— Te rog, nu trebuie să ne spui toate lucrurile astea. Poate altă dată...
— Aş vrea să le spun... să le spun. . . c a s ă ştii ce ai făcut. Şi prefer să o spun doar o singură dată. Dar dacă nu doreşti să auzi...
Politeţea se confrunta cu politeţea aici.
— Nu, nu... dacă vrei, continuă. Eu doar... doar vreau să ştii cât de rău îmi pare. Elena se uită la doctor, care aştepta răbdător lângă masă, cu sticla maronie în mână. Şi dacă nu te superi, aş vrea să... mi se vindece piciorul?
Îşi dădea seama că rostise aceste cuvinte pe un ton nesigur, întrebându-se cum putea o fiinţă să aibă puterea de a o vindeca astfel pe Ulma. Nu se miră când doctorul clătină din cap.
— Sau mai degrabă să mi se coasă rana în timp ce tu povesteşti, dacă nu te deranjează, adăugă ea.
Trecură câteva minute până când Ulma îşi reveni din şocul şi consternarea că o lăsase pe salvatoarea ei să aştepte, dar în cele din urmă Elena era pe masa de consultaţie şi doctorul o îndemna să bea din sticlă, care mirosea ca un sirop de tuse cu gust de cireşe.
Ei, asta e, ar putea foarte bine să încerce şi versiunea Dimensiunii întunecate a anestezicului — cu atât mai mult cu cât cusutul rănii avea să doară, îşi spuse Elena. Luă o înghiţitură din sticlă şi simţi că încăperea începe să se învârtească în jurul ei. Refuză cu o fluturare de mână îndemnul de a lua şi o a doua înghiţitură.
Doctorul Meggar desfăcu eşarfa lui Bonnie, acum distrusă, şi apoi începu să taie cracul îmbibat

de sânge al jeanşilor, chiar deasupra genunchiului.

— Eşti atât de bună că vrei să asculţi, spuse Lady Ulma. Dar deja ştiam că eşti bună. O să sar peste detaliile dureroase ale sclaviei mele. Poate că e suficient să spun că, de-a lungul anilor, am trecut de la un stăpân la altul, întotdeauna sclavă, întotdeauna decăzând şi mai mult. În cele din urmă, ca o glumă, cineva a spus: "Dă-i-o Bătrânului Drohzne. El o să stoarcă şi ultima fărâmă de viaţă din ea."

— Oh! exclamă Elena, şi speră că toată lumea o să atribuie exclamaţia ei poveştii şi nu durerii provocate de soluţia cu care doctorul îi curăţa carnea umflată.

Damon se pricepe mult mai bine la asta, îşi spuse ea. Nici măcar nu mi-am dat seama până acum ce norocoasă sunt. Elena încercă să nu tresară atunci când doctorul începu să folosească acul, dar strânse mai tare mâna lui Meredith până când Elena se temu să nu-i frângă oasele, încercă să-i dea drumul la mână, dar Meredith o strânse ea tare. Mâna ei prelungă, netedă, era aproape ca mâna unui băiat, dar mai moale. Elena se bucură că poate să o strângă cât de tare vrea.

— În ultima vreme, începusem să mă simt lipsită de putere, spuse încet Lady Ulma. M-am gândit că — aici folosi o expresie foarte brutală pentru stăpânul ei — mă împingea în pragul morţii. Apoi am înţeles adevărul.

Imediat, pe chip i se aşternu o lumină care o schimbă cu totul, şi Elena îşi dădu seama cum trebuie să fi arătat în adolescenţă, şi atât de frumoasă că un demon ar fi vrut să îi fie soţie.

— Am ştiut că o viaţă nouă creştea în mine... şi ştiam că Drohzne ar fi omorât-o dacă putea...

Nu păru să vadă expresiile de uimire şi groază de pe chipurile celor trei fete. Elena însă avea senzaţia că orbecăieşte printr-un coşmar, pe marginea unei crevase întunecate, şi că va trebui să continue să bâjbâie prin beznă, printre fisuri nevăzute, perfide, în gheaţa din Dimensiunea întunecată, până când ajungea la Stefan şi îl elibera din acest loc. Această referire detaşată la o oroare nu era primul dintre paşii ei în jurul unei crevase, dar era primul pe care îl recunoscuse şi îl marcase ca atare.

— Voi, fetelor, sunteţi foarte de curând aici, spuse Ulma, pe când tăcerea se prelungea. N-am avut intenţia să spun nimic nelalocul lui...

— Suntem sclave aici, replică Meredith, ridicând o bucată de frânghie. Cu cât aflăm mai multe, cred eu, cu atât e mai bine.

— Stăpânul vostru... n-am mai văzut pe nimeni până acum care să vrea să se lupte atât de repede cu Bătrânul

Drohzne. Multă lume ţâţâia dezaprobator, dar asta era tot ce îndrăzneau cei mai mulţi. Dar stăpânul vostru...

— Noi îi spunem Damon, sublinie Bonnie. Asta rămase de neînţeles pentru Lady Ulma.

— Stăpânul Damon... credeţi că ar putea să mă păstreze? După ce plăteşte preţul de sânge... rudelor lui Drohzne, o să fie primul care alege ce vrea din toate bunurile lui Drohzne. Eu sunt una dintre puţinii sclavi pe care nu i-a omorât.

Pe Elena aproape că o durea sufletul să vadă speranţa de pe chipul femeii.

Dar în aceeaşi clipă, îşi dădu seama cât de mult timp trecuse de când nu-l mai văzuse pe Damon. Oare cât putea dura ce avea Damon de făcut? Se uită îngrijorată la Meredith.

Meredith înţelese exact ce era în mintea Elenei. Clătină din cap, neajutorată. Chiar dacă Lakshmi le ducea la Locul de întrunire, ce puteau ele să facă?

Elena îşi reprimă o tresărire de durere şi îi zâmbi Uimei.

— Povesteşte-ne despre copilăria ta, spuse ea.

19

Damon n-ar fi crezut că un bătrân nebun şi sadic care biciuia o femeie până la sânge pentru că nu fusese în stare să tragă o cotigă făcută a fi trasă de un cal putea avea prieteni. Iar Bătrânul Drohzne, într-adevăr, probabil că nu avea nici unul. Dar nu asta era problema.

Şi nici omorul, în mod ciudat, nu era problema. Uciderea era o chestiune zilnică în mahalale, iar faptul că Damon începuse şi câştigase o luptă nu constituia o surpriză pentru locuitorii acestor

ulicioare periculoase.
Problema era că plecase cu o sclavă. Sau poate că era ceva mai mult de-atât. Problema era felul în care Damon îşi trata propriile sclave.
O mulţime de oameni — bărbaţi doar, şi nici o femeie, remarcă Damon — se adunaseră într-adevăr în faţa casei unde locuia doctorul, şi toţi aveau torţe în mâini.
— Vampir nebun! Vampir nebun, liber şi periculos!
— Alungaţi-l de-aici, să se facă dreptate!
— Daţi foc la casă dacă nu ni-l dau!
— Conducătorii zic să-l aducem în faţa lor!
Asta păru să aibă efectul pe care îl dorea mulţimea, îndepărtând de pe străzi oamenii de treabă şi lăsându-i acolo doar pe cei neliniştiţi şi înclinaţi spre violenţă, care nu aveau nici o treabă şi de-abia aşteptau să se bată. Cei mai mulţi dintre ei, evident, erau vampiri. Cei mai mulţi erau vampiri zdraveni Dar nici unul dintre ei, îşi spuse Damon, aruncând un zâmbet strălucitor către cercul care se strângea în jurul lui, nu făcea asta ştiind că vieţile a trei fete umane depindeau de el — şi că una dintre ele era cea mai de preţ gemă din coroana omenirii, Elena Gilbert.
Dacă el, Damon, era sfâşiat în bucăţi în această luptă, cele trei fete aveau să ducă o viaţă de iad, de degradare.
Dar această logică nu părea să-l ajute să îi înfrângă pe cei care-l loveau cu picioarele, îl muşcau, îl loveau cu capul sau îi cărau pumni peste tot şi îl împungeau cu pumnale de lemn — de soiul celor care sfâşiau carnea de vampir. La început se gândi că avea o şansă. Mai mulţi dintre vampirii cei tineri şi în putere căzură pradă loviturilor lui ca de cobră şi rafalelor sale de Putere. Dar adevărul era că pur şi simplu ei erau prea mulţi, îşi spuse Damon în vreme ce frângea gâtul unui demon ai cărui colţi lungi ca de elefant îi pătrunseseră deja în braţ, aproape sfâşiindu-i muşchii. Şi apoi apăru un vampir uriaş, în mod clar într-o condiţie excelentă, cu o aură care îi umplu lui Damon gura de amăreală. Reuşi să-l pună la pământ cu un picior în faţă, dar demonul nu rămase prea mult timp pe jos. Se ridică, agăţat de piciorul lui Damon, ceea ce îngădui câtorva vampiri mai mici, cu pumnale de lemn, să se năpustească asupra lui pentru a-i tăia tendoanele de la genunchi. Damon simţi o groază întunecată când picioarele îi cedară.
— Lumina soarelui să te osândească, mârâi el cu gura plină de sânge, când un alt demon cu colţi prelungi şi piele roşie îl lovi cu pumnul în gură. Osândiţi să fiţi cu toţii în cele mai de jos infernuri...
Era inutil. Deşi continuă să lupte, deşi continuă să folosească mari rafale de Putere pentru a schilodi şi a omorî cât de mulţi putea, Damon înţelese asta, descurajat. Şi apoi, totul deveni ca un vis, confuz — nu ca visul lui despre Elena, pe care părea să o vadă mereu în colţul ochiului, plângând. Ci un vis tulburător, coşmaresc. Nu-şi mai putea folosi eficient muşchii. Trupul lui era strivit în bătaie şi chiar în clipa în care încerca să-şi vindece picioarele, un alt vampir îi făcu o crestătură mare de-a curmezişul spatelui. Se simţea din ce în ce mai mult într-un coşmar în care nu se putea mişca decât cu încetinitorul. În acelaşi timp, auzea în creier o voce care-i spunea să se oprească. Să se odihnească... şi totul se va termina.
Până la urmă, atacatorii, în număr mare, îl trântiră la pământ şi cineva apăru cu un ţăruş.
— Călătorie sprâncenată pentru un nou gunoi! spuse cel care adusese ţăruşul, şi răsuflarea îi duhnea a sânge stricat, iar faţa i se contorsiona într-un rânjet grotesc pe când îi deschidea cu degete leproase cămaşa lui Damon, ca să nu găurească mătasea fină.
Damon îl scuipă şi, drept răspuns, primi o talpă apăsată puternic peste faţă.
Îşi pierdu pentru o clipă cunoştinţa, iar apoi, încet, îşi reveni — simţind din nou durerea.
Şi auzind zgomotul. Mulţimea veselă de vampiri şi demoni, îmbătaţi de cruzime, improvizaseră în jurul lui Damon un dans ritmic, cu bătăi din picior, urlând şi râzând, înfigând în el ţăruşi imaginari, ambalându-se, înnebuniţi de furie.
În acel moment, Damon înţelese că avea să moară.
Era un gând şocant, deşi ştiuse că această lume era mult mai periculoasă decât cea pe care o părăsise de curând, şi chiar şi în lumea oamenilor scăpase de mai multe ori ca prin urechile acului. Dar acum nu avea nici un prieten puternic, nu exista nici o slăbiciune în această mulţime de care să se poată folosi. Simţi cum secundele se prelungeau pe neaşteptate în minute, fiecare de o valoare

incalculabilă. Ce era important acum? Să-i spună Elenei...

— Scoateţi-i ochii mai întâi! Aduceţi un fier înroşit!

— Îi tai eu urechile! Cineva să-i ţină capul! Să-i spună Elenei... ceva. Ceva... îmi pare rău...

Renunţă. Un alt gând încerca să-i pătrundă în conştiinţă.

— Nu uitaţi să-i scoateţi dinţii! I-am promis iubitei mele un colier nou!

Credeam să sunt pregătit pentru asta, îşi spuse Damon încet, fiecare cuvânt ivindu-se separat în mintea lui. Dar... nu atât de curând.

Credeam că ajunsesem să mă împac cu toate... dar nu cu singura persoană care conta... da, care conta cel mai mult.

Nu-şi mai lăsă timp să se gândească mai mult la acest subiect.

Stefan, trimise el cea mai puternică dar ascunsă izbucnire de Putere pe care o reuşi în starea de ameţeală în care se afla. Stefan, mă auzi? Elena a venit după tine... o să te salveze! Ea are Puteri pe care moartea mea le va dezlănţui Iar eu... eu...

În acel moment, paşii dansatorilor se poticniră. Asupra celor ce se veseleau în jurul lui se lăsă tăcerea. Câţiva dintre ei se înclinară repede sau îşi întoarseră privirea.

Damon încremeni, întreb ându-se ce ar fi putut opri mulţimea înnebunită din veselia ei.

Cineva se îndrepta către el. Nou-venitul avea păr lung de culoarea bronzului care îi atârna în şuviţe încâlcite până la mijloc. Era şi gol până la mijloc, dând la iveală un trup pe care şi cel mai puternic demon i l-ar fi invidiat. Un piept care arăta ca şi cum ar fi fost cioplit într-o stâncă dură de culoarea bronzului. Bicepşi minunat sculptaţi. Muşchii abdominali — perfecţi. Nu exista nici un gram de grăsime pe trupul lui înalt, leonin. Purta nişte pantaloni negri simpli, iar muşchii îi jucau sub ţesătură la fiecare pas.

De-a lungul unui braţ gol avea un tatuaj intens, cu un dragon negru care muşca dintr-o inimă.

Şi nu era singur. Nu ţinea în mână o lesă, dar alături de el păşea un câine negru, frumos şi cu o privire inteligentă, care încremenea într-o poziţie de alertă la fiecare oprire a stăpânului său. Trebuie să fi avut aproape o sută de kilograme, dar şi el era doar fibră şi muşchi.

Iar pe un umăr bărbatul ducea un şoim mare.

Nu avea glugă, aşa cum erau ţinute cele mai multe păsări de pradă atunci când erau scoase din colivia lor. Şi nu stătea pe nimic, ci strângea umărul gol al tânărului de bronz, înfigându-şi cele trei gheare din faţă în carnea lui şi făcând să i se scurgă firişoare de sânge pe piept. Tânărul nu părea să observe. Mai existau acolo dâre de sânge uscate lângă cele proaspete, fără îndoială din plimbări anterioare. În partea din spate a umărului, singura gheară lăsase o singură dâră.

O tăcere mormântală se lăsase asupra mulţimii şi ultimii câţiva demoni aflaţi între bărbatul cel înalt şi silueta plină de sânge, întinsă pe pământ, fugiră repede dinaintea lui.

Pentru o clipă, bărbatul rămase nemişcat. Nu spuse nimic, nu făcu nimic, nu emise nici o urmă de Putere. Apoi dădu din cap către câine, care se apropie cu paşi greoi şi adulmecă faţa şi braţele însângerate ale lui Damon. Apoi îi adulmecă gura şi Damon văzu cum i se zbârleşte părul pe spate.

— Câine cuminte, spuse Damon ca prin vis când trufa umedă şi rece îi gâdilă obrazul.

Damon cunoştea acest animal şi mai ştia că nu se potrivea cu stereotipul obişnuit de "câine cuminte". Mai degrabă era un diavol care era dresat să apuce vampirii de gât şi să-i scuture până când din arterele lor ţâşnea sângele la doi metri în sus.

Chestia asta te putea ţine atât de ocupat, încât un ţăruş înfipt în inimă putea să-ţi pară o chestie ulterioară total inutilă, îşi spuse Damon, rămânând perfect nemişcat.

— Arretez-le! spuse tânărul cu păr de bronz. Câinele se dădu supus înapoi, continuând să-şi aţintească ochii strălucitori asupra lui Damon, care nu-şi luă privirea de la el până când nu se depărta la câţiva metri.

Tânărul cu păr de bronz se uită scurt către mulţime. Apoi spuse pe un ton neutru:

— Laissez le seul.

În mod clar, vampirii nu avură nevoie de traducere, şi imediat începură să se îndepărteze. Cei ghinionişti fură cei care nu plecară suficient de repede şi se mai aflau încă acolo când tânărul îşi mai roti o dată alene privirea în jurul lui. Oriunde se uita, întâlnea ochi coborâţi în pământ şi trupuri care se dădeau înapoi, încremenite în mişcare şi părând să se fi transformat în stane de piatră, încercând

să nu atragă atenţia.
Damon simţi că începe să se relaxeze. Puterea îi revenea, îngăduindu-i să încerce vindecarea. Îşi dădu seama că uriaşul câine mergea pe la fiecare dintre cei de acolo, adulmecându-l interesat.
Când Damon fu în stare să ridice din nou capul, zâmbi uşor către nou-venit.
— Sage. Chiar mă gândeam la tine. Zâmbetul scurt al bărbatului de bronz fu de-a
dreptul posac.
— Mă măguleşti, mon cher. Vezi? M-am înroşit.
— Trebuia să ştiu că e posibil să fii aici.
— Există un spaţiu infinit în care pot rătăci, mon petit tyran. Chiar dacă trebuie s-o fac singur.
— Ah, compasiunea. Aud cântând viorile... Brusc, Damon nu mai putu continua aşa. Pur şi
simplu nu mai putu. Poate asta se întâmpla pentru că fusese cu Elena înainte. Poate era pentru că această lume hidoasă îl deprima îngrozitor. Dar când vorbi din nou, vocea lui era cu totul diferită.
— N-am ştiut niciodată că mă pot simţi atât de recunoscător. Ai salvat cinci vieţi, chiar dacă n-o ştii. Deşi cum ai dat de noi...
Sage se lăsă în jos lângă el şi îl privi cu îngrijorare.
— Ce s-a întâmplat? întrebă cu o voce serioasă. Te-ai lovit la cap? Ştii bine, veştile circulă rapid aici. Am auzit că ai sosit cu un harem...
— E-adevărat! Chiar aşa a făcut.!
Urechile lui Damon prinseră o şoaptă uşoară în capătul străzii unde fusese prins în ambuscadă.
— Dacă luăm fetele ostatice... le torturăm... Sage privi scurt în ochii lui Damon. Era limpede că auzise şi el şoapta.
— Saber, îi spuse câinelui. Doar cel care a vorbit.
Şi făcu un semn cu capul în direcţia şoaptei.
În clipa următoare, câinele ţâşni înainte şi, mai repede decât ar fi avut Damon timp să descrie mişcarea în minte, îşi înfipse dinţii în gâtlejul celui ce vorbise, îl smuci o dată, făcând să se audă un pocnet surd de oase frânte, apoi se întoarse, târând leşul între picioare.
Cuvintele Je vous ai informe au sujet de ceci! izbucniră cu atâta Putere, încât Damon tresări. Şi îşi zise: da, le-a spus — dar nu şi care aveau să fie consecinţele.
Laissez lui et ses amis dans la paix!
Între timp, Damon se ridica încet, bucuros să accepte protecţia lui Sage pentru el însuşi şi prietenii săi.
— Ei, asta cu siguranţă ar trebui să fi rezolvat problema, spuse el. Ce-ar fi să vii cu mine să bem un păhărel ca-ntre prieteni?
Sage îl privi lung, ca şi cum Damon şi-ar fi pierdut minţile.
— Ştii că răspunsul la asta e nu.
— De ce nu?
— Ţi-am spus: nu.
— Ăsta nu e un motiv.
— Motivul pentru care n-o să merg cu tine să bem un păhărel ca-ntre prieteni... mon ange... e că noi nu suntem prieteni.
— Am făcut ceva escrocherii împreună.
— Hy a longtemps.
Brusc, Sage îi luă o mână. Era acolo o zgârietură adâncă şi însângerată, pe care Damon nu reuşise încă să o vindece. Sub privirea lui Sage, tăietura se închise, carnea deveni roz şi rana se vindecă.
Damon îl mai lăsă pe Sage să-i ţină mâna o clipă, apoi şi-o trase, dar încet.
— N-a trecut chiar atât de mult timp, spuse el.
— Departe de tine?
Un zâmbet sarcastic apăru pe buzele lui Sage.
— Noi doi, tu şi cu mine, calculăm timpul în moduri foarte diferite, mon petit tyran.
Damon era plin de o veselie confuză.
— Ce înseamnă un pahar?

— Împreună cu haremul tău?
Damon încercă să şi-o închipuie pe Meredith alături de Sage. Mintea lui se împotrivi.
— Dar, oricum, ai devenit responsabil pentru ele, spuse el hotărât. Şi adevărul e că nici una dintre fete nu e a mea. Pe cuvântul meu.
Simţi o strângere de inimă când se gândi la Elena, dar spunea adevărul.
— Responsabil pentru ele? Sage părea să mediteze cu voce tare. Ai jurat să le salvezi, deci.
Dar eu pot să-ţi moştenesc jurământul doar dacă mori. Dar dacă mori...
Bărbatul cel înalt făcu un gest de neajutorare.
— Trebuie să trăieşti, ca să-i salvezi pe Stefan, Elena şi pe ceilalţi.
— Aş spune nu, dar asta te-ar face nefericit. Aşa că o să spun da...
— Şi dacă nu te achiţi de sarcină, îţi jur că o să mă întorc să te bântui.
Sage îl privi o clipă.
— Nu cred că am fost vreodată până acum acuzat că nu sunt în stare să mă achit de sarcinile mele, spuse el. Dar, evident, asta s-a întâmplat înainte să devin un vampire.
Da, se gândi Damon, întâlnirea dintre Sage şi "harem" avea să fie interesantă. Sau cel puţin va fi dacă fetele descopereau cine era de fapt Sage.
Dar poate că n-o să le spună nimeni.

20

Elena nu mai simţise de mult o asemenea uşurare ca atunci când îl auzi pe Damon ciocănind la uşa doctorului Meggar.
— Ce s-a întâmplat la Locul de întrunire? întrebă ea.
— N-am mai ajuns acolo.
Damon le spuse despre ambuscadă, în vreme ce ceilalţi îl studiau făţiş pe Sage, cu un grad mai mare sau mai mic de aprobare, gratitudine sau dorinţă pură. Elena îşi dădu seama că băuse prea mult Black Magic când fu cât pe ce să leşine în anumite momente ale poveştii — deşi era sigură că vinul îl ajutase pe Damon să supravieţuiască unui atac al gloatei care altfel l-ar fi omorât probabil.
Apoi îi spuseră şi ei pe scurt povestea Uimei. Când încheiară, femeia era albă la faţă şi tulburată.
— Sper totuşi, îi spuse ea timidă lui Damon, că atunci când vei moşteni bunurile lui Drohzne — se opri şi înghiţi cu greu nodul din gât — vei hotărî să mă păstrezi. Ştiu că sclavele pe care le-ai adus cu tine sunt tinere şi frumoase... dar pot să fiu de folos ca o cusătoreasă, sau orice altceva. Doar că nu mai am atâta putere în spate, iar mintea mea...
O clipă, Damon rămase perfect nemişcat. Apoi se duse la Elena, care întâmplător era cel mai aproape de el. Ridică mâna, desfăcu ultima bucată de frânghie care mai atârna de încheietura ei şi o azvârli cu putere în celălalt capăt al încăperii. Frânghia şfichiui aerul şi se răsuci asemenea unui şarpe.
— Dinspre partea mea, oricine mai poartă aşa ceva poate să facă acelaşi lucru, spuse el.
— Dar fără să le aruncaţi, spuse repede Meredith, văzând cum sprâncenele doctorului se unesc la rădăcina nasului, iar ochii lui se îndreaptă către nenumăratele recipiente de sticlă înşirate de-a lungul peretelui.
Dar ea şi Bonnie nu pierdură timpul şi scăpară de ultimele rămăşiţe de frânghie pe care le mai aveau prinse de încheieturi.
— Mă tem că ale mele sunt... permanente, spuse Lady Ulma, trăgându-şi mâneca în sus pentru a-şi expune brăţările de fier sudate.
Părea să-i fie ruşine că nu putea să îndeplinească prima poruncă a noului său stăpân.
— Te supără puţină răceală? Am destulă Putere să le îngheţ ca să se poată desface, spuse Damon.
Se auzi un geamăt uşor din partea Uimei, şi Elena îşi spuse că nu mai auzise niciodată o asemenea disperare într-un sunet omenesc.
— Aş putea să stau un an în zăpadă până la gât, doar să scap de cătuşele astea îngrozitoare, spuse Ulma.
Damon prinse între palme o cătuşă şi Elena simţi cum Puterea ţâşneşte din el. Se auzi o pocnitură

puternică. Damon îşi luă mâinile de pe încheietura Uimei, şi în fiecare ţinea o bucată de metal.
Apoi făcu acelaşi lucru şi cu cealaltă cătuşă.
Privirea Uimei o făcu pe Elena să se simtă mai degrabă umilă decât mândră. Salvase o femeie de la o degradare cumplită. Dar câte altele mai rămăseseră? N-o să ştie niciodată, şi chiar dacă află, n-o să poată să le salveze pe toate. Nu cu starea în care era acum Puterea ei.
— Cred că Lady Ulma chiar ar trebui să se odihnească puţin, spuse Bonnie, frecându-şi fruntea sub masa de bucle roşcate. Şi Elena. Ar fi trebuit să vezi câte copci are în picior, Damon. Dar ce facem, căutăm un hotel?
— Rămâneţi în casa mea, spuse doctorul Meggar, cu o sprânceană ridicată şi una coborâtă.
Era limpede că fusese prins de această poveste, cucerit de forţa şi frumuseţea — şi violenţa — ei.
— Tot ce vă rog e să nu distrugeţi nimic, adăugă el, şi dacă vedeţi o broască, să n-o sărutaţi şi să n-o omorâţi. Există aici o mulţime de pături şi scaune şi canapele.
Nu vru să ia nici măcar o za din lanţul gros de aur pe care Damon îl adusese pentru a-l folosi drept monedă de schimb.
— Eu... de drept ar trebui să vă ajut pe toţi să vă pregătiţi de culcare, murmură stins Lady Ulma către Meredith.
— Dintre noi toţi, tu eşti în starea cea mai proastă; ar trebui să primeşti cel mai bun pat, răspunse calmă Meredith. Iar noi te vom ajuta să te culci.
— Cel mai confortabil pat... Asta cred că e cel din fosta cameră a fiicei mele. Doctorul Meggar scoase un inel cu chei. S-a măritat cu un portar — am suferit mult că a plecat de Iar domnişoara asta, Elena, poate dormi în vechea cameră nupţială.
Pentru o clipă, Elena îşi simţi inima sfâşiată de emoţii contradictorii. Se temea... da, era foarte sigură că ceea ce simţea era teamă — că Damon ar putea să o ridice în braţe şi să se îndrepte cu ea către camera nupţială. Iar pe de altă parte...
În acea clipă, Lakshmi ridică spre ea o privire nesigură.
— Vrei să plec? întrebă ea.
— Ai unde să te duci? răspunse Elena cu o întrebare.
— Păi, pe stradă. De obicei, dorm într-un butoi.
— Rămâi aici. Vino cu mine; un pat nupţial pare suficient de mare pentru două persoane. Acum eşti una dintre noi.
Privirea pe care Lakshmi o îndreptă către ea era una de recunoştinţă uluită. Nu pentru că i se oferise un loc în care să stea, îşi dădu seama Elena, ci pentru cuvintele "acum eşti una dintre noi! Căci Elena înţelegea că Lakshmi nu aparţinuse niciodată până atunci unui grup...
Lucrurile fură liniştite până aproape de "zorii zilei" următoare, aşa cum o numeau locuitorii oraşului, deşi lumina nu-şi schimbase intensitatea întreaga noapte.
De data aceasta, în faţa casei doctorului se adună un alt fel de mulţime. Era alcătuită în mare parte din bărbaţi în vârstă îmbrăcaţi în robe zdrenţuite dar curate, şi printre ei se vedeau şi câteva femei. Erau conduşi de un bărbat cu păr argintiu care avea o atitudine ciudată, plină de demnitate.
Damon, avându-l alături drept sprijin pe Sage, ieşi afară să vorbească cu ei.
Elena era îmbrăcată, dar tot în camera nupţială de la etaj.
Dragă Jumalule,
Oh, Doamne, am nevoie de ajutor! Oh, Stefan, am nevoie de tine. Am nevoie să mă ierţi. Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să rm-mipierd minţile. Stau prea mult timp pe lângă Damon şi mă simt total tulburată, gata să-l omor sau să-l... sau să-L.. nu ştiu. Nu ştiu!!! Suntem precum cremenea şi iasca împreună — oh, Doamne! Suntem ca benzina şi un aruncător de flăcări. Te rog, auzi-mă şi ajută-mă şi salvează-mă... De mine însămi. De fiecare dată când îmi rosteşte fie doar şi numele...
— Elena.
Vocea din spatele Elenei o făcu să tresară, închise cu un pocnet jurnalul şi se întoarse.
— Da, Damon?
— Cum te simţi?
— Oh, grozav. Foarte bine. Chiar şi piciorul e mai... Vreau să zic să sunt bine cu totul. Tu cum te simţi?

— Sunt... destul de bine, spuse el şi zâmbi — şi era un zâmbet adevărat, nu un mârâit transformat în ultima clipă în altceva, sau o încercare de a manipula. Era doar un zâmbet, deşi unul destul de îngrijorat şi trist.

Elena nu remarcă tristeţea, şi abia mai târziu şi-o aminti. Brusc, simţi pur şi simplu că trupul ei devine uşor ca un fulg; simţi că dacă-şi pierdea controlul asupra sa putea să se trezească la mile depărtare în aer înainte ca s-o poată opri cineva, la mile depărtare de-aici, poate chiar pe lunile acestei lumi nebune.

Reuşi să-i zâmbească şi ea, tremurător.

— Asta e bine.

— Am venit să vorbesc cu tine, spuse el, dar... mai întâi...

În clipa următoare, fără să ştie cum, Elena era în braţele lui.

— Damon... nu putem să continuăm... încercă să se desprindă cu blândeţe de el. Chiar nu putem să continuăm să facem asta, ştii bine.

Dar Damon nu-i dădu drumul. Era ceva în felul în care o ţinea care pe jumătate o îngrozea, iar pe jumătate o făcea să plângă de bucurie. Se strădui să-şi stăpânească lacrimile.

— E-n regulă, spuse încet Damon. Haide, poţi să plângi. Avem o problemă de rezolvat.

Ceva în vocea lui o sperie pe Elena. Nu în felul pe jumătate vesel în care se temuse cu un minut în urmă, ci era o teamă totală.

Asta pentru că lui îi e frică, îşi spuse deodată, uimită, îl văzuse pe Damon furios, visător, rece, batjocoritor, seducător — chiar supus, ruşinat — dar nu-l văzuse niciodată să-i fie teamă de nimic. Mintea ei cu greu putea concepe aşa ceva. Damon... speriat... pentru ea.

— E din cauza a ce-am făcut ieri, nu-i aşa? întrebă ea. Vor să mă omoare?

Fu surprinsă de tonul calm cu care rosti aceste cuvinte. Nu simţea nimic — doar o vagă tristeţe şi dorinţa de a-l face pe Damon să nu se mai teamă.

— Nu! O îndepărtă puţin de el, pentru a o privi lung. Cel puţin nu fără să mă omoare pe mine şi pe Sage — şi pe toţi cei din casa asta, dacă am ajuns să-i cunosc.

Se opri, părând să i se fi tăiat brusc răsuflarea — ceea ce era imposibil, îşi spuse Elena. Încearcă să câştige timp, îşi dădu seama.

— Dar asta vor să facă, spuse ea.

Nu ştia de ce era atât de sigură. Poate că era o percepţie telepatică.

— Au... proferat ameninţări, spuse încet Damon. De fapt, nu cred că e vorba aici de Bătrânul Drohzne; sunt convins că aici există tot timpul crime, iar învingătorul ia tot. Dar se pare că peste noapte s-a răspândit povestea a ceea ce ai făcut. Sclavii de pe proprietăţile din împrejurimi refuză să-şi mai asculte stăpânii. Tot cartierul ăsta de mahalale fierbe — şi se tem de ce se va întâmpla dacă şi alte sectoare află. Ceva trebuie făcut, cât de curând posibil, altfel întreaga Dimensiune întunecată poate exploda ca o bombă.

În vreme ce Damon vorbea, Elena putea auzi ecourile cuvintelor rostite de grupul care venise la uşa doctorului Meggar. Şi aceia fuseseră speriaţi.

Poate că asta reprezenta începutul a ceva important, îşi spuse Elena, în vreme ce gândurile îi zburau departe de propriile ei probleme mărunte. Nici măcar moartea nu ar fi un preţ prea mare pentru a-i elibera pe aceşti sărmani oameni de stăpânii lor demonici.

— Dar nu asta se va întâmpla! spuse Damon, şi Elena îşi dădu seama că ea îi trimitea gândurile sale.

În vocea lui Damon era o reală suferinţă.

— Dacă am fi plănuit unele lucruri, dacă ar exista lideri care să poată sta aici pentru a organiza o revoluţie — dacă am putea găsi lideri suficient de puternici pentru a o face — atunci poate că ar fi o şansă. În schimb, toţi sclavii sunt pedepsiţi, peste tot unde a ajuns vestea. Sunt torturaţi şi omorâţi la cea mai mică bănuială că ar simpatiza cu tine. Stăpânii lor aplică represiuni peste tot în oraş. Şi va fi tot mai rău.

Inima Elenei, care se înălţase, visând că ar putea schimba situaţia, se prăbuşi la pământ şi Elena privi îngrozită în ochii negri ai lui Damon.

— Dar trebuie să punem capăt acestor lucruri. Chiar dacă trebuie să mor...

Damon o trase înapoi la pieptul lui.
— Tu... şi Bonnie şi Meredith, spuse el, şi vocea îi suna răguşit. O mulţime de lume v-a văzut pe toate trei împreună. O mulţime de lume vă vede acum pe toate trei ca instigatoare.
Elena simţi o gheară rece ca gheaţa strângându-i inima. Poate că cel mai rău lucru era că putea înţelege, din punctul de vedere al unei economii sclavagiste, că dacă un singur incident marcat de insolenţă trecea nepedepsit şi dacă se ducea vorba despre el... povestea avea să se amplifice...
— Am devenit faimoase peste noapte. Mâine vom fi legende, murmură ea, văzând cu ochii minţii multe piese de domino căzând una peste alta, până când şirul cel lung alcătuia cuvântul "eroină".
Dar nu voia să fie eroină. Ea venise aici doar ca să-l salveze pe Stefan. Şi în vreme ce ar fi acceptat să-şi dea viaţa pentru a opri torturarea şi omorârea sclavilor, ar fi omorât pe oricine ar fi încercat doar să le atingă pe Bonnie sau Meredith.
— Şi ele gândesc la fel, spuse Damon. Au auzit ce a avut de spus adunarea. O strânse cu forţă de braţe, ca şi cum ar fi încercat să-i dea putere. O fată pe nume Helena a fost bătută şi spânzurată în această dimineaţă pentru că purta acelaşi nume ca tine. Avea cincisprezece ani.
Picioarele Elenei cedară, aşa cum se întâmplase de-atâtea ori în braţele lui Damon... Dar niciodată din acest motiv. Se lăsă şi el în jos, odată cu ea. Urmă o discuţie purtată de cei doi aşezaţi pe scândurile goale ale podelei.
— N-a fost vina ta, Elena! Tu eşti ceea ce eşti! Oamenii te iubesc pentru ceea ce eşti!
Pulsul Elenei zvâcnea frenetic. Totul era atât de rău... Dar ea înrăutăţise şi mai mult situaţia. Pentru că nu gândise. Pentru că-şi imaginase că în joc nu era decât viaţa ei. Pentru că acţionase înainte să evalueze consecinţele.
Dar dacă ar fi din nou în aceeaşi situaţie, ar face acelaşi lucru. Sau... cu ruşine, îşi spuse, aş face ceva asemănător. Dacă aş fi ştiut că o să-i pun în pericol pe toţi cei pe care-i iubesc, l-aş fi implorat pe Damon să se tocmească cu viermele ăla de stăpân de sclavi. Să o cumpere la un preţ scandalos... dacă aveam banii... Dacă el m-ar fi ascultat... Dacă o altă lovitură de bici n-ar fi omorât-o pe Lady Ulma...
Brusc, mintea îi împietri, devenind rece ca gheaţa.
Asta a fost în trecut.
Acum era în prezent.
Ocupă-te doar de prezent.
— Ce putem face? încercă să se elibereze din braţele lui Damon, să-l îndepărteze de ea; era disperată. Trebuie să putem face ceva! Nu pot să le omoare pe Bonnie şi Meredith... iar Stefan o să moară dacă nu-l găsim!
Damon o strânse mai tare. Elena îşi dădu seama că îşi ascundea gândurile de ea. Asta putea să fie bine sau rău. S-ar putea să însemne că exista o soluţie pe care el ezita să i-o propună. Sau putea însemna că moartea celor trei "sclave rebele" era singurul lucru pe care conducătorii oraşului erau dispuşi să-l accepte.
— Damon.
O ţinea mult prea strâns ca să se poată elibera, pentru ca Elena să nu-l poată privi în ochi. Dar putea să-i vizualizeze chipul şi putea încerca să i se adreseze direct, de la minte la minte.
Damon, dacă există ceva — orice cale prin care să le salvăm pe Bonnie şi Meredith — trebuie să-mi spui Trebuie. Îţi poruncesc să-mi spui!
Nici unul dintre ei nu era în dispoziţia necesară pentru a se amuza şi nici măcar pentru a observa cum "sclava" îi porunceşte "stăpânului". Dar în cele din urmă, Elena auzi vocea telepatică a lui Damon.
Au spus că dacă te duc la Tânărul Drohzne şi-ţi ceri iertare, poţi să scapi cu doar şase lovituri date cu ăsta.
De undeva, Damon scoase un baston flexibil făcut dintr-un lemn deschis la culoare. Frasin, probabil, îşi spuse Elena, surprinsă de cât de calmă era. E singura esenţă eficientă în cazul tuturor, chiar şi a vampirilor — chiar şi a Celor Vechi, din care fără îndoială există şi pe-aici.
Dar trebuie să fie în public, pentru ca şi această veste să se răspândească. Ei cred că atunci tulburările se vor stinge dacă tu — cea care a pornit toată această poveste de nesupunere — îţi vei

recunoaşte statutul de sclavă.

Gândurile lui Damon erau grele, şi la fel era şi inima Elenei. Câte dintre principiile ei avea să trădeze dacă făcea asta? Câţi sclavi ar condamna la o viaţă de servitute? Brusc, vocea mentală a lui Damon răsună aspru.

N-am venit aici să reformăm Dimensiunea întunecată, îi aminti el, pe un ton care o făcu pe Elena să se crispeze. Am venit să-l luăm pe Stefan, sau ai uitat? Nici nu mai trebuie să spun că n-o să avem niciodată o şansă să facem asta dacă încercăm să ne jucăm de-a Spartacus. Dacă pornim un război pe care ştim că nu-l putem câştiga,. Nici măcar Gardienii nu-l pot câştiga,.

O luminiţă se aprinse în mintea Elenei.

— Sigur, spuse ea. De ce nu m-am gândit până acum?

— La ce să te gândeşti? spuse Damon cu disperare.

— Nu ducem un război... acum. Nu am încă un control deplin asupra Puterilor mele de bază, cu atât mai puţin asupra Puterilor Aripilor. Şi în felul ăsta nici măcar n-or să le perceapă.

— Elena?

— Ne întoarcem, explică Elena plină de entuziasm. Când îmi pot controla toate Puterile. Şi aducem cu noi aliaţi — aliaţi puternici din lumea umană. S-ar putea să ia mulţi ani, dar într-o bună zi o să ne întoarcem şi o să terminăm ce am început.

Damon o privea ca şi cum ea îşi pierduse minţile, dar nu conta. Elena simţea Puterea curgând prin ea. Asta era o promisiune, îşi spuse, pe care avea să şi-o ţină chiar dacă o omora.

Damon înghiţi greu.

— Acum putem să vorbim... despre prezent? întrebă el.

Nimerise în plin. Prezentul. Acum.

— Da. Da, sigur. Elena se uită dispreţuitoare la bastonul de frasin. Bineînţeles că o s-o fac, Damon. Nu vreau să mai sufere nimeni din cauza mea înainte să fiu gata de luptă. Doctorul Meggar e un bun vindecător. Dacă mi se va îngădui să mă întorc la el.

— Sincer, nu ştiu, spuse Damon, privind-o în ochi. Dar ştiu un singur lucru. N-o să simţi nici măcar o singură lovitură, asta îţi promit, spuse el repede şi plin de sinceritate, cu ochii lui întunecaţi larg deschişi. O să am eu grijă de asta; toată durerea va fi îndepărtată de tine. Şi n-o să vezi nici măcar o singură urmă în dimineaţa următoare. Dar, încheie el mult mai încet, va trebui să îngenunchezi în faţa mea şi să-mi ceri iertare mie, stăpânului tău, şi acelui împuţit, scârbos, îngrozitor...

Furia lui Damon era atât de mare, încât începu să-şi rostească imprecaţiile în italiană.

— Cm?

— Conducătorului mahalalelor şi poate şi fratelui Bătrânului Drohzne, Tânărul Drohzne.

— Bine. Spune-le că o să cer iertare la toţii Drohzne posibili. Spune-le repede, să nu se răzgândească.

Elena văzu privirea lui Damon, dar mintea ei era la altceva. Le-ar lăsa pe Meredith şi Bonnie să facă asta? Nu. Ar îngădui să i se întâmple aşa ceva lui Caroline dacă ar putea-o împiedica prin orice mijloace? Din nou, nu. Nu, nu, nu. Elena întotdeauna urase brutalitatea faţă de fete şi femei. Sentimentele ei faţă de felul în care femeile sunt privite în toată lumea, ca mai prejos de bărbaţi, deveniseră deosebit de limpezi de la întoarcerea ei din Viaţa de Apoi. Dacă fusese trimisă înapoi pe

Pământ pentru vreun scop anume, hotărâse ea, atunci o parte din acesta era să ajute la eliberarea fetelor şi femeilor din sclavia de care multe dintre ele nici măcar nu erau conştiente.

Dar aici nu era vorba doar despre un stăpân de sclavi nemilos, şi bărbaţi şi femei fără chip, oprimaţi. Aici era vorba de Lady Ulma şi de siguranţa ei şi a pruncului ei... Şi era vorba despre Stefan. Dacă ceda, avea să fie doar o sclavă neruşinată care provocase o mică agitaţie, dar fusese pusă la locul ei cu fermitate de către autorităţi.

Pe de altă parte, dacă grupul lor era luat la bani mărunţi. .. dacă cineva îşi dădea seama că erau aici ca să-l elibereze pe Stefan... dacă Elena era cea care făcea să fie dat ordinul: "Mutaţi-l într-o zonă de mai mare securitate... scăpaţi de chestia aia prostească numită cheia kitsune-Xox..."

În mintea ei ardeau imagini ale felurilor în care Stefan putea fi pedepsit, putea fi luat de acolo, putea fi pierdut dacă acest incident din mahalale căpăta proporţii nedorite.

Nu. Nu avea de gând să-l abandoneze acum pe Stefan pentru a duce un război ce nu putea fi câştigat. Dar nici n-o să uite.

O să mă întorc pentru voi toţi, promise ea. Şi atunci, povestea va avea un sfârşit diferit.

Îşi dădu seama că Damon tot nu plecase. O privea cu ochi atenţi, de şoim.

— M-au trimis să te iau, spuse el liniştit. Nici nu s-au gândit că ai putea spune "nu".

Elena simţi pentru o clipă furia lui sălbatică faţă de cei de-afară şi atunci îi luă mâna şi i-o strânse.

— O să mă întorc cu tine aici, pentru sclavi, spuse el. Ştii asta, da?

— Bineînţeles, răspunse Elena, şi sărutul ei scurt se prelungi.

Nu înţelesese de fapt ce spusese Damon despre îndepărtarea durerii. Considera că i se cuvenea doar un sărut pentru ceea ce urma să îndure, şi apoi Damon o mângâie pe păr şi timpul încremeni, până când Meredith bătu la uşă.

Zorii sângerii căpătaseră o înfăţişare bizară, aproape de vis, când Elena fu condusă către un soi de estradă acoperită aflată în aer liber, unde stăpânii mahalalelor din această zonă erau aşezaţi pe grămezi de perne — odinioară frumoase, acum zdrenţuite. Îşi treceau de la unul la altul sticle şi ploşti de piele împodobite cu pietre preţioase, în care se afla vin Black Magic, singurul pe care vampirii îl puteau bea cu plăcere, fumau narghilele şi când şi când scuipau în locurile mai întunecoase. Făceau asta fără să ţină seama de numărul uriaş de oameni ai străzii care se adunaseră acolo, atraşi de vestea pedepsirii în public a unei frumoase şi tinere fiinţe umane.

Elena fusese învăţată ce trebuia să spună. Acum era împinsă, cu căluş la gură, cu mâinile prinse în cătuşe, în faţa autorităţilor care horcăiau şi scuipau. Tânărul Drohzne stătea pe o canapea aurită într-un soi de glorie uşor stânjenită, iar Damon rămăsese în picioare între el şi autorităţi, cu un aer încordat. Elena nu fusese niciodată mai tentată să improvizeze un rol de la piesa jucată în primul an de liceu, când aruncase cu un ghiveci în Petrucchio şi fusese aplaudată la scenă deschisă în ultima parte din îmblânzirea scorpiei.

Dar aici era vorba de ceva extrem de serios. Libertatea lui Stefan, vieţile lui Bonnie şi Meredith puteau depinde de asta. Elena îşi trecu limba peste buze, simţindu-şi gura uscată.

Şi, într-un fel ciudat, simţi că privirea lui Damon, omul cu băţul, o înalţă. Părea să-i spună curaj şi indiferenţă fără să folosească deloc telepatia. Elena se întrebă dacă el se aflase vreodată într-o situaţie similară.

În aceeaşi clipă, primi o lovitură de picior de la unul dintre cei care o escortau, şi-şi aduse aminte unde se afla. Primise cu împrumut o rochie "potrivită" din dulapul cu lucruri nefolosite ale fiicei căsătorite a doctorului Meggar. În casă avusese culoarea perlei, ceea ce însemna că părea mov în lumina soarelui de-a pururi stacojiu. Mai important, fără camizolul de mătase cu care se purta de obicei, partea din spate era decoltată mai jos de linia taliei, lăsând spatele Elenei complet gol. Acum, conform uzanţei, ea îngenunche în faţa autorităţilor şi se înclină până când atinse cu fruntea covorul bogat decorat şi foarte murdar aflat la picioarele celor aşezaţi pe perne, dar câteva trepte mai jos. Unul dintre ei o scuipă.

Se auzeau o sporovăială entuziastă, apreciativă, şi obscenităţi, şi începură să fie aruncate diverse lucruri în ea, majoritatea gunoaie. Fructele erau prea preţioase aici pentru a fi risipite. Dar excrementele uscate nu erau, şi Elena simţi cum ochii i se umplu de lacrimi când realiză cu ce se dădea în ea.

Curaj şi indiferenţă, îşi spuse, fără să îndrăznească măcar să furişeze o privire în sus către Damon.

Curând, când se consideră că mulţimea avusese parte de suficientă distracţie, unul dintre cei care fumau narghilele se ridică în picioare. Desfăcu un pergament mototolit şi citi nişte cuvinte pe care Elena nu le înţelegea, dar care păreau să nu se mai sfârşească. Elena, în genunchi, cu fruntea pe covorul plin de praf, simţea că se sufocă.

În cele din urmă, pergamentul fu strâns şi Tânărul Drohzne sări în picioare şi descrise cu o voce ascuţită, aproape isterică, şi într-un limbaj bombastic, povestea unei sclave care şi-a atacat propriul stăpân (Damon, îşi spuse Elena) pentru a se elibera de sub supravegherea lui, şi apoi s-a repezit la capul familie sale (Bătrânul Drohzne, gândi Elena) şi la sărăcăciosul lui mijloc de subzistenţă,

cotiga lui, şi la sclava lui cea jalnică, obraznică şi leneşă, şi cum toate acestea au avut ca urmare moartea fratelui său. La început, Elenei i se păru că o învinuia pe Lady Ulma pentru întregul incident, pentru că ea se prăbuşise sub povara sa.

— Voi ştiţi cu toţii soiul de sclavă despre care vorbesc — nu s-ar obosi nici măcar să alunge o muscă ce i-a intrat în ochi, ţipă el, adresându-se mulţimii, care răspunse cu noi insulte şi o nouă rafală de gunoaie asupra Elenei, de vreme ce Lady Ulma nu era acolo pentru a putea fi pedepsită.

În cele din urmă, Tânărul Drohzne încheie povestind cum obrăznicătura asta cu mutră insolentă (Elena) care, purtând pantaloni ca un bărbat, o luase pe sclava asta de nimic a fratelui său (Ulma) şi dusese cu îndrăzneală această proprietate valoroasă (singură? se întrebă cu ironie Elena) ac as a la un vindecător foarte suspect (Doctorul Meggar), care acum refuza să înapoieze sclava originală.

— Am ştiut, când am aflat asta, că nu aveam să-mi mai văd niciodată fratele, şi nici pe sclava lui, strigă el, pe acelaşi ton de jale pe care reuşise cumva să şi-l păstreze de-a lungul întregii istorisiri.

— Dacă sclava era atât de leneşă, ar fi trebuit să te bucuri, strigă un glumeţ din mijlocul mulţimii.

— Şi totuşi, spuse un bărbat foarte gras a cărui voce îi amintea în mod irezistibil Elenei de Alfred Hitchcock: tonul lugubru şi aceeaşi pauză înaintea cuvintelor importante, ceea ce făcea atmosfera mai întunecată şi întreaga poveste mai serioasă decât crezuse cineva până atunci.

Acesta era un bărbat cu putere, îşi dădu seama Elena. Obscenităţile, bombardamentul cu gunoaie, chiar horcăielile şi scuipatul încetaseră. Bărbatul cel gras era fără îndoială echivalentul local al unui "naş" pentru aceşti bieţi locuitori ai mahalalelor. Era posibil ca un cuvânt de-al lui să hotărască soarta Elenei.

— Şi de-atunci, spunea el încet, crănţănind cu zgomot, la câteva cuvinte o dată, nişte bomboane cu forme neregulate, aurii, pe care le lua dintr-un bol rezervat pentru el, tânărul vampir Damien a adus despăgubiri — şi încă foarte generoase — pentru toate bunurile stricate.

Urmă o pauză lungă în timpul căreia îl privi fix pe Tânărul Drohzne.

— Prin urmare, continuă el, sclava lui, Aliana, care a pornit toată această supărare, nu va fi confiscată şi vândută la licitaţie publică, ci îşi va declara cu umilinţă supunerea, aici, şi din proprie voinţă va primi pedeapsa pe care ştie că o merită.

Elena era ameţită. Nu ştia dacă de la tot fumul care plutise până la ea înainte de a se îndepărta în vălătuci, dar cuvintele "vândută la licitaţie publică" o loviră ca un şoc care o aduse în pragul leşinului. Habar nu avusese că se putea întâmpla aşa ceva — iar imaginile care-i apărură în minte erau extrem de neplăcute. Remarcă de asemenea noul ei nume şi pe-al lui Damon. Erau de fapt bine-venite, îşi spuse ea, căci ar fi foarte bine dacă Shinichi şi Misao n-ar afla de această mică aventură a lor.

— Aduceţi sclava înaintea noastră, conchise bărbatul cel gras şi se aşeză la loc pe o grămadă uriaşă de perne.

Elena fu ridicată în picioare şi trasă înainte până când văzu sandalele aurite şi picioarele deosebit de curate ale bărbatului, căci îşi ţinea ochii în jos, ca o sclavă supusă.

— Ai auzit ce s-a spus până acum?

"Naşul" continua să-şi molfăie bomboanele şi o adiere de vânt aduse până la nările Elenei un miros divin, şi dintr-odată gura uscată i se umplu de toată saliva pe care şi-ar fi dorit-o.

— Da, domnule, spuse ea, neştiind cum să i se adreseze.

— Mi te adresezi cu "Excelenţa Voastră". Şi mai ai ceva de adăugat întru apărarea ta? întrebă bărbatul, spre uimirea Elenei.

Răspunsul ei automat "De ce mă întrebi, de vreme ce totul s-a stabilit deja?" îi muri pe buze. Bărbatul acesta era într-un fel... mai mult... decât oricare dintre cei pe care îi întâlnise ea în Dimensiunea întunecată — de fapt în toată viaţa ei de până atunci. Asculta ce aveau oamenii de spus. M-ar asculta şi pe mine dacă i-aş spune totul despre Stefan, se gândi deodată Elena. Dar pe urmă, se întrebă, recăpătându-şi luciditatea, ce-ar putea face? Nimic, asta dacă nu făcea un bine din care să obţină şi un profit — sau să câştige ceva putere, sau să-şi distrugă un duşman. Şi totuşi, ar putea fi un bun aliat atunci când avea să se întoarcă să nimicească acest loc şi să elibereze sclavii.

— Nu, Excelenţa Voastră, n-am nimic de adăugat, spuse.

— Şi eşti gata să te prosternezi şi să-mi implori iertarea, mie şi Stăpânului Drohzne?
Aceasta era prima replică din scenariul Elenei.
— Da, spuse ea şi reuşi să-şi rostească scuzele cu glas limpede şi doar cu un vag nod în gât la sfârşit.
De aproape vedea particule de aur pe faţa bărbatului cel gras, în poala lui, în barbă.
— Foarte bine. Această sclavă va primi o pedeapsă de zece lovituri date cu bastonul de frasin, drept pildă pentru alţi provocatori de răzmeriţă. Pedeapsa va fi aplicată de nepotul meu Clewd.

21

Se dezlănţui iadul. Elena îşi înălţă iute capul, neştiind dacă mai trebuia să fie sclava care se căia. Conducătorii comunităţii bolboroseau unii către alţii, arătând cu degetul, ridicându-şi braţele. Damon îl înşfăcase de braţ pe Naş, care părea să-şi considere încheiat rolul în ceremonie.
Mulţimea huiduia şi ovaţiona. Se părea că urma o altă luptă; de data asta, între Damon şi oamenii Naşului, în special cel numit Clewd.
Elena simţea că i se învârteşte capul. Prindea doar fragmente disparate de frază:
— ...doar şase lovituri şi mi-a promis că le puteam eu administra..., striga Damon.
— ...chiar crezi că lingăii ăştia spun adevărul? răspunse tot strigând cineva — poate Clewd.
Dar nu asta era şi Naşul? Doar un lingău mai gras, mai înfricoşător şi, fără îndoială, mai eficient, care raporta cuiva aflat mai sus şi nu-şi înceţoşa mintea cu fumatul drogurilor? îşi spuse Elena; şi pe urmă îşi lăsă repede capul în jos când bărbatul cel gras se uită la ea.
Îl auzea din nou pe Damon, de data asta clar peste toată hărmălaia. Stătea în picioare lângă Naş.
— Am crezut că există onoare odată ce o înţelegere e încheiată.
Vocea lui arăta limpede că nu se mai gândea că negocierile erau posibile şi se pregătea de atac.
Elena se încorda, îngrozită. Nu mai auzise niciodată în vocea lui o asemenea ameninţare făţişă.
— Aşteaptă!
Cuvântul fu rostit de Naş pe tonul lui nepăsător, dar în clipa următoare se lăsă tăcerea. Bărbatul cel gras, după ce îndepărtă mâna lui Damon de pe braţul lui, întoarse capul către Elena.
— Dinspre partea mea, o să renunţ la participarea nepotului meu Clewd. Diarmund, sau oricine ai fi, eşti liber să-ţi pedepseşti propria sclavă cu propriile tale instrumente.
Deodată, într-un mod surprinzător, bărbatul îşi îndepărtă din barbă câteva firişoare de aur şi i se adresă direct Elenei. Ochii lui erau foarte bătrâni, obosiţi şi surprinzător de pătrunzători.
— Ştii, Clewd este un maestru al biciuirii. Are propria lui invenţie. O numeşte mustăţile pisicii, şi o singură lovitură poate sfâşia pielea de la gât până la şold. Cei mai mulţi bărbaţi mor după zece lovituri. Dar mă tem că astăzi o să fie dezamăgit. Apoi, dând la iveală nişte dinţi surprinzător de albi şi de regulaţi, Naşul zâmbi şi îi întinse Elenei bolul cu bomboane aurii din care mânca. Ai putea să guşti una înainte de Corecţie. Haide, ia.
Temându-se să încerce una, temându-se să n-o facă, Elena luă o bomboană cu formă ciudată şi o băgă în gură. Dinţii ei striviră ceva plăcut. O jumătate de alună! Asta erau misterioasele dulciuri. O jumătate delicioasă de alună înmuiată într-un soi de sirop dulce de lămâie, cu bucăţele de ardei iute, sau ceva asemănător, lipite de ea, totul învelit în chestia aia aurie comestibilă. Ambrozie!
Naşul îi spunea lui Damon:
— Aplică-ţi "corecţia", băiete. Dar nu uita să o înveţi pe fată cum să-şi ascundă gândurile. E prea isteaţă să se irosească aici, într-un bordel de mahala. Dar oare de ce nu sunt convins deloc că doreşte să devină o faimoasă curtezană?
înainte ca Damon să poată răspunde sau Elena să-şi ridice privirea, bărbatul dispăruse, purtat într-un palanchin către singura trăsură trasă de cai pe care o văzuse Elena în mahala.
Conducătorii mahalalelor, care se certaseră şi gesticulaseră până acum, aţâţaţi de Tânărul Drohzne, ajunseseră la o înţelegere.
— Zece lovituri de bici, şi nu e nevoie să se dezbrace, şi poţi să i le dai tu, spuseră ei. Dar hotărârea noastră finală este zece. Omul care a negociat cu tine nu mai poate spune nimic.
Cu un gest aproape indiferent, cineva ridică de un smoc de păr un cap fără trup. Într-un mod

absurd, era încoronat cu frunze prăfuite, în aşteptarea banchetului de după ceremonie.

Ochii lui Damon se aprinseră de o furie care făcu să vibreze obiectele din jur. Elena îi simţi Puterea, ca o panteră care se dă înapoi în faţa unui bici. Se simţi ca şi cum vorbea în faţa unui uragan care-i arunca înapoi în gâtlej fiecare cuvânt.

— Accept.

— Ce?

— S-a terminat, Da... Stăpâne Damon. Fără alte ţipete. Accept.

Acum, în vreme ce stătea aplecată la pământ pe covor în faţa lui Drohzne, se auzi brusc un vaiet de femei şi copii şi urmă o rafală de proiectile îndreptate — câteodată pe-alături — către stăpânul de sclavi ce rânjea plin de el.

Poala rochiei Elenei era întinsă în spatele ei asemenea trenei unei mirese, fusta perlată făcând juponul să pară de un roşu purpuriu în eterna lumină roşie. Părul i se desfăcuse din coc, alcătuind un nor auriu în jurul umerilor, iar Damon trebui să-l despartă cu mâinile. Damon tremura. De furie. Elena nu îndrăznea să-l privească, ştiind că minţile lor s-ar uni în tăcere. Elena fu cea care îşi aminti să-şi rostească discursul formal în faţa lui şi a Tânărului Drohzne, pentru ca întreaga farsă să nu trebuiască să fie luată de la capăt.

Spuneţi-o cu trăire — întotdeauna îi critica profesoara ei de teatru, doamna Courtland. Dacă nu exista trăire în tine, nu puteai trezi nimic în spectatori.

— Stăpâne! strigă Elena cu o voce suficient de puternică pentru a se auzi peste jeluirile femeilor. Stăpâne, sunt doar o sclavă, nevrednică de a mă adresa ţie. Dar am încălcat limitele şi îmi accept cu bucurie pedeapsa — da, cu bucurie, dacă astfel îţi vei recăpăta măcar un dram din respectul de care te bucurai înainte de greşeala mea neobişnuită. Te implor să pedepseşti această sclavă neruşinată care zace ca un stârv aruncat în calea ta minunată.

Cuvântarea aceasta, pe care ea o strigase pe tonul egal, fără expresie, al cuiva care fusese învăţat pe de rost fiecare vorbă, nu trebuise de fapt să aibă decât trei cuvinte: "Stăpâne, implor iertare." Dar nimeni nu părea să fie conştient de ironia pe care Elena o pusese în ea sau să o găsească amuzantă. Naşul o acceptase; Tânărul Drohzne o auzise deja o dată, iar acum era rândul lui Damon.

Dar Tânărul Drohzne nu terminase încă. Zâmbind afectat către Elena, spuse:

— Şi-ai să ţi-o iei imediat, fată. Apoi, apropiindu-se de Damon: Dar vreau să văd bastonul ăla de frasin înainte să-l foloseşti!

Câteva mişcări şuierătoare şi plesnete peste pernele care îi înconjurau (care umplură aerul cu un praf rubiniu) îl satisfăcură că bastonul era exact ceea ce-şi dorea.

Salivând vizibil, se instala pe canapeaua aurită, cercetând-o pe Elena din cap până-n picioare.

Şi în cele din urmă, veni momentul. Damon nu mai putea amâna. Încet, ca şi cum fiecare pas făcea parte dintr-un rol pe care nu-l repetase suficient, se apropie şovăitor de Elena pentru a găsi o poziţie favorabilă. În cele din urmă, în vreme ce mulţimea devenea nerăbdătoare şi agitată, iar femeile dădeau semne că se apucaseră de băut renunţând la jelit, îşi găsi poziţia.

— Cer iertare, stăpâne, rosti Elena cu vocea ei lipsită de expresie.

Dacă îl lăsa singur, îşi spuse ea, nici măcar nu şi-ar fi amintit chestiile obligatorii.

Acum era, cu adevărat, momentul. Elena ştia ce-i promisese Damon. Dar mai ştia că o mulţime de promisiuni fuseseră încălcate în acea zi. În primul rând, zece însemna aproape de două ori şase.

Nu se bucura deloc la gândul ăsta.

Dar când veni prima lovitură, ştiu că Damon nu era unul dintre cei ce-şi încălcaseră cuvântul. Simţi o bufnitură surdă, apoi o amorţeală, şi pe urmă, în mod ciudat, o umezeală care o făcu să ridice privirea spre acoperişul de scânduri de deasupra către nori. Era deconcertant să-şi dea seama că umezeala era propriul ei sânge, vărsat fără durere, care-i picura pe spate.

— Spune-i să le numere, bolborosi Tânărul Drohzne cu un mârâit, şi Elena spuse automat "Unu" înainte ca Damon să se poată împotrivi.

Elena continuă să numere cu aceeaşi voce limpede, detaşată. În mintea ei nu se afla acolo, în această cloacă împuţită. Stătea întinsă, sprijinită în coate, şi se uita în ochii lui Stefan — ochii aceia verzi ca frunzele primăvara care nu aveau niciodată să arate bătrâni, indiferent câte secole treceau peste ei. Număra visătoare pentru el, şi zece avea să fie semnalul pentru ei ca să se ridice dintr-o

săritură şi să o ia la fugă. Ploua mărunt, dar Stefan îi dădea un avantaj şi, curând, foarte curând, avea să ţâşnească de lângă el şi să alerge prin iarba verde şi deasă. O s-o ia ca pe o cursă serioasă şi o să-şi pună muşchii la treabă, dar Stefan, bineînţeles, avea s-o prindă. Pe urmă or să cadă împreună în iarbă, râzând, râzând isteric.

Cât despre sunetele vagi, îndepărtate, de mârâieli sălbatice şi pofticioase şi mormăieli de beţiv, chiar şi ele se schimbau treptat. Totul avea de-a face cu un vis prostesc despre Damon şi un baston din lemn de frasin. În vis, Damon făcea mişcări largi, pentru a-l mulţumi şi pe cel mai pretenţios spectator, iar loviturile, pe care Elena le putea auzi în tăcerea din ce în ce mai adâncă, răsunau destul de tare şi o făceau să se simtă puţin îngreţoşată la gândul că era sunetul propriei ei piei care era sfârtecată, dar nu simţea decât nişte lovituri surde de palmă pe spate. Iar Stefan îi lua mâna pentru a i-o săruta!

"Voi fi întotdeauna al tău", spuse Stefan. "Suntem împreună de fiecare dată când visezi."

Întotdeauna voi fi a ta, jură Elena în gând, ştiind că el va primi mesajul. Poate că nu reuşesc să te visez tot timpul, dar sunt întotdeauna alături de tine.

"Întotdeauna, îngerul meu. Te aştept", spuse Stefan. Elena îşi auzi vocea rostind "Zece", şi Stefan îi sărută din nou mâna şi dispăru. Clipind, uluită şi zăpăcită de torentul de zgomote care îi umplură dintr-odată urechile, îşi îndreptă spatele cu grijă, uitându-se înjur.

Tânărul Drohzne stătea cu capul între umeri, întunecat de furie, dezamăgire şi mai multă băutură decât putea suporta. Femeile care se jeleau tăcuseră de mult, privind cu teamă şi uimire. Copiii erau singurii care mai făceau gălăgie, urcând şi coborând de pe scânduri şi fugind dacă Elena privea întâmplător înspre ei.

Şi apoi, cu o lipsă totală de ceremonial, totul se termină. Când Elena se ridică prima oară în picioare, totul se învârti în jurul ei şi ea-şi simţi picioarele cedând.

Damon o prinse şi strigă spre cei câţiva tineri încă treji şi care se uitau la el:

— Daţi-mi o pelerină.

Nu era o rugăminte, şi cel mai bine îmbrăcat dintre ei, care părea să fie doar în trecere pe-acolo, îi aruncă o pelerină grea, neagră, căptuşită cu o stofa albastru-verzuie, şi spuse:

— Păstreaz-o. Superb spectacolul. A fost un act de hipnoză?

— N-a fost spectacol, mârâi Damon cu o voce care îi opri pe ceilalţi străini de mahala să-şi întindă cărţile de vizită.

— Ia-le, şopti Elena.

Damon smulse cărţile de vizită cu o mână, cu un gest aspru. Dar Elena se strădui să-şi dea părul de pe faţă cu o mişcare scurtă, şi zâmbi încet, cu pleoape grele, către tineri. Îi zâmbiră şi ei, oarecum timid.

— Când o să... aveţi din nou spectacol..., începură ei.

— O să aflaţi, le strigă Elena.

Damon o ducea deja înapoi acasă la doctorul Meggar, înconjurat de inevitabila gloată de copii care-i trăgeau de haine. Doar atunci se întrebă Elena de ce ceruse Damon o pelerină de la nişte străini, când avea şi el una.

— Or să aibă nişte ceremonii pe undeva, acum că sunt atât de mulţi, spuse doamna Flowers cu o tristeţe blândă, în vreme ce ea şi Matt stăteau şi beau ceai de plante în salonul pensiunii.

Era vremea cinei, dar afară încă mai era lumină.

— Ceremonii ca să facă ce? întrebă Matt.

încă nu ajunsese acasă la părinţii lui de când îi părăsise pe Damon şi Elena, cu mai bine de o săptămână în urmă, ca să se întoarcă în Fell's Church. Se oprise acasă la Meredith, care locuia la marginea oraşului, şi ea îl convinsese să vină întâi la doamna Flowers. După discuţia pe care cei trei o avuseseră cu Bonnie, Matt hotărâse că cel mai bine era să rămână "invizibil". Familia lui ar fi mai în siguranţă dacă nu ştia nimeni că el se afla tot în Fell's Church. Avea să stea la pensiune, dar nici unul dintre copiii care creau atâtea probleme nu avea să ştie asta. Apoi, cu Meredith şi Bonnie plecate în siguranţă să se întâlnească cu Elena şi Damon, Matt putea fi un soi de agent secret.

Acum aproape că-i părea rău că nu se dusese cu fetele. Să încerce să fie un agent secret într-un loc unde toţi duşmanii erau în stare să audă şi să vadă mai bine decât el şi să se mişte mai repede nu

se dovedise atât de util cum i se păruse la început. Cea mai mare parte din timp şi-o petrecea citind pe internet blogurile pe care i le spusese Meredith, căutând nişte indicii care ar putea să-i ajute.

Dar nu citise nimic despre nevoia de vreo ceremonie. Se întoarse către doamna Flowers, care sorbea gânditoare din ceai.

— Ceremonii pentru ce? repetă el.

Cu părul ei alb şi moale, cu faţa blândă şi ochii albaştri prietenoşi, cu o privire visătoare, doamna Flowers părea cea mai nevinovată bătrânică din lume. Dar nu era. Vrăjitoare prin naştere şi pricepută la grădinărit prin vocaţie, ştia la fel de multe despre otrăvurile din ierburi ale magiei negre, ca şi despre cataplasmele vindecătoare ale magiei albe.

— Oh, ca să facă lucruri în general neplăcute, replică ea cu tristeţe, uitându-se lung la frunzele de ceai din ceaşca sa. Ştii, într-un fel, sunt un soi de adunări de instigare, pentru a-i aţâţa pe toţi. Probabil că mai fac şi ceva magie neagră acolo. O parte din ea e prin şantaj şi spălare de creier — le pot spune oricăror nou convertiţi că acum sunt vinovaţi pentru că au participat la adunare. Iar aceştia ar putea foarte bine să cedeze şi să se lase iniţiaţi pe deplin... genul ăsta de lucruri. Foarte neplăcute.

— Dar în ce fel neplăcute? insistă Matt.

— Nu ştiu exact, dragă. Niciodată nu am fost la vreuna din ele.

Matt se gândi. Era aproape 7 seara, ora la care toţi copiii sub optsprezece ani trebuiau să fie în casă. Vârsta de optsprezece ani părea să fie limita până la care un copil putea deveni posedat.

Desigur, interdicţia nu era oficială. Departamentul şerifului părea să nu ştie cum să se descurce cu ciudata boală de care se molipseau fetele din Fell's Church. Să le sperie? Poliţia era cea speriată. Un tânăr ajutor de şerif ieşise în fugă din casa familiei Ryan, gata să vomite, după ce văzuse cum Karen Ryan retezase cu dinţii capul şoriceilor ei şi ce făcuse apoi cu restul trupurilor lor.

Să le închidă? Părinţii nici nu voiau să audă de aşa ceva, indiferent ce lucruri cumplite făceau copiii lor şi oricât de clar ar fi fost că aceşti copii aveau nevoie de ajutor. Copiii care erau duşi în oraşul vecin pentru a fi văzuţi de un psihiatru stăteau sfioşi, aveau un aer serios şi vorbeau calm şi logic... în toate cele cincizeci de minute ale şedinţei. Apoi, pe drumul spre casă se răzbunau, repetând tot ceea ce părinţii lor spuseseră, într-o imitaţie perfectă, scoţând sunete surprinzător de veridice de animale, vorbind singuri în limbi ce păreau a fi ceva oriental, sau chiar recurgând la obiceiul deja banal de-acum, dar tot înfiorător, de a vorbi de-a-ndoaselea.

Nici disciplina obişnuită, şi nici ştiinţa medicală obişnuită nu păreau să aibă un răspuns la problemele copiilor.

Dar ceea ce îi speria cel mai mult pe părinţi era când fiii şi fiicele lor dispăreau. La început, s-a presupus că se duceau în cimitir, dar când adulţii au încercat să-i urmărească la una dintre întâlnirile lor secrete, au găsit cimitirul gol — chiar şi cripta subterană secretă a Honoriei Fell. Copiii păreau să fi dispărut pur şi simplu.

Matt credea că ştia răspunsul la acest mister. Acea parte deasă din Pădurea Veche încă exista lângă cimitir. Fie că puterile de purificare ale Elenei nu ajunseseră până acolo, fie că locul acela era atât de plin de răutate, încât rezistase curăţării ei.

Iar acum, din câte ştia Matt, Pădurea Veche era cu totul în stăpânirea kitsune-\ox. Puteai să faci doi paşi în pădure şi apoi să-ţi petreci toată viaţa încercând să ieşi din ea.

— Dar poate că eu sunt suficient de tânăr ca să-i urmăresc, îi spuse el acum doamnei Flowers. Ştiu că Tom Pierler se duce cu ei, şi e de vârsta mea. Şi la fel erau şi cei care au început toată povestea asta: Caroline i-a dat-o lui Jim Bryce, care i-a dat-o lui Isobel Saitou.

Doamna Flowers părea pierdută în gânduri.

— Ar trebui să-i mai cerem bunicii lui Isobel alte protecţii şintoiste împotriva răului din cele pe care le-a binecuvântat, spuse ea. Crezi că ai putea face asta, Matt? Mă tem că va trebui curând să ne pregătim pentru o baricadă.

— Asta zic frunzele de ceai?

— Da, dragă, şi sunt de acord cu ceea ce spune biata mea minte. Ar trebui să-i comunici şi doctoriţei Alpert, ca să-şi scoată fiica şi nepoţii din oraş înainte să fie prea târziu.

— O să-i transmit mesajul, dar cred că o să fie destul de greu să-l smulgă pe Tyrone de lângă

Deborah Koll. E înnebunit după ea — ei, poate doctoriţa Alpert reuşeşte să-i convingă şi pe părinţii fetei să plece.
— Poate. Asta ar însemna mai puţini copii pentru care să ne facem griji, spuse doamna Flowers, luând ceaşca lui Matt pentru a se uita în ea.
— O s-o fac.
Era ciudat, se gândi Matt. Avea trei aliaţi acum în Fell's Church, şi toţi erau femei de peste şaizeci de ani. Una era doamna Flowers, încă suficient de în putere pentru ca în fiecare dimineaţă să facă o plimbare şi să se ocupe de grădina ei; o alta era Obaasan — imobilizată la pat, mică şi fragilă ca o păpuşă de porţelan, cu părul ei negru ridicat într-un coc — care avea întotdeauna un sfat de dat, bazat pe anii în care fusese fecioară de altar; şi apoi era doctoriţa Alpert, singurul doctor din Fell's Church, cu păr cărunt, pielea ciocolatie şi o atitudine absolut pragmatică despre orice, inclusiv magia. Spre deosebire de poliţie, ea refuza să nege ceea ce se întâmpla în faţa ochilor ei, şi făcea tot ce putea pentru a uşura temerile copiilor şi pentru a sfătui părinţii îngroziţi.
O vrăjitoare, o preoteasă şi o doctoriţă. Matt gândea că toate posibilităţile erau acoperite, mai ales că o ştia şi pe Caroline, prima pacientă din acest caz — fie că era posedată de vulpi, sau de lupi, sau de amândouă, plus încă ceva.
— O să mă duc la întâlnire în seara asta, spuse el hotărât. Toată ziua, copiii au şopăit şi comunicat între ei. O să mă ascund undeva unde îi pot vedea intrând în pădure. Pe urmă, o s-o iau pe urmele lor — atâta vreme cât Caroline sau, Doamne fereşte, Shinichi sau Misao nu e cu ei.
Doamna Flowers îi mai turnă o ceaşcă de ceai şi spuse:
— Sunt foarte îngrijorată pentru tine, Matt dragă. Mi se pare a fi o zi de rău augur. Nu e genul de zi în care să rişti.
— Mama dumitale are ceva de spus despre asta? întrebă Matt, sincer interesat.
Mama doamnei Flowers murise cândva în jurul anilor 1900, dar continua să comunice cu fiica sa.
— Ei bine, asta e problema. N-am auzit nici un cuvânt din partea ei toată ziua. O să mai încerc o dată să iau legătura cu ea.
Doamna Flowers închise ochii şi Matt îi văzu pleoapele zbârcite mişcându-se ca şi cum ea şi-ar fi căutat mama sau ar fi încercat să intre în transă. Matt îşi bău ceaiul şi pe urmă se apucă să joace un joc pe telefonul mobil.
În sfârşit, doamna Flowers deschise din nou ochii şi oftă.
— Draga mea mama (întotdeauna îi spunea aşa, cu accentul pe a doua silabă) e cam arţăgoasă azi. Pur şi simplu nu reuşesc să scot un răspuns clar de la ea. Spune că întâlnirea va fi foarte zgomotoasă, şi pe urmă foarte tăcută. Şi e limpede că şi ea consideră că o să fie periculos. Cred că ar fi mai bine să merg cu tine, dragă.
— Nu, nu! Dacă mama dumitale crede ca e aşa de periculos, nici măcar n-o să încerc, spuse Matt.
Fetele l-ar jupui de viu dacă doamna Flowers ar păţi ceva, îşi spuse. Cel mai bine e să nu rişte.
Doamna Flowers se rezemă de spătarul scaunului, părând uşurată.
— Ei, spuse ea în cele din urmă, cred că ar trebui să mă apuc de curăţatul buruienilor. Şi mai am de tăiat şi pus la uscat şi pelinul. Iar coacăzele negre ar trebui şi ele să fie coapte deja. Cum trece timpul...
— Păi, îmi faci mie de mâncare şi te ocupi de tot restul, spuse Matt. Tare aş vrea să mă laşi să-ţi plătesc pentru găzduire şi hrană.
— Nu mi-aş ierta-o niciodată! Eşti oaspetele meu, Matt. Şi prietenul meu, sper eu.
— Absolut. Fără dumneata aş fi pierdut. Iar eu o să fac o plimbare pe la marginea oraşului. Trebuie să-mi mai consum din energie. Tare aş vrea...
Se întrerupse brusc. Voia să spună că ar vrea să dea câteva coşuri cu Jim Bryant. Dar Jim n-o să mai dea niciodată la coş — niciodată. Nu cu mâinile sale mutilate.
— O să mă duc pe-afară să mă plimb puţin, spuse el.
— Te rog, Matt dragă, ai grijă. Nu uita să-ţi iei o jachetă sau un hanorac.
— Da, doamna Flowers.
Era începutul lui august, suficient de cald şi umed ca să umble în şort de vară, dar Matt fusese

educat să trateze bătrânicile într-un anume fel — chiar dacă erau vrăjitoare şi cu o minte la fel de ascuţită ca şi briceagul pe care şi-l strecură în buzunar pe când părăsea pensiunea.

Apoi, pe un drum lăturalnic, se îndreptă către cimitir.

Ajuns acolo, se gândi că dacă se ascundea în locul ăla, de unde terenul cobora către desiş, ar putea vedea foarte bine pe oricine intră în ultimele rămăşiţe ale Pădurii Vechi, în vreme ce nimeni care mergea pe cărare nu-l putea vedea din acel unghi.

Se îndreptă fără zgomot către ascunzişul pe care şi-l alesese, ghemuindu-se în spatele pietrelor de mormânt, pândind orice schimbare în cântecul păsărilor, ceea ce ar indica venirea copiilor. Dar singurele păsări care se auzeau erau ciorile care ţipau răguşit în desiş, şi nu văzu pe absolut nimeni...

... până când se strecură în locul ales pentru pândă.

Atunci se trezi în faţă cu ţeava unei puşti şi, în spatele ei, chipul şerifului Rich Mossberg.

Primele cuvinte rostite de şerif părură să vină ca la comandă, de parcă cineva răsucise un arc la o păpuşă vorbitoare din secolul XX.

— Matthew Jeffrey Honeycutt, te arestez pentru violarea lui Caroline Beula Forbes. Ai dreptul să nu spui nimic...

— Şi dumneata la fel, şuieră Mat. Dar nu multă vreme! Auzi ciorile cum au pornit să cârâie cu toatele? Vin copiii în Pădurea Veche. Şi sunt aproape.

Şeriful Mossberg făcea parte dintre acei oameni care nu se opresc niciodată până nu spun tot ce au de spus, aşa că acum continuă:

— Îţi înţelegi drepturile?

— Nu, domnule! Mi ne komprenas idioţeniile! Intre sprâncenele şerifului se ivi o cută.

— Asta-i o păsărească italiană?

— E esperanto — n-avem timp! Au ajuns... şi, Doamne, Shinichi e cu ei!

Ultimele cuvinte fură rostite într-o şoaptă abia auzită, căci Matt îşi lăsase capul în jos şi se uita printre buruienile înalte de la marginea cimitirului, fără să le mişte.

Da, era Shinichi, ţinând de mână o fetiţă care nu avea mai mult de doisprezece ani. Mart o recunoscu vag: locuia lângă Ridgemont. Oare cum o chema? Betsy, Becca...

Dinspre şeriful Mossberg veni un geamăt uşor.

— Nepoata mea, şopti el, surprinzându-l pe Matt că poate vorbi atât de încet. Aceea e de fapt nepoata mea Rebecca!

— Bine, şopti Matt. Rămâi aici, nemişcat.

în urma lui Shinichi se vedea un şir de copii care îl urmau ca şi cum ar fi fost un soi de Fluieraş din Hamelin satanic, cu părul lui negru cu vârfuri stacojii lucind şi ochii lui aurii râzând în soarele după-amiezii târzii de vară. Copiii chicoteau şi cântau, unii dintre ei cu voci subţirele şi dulci de bebeluşi, o versiune deosebit de stranie de la "Şapte iepuraşi". Matt îşi simţi gura uscată.

Era pură agonie să-i privească intrând în inima pădurii, asemenea unor miei duşi la abator.

Trebuia să-l laude pe şerif pentru că nu încercase să-l împuşte pe Shinchi. Asta chiar că ar fi dezlănţuit un adevărat iad. Dar chiar în clipa aceea, ultimul dintre copii pătrunse în desiş şi Matt îşi lăsă capul în jos uşurat, pentru a şi-l înălţa însă din nou, repede.

Şeriful Mossberg se pregătea să se ridice.

— Nu! şopti Matt şi-l apucă de încheietura mâinii.

Şeriful şi-o smulse.

— Trebuie să mă duc acolo! Mi-a luat nepoata!

— N-o s-o omoare. Ei nu omoară copiii. Nu ştiu de ce, dar nu o fac.

— Ai auzit ce fel de porcării îi învaţă. O să cânte un alt soi de cântec când o să vadă un pistol Glock semiautomat aţintit spre capul lui.

— Ascultă, spuse Mart, vrei să mă arestezi, da? Iţi cer să mă arestezi. Dar nu intra în pădurea aia!

— Eu nu văd nici o pădure, spuse şeriful plin de dispreţ. Abia e loc pentru copii să stea jos acolo, în pâlcul ăla de stejari. Dacă vrei să fii şi tu o dată în viaţă de folos, poţi să prinzi unul sau doi dintre copii când apar în fugă.

— Când apar în fugă?

— Când or să mă vadă, or să se împrăştie. Probabil or să se năpustească în toate direcţiile, dar unii dintre ei or s-o ia pe poteca pe care au venit. Ei, mă ajuţi sau nu?

— Nu, domnule, spuse Matt încet şi hotărât. Şi... şi ascultaţi-mă, vă implor să nu vă duceţi acolo! Credeţi-mă, ştiu despre ce vorbesc!

— Eu nu ştiu ce soi de drog ai luat, băiete, dar acum n-am timp să mai vorbesc cu tine. Şi dacă încerci să mă opreşti — îşi răsuci pistolul şi-l aţinti asupra lui Matt — o să te acuz şi pentru obstrucţionarea unui agent de poliţie în exerciţiul funcţiunii. Ai priceput?

— Mda, am priceput, spuse Matt, simţindu-se obosit.

Se ghemui la loc în ascunzişul lui, în vreme ce şeriful, făcând surprinzător de puţin zgomot, se furişă afară din bălării şi o luă în jos către desiş. Apoi, şeriful Rich Mossberg intră printre copaci şi dispăru. Matt rămase ascuns în locul lui, transpirând, timp de o oră. Se chinuia să rămână treaz, când se auzi un zgomot în pădure şi Shinchi apăru dintre copaci, conducându-i pe copiii care râdeau şi cântau.

Şeriful Mossberg nu era cu ei.

22

După-amiaza de după "corecţia" Elenei, Damon închine o cameră în casa în care locuia doctorul Meggar. Lady Ulma rămase în cabinetul doctorului până când toţi trei — doctorul, Sage şi Damon — îşi uniră forţele pentru a o vindeca total.

Acum ea nu mai vorbea niciodată de lucruri triste. Le spuse aşa de multe poveşti despre locul unde copilărise, încât ei erau convinşi că puteau să-l cutreiere şi să-i recunoască fiecare încăpere, oricât ar fi fost de mare.

— Bănuiesc că e cuib pentru şoareci şi şobolani acum, spuse ea melancolică, la încheierea unei poveşti. Şi păianjeni şi molii.

— Dar de ce? întrebă Bonnie, fără să vadă semnele pe care i le făceau Meredith şi Elena ca să nu întrebe.

Lady Ulma îşi dădu capul pe spate şi se uită la tavan.

— Din cauza... generalului Verantz. Demonul de vârstă mijlocie care m-a văzut când aveam doar paisprezece ani. Când a pornit atacul armat asupra căminului meu, oamenii lui au omorât orice fiinţă vie găsită în casă — cu excepţia mea şi a canarului meu. Părinţii mei, bunicii. Unchii şi mătuşile... Fraţii şi surorile mele mai mici. Chiar şi pisica mea, care dormea pe bancheta de sub fereastră. Generalul Verantz a cerut să fiu adusă în faţa lui, aşa cum eram atunci, în cămaşă de noapte şi cu picioarele goale, cu părul ciufulit şi scăpat din coadă, iar lângă el era canarul meu, cu acoperitoarea de noapte luată de pe colivie. Canarul era încă viu şi ţopăia vesel prin cuşcă. Şi, într-un fel, asta a făcut ca tot ce se întâmpla să pară mai cumplit — şi în acelaşi timp, să semene mai mult cu un vis. E greu de explicat. Doi dintre oamenii generalului mă ţineau când m-au dus în faţa lui. De fapt, mai degrabă mă propteau ca să nu cad decât mă împiedicau să fug. Vedeţi voi, eram atât de tânără, şi totul pendula între vis şi realitate. Dar îmi aduc aminte exact cuvintele generalului: "I-am zis păsării ăsteia să cânte şi a cântat. Le-am zis părinţilor tăi că vreau să-ţi fac onoarea de a te lua de soţie şi ei au refuzat. Acum, uită-te aici. Vrei să fii asemenea canarului sau asemenea părinţilor tăi?" Şi a arătat către un colţ întunecat al încăperii — sigur că atunci lumina venea de la torţe, iar torţele fuseseră stinse pe durata nopţii. Dar în încăpere era suficientă lumină ca să văd acolo o grămadă de obiecte rotunde, cu paie sau iarbă pe o parte. Cel puţin asta am crezut la început că văd — sincer. Eram atât de naivă, şi cred că şocul acţionase într-un fel asupra minţii mele.

— Te rog, spuse Elena, mângâindu-i uşor mâna. Nu trebuie să mai continui. Înţelegem...

Dar Lady Ulma nu păru să o audă. Spuse:

— Şi apoi, unul dintre oamenii generalului a ridicat un soi de nucă-de-cocos cu un smoc des de fire în partea de sus, împletite. A legănat-o cu nonşalanţă şi dintr-odată am văzut ce era de fapt. Era capul mamei mele.

Elena simţi un nod în gât. Lady Ulma întoarse către cele trei fete ochii ei calmi, fără lacrimi.

— Probabil că mă credeţi cu totul insensibilă pentru că pot să vorbesc despre asemenea lucruri fără să mi se sfâşie inima.

— Nu, nu..., începu repede Elena.

Ea însăşi tremura, deşi îşi lăsase simţurile parapsihologice la cea mai mică intensitate. Spera că Bonnie nu avea să leşine.

Lady Ulma vorbea din nou.

— Războiul, violenţa nepăsătoare şi tirania sunt tot ceea ce am cunoscut din acea clipă, când inocenţa copilăriei mi-a fost zdrobită. Acum, bunătatea este cea care mă surprinde, care îmi aduce lacrimi în ochi.

— Oh, nu plânge, o rugă Bonnie pe Lady Ulma, aruncându-şi impulsiv braţele în jurul gâtului ei. Te rog, nu plânge. Noi suntem aici, alături de tine.

Între timp, Elena şi Meredith se priveau cu sprâncenele încruntate şi ridicând repede din umeri.

— Te rog, nu plânge, spuse şi Elena, simţindu-se oarecum vinovată, dar hotărâtă să încerce Planul A.

Dar spune-ne, de ce a ajuns atât de părăginită moşia familiei tale?

— Din cauza generalului. A fost trimis în ţinuturi îndepărtate ca să ducă războaie prosteşti şi inutile. De fiecare dată când pleca, îşi lua cu el cea mai mare parte a supuşilor săi — inclusiv sclavii care erau în graţiile lui la acel moment. Când a plecat odată, la trei ani după ce ne atacase casa, eu nu eram în graţiile lui şi n-am fost aleasă să-l însoţesc. Asta a fost norocul meu. Întregul lui batalion a fost nimicit; servitorii care erau cu el au fost luaţi prizonieri sau au fost omorâţi. El nu avea nici un moştenitor şi proprietatea lui a revenit Coroanei, care n-a avut ce să facă cu ea. A rămas părăsită în toţi aceşti ani —jefuită de multe ori, fără îndoială, dar adevăratul ei secret, secretul gemelor, a rămas nedescoperit... Cel puţin din câte ştiu eu.

— Secretul gemelor, şopti Bonnie, rostind cuvintele ca şi cum ar fi fost titlul unui roman de aventuri, continuând să o ţină pe după umeri pe Lady Ulma.

— Ce secret al gemelor? întrebă calmă Meredith. Elena nu putea vorbi, căci simţea cum o străbat nişte fiori de încântare. Asta era ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o piesă magică.

— Pe vremea părinţilor mei, era un obicei comun să-ţi ascunzi bogăţiile undeva pe proprietatea ta şi locul acesta să fie cunoscut doar de proprietarii averii. Desigur, tata, ca negustor şi creator de bijuterii, avea mai mult de ascuns decât ştiau oamenii. Avea o încăpere minunată care mie mi se părea că seamănă cu peştera lui Aladdin. Era atelierul lui, unde îşi ţinea pietrele neprelucrate, ca şi bijuteriile lucrate care îi fuseseră comandate sau pe care le crease pentru mama mea, din imaginaţie.

— Şi nimeni nu a găsit acea încăpere? întrebă Meredith, şi în vocea ei se simţea o uşoară notă de scepticism.

— Dacă a făcut-o cineva, eu nu am auzit nimic. Desigur, ar fi putut să obţină informaţia de la mama sau tatăl meu, în timp... dar generalul nu era un vampir sau un kitsune meticulos sau răbdător, ci un demon brutal şi nerăbdător. I-a omorât pe părinţii mei când a năvălit în casa noastră. Nu i-a trecut niciodată prin minte că eu, o copilă de paisprezece ani, aş fi putut şti.

— Dar ştiai..., şopti Bonnie, fascinată, îndemnând povestea să-şi urmeze cursul.

— Dar ştiam. Şi ştiu şi acum.

Elena înghiţi cu greu. Încă mai încerca să rămână calmă, să fie la fel ca Meredith, să-şi păstreze sângele-rece. Dar în clipa în care deschise gura pentru a rosti ceva cu sânge-rece, Meredith spuse:

— Ce mai aşteptăm? Şi sări în picioare.

Lady Ulma părea să fie cea mai calmă dintre toţi. Şi în acelaşi timp, părea să fie uşor uimită şi aproape sfioasă.

— Vrei să spui că ar trebui să-i cerem o audienţă stăpânului nostru?

— Vreau să spun că ar trebui să mergem acolo şi să luăm bijuteriile alea! exclamă Elena. Deşi, da, Damon ne-ar fi de mare folos dacă e nevoie de forţă ca să ridicăm ceva. La fel şi Sage.

Nu putea înţelege de ce nu era şi Lady Ulma la fel de entuziasmată.

— Nu pricepi? spuse Elena, pe când gândurile i se învârteau în cap. Poţi să-ţi recapeţi casa! Putem încerca să o facem să arate la fel ca în copilăria ta. Adică, dacă asta vrei să faci cu banii. Dar aş vrea măcar să văd peştera lui Aladdin!

— Dar... sigur... Lady Ulma părea dintr-odată necăjită. Voisem să-i cer stăpânului Damon o altă favoare — deşi banii de pe bijuterii ar putea ajuta.

— Ce doreşti? spuse Elena pe cât de blând putu. Şi nu trebuie să-i spui Stăpânul Damon. Te-a eliberat acum câteva zile, n-ai uitat, nu?

— Dar aceea a fost doar o... un fel de sărbătorire a evenimentului, nu? Lady Ulma părea la fel de nedumerită. Nu a oficializat totul la Biroul de Aservire, nu-i aşa?

— Dacă nu a făcut-o e pentru că nu ştia! strigă Bonnie.

În acelaşi timp, Meredith spunea:

— Noi nu prea înţelegem de fapt care e protocolul. Asta trebuie să facem?

Lady Ulma părea să fie în stare doar să încuviinţeze din cap. Elena se simţi copleşită. Bănuia că acestei femei, care fusese sclavă timp de mai bine de douăzeci şi doi de ani, îi venea greu să creadă în adevărata libertate.

— Damon a vorbit serios când a spus că eram toate libere, spuse ea, îngenunchind lângă scaunul Uimei. Doar că nu ştia toate lucrurile pe care trebuia să le facă. Dacă ne spui, noi o să-i spunem şi lui, şi pe urmă o să putem merge cu toţii la vechea ta moşie.

Se pregătea să se ridice, când Bonnie zise:

— Ceva nu e în regulă. Nu e la fel de fericită cum a fost până acum. Trebuie să aflăm ce se întâmplă.

Deschizându-şi puţin percepţiile parapsihologice, Elena îşi dădu seama că Bonnie avea dreptate. Rămase pe loc, îngenuncheată lângă scaunul Uimei.

— Ce e? întrebă ea, pentru că femeia părea mai dispusă să-şi deschidă inima atunci când Elena îi punea întrebări.

— Sperasem, spuse încet Lady Ulma, că Stăpânul Damon ar vrea să cumpere... Se înroşi, dar se forţă să continue. Că ar avea inima să mai cumpere un sclav. Pe... pe tatăl pruncului meu.

Urmă un moment de tăcere deplină, şi apoi toate cele trei fete vorbiră în acelaşi timp, toate trei, bănui Elena, încercând să facă ceea ce încerca ea însăşi, adică să nu pomenească de faptul că presupusese că tatăl era Bătrânul Drohzne.

Dar bineînţeles că nu avea cum să fie el, se mustră Elena. Ulma e fericită pentru această sarcină — şi cine ar putea fi fericit să aibă un copil cu un monstru dezgustător ca Bătrânul Drohzne? Şi pe urmă, el habar nu avusese că ea putea fi însărcinată — şi nici nu-i păsa.

— S-ar putea dovedi mai uşor de zis decât de făcut, spuse Lady Ulma, când asigurările fetelor şi întrebările lor se mai potoliră. Lucen este bijutier, unul faimos care creează piese ce... ce-mi amintesc de cele create de tatăl meu. O să fie scump.

— Dar avem peştera lui Aladdin! spuse veselă Bonnie. Adică, o să ai suficient de mulţi bani dacă vindem tot ce-i acolo, nu? Sau o să ai nevoie de şi mai mulţi bani?

— Dar acelea sunt bijuteriile Stăpânului Damon! exclamă Lady Ulma, părând oripilată. Chiar dacă nu şi-a dat seama de asta când a moştenit proprietăţile Bătrânului Drohzne, a devenit stăpânul meu şi stăpânul tuturor bunurilor mele...

— Hai să te eliberăm întâi pe tine, şi pe urmă o să ne ocupăm şi de restul, pas cu pas, spuse Meredith pe cel mai hotărât şi raţional ton posibil.

Dragă Jumalule,

Ei bine, îţi scriu tot ca o sclavă. Astăzi am eliberat-o pe Lady Ulma, dar am hotărât cu toţii că Meredith şi Bonnie şi cu mine o să rămânem " asistente personale ". Asta pentru că Lady Ulma a spus că Damon o să pară ciudat şi total demodat dacă nu are câteva fete frumoase drept curtezane.

în povestea asta există şi o parte plăcută, căci noi, fiind curtezane, trebuie să avem tot timpul haine frumoase şi bijuterii. Şi pentru că am purtat aceeaşi pereche de jeanşi de când ticălosul ăla de Bătrânul Drohzne mi-a sfâşiat perechea cu care am venit aici, îţi poţi închipui ce încântată sunt.

Dar, sincer, nu sunt încântată doar pentru hainele frumoase pe care le voi avea. Tot ce s-a întâmplat de când am eliberat-o pe Lady Ulma şi apoi am mers la vechea ei proprietate a fost un vis minunat. Casa era în ruine, şi acolo îşi făcuseră bârlog animalele sălbatice. Am găsit chiar urme de lupi şi alte animale la etaj, ceea ce ne-a făcut să ne întrebăm dacă trăiau pe-aici şi vârcolaci. Separe că da, iar unii au chiar poziţii înalte alături de diverşi lorzi feudali. Poate că totuşi Caroline ar vrea să încerce o vacanţă aici, pentru a afla mai multe despre adevăraţii vârcolaci — se spune că urăsc oamenii atât de tare, încât nici măcar nu au drept sclavi oameni sau vampiri (care au fost cândva

oameni).

Dar să mă întorc la casa lui Lady Ulma. Fundaţia ei e de piatră şi înăuntru e lambrisată cu lemn de esenţă tare, aşa că structura de bază e în stare foarte bună. Draperiile şi tapiţeriile sunt toate zdrenţuite, desigur, aşa că e cam straniu şi neplăcut să intri acolo cu torţe şi să le vezi atârnând deasupra şi în jurul tău. Ca să nu mai vorbesc de păianjenii uriaşi Urăsc păianjenii mai mult ca orice.

Cu toate astea, am intrat în casă, cu torţele noastre care păreau o versiune mai mică a soarelui acela stacojiu uriaş care stă mereu nemişcat la orizont şi face ca tot ce se află afară să capete o culoare sângerie, şi am închis uşile şi am aprins focul într-un cămin uriaş în ceea ce Lady Ulma numeşte Sala cea Mare. (Cred că e locul unde se mănâncă sau se dau petreceri — are într-o parte, pe un podium, o masă enormă, şi un loc special pentru muzicanţi deasupra a ceea ce trebuie să fie ringul de dans. Lady Ulma a spus că ăsta era locul în care dormeau noaptea toţi servitorii — Sala cea Mare, nu galeria menestrelilor.)

Pe urmă am urcat la etaj unde am văzut, îţi jur, câteva duzini de dormitoare cu paturi foarte mari cu baldachin, care or să aibă nevoie de saltele noi şi aşternuturi şi cuverturi şi draperii, dar n-am stat prea mult să ne uităm pe-acolo. De tavan atârnau lilieci.

Ne-am îndreptat către atelierul de lucru al mamei lui Lady Ulma. Era o încăpere foarte mare unde cel puţin patruzeci de femei aveau loc să stea şi să coasă hainele pe care le croia mama lui Lady Ulma. Dar aici se afla partea cea mai interesantă!

Lady Ulma s-a dus la unul dintre dulapurile din cameră şi a dat deoparte toate hainele zdrenţuite şi mâncate de molii care se aflau acolo. Apoi a început să apese în diferite locuri pe peretele din spate al dulapului şi tot acel panou a alunecat într-o parte! înăuntru am văzut un şir de trepte foarte înguste care coborau!

M-am gândit imediat la cripta Honoriei Fell şi m-am întrebat dacă era posibil ca nişte vampiri fără casă să se fi oploşit în încăperea de jos, dar ştiam că asta era o prostie, pentru că în uşă erau pânze de păianjen. Damon a insistat să coboare el primul pentru că vedea mult mai bine în întuneric, dar cred că de fapt era doar foarte curios să descopere ce se afla acolo.

L-am urmat pe rând, încercând să avem mare grijă cu torţele, şi... ei, nu pot găsi cuvintele potrivite pentru ceea ce am găsit acolo. În primele minute am fost dezamăgită, pentru că tot ce se afla pe masa mare din mijlocul încăperii era mai degrabă plin de praf decât strălucitor, dar apoi Lady Ulma a început să şteargă încet bijuteriile cu o cârpă specială şi Bonnie a găsit pungi şi pachete şi le-a vărsat pe masă — şi era ca şi cum un curcubeu se revărsa în faţa noastră! Damon a descoperit un bufet unde erau nenumărate sertare cu brăţări pentru mâini, braţe şi glezne, coliere, inele, cercei, inele pentru nas, ace de păr şi o mulţime de ornamente!

Nu-mi venea să cred ce vedeam. Am răsturnat în palmă o punguţă de piele şi am văzut o grămadă de diamante albe care îmi curgeau printre degete, unele dintre ele mari cât unghia policarului! Am văzut perle albe şi perle negre, mai mici şi potrivite între ele, sau uriaşe, cu forme minunate: aproape la fel de mari cât caisele, cu luciri rozalii, sau aurii, sau gri. Am văzut safire cât nişte monede mari, cu scânteieri pe care le puteai vedea din celălalt capăt al încăperii. Am ţinut în pumni smaralde şi peridote, opale şi rubine, turmaline şi ametiste — o <u>mulţime</u> de lapislázuli, pentru vampiri rafinaţi, desigur.

Iar bijuteriile deja confecţionate erau atât de frumoase, încât la vederea lor am simţit un nod în gât. Ştiu că Lady Ulma a plâns puţin, în tăcere, dar cred că în parte era de fericire, pentru că noi o tot lăudam pentru bijuteriile ei. În doar câteva zile, trecuse de la statutul de sclavă care nu deţinea nimic la cel de femeie incredibil de bogată, care avea o casă şi toate mijloacele de care avea nevoie pentru a o întreţine şi a trăi împărăteşte. Am hotărât cu toţii că deşi avea să se căsătorească cu iubitul ei, cel mai bine era ca mai întâi Damon să-l cumpere într-un mod discret şi să-l elibereze la fel de discret, şi să joace rolul de "Stăpân al Domeniului" cât timp ne aflam aici. În tot acest timp, aveam să o tratăm pe Lady Ulma ca pe un membru al familiei, şi să-l punem pe bijutierul Lucen din nou la treabă până când noi vom pleca, pentru ca apoi el şi Lady Ulma să-i ia într-un mod discret locul lui Damon. Lorzii feudali din această regiune nu mai sunt demoni, ci vampiri, şi au mai puţine obiecţii privind deţinerea unor proprietăţi de către oameni.

Ţi-am vorbit despre Lucen? E un bijutier minunat! Simte în el o nevoie arzătoare de a crea — în primele lui zile ca sclav modela pământul şi ierburile, imaginându-şi că lucra bijuterii Apoi a avut noroc şi a devenit ucenicul unui bijutier.

Simţise atâta vreme compasiune pentru Lady Ulma şi o iubise atâta vreme, încât pare un adevărat miracol că acum pot cu adevărat să fie împreună — şi, cel mai important, în calitate de cetăţeni liberi

Ne-am temut că lui Lucen s-ar putea să nu-i placă ideea ca noi să-l cumpărăm ca sclav şi să-l eliberăm abia când plecăm, dar el niciodată nu s-a gândit că o să fie liber — din cauza talentului său. E un om bun, şi blând şi molcom, cu o barbă mică şi îngrijită şi ochi cenuşii care îmi aduc aminte de ochii lui Meredith. Şi este atât de uimit că e tratat într-un mod decent şi nu e pus să muncească tot timpul, încât ar fi acceptat orice, doar să i se îngăduie să fie lângă Lady Ulma. Cred că fusese ucenic la tatăl ei, bijutierul, şi se îndrăgostise de ea cu mulţi ani în urmă, dar fusese convins că nu va putea niciodată să fie cu ea, pentru că ea era o tânără doamnă de familie bună, iar el un sclav. Iar acum sunt atât de fericiţi împreună!

În fiecare zi Lady Ulma pare mai frumoasă şi mai tânără. I-a cerut voie lui Damon să-şi vopsească părul negru, iar el i-a spus că putea să şi-l facă şi roz dacă asta voia, iar acum ea arată incredibil de frumoasă. Nu pot să cred că am putut s-o consider odată bătrână şi urâtă ca o vrăjitoare, dar ăsta e felul în care te schimbă suferinţa şi teama şi neputinţa şi lipsa de speranţă. Fiecare fir alb de păr i-a apărut din cauză că era sclavă, care nu deţinea nimic, nu-şiputea hotărî viitorul, nu era în siguranţă, nu avea posibilitatea nici măcar de a-şi păstra copiii alături de ea, dacă avea să aibă copii

Am uitat să-ţi spun şi cealaltă parte bună a faptului că Meredith, Bonnie şi cu mine suntem o vreme " asistente personale ". Putem să angajăm o mulţime de femei sărmane care îşi câştigă existenţa cu acul, iar Lady Ulma chiar vrea să creeze pentru noi cele mai frumoase haine şi să le arate femeilor cum să le realizeze. I-am spus că poate să stea liniştită şi să nu facă nimic, dar ea zice că toată viaţa şi-a dorit să fie designer ca mama ei şi acum şi-ar da şi sufletul să o facă — având trei modele diferite pe care să le îmbrace. Şi eu mor de curiozitate să văd ce o să inventeze; deja a început să facă schiţele, şi mâine, omul care vinde ţesături o să vină aici şi ea o să aleagă materialele.

Între timp, Damon a angajat două sute de oameni (pe bune!) care să repare şi să cureţe casa lui Lady Ulma, să pună tapet şi draperii noi, să refacă toată ţevăria, să lustruiască mobila care mai e întreagă şi să aducă mobilă nouă acolo unde lucrurile s-au stricat. Oh, şi să planteze flori şi copaci în grădină şi să sape fântâni şi tot felul de alte lucruri. Cu atâţia oameni care muncesc aici, ar trebui să ne mutăm în casă în doar câteva zile.

Toate astea au un singur scop, în afară de a o face fericită pe Lady Ulma. Trebuie ca Damon şi "asistentele lui personale" să fie acceptate de înalta societate când începe sezonul de petreceri din acest an. Pentru că am păstrat vestea cea mai bună pentru sfârşit. Atât Lady Ulma, cât şi Sage au putut imediat să identifice persoanele din ghicitoarea luiMisao!

Asta dovedeşte ceea ce am crezut eu, că Misao nu şi-a imaginat niciodată că o să ajungem cu adevărat până aici, sau că vom putea intra în locurile unde au ascuns cele două jumătăţi ale cheii-vulpe.

Dar există un mod foarte uşor de a fi invitaţi în casele în care trebuie să pătrundem. Dacă suntem cei mai noi, cei mai senzaţionali nouveaux riches de pe aici (după ultimele informaţii?), şi dacă lansăm povestea că Lady Ulma şi-a redobândit locul cuvenit, şi dacă toată lumea vrea să afle despre ea — o să fim invitaţi la petreceri. Şi aşa o să putem intra în cele două case pe care trebuie să le vizităm ca să căutăm jumătăţile cheii de care avem nevoie pentru a-l elibera pe Stefan! Şi avem un noroc incredibil, pentru că aceasta este perioada din an când toată lumea începe să dea petreceri, şi ambele case pe care vrem să le vizităm vor avea foarte curând petreceri: una este o gală, iar cealaltă o serată în cinstea primelor flori ale primăverii.

Ştiu că scrisul meu a început să fie tremurat. Eu însămi tremur la gândul că vom căuta cu adevărat cele două jumătăţi de cheie care ne vor ajuta să-l scoatem pe Stefan din temniţa lui.

Dragă Jurnalule, e târziu... şi nu pot... nu pot scrie despre Stefan. Să fiu aici, în acelaşi oraş cu el

să ştiu unde e închisoarea lui... şi totuşi să nu pot să-l văd. Ochii mi s-au înceţoşat şi nu mai văd ce scriu. Voiam să dorm puţin, ca să fiu pregătită pentru o altă zi agitată, în care să umblu de colo-colo, să supraveghez treburile şi să văd înflorind domeniul lui Lady Ulma — dar acum mă tem că o să am doar coşmaruri, visând cum mâna lui Stefan alunecă încet dintr-a mea.

În "noaptea" aceea se mutară, alegând ceasul când celelalte proprietăţi pe lângă care trecură erau cufundate în întuneric şi tăcere. Elena, Meredith şi Bonnie îşi aleseră câte o cameră de la etaj, toate trei dormitoarele fiind alăturate. Lângă ele se afla o baie luxoasă, pardosită cu gresie albă şi albastru pal, şi având o cadă în forma unui uriaş trandafir, suficient de mare pentru a putea înota în ea, încăpere încălzită de un foc de cărbuni şi unde servea o fată cu chip vesel.

Elena era încântată de ceea ce se întâmplă apoi. Damon cumpără discret un număr de sclavi, direct de la un negustor respectabil, pe care apoi îi eliberă imediat şi le oferi salarii şi zile libere. Aproape toţi foştii sclavi fură fericiţi să rămână, şi doar câţiva preferară să plece sau fugiră, cei mai mulţi femei care îşi căutau familiile.

Ceilalţi aveau să rămână şi să devină slujitorii lui Lady Ulma, odată ce Damon, Elena, Meredith şi Bonnie plecau după ce îl eliberau pe Stefan.

Lady Ulma primi o cameră mare la parter, deşi Damon trebui să folosească forţa fizică pentru a o instala acolo. El însuşi îşi alese o cameră care era birou în timpul zilei, căci oricum nu avea să petreacă prea multe nopţi în casă.

În această privinţă, exista o uşoară stinghereală. Cei mai mulţi dintre servitori ştiau obiceiurile stăpânilor vampiri, iar fetele şi femeile care veneau să coasă sau care locuiau pe domeniu şi făceau curat şi găteau păreau să se aştepte să existe un fel de grafic conform căruia erau pe rând "donatoare".

Damon îi explică asta Elenei, care respinse ideea înainte de a putea fi pusă în aplicare. Îşi dădea seama că Damon spera la un flux constant de fete, de la cele delicate ca o floare la unele rotunjoare şi roşii în obraji, care erau bucuroase să "li se dea cep" ca la butoiaşele de bere în schimbul zdrăngănelilor şi zorzoanelor pe care, conform obiceiului, le primeau.

În mod similar, Elena respinse ideea de recrutare. Sage pomenise chiar de zvonurile unei posibile legături cu Lumea de Afară: un curs foarte avansat pentru Operaţiuni Navale Speciale.

— Şi pot deveni singurele foci-vampiri din lume, spusese pe un ton sardonic Elena, de data asta în faţa unui grup de sclavi. Pot ieşi în larg să muşte rechinii. Sigur că voi, băieţi, puteţi să vânaţi oameni aşa cum vânează o pereche de bufniţe nişte şoareci — doar să nu vă obosiţi să vă mai întoarceţi pe urmă acasă, pentru că porţile vor fi închise... pentru totdeauna.

Se uită lung în ochii lui Sage până când privirea ei deveni una de oţel, iar el plecă grăbit să se ocupe de ceva pe domeniu.

Pe Elena nu o deranja că Sage se mutase cu ei. Iar după ce află cum Sage îl salvase pe Damon de mulţimea care-l atacase în Locul de Reuniune, hotărâse în mintea ei că dacă Sage avea vreodată să vrea sângele ei, avea să i-l dea fără să ezite. După câteva zile, când el stătuse pe lângă casa doctorului Meggar şi apoi se mutase cu ei pe domeniul lui Lady Ulma, se întrebase dacă aura ei ascunsă şi reticenţa lui Damon nu îl lipseau de ceva despre care ar fi trebuit să ştie. Aşa că îi tot aruncase indicii din ce în ce mai clare, până când, odată, el râsese ţinându-se cu mâna de burtă şi apoi, cu lacrimi în ochi de-atâta râs, îi spusese că americanii aveau o vorbă, nu? — ca,poţi duce omul cu sila până la uşa bisericii, dar cu forţa nu-l poţi cununa. În cazul lui, spuse el, puteai să duci o panteră neagră care mârâia — imaginea ei mentală obişnuită a lui.

23

Damon — cu sila într-un loc, dacă aveai mănătoare electrice pentru vite şi ankusha[2] pentru elefanţi, dar pe urmă ar fi o prostie să te întorci cu spatele la ea. Elena răsese până când îi dăduseră şi ei lacrimile, dar tot îşi promisese că dacă Sage îi voia sângele, avea să primească o cantitate rezonabilă.

Acum pur şi simplu se bucura că Sage era cu ei. Inima ei era deja plină, cu Stefan, Damon — şi chiar Mart, în ciudat aparentei lui dezertări — pentru a mai fi în pericol să se îndrăgostească de un alt vampir, indiferent cât de ucigător de bine arăta. Vedea în Sage un prieten şi un protector.

Elena era surprinsă cum începuse să se bazeze tot mai mult pe Lakshmi, pe măsură ce trecea timpul. Lakshmi începuse ca un soi de om bun la toate, ocupându-se de treburi de care nimeni altcineva nu voia să se ocupe, dar devenind tot mai mult camerista lui Lady Ulma, iar pentru Elena sursa de informaţii despre această lume. Lady Ulma era încă oficial ţintuită la pat, iar Lakshmi era acolo la îndemână zi şi noapte, pentru a trimite mesaje. În acelaşi timp, era singura persoană căreia Elena îi putea pune întrebări care altfel ar fi provocat priviri uimite şi catalogarea ei drept nebună. Obişnuiau să cumpere farfurii, sau mâncarea era servită pe bucăţi mari de pâine uscată care era folosită şi drept şervet pentru degetele murdare de grăsime? (Farfuriile apăruseră de curând, împreună cu furculiţele, care erau acum ultimul strigăt.) Cât de mult trebuiau să primească bărbaţii şi femeile care lucrau în gospodărie drept salariu (care trebuise să fie calculat de la zero, căci în nici o altă gospodărie sclavii nu primeau nici un ban, doar nişte haine, nişte uniforme folosite de toată lumea, şi li se îngăduiau una sau două "zile de sărbătoare" pe an)? Deşi foarte tânără, Lakshmi era atât onestă, cât şi curajoasă, şi Elena o pregătea să devină mâna dreaptă a lui Lady Ulma, după ce aceasta se înzdrăvenea suficient pentru a deveni stăpâna casei.

24

Dragă Jumalule,

Este noaptea de dinaintea primei noastre petreceri — sau să-i spun mai degrabă gală. Dar nu mă simt prea dornică de distracţie. Mi-e mult prea dor de Stefan. M-am tot gândit şi laMatt. Cum aplecat, atât de supărat pe mine, fără să arunce nici măcar o privire înapoi. N-a înţeles cum de puteam să... ţin la... Damon, şi totuşi să-l iubesc atât de mult pe Stefan, încât să simt că mi se frânge inima.

Elena puse jos stiloul şi se uită la jurnalul ei cu o privire lipsită de viaţă. Durerea sufletească se manifesta printr-o durere fizică în piept care ar fi speriat-o dacă n-ar fi ştiut cu siguranţă ce anume era. Îi era dor de Stefan cu atâta disperare, încât abia mai putea mânca, abia mai putea dormi. El era ca o parte a minţii ei care ardea în permanenţă, ca un membru amputat dar pe care îl simţea tot timpul acolo.

În seara asta, nici măcar să scrie în jurnal nu-i era de folos. Singurele lucruri despre care putea scrie erau amintirile dureros de plăcute ale vremurilor bune când ea şi Stefan erau împreună. Ce bine era când îşi putea doar întoarce capul şi ştia că o să-l vadă — ce privilegiu fusese acesta! Iar acum dispăruse, şi în locul lui rămăseseră o confuzie sfâşietoare, vinovăţie şi nelinişte. Ce se întâmpla cu el, în chiar clipa aceasta, când ea nu mai avea privilegiul de a întoarce capul şi de a-l vedea? Oare ei... Îi făceau rău?

Oh, Doamne, măcar dacă...

Dacă l-aş fi pus să închidă toate ferestrele şi uşile la pensiune...

Dacă aş fi fost mai suspicioasă cu Damon...

Dacă aş fi ghicit că-l frământa ceva în acea ultimă noapte...

Dacă... Dacă...

Deveni un refren puternic, obsedant, repetat în acelaşi ritm cu bătăile inimii ei. Îşi dădu seama că respira cu suspine, cu ochii strâns închişi, marcând bătăile cu pumnii, pe care şi-i încleşta şi descleşta întruna.

Dacă o să continui să simt asta... dacă las simţămintele astea să mă strivească... o să devin un punct minuscul în spaţiu. O să fiu nimicită... şi chiar şi asta o să fie mai bine decât să-i duc atât de puternic lipsa.

Elena înălţă capul... şi îşi văzu propriul cap, aşezat pe jurnal.

I se tăie răsuflarea.

Din nou, prima ei reacţie fu să se gândească la moarte. Dar apoi, încet, pentru că era ameţită de atâtea lacrimi, îşi dădu seama că o făcuse iarăşi.

Ieşise din propriul trup.

De data asta, nici măcar nu era conştientă de o decizie lucidă în privinţa direcţiei în care avea să se îndrepte. Zbura, atât de repede, încât nici măcar nu-şi dădea seama încotro se ducea. Era ca şi cum era trasă, ca şi cum era coada unei comete care cădea cu repeziciune spre pământ.

La un moment dat, realiză cu o groază familiară că trecea prin obiecte, şi apoi cotea brusc, ca şi cum ar fi fost ultimul vagon într-un trenuleţ făcut de copii, pentru ca apoi să fie catapultată în celula lui Stefan.

Când ateriza acolo, încă mai plângea, fără să ştie prea bine dacă mai avea formă materială sau forţă de gravitaţie, dar fără să-i pese prea mult în acel moment. Nu avea ochi decât pentru Stefan, foarte slab dar zâmbind în somn, şi apoi ateriza pe el, continuând să plângă când ricoşa în trupul lui, uşoară ca un fulg, iar Stefan se trezi.

"Of, nu mă puteţi lăsa să dorm câteva minute în pace?" se răsti Stefan, şi adăugă nişte cuvinte în italiană pe care Elena nu le mai auzise niciodată.

Elena avu o reacţie imediată â la Bonnie, plângând atât de tare, încât nu putea asculta — nici măcar nu putea auzi — vreo alinare. Îi făceau nişte lucruri îngrozitoare lui Stefan, şi ca să le facă foloseau imaginea ei, a Elenei. Era mult prea îngrozitor. Îl determinau pe Stefan să o urască. Ea însăşi se ura. Întreaga lume o ura...

"Elena! Elena! Nu plânge, iubire!"

Deprimată, Elena se ridică, văzând pentru un moment pieptul lui Stefan înainte să se pună din nou pe plâns, încercând să-şi şteargă nasul pe uniforma de deţinut a lui Stefan, care era într-un aşa hal, încât părea că oricum va arăta mai bine astfel, indiferent ce i-ar fi făcut ea.

Nu putu, desigur; la fel cum nu putea simţi braţul care încerca s-o cuprindă cu blândeţe. Ea nu-şi adusese şi trupul cu ea în această călătorie.

Dar îşi adusese, cumva, lacrimile, şi o voce rece şi aspră dinăuntrul ei spuse: Nu le irosi, netoato! Foloseşte lacrimile alea. Dacă vrei să plângi, fa-o peste faţa sau mâinile lui. Şi, apropo, toată lumea te urăşte.

Chiar şi Matt te urăşte, şi Matt îi place pe toţi. continuă vocea subţirică şi nemiloasă, şi Elena vărsă un noi şuvoi de lacrimi, observând absentă efectul lor. Fiecare picătură făcea pielea palidă pe care cădea să devină trandafirie, iar culoarea se răspândea în vălurele tot mai departe, ca şi cum Stefan era un bazin, iar ea stătea aşezată pe el, apă pe apă.

Doar că lacrimile ei cădeau atât de repede, încât păreau o ploaie torenţială revărsându-se peste Iazul Wickery. Iar asta o duse cu gândul la ziua în care Matt căzuse în iaz, încercând să salveze de la înec o fetiţă care alunecase în apă după ce se spărsese gheaţa sub ea, şi de aici... la cum Matt o ura acum.

"Nu, oh, nu, nu plânge; nu plânge, iubita mea iubită", o imploră Stefan cu atâta sinceritate în glas, încât oricine ar fi fost convins că vorbea cât se poate de serios.

Dar cum ar fi putut? Elena ştia cum trebuie să fi arătat, cu faţa umflată şi pătată de lacrimi; asta nu putea fi o "iubită iubită"! Şi ar fi trebuit ca Stefan să-şi fi pierdut minţile ca să vrea ca ea să înceteze cu plânsul: lacrimile îi dădeau o viaţă nouă acolo unde îi atingeau pielea — şi poate că furtuna dinăuntrul lui acţionase şi mai bine, pentru că vocea lui telepatică era puternică şi sigură.

Elena, iartă-mă... oh, Doamne, dăruieşte-mi doar o clipă cu ea! O singură clipă! Pe urmă pot să îndur orice, chiar şi moartea! Doar o clipă ca s-o ating!

Şi poate că Domnul privi în jos într-un moment de compasiune. Buzele Elenei pluteau peste buzele lui Stefan, tremurau peste ele, ca şi cum ar fi putut cumva să fure un sărut, aşa cum obişnuia să facă pe vremuri, când el încă mai dormea. Dar pentru o clipă doar, Elena avu senzaţia că simte o carne caldă sub a ei şi tremurul genelor lui Stefan pe pleoapele ei când el deschise ochii surprins.

În aceeaşi clipă, încremeniră amândoi, cu ochii larg deschişi, nici unul îndeajuns de nesocotit pentru a face o singură mişcare. Dar Elena nu se putu abţine, căci fierbinţeala de pe buzele lui Stefan trimise un val de fierbinţeală în tot trupul ei. Se topi în sărut şi, ţinându-şi cu grijă trupul în aceeaşi poziţie, simţi cum privirea ei îşi pierde concentrarea şi pleoapele îi coboară.

Când genele ei atinseră ceva material, momentul se încheie. Elena avea două posibilităţi: putea să ţipe şi să-l ocărască pe Signore pentru că le oferise doar ceea ce ceruse Stefan, sau îşi putea aduna curajul ca să zâmbească şi poate să-l aline pe Stefan.

Partea cea bună a firii ei învinse şi, când Stefan deschise ochii, ea era aplecată asupra lui, prefăcându-se că se sprijină în coate şi pe pieptul lui şi zâmbindu-i în vreme ce încerca să-şi îndrepte părul.

Uşurat, Stefan îi zâmbi şi el. Era ca şi cum el putea să suporte orice, atâta vreme cât ea nu suferea.

"Ei bine, Damon s-ar fi dovedit mai practic", îl necăji ea. "M-ar fi lăsat să plâng, pentru că, în final, sănătatea lui ar fi cea mai importantă. Şi s-ar fi rugat pentru..." Făcu o pauză şi apoi începu să râdă, ceea ce-l făcu pe Stefan să zâmbească. "Habar n-am", spuse Elena în cele din urmă. "Nu cred că Damon se roagă."

"Probabil că nu", spuse Stefan. "Când eram tineri — şi muritori — preotul din oraş umbla cu un baston pe care părea că-l foloseşte cu mai mare plăcere ca să-i croiască pe băieţii delincvenţi decât ca sprijin."

Elena se gândi la băieţelul fragil legat în lanţuri de stânca uriaşă şi grea a secretelor. Oare era religia unul dintre lucrurile ascunse acolo, în spatele uşilor încuiate în mare secret, ca un nautilus cu cochilia spiralată şi multe camere, până când aproape toate lucrurile la care ţine sunt ascunse înăuntru?

Nu l -a întrebat despre asta pe Stefan. În schimb, a spus, coborându-şi "vocea" până la cea mai slabă şoaptă telepatică, cea mai vagă atingere a neuronilor în creierul receptiv al lui Stefan:

La ce alte lucruri practice s-ar fi putut gândi Damon? Lucruri legate de o evadare?

"Ei bine... pentru o evadare? Primul lucru care îmi vine în minte este să ştii să te descurci prin oraş. Am fost adus aici legat la ochi, dar pentru că ei nu au puterea de a ridica blestemul vampirilor şi de a-i face fiinţe omeneşti, mi-am păstrat toate simţurile. Aş zice că e un oraş de mărimea New Yorkului şi Los Angelesu-lui laolaltă."

"Un oraş mare", remarcă Elena, luând notiţe în gând.

"Dar, din fericire, singurele părţi care ne interesează sunt în zona de sud-vest. Oraşul ar trebui să fie condus de Gardieni — dar ei vin din Cealaltă Parte, iar demonii şi vampirii de-aici şi-au dat seama cu mult timp în urmă că oamenii se tem mai mult de ei decât de Gardieni. Acum există între douăsprezece şi cincisprezece castele feudale sau domenii, şi fiecare dintre aceste domenii deţine controlul asupra unei suprafeţe considerabile de pământ în afara oraşului. Îşi cultivă propriile produse şi le vând aici. De pildă, vampirii sunt cei care cultivă strugurii Clarion Loess Black Magic."

"Înţeleg", spuse Elena, care habar n-avea despre ce vorbea el, cu excepţia vinului Black Magic. "Dar tot ce vrem noi de fapt să ştim este cum să ajungem la Shi-no Shi... temniţa ta."

"Aşa e. Ei bine, cea mai uşoară cale ar fi să găsiţi sectorul kitsune. Shi no Shi e un grup de clădiri, cu cea mai mare — cea fără acoperiş, deşi este curbată, şi de jos nu poţi să-ţi dai seama..."

"Cea care arată ca un amfiteatru?" îl întrerupse repede Elena. "De câte ori vin aici am un soi de vedere panoramică asupra oraşului."

"Ei bine, chestia aia care arată ca un amfiteatru e un amfiteatru", zâmbi Stefan.

Chiar zâmbi; acum se simte suficient de bine încât să zâmbească, se bucură Elena în sinea ei.

"Aşadar, ca să te scoatem, nu trebuie decât să ne îndreptăm din spatele amfiteatrului către poarta spre lumea noastră", spuse Elena. "Dar ca să te eliberăm există... unele lucruri pe care trebuie să le adunăm... şi astea mai mult ca sigur or să fie în părţi diferite ale oraşului."

încercă să-şi aducă aminte dacă îi descrisese vreodată lui Stefan cheia gemenilor kitsune. Era probabil mai bine să n-o facă acum, dacă n-o făcuse deja.

"Atunci, eu aş angaja un ghid local", spuse imediat Stefan. "De fapt, nu ştiu nimic despre oraş, doar ce mi-au spus paznicii... şi nu sunt sigur dacă să am încredere în ei. Dar oamenii mărunţi — cei obişnuiţi — vor şti probabil lucrurile pe care vrei tu să le afli."

"Asta e o idee bună", spuse Elena, desenând modele invizibile pe pieptul lui cu un deget transparent. "Cred că Damon chiar are de gând să facă tot ce poate ca să ne ajute."

"Merită laude pentru că a venit", spuse Stefan, ca si cum gândea cu voce tare. "Şi-a ţinut promisiunea, nu-i aşa?"

Elena încuviinţă din cap. În adâncul conştiinţei sale se afla un gând: Promisiunea pe care mi-a făcut-o că o să aibă grijă de tine. Promisiunea pe care ţi-a făcut-o că o să aibă grijă de mine. Damon întotdeauna îşi ţine promisiunile.

"Stefan", spuse ea, din nou în cele mai tainice colţuri ale minţii lui, unde putea să schimbe cu el

în secret — spera ea — informaţii, "ar fi trebuit să-l vezi, serios. Când mi-am scos Aripile Izbăvirii şi când toate lucrurile rele care-i împietriseră inima şi-i aduseseră cruzime în suflet au dispărut. Şi când mi-am scos Aripile Purificării şi tot stratul de piatră care-i acoperea inima s-a spart în bucăţi... Nu cred că-ţi poţi închipui cum era. Era atât de perfect... şi de nou. Iar mai târziu, când a plâns..

Elena putea simţi în Stefan trei valuri de emoţie succedându-se aproape instantaneu. Neîncredere că Damon putea plânge, în ciuda a ceea ce îi spunea Elena. Apoi, crezare şi uimire pe când absorbea imaginile şi amintirile ei. Şi, în cele din urmă, nevoia de a o consola pe când ea vedea un Damon prins pentru totdeauna în capcana penitenţei. Un Damon care nu avea să mai existe vreodată.

"El te-a salvat", şopti Elena, "dar nu a vrut să se salveze şi pe el însuşi. Nici măcar n-a vrut să negocieze cu Shinichi şi Misao. Pur şi simplu i-a lăsat să-i ia toate amintirile acelor momente."

"Poate că durea prea mult."

"Da", spuse Elena, lăsându-şi în jos în mod deliberat barierele, pentru ca Stefan să simtă durerea pe care acea creatură nouă şi perfectă creată de ea o simţise în momentul când aflase cum comisese nişte acte de cruzime şi trădare care... da, asta ar face şi cel mai puternic suflet să se înfioare. "Stefan? Eu cred că el se simte foarte singur."

"Da, îngerul meu. Cred că ai dreptate."

De data asta, Elena se gândi mult înainte de a rosti următoarele cuvinte.

"Stefan? Nu sunt sigură că el înţelege cum este să fii iubit."

Şi în timp ce el medita la răspunsul pe care urma să i-l dea, ea aşteptă ca pe ace. Apoi, el spuse foarte încet, abia auzit:

"Da, îngerul meu, cred că ai dreptate."

Oh, cât îl iubea. El înţelegea întotdeauna. Şi întotdeauna era atât de curajos şi de galant şi încrezător atunci când voia ea să fie aşa.

"Stefan! Pot să rămân aici în noaptea asta?"

"E noapte, iubita mea iubită? Poţi să stai — asta dacă nu vin Ei să mă ducă undeva." Dintr-odată, Stefan era foarte solemn şi o privea în ochi serios. "Dar dacă vin Ei... promiţi să pleci atunci, da?"

Elena se uită în ochii lui verzi şi spuse:

"Dacă asta e ceea ce vrei, promit."

"Elena? Tu... Îţi ţii sau nu promisiunile?"

Dintr-odată, Stefan părea foarte somnoros. Dar era o somnolenţă normală, nu de epuizare, ci a cuiva care se înviorase şi acum se cufunda încet într-un somn odihnitor.

"Le ţin aproape de mine", şopti Elena.

Dar pe tine te ţin şi mai aproape, îşi spuse. Dacă ar veni cineva să-ţi facă rău, ar putea să afle de ce e în stare un duşman fără trup. De pildă, cum ar fi dacă ar reuşi să pătrundă în trupul lui şi să facă pentru doar câteva momente contact cu fiinţa interioară? Suficient de mult timp ca să frângă o inimă între drăgălaşele ei degete albe. Asta ar fi ceva.

"Te iubesc, Elena. Mă bucur atât de mult... că ne-am sărutat..."

"Nu e ultima oară când o facem! O să vezi! Iţi promit!"

Vărsă din nou asupra lui lacrimi vindecătoare. Stefan doar zâmbi uşor. Şi apoi se cufundă în somn.

De dimineaţă, Elena se trezi în dormitorul ei din casa lui Lady Ulma, singură. Dar mai avea o amintire, ca un trandafir presat, pe care să o păstreze într-un loc special, în profunzimile fiinţei sale.

Şi undeva, în adâncul inimii, ştia că era: posibil ca aceste amintiri să fie într-o bună zi singurul lucru care-i mai rămăsese de la Stefan. Îşi putea imagina că aceste aduceri-aminte delicate, cu parfum dulce, aveau să fie ceva de care să se agate şi pe care să le iubească — dacă Stefan nu avea să se mai întoarcă niciodată

25

Oh, vreau să arunc doar o privire, se plânse Bonnie, uitându-se la caietul de schiţe inaccesibil, cel în care Lady Ulma desenase veşmintele de gală pentru prima petrecere, care urmă să aibă loc în acea seară.

Lângă el, se aflau câteva eşantioane din valurile de stofa — satin lucios, mătase cu ape, muselină transparentă şi catifea moale şi grea.
— Intr-o oră, o să faci ultima probă — şi de data asta cu ochii deschişi! spuse râzând Elena. Dar nu trebuie să uităm că diseară nu e vreme de distracţie. Va trebui să dansăm câteva dansuri, evident...
— Evident! repetă Bonnie în extaz.
—Dar scopul nostru în acest loc este să găsim cheia. Prima jumătate a cheii-vulpe duble. Tare mi-aş dori să existe un glob-stea care să ne arate interiorul casei în care mergem diseară.
— Ei, ştim cu toţii destule lucruri despre casa asta; putem discuta despre ea şi să încercăm să ne-o imaginăm, spuse Meredith.
Elena, care se juca cu globul-stea din cealaltă casă, puse jos sfera uşor înceţoşată şi spuse:
— În regulă. Hai să facem un brainstorming.
— Pot să particip şi eu? întrebă din pragul uşii o voce joasă, modulată.
Fetele se întoarseră şi se ridicară în acelaşi timp ca să salute o Lady Ulma zâmbitoare.
înainte să se aşeze şi ea, aceasta o îmbrăţişa cu căldură pe Elena şi o sărută pe obraz, şi Elena nu putu să nu o compare pe femeia pe care o văzuseră la doctorul Meggar cu eleganta doamnă care era acum Lady Ulma. Înainte, fusese doar piele şi os, cu ochii unei creaturi timide aflată sub o mare apăsare, îmbrăcată într-un halat banal, cu papuci bărbăteşti în picioare. Acum, îi amintea Elenei de o matroană romană, cu faţa ei calmă şi deja împlinită, încadrată de părul negru lucios strâns într-o coroană de cozi împletite şi prinse cu piepteni împodobiţi cu geme. Trupul i se împlinea şi el, mai ales pântecul, deşi îşi păstră graţia naturală pe când se aşeza pe o canapea de catifea. Purta o rochie din mătase de culoarea şofranului, cu un jupon de culoarea caisei, cu ape.
— Suntem atât de nerăbdătoare pentru proba de diseară, spuse Elena, arătând cu capul către caietul de schiţe.
— Şi eu sunt la fel, ca un copil, recunoscu Lady Ulma. Mi-aş dori însă să pot face pentru voi măcar o zecime din tot ce-aţi făcut voi pentru mine.
— Ai făcut deja, spuse Elena. Şi dacă putem găsi cheile-vulpe... asta va fi pentru că ne-ai ajutat atât de mult. Şi... nici nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă asta pentru mine, încheie ea aproape în şoaptă.
— Dar nu te-ai gândit niciodată că te-aş putea ajuta atunci când ai sfidat legea pentru o sclavă biciuită. N-ai vrut decât să mă salvezi... şi ai suferit mult pentru asta, răspunse încet Ulma.
Elena se foi pe scaunul ei, stânjenită. Tăietura de-a curmezişul feţei rămăsese doar o cicatrice albă, subţire, pe pomete. Odinioară — când se întorsese prima oară pe Pământ după Viaţa de Apoi — ar fi putut să-şi şteargă cicatricea doar cu un flux de Putere. Dar acum, deşi îşi putea direcţiona Puterea prin corp, folosind-o pentru a-şi ascuţi simţurile, nu o putea face să se supună voinţei ei în nici un alt fel.
Şi tot odinioară, îşi spuse ea, amintindu-şi de acea Elenă care stătuse în parcarea Liceului "Robert E. Lee" salivând după un Porsche, ar fi considerat această distrugere a feţei ei drept cea mai mare nenorocire din viaţă. Dar cu toate laudele pe care le primise şi cu Damon care o numea "rana cea albă a onoarei", şi cu siguranţa ei că avea să însemne la fel de puţin pentru Stefan ca şi o cicatrice pe obrazul lui pentru ea, Elena îşi dăduse seama că pur şi simplu nu putea să o ia prea în serios.
Nu sunt aceeaşi de odinioară, se gândi. Şi mă bucur.
— Nu contează, spuse, ignorând durerea din piciorul care mai zvâcnea din când în când. Hai să vorbim despre Privighetoarea de Argint şi serata ei.
— Aşa e, spuse Meredith. Ce ştim despre ea? Cum era indiciul acela, Elena?
— Misao a spus: "Dacă ţi-aş zice că una dintre jumătăţi era într-un instrument al Privighetorii de Argint, asta ţi-ar spune ceva?"— sau ceva în genul ăsta, repetă Elena ascultătoare.
Ştiau cu toatele cuvintele pe de rost, dar făcea parte din ritual, de fiecare dată când discutau despre asta.
— Iar "Privighetoarea de Argint" este porecla lui Lady Fazina Darley şi toată lumea din Dimensiunea întunecată ştie asta! strigă Bonnie, bătând din palmele ei micuţe, plină de încântare.
— Într-adevăr, aşa i se spune de multă vreme, de când a venit aici şi a început să cânte din gură şi

la harpele ei cu coarde de argint, interveni cu o voce gravă Lady Ulma.

— Iar coardele trebuie acordate, şi asta se face cu chei, continuă Bonnie entuziasmată.

— Da. Spre deosebire de Bonnie, Meredith vorbea încet şi era gânditoare. Dar noi nu avem nevoie de o cheie de acordaj. Pentru că ea arată aşa. Şi puse pe măsuţa de lângă ea un obiect făcut din lemn pal de arţar care semăna cu un T foarte scurt sau, dacă era ţinut lateral, cu un copac unduindu-se graţios cu o singură ramură orizontală scurtă. Am luat-o de la unul dintre menestrelii pe care i-a angajat Damon, adăugă ea.

Bonnie privi cu dispreţ cheia de acordaj.

— S-ar putea totuşi ca noi să căutăm de fapt o cheie de acordaj pentru harpă, insistă ea. Poate fi, cumva, folosită pentru ambele lucruri.

— Nu văd cum, spuse Meredith, încăpăţânată. Doar dacă într-un fel îşi schimbă forma atunci când se unesc cele două jumătăţi.

— Oh, sigur că da, exclamă Lady Ulma, ca şi cum Meredith tocmai afirmase ceva evident. Dacă sunt jumătăţile magice ale unei singure chei, cu siguranţă se vor schimba atunci când se vor uni.

— Vedeţi? spuse Bonnie.

— Dar dacă pot avea orice fel de formă, atunci cum naiba o să ştim că le-am găsit? întrebă Elena nerăbdătoare.

Tot ce voia era să găsească ceea ce trebuia pentru a-l salva pe Stefan.

Lady Ulma tăcu, şi Elena se simţi prost. Nu-i plăcea să folosească un limbaj violent sau chiar să pară supărată în faţa unei femei care dusese o viaţă atât de umilitoare şi abjectă încă din copilărie. Elena voia ca Lady Ulma să se simtă în siguranţă, să fie fericită.

— Oricum, spuse ea repede, ştim un singur lucru. Se află în instrumentul Privighetorii de Argint. Aşa că orice s-ar afla înăuntrul harpei lui Lady Fazina, aceea trebuie să fie cheia.

— Oh, dar..., începu Lady Ulma, apoi se opri aproape înainte să rostească acele cuvinte.

— Ce e? întrebă cu blândeţe Elena.

— Oh, absolut nimic, spuse iute Lady Ulma. Adică, voiam să vă întreb dacă vreţi să vă vedeţi acum rochiile. Această ultimă probă e de fapt doar ca să ne asigurăm că fiecare cusătură e perfectă.

— Ah, ar fi minunat! strigă Bonnie, repezindu-se în aceeaşi clipă către caietul de schiţe, în timp ce Meredith sună dintr-un clopoţel care aduse în goană o servitoare, pe care o trimise tot în goană în camera de cusut.

— Tot ce-mi pare rău e că Stăpânul Damon şi lordul Sage nu au vrut să mă lase să creez şi pentru ei o ţinută, spuse Lady Ulma cu tristeţe către Elena.

— Oh, Sage nu merge. Şi sunt convinsă că pe Damon nu l-ar fi deranjat — atâta vreme cât creai pentru el o jachetă neagră de piele, o cămaşă neagră, jeanşi negri şi ghete negre, toate exact ca acelea în care îl vezi în fiecare zi. Atunci ar fi fost bucuros să le poarte.

Lady Ulma râse.

— Înţeleg. Ei bine, în seara asta vor fi suficient de multe stiluri extravagante pentru ca să-şi schimbe părerea pe viitor. Acum haideţi să tragem draperiile la toate ferestrele. Gala aceasta o să fie în interior, doar la lumină de gaz, şi astfel culorile se vor vedea bine.

— M-am întrebat de ce scria "în interior" pe invitaţii, spuse Bonnie. M-am gândit că poate din cauza ploii.

— E din cauza soarelui, spuse pe un ton grav Lady Ulma. Lumina aceea stacojie oribilă, care schimbă tot ce e albastru în purpuriu, şi tot ce e galben în maro. Vedeţi voi, nimeni nu ar purta albastru-verzui sau verde la o serată în aer liber — nu, nici măcar tu, cu părul tău roşcat care aproape că cere o asemenea culoare.

— Înţeleg. Pot să-mi dau seama cât de deprimant devine după un timp să vezi soarele ăla în fiecare zi.

— Oare chiar poţi? murmură Lady Ulma, apoi adăugă repede: Cât timp aşteptăm, să vă arăt ce am creat pentru prietena voastră cea înaltă care nu are prea multă încredere în mine?

— Oh, te rugăm, da! strigă Bonnie şi îi întinse caietul de schiţe.

Lady Ulma frunzări prin el până ajunse la o pagină care păru să o mulţumească. Luă creioane colorate ca un copil nerăbdător să se joace din nou cu jucăriile preferate.

— Iat-o, spuse, folosindu-se de creioanele colorate pentru a adăuga ici o linie dreaptă, colo una arcuită, dar ţinând caietul astfel încât cele trei fete să poată vedea schiţa.
— Dumnezeule! exclamă Bonnie, cu o uimire sinceră, şi chiar şi Elena făcu ochii mari.
Fata din schiţă era în mod hotărât Meredith, cu o parte din păr ridicată şi o parte lăsată pe umeri, dar purtând o rochie — ce rochie! Neagră precum abanosul, fără bretele, stătea strânsă pe silueta prelungă şi zveltă desenată perfect în schiţă, scoţând în evidenţă rotunjimile, mărindu-le în partea de sus prin ceea ce Elena află că se numea decolteu-inimă: un decolteu care făcea corsajul lui Meredith să semene cu o inimă de Sfântul Valentin. Rochia cobora strâmtă pe corp până la genunchi, unde brusc se evaza foarte mult.
— O rochie de sirenă, explică Lady Ulma, mulţumită în cele din urmă de schiţa ei. Şi iat-o, adăugă în momentul în care câteva cusătorese intrară în cameră, purtând respectuos minunata rochie.
Acum, fetele văzură că materialul era catifea neagră pan stropită cu pătrăţele minuscule de un auriu metalic. Arăta asemenea cerului nopţii de acasă, se gândi Elena, cu o mie de stele căzătoare.
— Şi cu ea, vei purta cerceii aceştia mari de onix şi aur, pieptenii ăştia tot de aur şi onix, care să-ţi ţină părul ridicat, şi nişte inele şi brăţări asortate pe care Lucen le-a făcut special pentru ţinuta asta, continuă Lady Ulma.
Elena îşi dădu seama că doar cu câteva clipe în urmă Lucen intrase şi el în cameră. Îi zâmbi şi apoi ochii îi căzură pe tava cu trei niveluri pe care o avea în mână. Pe cea de sus, pe un fond ivoriu, se aflau două brăţări negre de onix cu diamante şi un inel cu un diamant la a cărui vedere aproape că ameţi.
Meredith se uita înjur prin cameră ca şi cum, fără să vrea, intrase peste o discuţie privată şi nu ştia cum să iasă de-acolo. Apoi se uită de la rochie la bijuterii şi apoi la Lady Ulma din nou. Meredith nu-şi pierdea prea uşor firea. Dar după o clipă, pur şi simplu se duse la Lady Ulma şi o strânse cu putere în braţe, apoi se apropie de Lucen şi îşi puse uşor mâna pe braţul lui. Era clar că nu putea vorbi.
Bonnie studia acum schiţa, cu ochii cuiva care se pricepea.
— Brăţările alea asortate au fost făcute exact pentru rochia asta, nu? întrebă ea cu un aer conspirativ.
Spre uimirea Elenei, Lady Ulma păru stânjenită. Apoi spuse încet:
— Adevărul e că... ei, domnişoara Meredith e... sclavă. Toate sclavele trebuie să poarte un soi de brăţări simbolice atunci când ies din casa lor.
Îşi lăsă ochii în jos, către podeaua de lemn lustruit, cu obrajii arzând.
— Lady Ulma... oh, te rog, doar nu crezi că asta contează pentru noi?
Ochii lui Lady Ulma fulgerară când ridică privirea spre ele.
— Nu contează?
— Ei, spuse Elena semeaţă, de fapt nu contează... ăăă, încă, pentru că nu putem face nimic, nu acum.
Evident, servitorii nu cunoşteau adevărata natură a relaţiei dintre Damon, Elena, Bonnie şi Meredith. Nici Lady Ulma nu înţelegea de ce Damon nu le elibera pe cele trei fete în caz că "se întâmplă ceva, fie ca Gardienii Celeşti să ne ferească". Dar fetele erau unite împotriva acestei idei — era ca şi cum şi-ar fi pus în pericol întregul plan.
— Ei, oricum, spuse repede Bonnie, eu cred că brăţările sunt minunate. Adică, nici nu putea găsi ceva mai potrivit pentru rochia asta, nu?
Şi cu asta măguli sensibilitatea profesională a bijutierului.
Lucen zâmbi plin de modestie şi Lady Ulma îi aruncă o privire drăgăstoasă.
Meredith continua să zâmbească fericită.
— Lady Ulma, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. O să port această rochie — iar în seara asta o să fiu o altă persoană, aşa cum n-am mai fost niciodată. Sigur, mi-ai desenat părul ridicat, sau cel puţin o parte din el. Eu însă nu-l port de obicei aşa, încheie Meredith cu o voce slabă.
— Îl vei purta în această seară, ridicat şi dezvelindu-ţi acea frunte lată şi frumoasă. Rochia asta e făcută să-ţi pună în evidenţă rotunjimile minunate ale umerilor şi braţelor tale goale. E mare păcat

să le acoperi, fie că e zi sau noapte. Iar pieptănătura este gândită pentru a-ţi dezvălui chipul exotic, în loc să-l ascundă! spuse hotărâtă Lady Ulma.

Bun, se gândi Elena, au schimbat subiectul sclaviei simbolice.

— O să porţi şi un machiaj uşor — auriu pal pe pleoape şi kohl pentru a scoate în evidenţă şi a-ţi lungi genele. Puţin ruj auriu, dar fără fard de obraji; nu cred că fetele tinere ar trebui să poarte aşa ceva. Pielea ta măslinie va completa perfect imaginea unei tinere arzătoare.

Meredith se uită neajutorată la Elena.

— Nici machiaj nu port de obicei, spuse ea, dar amândouă ştiau că erau învinse — imaginea creată de Lady Ulma avea să capete viaţă.

— Va fi o adevărată sirenă, spuse Bonnie entuziastă. Dar mai bine am face o vrajă pentru a ţine departe toţi marinarii vampiri.

Spre surprinderea Elenei, Lady Ulma încuviinţă solemn din cap.

— Prietena mea cusătoreasă a trimis azi o preoteasă pentru a binecuvânta toate straiele şi, bineînţeles, ca să vă ferească să fiţi atacate de vampiri. Sper că sunteţi de acord cu asta?

Se uită la Elena, care încuviinţă din cap.

— Atâta vreme cât asta nu-l ţine departe pe Damon, spuse ea glumind, şi simţi cum timpul încremeneşte când Meredith şi Bonnie îşi întoarseră imediat ochii spre ea, încercând să prindă ceva în expresia Elenei care s-o trădeze.

Dar Elena îşi păstră expresia neutră, în vreme ce Lady Ulma continua:

— Normal, restricţiile nu se aplică la Stăpânul Damon.

— Normal, spuse Elena pe un ton serios.

— Iar acum, cea mai mică frumuseţe care merge la gală, îi spuse Lady Ulma lui Bonnie, care îşi muşcă buzele şi se înroşi ca focul. Pentru tine am ceva foarte special. Nici nu ştiu de câtă vreme îmi doresc să lucrez cu materialul ăsta. Am tot trecut pe lângă el, aşezat în vitrină, an după an, tânjind să-l pot cumpăra şi să creez ceva din el. Vezi?

Şi următorul grup de cusătorese se apropie, ţinând o rochie mai mică, mai uşoară, în vreme ce Lady Ulma ridica un desen. Elena deja privea uluită. Materialul era superb — incredibil de frumos — şi fusese croit într-un fel deosebit de inteligent. Ţesătura era de un verde-albastru intens, pe care fuseseră cusuţi de mână, cu măiestrie, ochi de păun ce porneau din talie. Ochii căprui ai lui Bonnie se făcură din nou mari.

— Asta e pentru mine? şopti ea, aproape temându-se să atingă materialul.

— Da, şi o să-ţi aranjăm părul strâns la spate până când o să arăţi la fel de elegantă ca prietena ta. Haide, încearc-o. Cred că o să-ţi placă felul în care a ieşit.

Lucen se retrăsese, iar Meredith era deja îmbrăcată cu grijă în rochia de sirenă.

Bonnie începu să se dezbrace, fericită.

Se dovedi că Lady Ulma avusese dreptate. Lui Bonnie îi plăcea la nebunie cum arăta în acea seară.

În clipa aceasta, primea tuşele finale, ca de pildă un nor de parfum delicat, cu note citrice şi de apă de trandafiri; un parfum creat special pentru ea. Acum stătea în faţa unei uriaşe oglinzi de argint, cu doar câteva minute înainte să plece spre gala dată de Fazina, însăşi Privighetoarea de Argint.

Bonnie se întoarse puţin, privind cu încântare şi uimire rochia fără bretele, încreţită din talie. Corsajul era făcut — sau cel puţin aşa părea — în întregime din penele cu ochi de păun, aranjate într-un evantai strâns în talie, arătând cât de subţire era aceasta. Tot din talie porneau în jos alte pene mai mari, dispuse la fel, în faţă şi în spate. În spate de fapt se vedea o mică trenă de pene de păun pe mătase de culoarea smaraldului. În faţă, sub mănunchiul mai mare, îndreptat în jos, un desen din argint şi aur, de pene ondulate stilizate, toate cu susul în jos, alcătuia poala rochiei, care era tivită cu brocard subţire cu fir de aur.

Ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, Lady Ulma ceruse să se facă un evantai din pene cu ochi de păun adevărate, montate într-un mâner de jad de culoarea smaraldului, cu un ciucure alcătuit din mici amulete de jad, citrina şi smarald care clincăneau uşor.

La gâtul lui Bonnie era un colier asortat de jad, încrustat cu smaralde, safire şi lapislázuli. Iar la

încheieturile mâinilor erau câteva brăţări de jad de culoarea smaraldului care scoteau un sunet cristalin ori de câte ori se mişca — simbolul sclaviei sale.

Dar privirea lui Bonnie nu întârzie prea mult asupra lor, şi nu putu să le urască aşa cum ar fi trebuit. Căci se gândea la felul în care o coafeză specială venise să-i întindă spre spate buclele roşcate până când, devenind de un roşu-întunecat, părul îi rămase lipit de cap şi prins cu agrafe de smarald şi jad. Feţişoara ei în formă de inimă nu mai arătase niciodată atât de matură, atât de elegantă. La pleoapele colorate în verde-smarald şi ochii înnegriţi cu kohl, Lady Ulma adăugase un ruj roşu intens şi încălcase de data asta propria sa regulă, adăugând cu mâna ei câteva tuşe de fard de obraz care, pe pielea translucidă a lui Bonnie, dădeau senzaţia că ea tocmai se înroşise de plăcere la auzul unor complimente. Cercei de jad delicat sculptaţi, cu clopoţei de aur în interior, completau ţinuta, iar Bonnie se simţea asemenea unei prinţese din Orientul antic.

— E un adevărat miracol. De obicei, arăt ca un spiriduş care încearcă să se îmbrace ca o majoretă sau o florăreasă, mărturisi ea, sărutând-o întruna pe Lady Ulma şi constatând încântată că rujul rămânea pe buzele ei în loc să fie transferat pe obrazul femeii. Dar în seara asta, arăt ca o femeie tânără.

Ar fi continuat să sporovăiască, neputând să se oprească, deşi Lady Ulma încerca deja în mod discret să-şi şteargă lacrimile din ochi, dar în acea clipă Elena intră în încăpere şi lui Bonnie i se tăie răsuflarea.

Rochia Elenei fusese deja terminată în acea după-amiază, aşa că Bonnie nu văzuse decât schiţa ei. Dar într-un fel, desenul nu reuşise să arate cum avea să cadă rochia aceea pe Elena.

Bonnie se întrebase în sinea ei dacă Lady Ulma avea să se bazeze prea mult pe frumuseţea naturală a Elenei, şi spera că Elena va fi la fel de încântată de noua ei rochie cum părea să fie toată lumea de rochiile lui Bonnie şi Meredith.

Dar acum, Bonnie înţelegea.

— Se numeşte rochie de zeiţă, explică Lady Ulma în tăcerea împietrită de uluire din odaie când Elena păşi înăuntru, şi Bonnie îşi spuse ameţită că dacă zeiţele trăiseră vreodată pe muntele Olimp, cu siguranţă şi-ar fi dorit să fie îmbrăcate aşa.

Punctul forte al rochiei consta în simplitatea ei. Era făcută din mătase albă ca laptele, cu o talie uşor plisată (Lady Ulma numea acele pliseuri "rujă") care susţinea două dreptunghiuri simple ce se uneau într-un decolteu în formă de V, pentru a pune în valoare pielea de piersică a Elenei. Aceste dreptunghiuri erau prinse la rândul lor pe umeri cu două fibule de aur încrustate cu sidef şi diamante. De la mijloc în jos, rochia cădea drept, în falduri mătăsoase şi pline de graţie până la sandalele Elenei, tot aurii, cu sidef şi diamante. În partea din spate, cele două dreptunghiuri din faţă care se prindeau pe umăr deveneau simple bretele care se încrucişau pentru a se întâlni în talia plisată.

O rochie atât de simplă, dar atât de magnifică pe fata potrivită.

La gâtul Elenei, un colier minunat lucrat, din aur şi sidef, reprezenta imaginea stilizată a unui fluture, încrustat cu atâtea diamante, încât părea să ardă cu un foc multicolor ori de câte ori Elena făcea o mişcare şi lumina cădea pe ele. Purta colierul peste pandantivul cu lapislázuli şi diamante pe care i-l dăruise Stefan, căci refuzase hotărât să-l scoată. Nu conta. Fluturele acoperea complet pandantivul.

La fiecare încheietură, Elena avea o brăţară lată de aur cu sidef şi diamante, creaţii care fuseseră găsite în camera secretă, în mod clar făcute să fie purtate cu acel colier.

Şi asta era tot. Părul Elenei fusese periat şi periat şi periat până când devenise o cascadă de bucle care i se revărsa pe spate, şi ea avea pe buze o urmă de ruj trandafiriu. Dar faţa ei, cu genele negre dese şi sprâncenele mai deschise la culoare, frumos arcuite — faţa pe care acum se vedeau încântarea şi nerăbdarea care-i desfăcea buzele trandafirii şi aducea culori strălucitoare în obrajii ei — fusese lăsată neatinsă. Cercei care păreau cascade de diamante se întrezăreau printre şuviţele blonde.

O să-i înnebunească pe toţi în seara asta, îşi spuse Bonnie, privind cu invidie rochia îndrăzneaţă, dar nu cu gelozie, în loc să se bucure de senzaţia pe care avea s-o creeze Elena. Ea poartă cea mai simplă rochie dintre noi, dar tot ne eclipsează total pe mine şi pe Meredith.

Şi totuşi Bonnie nu o văzuse niciodată pe Meredith arătând mai bine — sau mai exotic. Şi nici nu ştiuse ce siluetă uluitoare avea Meredith, în ciuda nenumăratelor haine de firmă ale prietenei sale.

Când Bonnie îi spuse toate lucrurile astea lui Meredith, aceasta doar ridică din umeri. Şi ea avea un evantai, cu email negru, care se plia. Acum îl deschise şi apoi îl închise la loc, bătându-se gânditoare cu el peste bărbie.

— Suntem în mâinile unui geniu, spuse ea scurt. Dar nu trebuie să uităm de ce suntem de fapt aici.

26

Trebuie să ne gândim doar la salvarea lui Stefan, spunea Elena în camera pe care Damon şi-o rezervase sieşi, vechea bibliotecă din casa lui Lady Ulma.

— La ce altceva să mă gândesc? întrebă Damon, neputându-şi lua ochii de la gâtul ei împodobit cu sidef şi diamante.

Într-un fel, rochia albă ca laptele punea în evidenţă coloana zveltă şi netedă care era gâtul Elenei, şi ea ştia.

Elena oftă.

— Dacă am putea să credem că vorbeşti serios, atunci ne-am relaxa cu toţii.

— Vrei să spui, să fim la fel de relaxaţi ca tine? Elena simţi cum o străbate un fior. Poate că Damon părea complet absorbit de un anume lucru, dar simţul lui de autoconservare îl făcea să fie întotdeauna în gardă şi să vadă nu numai ce voia să vadă, ci tot ce se afla în jurul lui.

Şi era adevărat că Elena se simţea insuportabil de emoţionată. Ceilalţi n-aveau decât să creadă că asta se datora minunatei ei rochii — într-adevăr, o rochie minunată, iar Elena îi era profund recunoscătoare lui Lady Ulma şi ajutoarelor ei pentru că o terminaseră la timp. Dar ceea ce o emoţiona în realitate pe Elena era şansa — nu, siguranţa, îşi spuse ea încordată — ca în această seară să găsească jumătate din cheia care îi va ajuta să-l elibereze pe Stefan. Gândul că avea să-i vadă faţa, că avea să-l vadă în carne şi oase era...

Era înspăimântător. Gândindu-se la ceea ce spusese Bonnie în somn, Elena întinse mâna pentru alinare şi înţelegere, şi, dintr-odată, în loc să-l ţină pe Damon de mână, era în braţele lui.

Adevărata problemă e: ce-o să spună Stefan despre noaptea petrecută la motel împreună cu Damon?

Ce-ar spune Stefan? Ce se putea spune?

— Mi-e frică, auzi ea o voce şi, o clipă mai târziu, îşi recunoscu propria voce.

— Ei, nu te gândi la asta, spuse Damon. N-o să facă decât să înrăutăţească lucrurile.

Dar am minţit, îşi spuse Elena. Tu nici măcar nu-ţi aminteşti, altfel ai minţi şi tu. Oricum, nu ştii decât ce ţi-am spus eu.

— Indiferent ce se întâmplă, îţi promit că o să fiu alături de tine, spuse încet Damon. Ai cuvântul meu pentru asta.

Elena îi simţea răsuflarea în păr.

— Şi că o să stai cu gândul mereu la cheie? Da, da, dar nu m-am hrănit prea bine azi!

Elena tresări, apoi îl strânse pe Damon mai aproape de ea. Pentru o clipă, simţise nu doar o foame devastatoare, ci o durere ascuţită care o nedumeri. Dar acum, înainte să o localizeze exact în spaţiu, dispăruse, şi legătura ei cu Damon fusese brusc întreruptă.

Damon,

— Ce?

Nu mă exclude.

— Nu fac asta. Dar am spus tot ce era de spus. Ştii că o să caut cheia.

Mulţumesc. Elena încercă din nou. Dar nu poţi pur şi simplu să mori de foame...

Cine a spus că mor de foame?

Acum, legătura telepatică cu Damon se reluase, dar lipsea ceva. În mod deliberat, el îi ascundea ceva şi se concentra pe asaltarea simţurilor ei cu altceva — foamea. Elena o simţea dezlănţuită în el, ca şi cum Damon ar fi fost un tigru sau lup care rămăsese zile întregi — chiar săptămâni — fără să

vâneze nimic.
Camera se roti încet cu ea.
— E... în regulă, şopti ea, uimită că Damon era în stare să se ţină pe picioare şi să o mai şi strângă în braţe, cu măruntaiele sfâşiate de acea foame vorace. Orice... vrei... ia...
Şi apoi simţi uşor pe gât tăişul ascuţit al unor dinţi.
Se lăsă în voia lor, cedând în faţa senzaţiilor.
Pregătindu-se pentru gala Privighetorii de Argint, unde aveau să caute prima jumătate a cheii-vulpe duble pentru eliberarea lui Stefan, Meredith recitise o parte din printurile pe care şi le îndesase în geantă din cantitatea uriaşă de informaţii pe care le descărcase de pe internet. Se străduise să comunice tot ce aflase Elenei şi celorlalţi. Dar cum putea fi sigură că nu-i scăpase vreun indiciu vital, vreo informaţie extrem de importantă care avea să facă diferenţa între succes şi eşec? între a găsi o cale de a-l salva pe Stefan şi a se întoarce acasă înfrânţi, în vreme ce el suferea în temniţă.
Nu, îşi spuse ea, stând lângă o oglindă de argint, aproape temându-se să privească frumuseţea exotică ce devenise. Nu, nici măcar nu trebuie să ne gândim la cuvântul eşec. De dragul vieţii lui Stefan, trebuie să reuşim. Şi trebuie s-o facem fără să fim prinşi.

27

Elena se simţea plină de încredere şi doar puţin zăpăcită când în sfârşit porniră cu toţii către petrecerea Privighetorii de Argint. Cu toate acestea, când cei patru ajunseră, în litiere — Damon cu Elena, Meredith cu Bonnie (lui Lady Ulma doctorul îi interzisese să participe la vreun eveniment social pe toată durata sarcinii) — la locuinţa somptuoasă a distinsei Lady Fazina, Elena se simţea cu totul îngrozită.
Casa era cu adevărat un palat, exact ca acelea din basme, îşi spuse ea. Minarete şi turnuri se ridicau spre înalturi, vopsite probabil în albastru şi bogat aurite, dar având acum culoarea levănţicii din cauza soarelui şi părând aproape mai uşoare decât aerul. De-o parte şi de alta a aleii în pantă pentru litiere, fuseseră aprinse torţe, adăugându-se nişte substanţe chimice — sau se folosise magia — pentru a da luminii lor diverse nuanţe, astfel încât îşi schimbau culoarea de la auriu la roşu, apoi la purpuriu, albastru, verde şi argintiu, şi toate aceste tonuri limpezi, fără să fie deformate. La vederea lor, Elenei i se tăie răsuflarea, căci erau singurele lucruri neatinse de roşul soarelui în această lume. Damon adusese cu el o sticlă de Black Magic şi era într-adevăr aproape prea plin de viaţă — un joc de cuvinte fără voie, îşi spuse Elena.
Când litiera lor se opri în vârful dealului, Damon şi Elena fură ajutaţi să coboare şi însoţiţi de-a lungul unui coridor care ascundea mult din lumina soarelui. Deasupra lor atârnau lampioane delicate de hârtie — unele mai mari decât litierele în care se aflaseră cu doar câteva momente în urmă — viu luminate şi având forme diverse care dădeau un aer festiv şi vesel unui palat atât de magnific, încât intimida puţin.
Trecură pe lângă fântâni luminate, dintre care unele aveau diverse surprize pentru invitaţi — ca de pildă şirul de broaşte magice care săreau tot timpul de pe o frunză de nufăr pe alta, plop, plop, plop, sunând ca picăturile de ploaie pe un acoperiş, sau un uriaş şarpe aurit care se încolăcea printre copaci şi deasupra capetelor invitaţilor, unduind de acolo către pământ şi apoi urcând din nou către copaci.
Şi pe urmă era pământul, care putea deveni transparent, şi în care se vedeau tot soiul de bancuri magice de peşti, rechini, ţipari şi delfini ce dansau, în vreme ce în adâncurile albastre mai profunde se întrezărea silueta unei gigantice balene. Elena şi Bonnie grăbiră pasul pe această porţiune din alee.
Era limpede că proprietara acestui palat îşi putea permite orice soi de extravaganţă, şi că mai presus de orice altceva îi plăcea muzica, deoarece peste tot, muzicieni splendid — şi câteodată bizar — îmbrăcaţi cântau, uneori alcătuind orchestre, alteori fiind doar un singur faimos solist, cocoţat într-o colivie aurită la şapte-opt metri deasupra pământului.
Muzică... muzică şi lumini pretutindeni...

Elena însăşi, deşi încântată de tot ce vedea, de sunetele şi minunatele miresme care veneau de la straturile imense de flori ca şi de la invitaţi, bărbaţi şi femei, simţea o teamă ciudată, ca o piatră în stomac. Când plecase de ac as a de la Lady Ulma crezuse că rochia şi diamantele ei erau atât de sofisticate! Dar acum, ajunsă în palatul lui Lady Fazina... ei bine, erau prea multe încăperi, prea multă lume, toţi cei din jur la fel de extravagant şi de frumos înveşmântaţi ca şi ea şi celelalte "asistente personale". Se temea că... că femeia aceea, de pildă, plină de geme de la tiara ei delicată, cu trei straturi de diamante şi smaralde, până la vârfurile picioarelor gătite şi ele cu diamante, făcea ca propriul ei păr lipsit de podoabe să pară neglijent sau caraghios la un asemenea eveniment fastuos.

Ştii câţi ani?

Elena tresări auzind în minte vocea lui Damon.

Ce? răspunse ea, încercând să nu i se simtă în vocea ei telepatică invidia — îngrijorarea. Vorbesc prea tare? adăugă ea alarmată.

Nu foarte tare, dar nu strică niciodată să micşorezi intensitatea. Şi ştii foarte bine "cine": girafa aia la care te uitai, veni replica lui Damon. Pentru informaţia ta, e cam cu două sute de ani mai bătrână decât mine, şi încearcă să pară de vreo treizeci ceea ce înseamnă cu vreo zece ani mai puţin decât avea când a devenit vampir. Elena clipi.

Ce încerci să-mi spui?

Trimite-ţi ceva Putere în urechi, sugeră Damon. Şi nu-ţi mai face griji!

Elena îl ascultă şi îşi mări puţin acuitatea auzului, având senzaţia că or să-i explodeze urechile, şi conversaţiile din jurul ei deveniră brusc distincte.

— ...oh, zeiţa în alb. E doar o copilă, dar ce trup...

— ...da, cea cu părul de aur. Superbă, nu-i aşa?

— ... Oh, pe Hades, uită-te la fata aia...

— ...Ai văzut prinţul şi prinţesa de acolo? Mă întreb dacă ar fi dispuşi să facă un schimb de parteneri... sau... sau... ceva în patru, dragă?

Asta semăna mai mult cu ce era Elena obişnuită să audă la petreceri, şi îi dădu mai multă încredere. În plus, în vreme ce privirea ei se plimba cu mai multă îndrăzneală peste mulţimea înveşmântată cu atâta opulenţă, simţi brusc dragoste şi respect pentru Lady Ulma, care crease şi supervizase realizarea a trei costume absolut minunate în doar o săptămână.

E un geniu, îl informă ea pe Damon în mod solemn, ştiind că prin legătura dintre minţile lor el va înţelege despre cine vorbea. Uite, deja în jurul luiMeredith s-a strâns o mulţime. Şi... şi...

Şi ea nu se poartă deloc ca Meredith, încheie Damon, părând uşor stânjenit.

Meredith însă nu părea deloc să fie stânjenită. Chipul ei era întors în mod deliberat pentru a le arăta admiratorilor ei un profil clasic, dar nu era nicidecum profilul acelei Meredith Sulez echilibrate şi senine pe care o cunoşteau ei. Era o fată fierbinte şi exotică, ce arăta gata să cânte "Habanera" din Carmen. Îşi deschisese evantaiul şi îl mişca plină de graţie, cu mişcări languroase. Lumina blândă dar caldă din încăpere făcea ca umerii şi braţele ei să aibă luciri de perlă deasupra rochiei de catifea neagră, ceea ce-i dădea un aer mai misterios şi mai izbitor decât avusese acasă. De fapt, părea că deja cucerise inima cuiva: în faţa ei îngenunchease un bărbat cu un trandafir roşu în mână, luat cu atâta grabă din unul dintre aranjamentele florale aflate peste tot, încât se înţepase într-un spin şi din policar îi picura sânge. Meredith nu părea să fi observat. Atât Elena, cât şi Damon îl compătimiră pe tânăr, care era blond şi extraordinar de frumos. Elena simţi părere de rău... iar Damon foame.

Cu siguranţă pare să fi ieşit din carapacea ei, riscă Damon o remarcă.

Oh, Meredith nu iese de fapt niciodată, replică Elena. Totul e doar teatru. Dar în seara asta, cred că rochiile sunt cele care dictează. Meredith e îmbrăcată ca o sirenă, aşa că stârneşte dorinţe. Bonnie e îmbrăcată ca un păun şi... uite.

Făcu un semn cu capul de-a lungul coridorului din faţa lor care ducea la o cameră uriaşă. Bonnie, îmbrăcată în ceea ce păreau pene de păun adevărate, avea şi ea propriul cerc de admiratori, care o urmăreau din priviri. Fiecare mişcare a lui Bonnie era delicată, ca de pasăre, brăţările ei de jad clincăneau uşor pe braţele ei mici şi rotunde, cerceii scoteau sunete cristaline la fiecare răsucire a

capului, iar picioarele păreau să licărească în sandalele aurii în faţa trenei sale de păun.
— Ştii, e ciudat, murmură Elena, când ea şi Damon ajunseră în sala cea mare şi în cele din urmă sunetele fură înăbuşite, iar ea putu auzi vocea fizică a lui Damon. Nu mi-am dat seama până acum, dar Lady Ulma ne-a creat rochii pentru niveluri diferite ale lumii animale.
— Hm?
Damon se uita din nou la gâtul ei. Dar din fericire, în acel moment, un bărbat arătos, îmbrăcat în haine de gală de pe Pământ — smoching, brâu lat şi aşa mai departe — apăru lângă ei cu Black Magic în pocale mari de argint. Damon dădu peste cap un pocal dintr-o singură înghiţitură, apoi luă un al doilea de la chelnerul care se înclină plin de graţie. Apoi el şi Elena se aşezară — în marginea rândului din spate, chiar dacă asta era o nepoliteţe faţă de gazda lor. Aveau însă nevoie de spaţiu de manevră.
— Păi, Meredith e o sirenă, care reprezintă cel mai înalt ordin, şi are atitudinea unei sirene. Bonnie este o pasăre, adică următorul ordin înalt, şi se poartă exact ca o pasăre, privindu-i cu atenţie pe toţi băieţii care-şi dau aere pe lângă ea, şi râzând întruna. Iar eu sunt un fluture — aşa că bănuiesc că o să fiu un fluturaş frivol. Cu tine alături, sper.
— Ce... drăguţ, spuse Damon cu efort. Dar ce te face să crezi că ar trebui să fii fluture?
— Păi, desenul, prostuţule, spuse Elena şi îşi ridică evantaiul cu sidef, aur şi diamante şi-l lovi uşor cu el pe frunte. Apoi îl deschise pentru a-i arăta pe el un desen identic cu forma colierului de la gâtul ei, şi decorat cu diamante minuscule, aur şi sidef în locurile unde nu se plia. Vezi? Un fluture, spuse, încântată de imagine.
Damon îi trasă conturul cu un deget lung, îngustat spre vârf, care-i aminti Elenei atât de mult de degetele lui Stefan, încât simţi un nod dureros în gât, şi se opri la şase linii stilizate aflate deasupra capului.
— De când au fluturii păr? întrebă el şi degetul lui se mişcă spre două linii orizontale aflate între aripi. Sau braţe?
— Alea sunt picioare, îi răspunse Elena, amuzată. Ce soi de creatură cu braţe şi picioare şi cap are şase fire de păr şi aripi?
— Un vampir cherchelit, sugeră o voce deasupra lor şi Elena înălţă capul, surprinsă să-l vadă pe Sage. Pot să mă aşez lângă voi? întrebă el. N-am reuşit să fac rost de o cămaşă, dar zâna mea bună a făcut o vrajă şi mi-a dat o vestă.
Elena, râzând, se mută repede pe locul de alături, pentru ca Sage să se poată aşeza lângă Damon, pe scaunul de la margine. Era mult mai curat decât îl văzuse ea ultima oară când lucra pe lângă casă, deşi părul lui era tot în bucle lungi şi ciufulite. Remarcă totuşi că zâna lui cea bună îl parfumase cu o aromă de cedru şi santal şi-i făcuse rost de nişte jeanşi şi o vestă Dolce&Gabana. Arăta... magntfique. Nu se vedea nici urmă de animalele lui.
— Credeam că nu vii, îi spuse Elena.
— Cum poţi să spui asta? înveşmântată cum eşti în alb şi auriu celest? Ai pomenit de gală; dorinţa ta a fost poruncă pentru mine.
Elena chicoti. Desigur, toată lumea o trata diferit în seara asta. Era din pricina rochiei. Sage, murmurând ceva despre heterosexualitatea lui latentă, jură că modelul de pe colierul şi evantaiul ei reprezenta un fenix. Demonul foarte politicos din dreapta ei, care avea pielea mov intens şi o pereche de coarne mici şi albe, încovoiate, afirmă foarte respectuos că el avea impresia că seamănă cu zeiţa Iştar, care se părea că-l trimisese în Dimensiunea întunecată cu câteva milenii în urmă pentru că-i îndemnase pe oameni să le placă leneşii. Elena îşi spuse să nu uite s-o întrebe pe Meredith dacă asta însemna că îi ispitea să mănânce leneşi, despre care ştia că erau un soi de animale sălbatice care nu se mişcau prea mult, sau însemna altceva.
Apoi, Elena se gândi că Lady Ulma numise rochia ei "rochie de zeiţă", nu-i aşa? Cu siguranţă că era o rochie pe care o puteai purta doar dacă trupul tău era foarte tânăr şi aproape perfect, pentru că nu puteai pune un corset pe dedesubt şi nici măcar să-i faci un drapaj pentru a-ţi ascunde un defect. Singurele lucruri aflate pe sub rochie erau trupul tânăr şi ferm al Elenei şi o lenjerie minusculă de dantelă, în culoarea pielii. Ah, şi câteva picături de parfum de iasomie.
Deci mă simt exact ca o zeiţă, îşi spuse ea, mulţumindu-i demonului (care se ridică în picioare şi

se înclină). Oamenii se aşezau pentru a privi spectacolul oferit de Privighetoarea de Argint. Elena trebuia să recunoască — de-abia aştepta să o vadă pe Lady Fazina; şi, pe urmă, era prea devreme pentru un drum la toaletă — Elena observase deja că la toate uşile erau postate gărzi.

Pe un podium, în mijlocul unui cerc larg de scaune, se vedeau două harpe. Şi apoi, deodată, toată lumea era în picioare, aplaudând, şi Elena n-ar fi văzut nimic dacă Lady Fazina n-ar fi ales să coboare pe intervalul pe care se aflau Elena şi Damon. Astfel, ea trecu exact pe lângă Sage pentru a primi zâmbind uralele mulţimii, şi Elena o văzu foarte bine.

Era o tânără încântătoare, care, spre surprinderea Elenei, arăta abia trecută de douăzeci de ani şi era aproape la fel de mică precum Bonnie. Era limpede că această creatură mărunţică îşi lua foarte în serios porecla: era îmbrăcată într-o rochie dintr-o împletitură argintie. Şi părul ei era de un argintiu metalic, ridicat mult în faţă şi foarte scurt la spate. Trena îi era prinsă pe umeri cu două clame simple. Flutura orizontal în urma ei, mereu în mişcare, mai degrabă ca o rază de lună sau un nor decât un material adevărat, până când ea ajunse la podiumul central şi urcă pe el, apoi ocoli o dată harpa înaltă, neacoperită, moment în care partea prinsă de umeri a trenei căzu uşor şi graţios pe podea, într-un semicerc la picioarele ei.

Şi apoi răsună vocea vrăjită a Privighetorii de Argint. Ea începu prin a cânta la harpa cea înaltă, care părea încă şi mai înaltă în comparaţie cu trupul ei mic. Putea să convingă harpa să freamăte sub degetele ei, să o înduplece să geamă asemenea vântului sau să facă o muzică ce părea să coboare din ceruri în glissando-uri. Elena plânse la primul cântec, deşi era cântat într-o limbă necunoscută. Era atât de pătrunzător de dulce, încât îi amintea Elenei de Stefan, de vremurile în care fuseseră împreună, comunicând doar prin cele mai blânde cuvinte şi atingeri...

Dar cel mai impresionant instrument al lui Lady Fazina era vocea ei. Din trupul ei micuţ putea ieşi un volum extraordinar atunci când voia. Şi în vreme ce cânta un cântec emoţionant după altul, Elena simţea cum pielea i se făcea ca de găină şi picioarele începeau să-i tremure. Avea senzaţia că în orice clipă putea să se prăbuşească în genunchi, căci melodiile îi umpleau inima.

Când cineva o atinse pe spate, Elena tresări violent, adusă înapoi prea repede la realitate din lumea fanteziei pe care muzica o ţesuse în jurul ei. Dar era numai Meredith, care, deşi iubea şi ea muzica, avea o sugestie foarte practică pentru grupul ei.

— Voiam să spun, de ce să nu pornim acum, când toţi ceilalţi ascultă? şopti ea. Chiar şi paznicii sunt neatenţi. Plecăm doi câte doi, da?

Elena încuviinţă din cap:

— Aruncăm doar o privire în jurul casei. Poate chiar găsim ceva în vreme ce toată lumea e încă aici, ascultând, încă vreo oră. Sage, poate că tu poţi ţine legătura între cele două grupuri, telepatic.

— O să fie o onoare pentru mine, Madame.

Şi cei cinci ieşiră în palatul Privighetorii de Argint.

28

Trecură pe lângă paznicii de la uşi, care plângeau. Dar foarte repede, descoperiră că în vreme ce aproape toată lumea o asculta pe Lady Fazina, în fiecare încăpere a palatului care era deschisă pentru public aştepta un majordom îmbrăcat în negru, cu mănuşi albe, gata să ofere informaţii şi să stea cu ochii pe bunurile stăpânei sale.

Prima cameră care le trezi o oarecare speranţă fu Sala Harpelor, o încăpere pe care Lady Fazina o dedicase în întregime acestor instrumente, de la cele mai vechi, în formă de arc şi cu o singură coardă, folosite fără îndoială de creaturi asemănătoare cu troglodiţii, până la harpe înalte, aurite, de orchestră, precum cea la care cânta acum Fazina şi a cărei muzică răsuna în tot palatul. Magie, îşi spuse din nou Elena. Păreau să o folosească aici în locul tehnologiei.

— Fiecare soi de harpă are o cheie unică pentru acordarea coardelor, şopti Meredith, uitându-se prin încăpere.

De-o parte şi de alta, şirurile de harpe se întindeau până departe.

— Una dintre cheile astea ar putea fi cheia, spuse ea.

— Dar cum o să putem noi şti? Bonnie îşi făcea vânt uşor cu evantaiul ei din pene de păun. Care

e diferenţa dintre o cheie de harpă şi cheia de vulpe?

— Nu ştiu. Şi nici n-am auzit vreodată de o cheie care să fie ţinută într-o harpă. Ar zdrăngăni în cutia de rezonanţă de fiecare dată când e mişcată puţin harpa, recunoscu Meredith.

Elena îşi muşcă buzele. Era o problemă atât de simplă, atât de rezonabilă. Ar trebui să se simtă îngrozită, ar trebui să se întrebe cum ar putea găsi în locul ăsta o jumătate foarte mică de cheie. Mai ales ţinând seama că indiciul pe care-l aveau — că se afla în instrumentul Privighetorii de Argint — părea dintr-odată absurd.

— Nu vreau să cred, spuse Bonnie, uşor ameţită, că instrumentul e vocea ei, şi că dacă-i băgăm mâna în gât...

Elena se întoarse să o privească pe Meredith, care se uita spre cer — sau ce se afla deasupra acestei dimensiuni hidoase.

— Ştiu, spuse Meredith. Creierul ăsta de pasăre de-aici nu mai primeşte nimic de băut. Deşi presupun că e posibil să ni se ofere fluiere sau instrumente mici de argint — ştiţi, la toate petrecerile mari se obişnuia asta, să-ţi ofere un mic dar.

— Cum, spuse Damon cu o voce atent lipsită de orice inflexiune, ar fi putut ei să facă din cheie un dar la o petrecere dată cu multe săptămâni mai târziu, şi cum ar putea spera vreodată să pună mâna pe ea? Misao putea la fel de bine să-i fi spus Elenei "Am aruncat cheia."

— Ştiţi, începu Meredith, nu sunt deloc convinsă că intenţionaseră ca aceste chei să poată fi recuperate, nici măcar de către ei. Iar Misao poate că voia să spună "Va trebui să cauţi prin tot gunoiul din noaptea acestei gale" — sau de la altă petrecere unde cântă Fazina. Îmi imaginez că e invitată să cânte şi la multe alte petreceri.

Elena ura ciorovăiala, deşi era o adevărată campioană în această artă. Dar în seara asta, era o zeiţă. Nimic nu era imposibil. Ah, de-aş putea să-şi aducă aminte...

Ceva ca un fulger alburiu îi trecu prin minte.

Pentru o clipă — doar o clipă — se întoarse în trecut, pe când se lupta cu Misao. Misao era în forma ei de vulpe, muşcând şi zgâriind — şi mârâind un răspuns la întrebarea Elenei despre locul unde se aflau cele două jumătăţi ale cheii-vulpe. "Deparcă ai înţelege tu răspunsurile mele. Dacă ţi-aş spune că una e în instrumentul privighetorii de argint, asta te-ar lămuri în vreun fel?"

Da. Acelea fuseseră exact cuvintele, cuvintele rostite întocmai de Misao. Elena îşi auzi propria voce, repetând acum foarte clar cuvintele.

Şi apoi simţi ceva ca un arc de lumină părăsindu-i mintea — pentru a întâlni un altul nu foarte departe.

În clipa următoare, deschise larg ochii, surprinsă, căci Bonnie începuse să spună cu acea voce plată, lipsită de expresie, cu care făcea întotdeauna o profeţie:

— Fiecare jumătate de cheie are forma unei vulpi, cu două urechi, doi ochi, şi un bot. Cele două jumătăţi de cheie de vulpe sunt din aur şi acoperite cu geme — iar ochii lor sunt verzi. Cheia pe care o cauţi este încă în instrumentul Privighetorii de Argint.

— Bonnie! exclamă Elena.

Vedea că genunchii lui Bonnie tremurau, iar privirea îi era sticloasă. Apoi Bonnie deschise ochii şi Elena văzu cum nedumerirea ia locul privirii goale.

— Ce e? întrebă Bonnie, uitându-se în jur şi văzând ochii tuturor aţintiţi asupra ei. Ce... ce s-a întâmplat?

— Ne-ai spus cum arată cheile de vulpe! exclamă Elena — şi fu aproape un strigăt de bucurie.

Acum, că ştiau exact ce căutau, îl puteau elibera pe Stefan; vor reuşi să-l elibereze pe Stefan. Nimic n-o putea opri acum pe Elena. Datorită lui Bonnie, această căutare trecea la un nivel superior.

Dar în timp ce Elena tremura în sinea ei de bucurie la această profeţie, Meredith, în felul ei calm şi echilibrat, se ocupa de profet. Şi spuse calmă:

— Probabil că o să leşine. Vreţi voi, vă rog... Meredith nu trebui să spună mai mult, căci vampirii,

Damon şi Sage, se repeziră pentru a o prinde şi susţine pe Bonnie de-o parte şi de alta. Damon se uita uimit la fata micuţă.

— Mulţumesc, Meredith, spuse Bonnie şi răsuflă prelung, clipind. Nu cred că o să leşin, adăugă,

şi apoi aruncă în sus o privire către Damon, printre gene. Dar probabil că e mai bine să fim siguri.

Damon încuviinţă din cap şi o apucă mai bine, cu o expresie serioasă. Sage se întoarse pe jumătate, părând să aibă un nod în gât.

— Ce-am spus? Nu-mi aduc aminte.

Şi după ce Elena repetă pe un ton solemn cuvintele lui Bonnie, Meredith făcu ceva tipic pentru ea — întrebă:

— Acum eşti sigură, Bonnie? Sună corect?

— Eu sunt sigură. Aşa e, interveni Elena.

Da, era sigură. Zeiţa Iştar şi Bonnie descuiaseră pentru ea trecutul şi îi arătaseră cheia.

— Bine. Ce-ar fi ca Bonnie şi Sage şi cu mine să ne ocupăm de camera asta şi doi dintre noi îi distragem atenţia majordomului, în vreme ce al treilea se uită în harpe după chei? sugeră Meredith.

— Grozav. Hai s-o facem! spuse Elena.

Planul lui Meredith se dovedi a fi mai greu de pus în practică decât sunase. Deşi în încăpere se aflau două fete absolut superbe şi un tip absolut mortal, majordomul continuă să se învârtă în cercuri mici şi să-i prindă când pe unul, când pe altul punând mâna pe o harpă şi uitându-se înăuntrul ei.

Evident, era strict interzis să pui mâna pe ceva. Asta ducea la dezacordarea harpei şi chiar la stricarea ei, mai ales că singura modalitate de a te asigura că în cutia de rezonanţă a harpei nu se găseşte o cheie mică de aur era să scuturi harpa şi să asculţi dacă se aude vreun clincănit.

Mai mult, fiecare harpă era aşezată într-un locaş special, luminat puternic, cu un panou pictat în stil flamboaiant în spatele ei (majoritatea, portrete ale Fazinei cântând la harpa respectivă) şi un şnur de pluş roşu în faţa lăcaşului, pus de-a curmezişul, care spunea "Nu puneţi mâna" mai clar decât o plăcuţă indicatoare.

În cele din urmă, Meredith, Bonnie şi Sage recurseră la Influenţarea de către Sage a majordomului pentru a deveni total pasiv — ceva ce a putut face doar pentru câteva minute, altfel omul ar fi remarcat pauzele în programul lui Lady Fazina. Apoi căutară frenetic în harpe în vreme ce majordomul stătea nemişcat, asemenea unei statui de ceară.

Între timp, Damon şi Elena hoinăreau prin palat, cercetând restul clădirii unde vizitatorii nu aveau acces. Dacă nu găseau nimic, aveau de gând să caute prin încăperile disponibile în vreme ce gala continua.

Era o treabă periculoasă, să se furişeze în încăperile întunecate, cu un cordon la intrare pentru a-i opri pe nepoftiţi, adeseori chiar încuiate: periculos şi ciudat de incitant pentru Elena. Într-un fel, se părea că teama şi pasiunea erau mai strâns legate decât îşi dăduse ea seama. Sau, cel puţin, aşa părea să stea treaba cu ea şi Damon.

Elena nu putea să nu observe şi să admire lucruri mărunte la el. Părea să fie în stare să deschidă orice broască folosind doar un singur instrument micuţ, pe care îl scotea din jacheta lui neagră în acelaşi fel în care oamenii scoteau un stilou, şi avea un fel rapid şi graţios de a face să apară şi de a ascunde la loc şperaclul. Economie de mişcare, ştia bine, câştigată de-a lungul celor cinci secole de viaţă.

În plus — şi nimeni nu putea să nege asta — Damon părea să-şi păstreze sângele-rece în orice situaţie, ceea ce făcea din ei doi o pereche perfectă acum, când ea păşea ca o zeiţă care nu putea fi îngrădită de regulile muritorilor. Impresia asta era mărită şi mai mult de spaimele pe care le avea ea: contururi care arătau ca nişte paznici sau santinele înălţându-se deasupra ei se dovedeau a fi un urs împăiat, un dulap îngust şi înalt sau ceva la care Damon nu-i îngădui să arunce mai mult de o singură privire, dar care arăta ca o făptură umană mumificată. Damon nu era tulburat de nimic.

Dacă mi-aş putea canaliza mai multă Putere în ochi, îşi spuse Elena, şi imediat viziunea ei deveni mai clară. Puterea ei o asculta!

Dumnezeule! Va trebui să port rochia asta toată viaţa de-acum înainte: mă face să mă simt atât de... puternică. Atât de... Îndrăzneaţă. Va trebui să o port la colegiu, asta dacă o să ajung vreodată la colegiu, pentru a-i impresiona pe profesori; şi la nunta mea cu Stefan — pentru ca oamenii să înţeleagă că nu sunt o târfa; şi... la plajă, ca să aibă băieţii la ce se holba...

Îşi înăbuşi un chicotit şi fu surprinsă să-l vadă pe Damon că o priveşte cu un reproş prefăcut.

Desigur, el era la fel de concentrat asupra ei ca şi ea asupra lui. Dar exista o uşoară diferenţă, desigur, pentru că, în ochii lui, ea purta o etichetă mare pe care scria GEM DE CĂPŞUNI, înfăşurată în jurul gâtului ei. Iar lui i se făcea din nou foame. Foarte foame.

Data viitoare o să am grijă să te hrăneşti ca lumea înainte să mergem undeva, gândi ea către el.

Hai să se gândim cum să reuşim de data asta înainte să ne facem planuri pentru data viitoare, replică el, cu o urmă infimă, ca sclipirea unui licurici, a strălucitorului său zâmbet de 250 de kilowaţi.

Dar amestecat, evident, cu ceva din triumful sardonic pe care Damon îl avea întotdeauna în el. Elena îşi jură că oricât ar fi râs de ea, oricât ar fi implorat-o, oricât ar fi ameninţat-o sau ar fi linguşit-o, n-o să-i dea lui Damon nici măcar satisfacţia unei singure ciupituri în noaptea asta. N-avea decât să deschidă capacul unui alt borcan de gem, îşi spuse ea.

În cele din urmă, muzica plină de dulceaţă a concertului nu se mai auzi, şi Elena şi Damon se întoarseră repede ca să se întâlnească cu Bonnie, Meredith şi Sage în Sala Harpelor. Elena ar fi putut ghici răspunsul din aerul lui Bonnie, chiar dacă nu l-ar fi ştiut deja din tăcerea lui Sage. Dar veştile erau mai proaste decât şi-ar fi închipuit Elena: nu doar că cei trei nu găsiseră nimic în Sala Harpelor, dar în cele din urmă recurseseră la chestionarea majordomului care putuse să vorbească, rămânând totuşi nemişcat, sub Influenţa lui Sage.

— Şi ştii ce ne-a spus? zise Bonnie şi continuă înainte ca să poată scoate cineva vreun cuvânt: Harpele alea sunt curăţate şi acordate în fiecare zi Se pare că Fazina are o întreagă armată de servitori pentru ele. Şi orice lucru care nu are vreo legătură cu harpele şi se găseşte acolo trebuie raportat imediat. Şi nu a fost nimic! Pur şi simplu nu e aici!

Elena simţi cum revine de la condiţia de zeiţă atotştiutoare la cea de fiinţă umană confuză.

— Mă temeam că aşa se va întâmpla, recunoscu ea, oftând. Ar fi fost mult prea uşor aşa. Bun, trecem atunci la Planul B. Amestecaţi-vă printre oaspeţi, încercând să aruncaţi o privire în fiecare cameră deschisă publicului, încercaţi să-l zăpăciţi pe consortul Fazinei şi bombardaţi-l cu întrebări.

Vedeţi dacă Misao şi Shinichi au fost recent pe-aici. Damon şi cu mine o să căutăm în camerele care se presupune că sunt încuiate.

— Asta e foarte periculos, spuse Meredith, încruntându-se. Mă tem de ce aţi putea păţi dacă sunteţi prinşi.

— Eu mă tem de ce ar putea păţi Stefan dacă nu găsim cheia în noaptea asta, replică scurt Elena şi se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se.

Damon o urmă. Scotociră prin nenumărate încăperi întunecate, acum nemaiştiind nici măcar dacă erau în căutarea unei harpe sau a altui obiect. Mai întâi, Damon verifica dacă exista vreo fiinţă vie în cameră (putea fi, bineînţeles, un paznic vampir, dar în cazul acesta nu prea aveau ce face), apoi forţa broasca. Lucrurile merseră netulburat până când ajunseră la o încăpere aflată în capătul unui coridor lung din partea de vest — Elena de mult nu mai ştia unde se afla, dar îşi putea da seama cu siguranţă că era vestul, pentru că acolo atârna pe cer soarele cel umflat.

Damon forţase broasca acestei camere şi Elena intrase nerăbdătoare. Căută prin cameră, în care se afla, într-un fel frustrant, un tablou în ramă de argint al unei harpe, dar nu suficient de mare încât să poată conţine jumătatea cheii-vulpe, chiar dacă Elena se folosi de şperaclul lui Damon pentru a-i desface tăblia din spate.

Exact în momentul în care ea aşeza la loc tabloul pe perete, auziră amândoi bufnitura. Elena se crispa, rugându-se ca nici unul dintre servitorii de pază îmbrăcaţi în negru care cutreierau prin palat să n-o fi auzit.

Damon îi puse repede mâna pe gură şi răsuci comutatorul luminii de gaz, cufundând încăperea în întuneric.

Dar acum auzeau amândoi... afară, pe coridor, se apropiau nişte paşi. Cineva auzise zgomotul surd. Paşii se opriră în faţa uşii şi un servitor îşi drese discret glasul.

Elena se răsuci, simţindu-se în acel moment ca şi cum ar fi avut la îndemână Aripile Izbăvirii. Nu era nevoie decât de o uşoară creştere a adrenalinei, şi l-ar putea avea pe servitor în genunchi, plângând şi căindu-se pentru munca de o viaţă în slujba răului. Elena şi Damon ar fi departe înainte să...

Dar Damon avea o altă idee, şi Elena fu atât de surprinsă, încât acceptă.
Când uşa se deschise încet o clipă mai târziu, majordomul găsi un cuplu încleştat într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât nici măcar nu părură să observe că cineva îi deranja. Elena simţi indignarea omului. Dorinţa unui cuplu de invitaţi de a se îmbrăţişa într-un mod discret în intimitatea uneia din multele încăperi publice ale lui Lady Fazina era de înţeles, dar această încăpere făcea parte din aripa privată a casei. În vreme ce aprindea lumina, Elena se uită la el cu coada ochiului, iar simţurile ei paranormale erau în alertă pentru a-i surprinde gândurile. Omul verifica obiectele valoroase din cameră cu o privire experimentată dar plictisită. Superbul vas miniatural cu trandafiri agăţători din rubine şi lujeri încrustaţi cu smaralde; lira sumeriană din lemn, veche de 5.000 de ani, păstrată prin magie; perechea de sfeşnice din aur masiv, având forma unor dragoni ridicaţi pe picioarele din spate; masca funerară egipteană, strălucitor colorată, cu deschizăturile sale alungite pentru ochi, care păreau să stea de veghe... toate erau acolo. Sigur, înălţimea Sa nu ţinea aici ceva de mare valoare, şi totuşi...
— Camera aceasta nu face parte dintre cele unde publicul are acces, îi spuse lui Damon, care doar o strânse mai tare lângă el pe Elena.
Da, Damon părea foarte hotărât să-i ofere majordomului un spectacol desăvârşit... sau aproape. Dar nu făcuseră deja... asta? Gândurile Elenei începeau să-şi piardă coerenţa. Ultimul lucru.. . chiar ultimul lucru pe care şi-l puteau permite... era să... piardă şansa de... de a găsi cheia-vulpe. Elena încercă să se smulgă din braţele lui Damon, apoi îşi dădu seama că nu trebuia să facă asta.
Nu trebuia. Nu că nu putea. Ea era o proprietate, desigur, una scumpă, aşa cum era împodobită în această seară, dar proprietatea lui Damon, care putea face cu ea ce voia. În prezenţa altora, nu trebuia să pară că nesocoteşte dorinţele stăpânului ei.
Şi totuşi, Damon împingea lucrurile mult prea departe. .. mai departe decât îşi permisese vreodată cu ea, deşi, îşi spuse ea uşor amuzată, el nu ştia asta. Damon mângâia pielea neacoperită de rochia ivorie de zeiţă, braţele, spatele, chiar părul. Ştia cât de mult îi plăcea ei asta, cum o putea simţi când îi ţinea părul în palmă şi-i mângâia abia simţit vârfurile sau i le strângea uşor în pumn.
Damon! Acum Elena apela la ultima soluţie: îl implora Damon, dacă ne arestează, sau ne fac orice altceva care să ne împiedice să găsim în seara asta cheia... când o să mai avem o altă şansă? II lăsă să-i simtă disperarea, sentimentul de vinovăţie, chiar dorinţa trădătoare de a uita totul şi de a lăsa fiecare minut să o poarte mai departe în acest val de pasiune pe care el îl stârnise. Damon... o să... o s-o spun dacă vrei. Eu... te implor...
Elena îşi simţea ochii umplându-i-se de lacrimi.
Fără lacrimi. Elena auzi cu recunoştinţă vocea telepatică a lui Damon. Dar era ceva ciudat în ea. Nu putea fi foame — se hrănise cu sângele ei cu mai puţin de două ore în urmă. Şi nu era pasiune, căci putea auzi — şi simţi — foarte clar şi asta. Şi totuşi vocea telepatică a lui Damon era atât de crispată de încercarea de o se controla, încât aproape că o speria. Mai mult, ştia că el simţea că o speria şi decisese să nu facă nimic în acest sens. Fără explicaţii. În acelaşi timp, fără a-i oferi posibilitatea de explorare, îşi dădu ea seama, descoperind că dincolo de control, mintea lui era închisă în faţa gândurilor ei.
Singurul lucru cu care putea asemui senzaţia pe care i-o dădea acest control rece ca oţelul era durerea. O durere aflată la limita suportabilităţii.
Dar de ce? se întrebă Elena neajutorată.
Ce i-ar putea provoca o asemenea durere?
Elena nu-şi putea irosi vremea întrebându-se ce se întâmpla cu Damon. Îşi concentra Puterea în auz şi începu să asculte la uşile încăperilor înainte să intre acolo.
În vreme ce asculta, o idee nouă prinse brusc formă în mintea Elenei, şi ea îl opri pe Damon într-un coridor cufundat în beznă şi încercă să-i explice ce fel de cameră căuta. Ceea ce, în vremurile moderne, s-ar fi numit "biroul administrativ".
Damon, familiarizat cu arhitectura unor astfel de palate mari, o conduse, după câteva încercări greşite, în ceea ce era în mod clar camera de lucru a unei doamne. Acum, ochii Elenei erau la fel de pătrunzători ca şi ai lui Damon în vreme ce căutau la lumina unei singure lumânări.
În vreme ce Elena se uita cu atenţie şi cu un sentiment de frustrare la un birou deosebit de

frumos, cu multe compartimente, căutând sertare secrete şi negăsind nimic, Damon stătea de pază la uşa dinspre coridor.
— Aud paşi afară, spuse el. Cred că e timpul să plecăm.
Dar Elena continua să caute. Şi — pe când privirea ei
cerceta grăbită camera — zări o măsuţă de scris, cu un scaun demodat şi o mulţime de tocuri diferite, de la foarte vechi la moderne, etalate în suporturi lucrate cu grijă.
— Hai să mergem cât mai avem drum liber, murmură Damon nerăbdător.
— Da, răspunse Elena absentă. Bine... Şi apoi văzu.
Fără să ezite nici măcar o clipă, traversă încăperea către masa de scris şi luă un toc cu o peniţă de argint strălucitor. Evident, nu era o pană de scris adevărată; era un stilou cu o formă elegantă şi demodată — cu o pană. Stiloul propriu-zis era uşor arcuit pentru a lua forma mâinii, iar lemnul se simţea cald în palmă.
— Elena, nu mă simt prea...
— Damon, şşş..., spuse Elena, ignorându-l, prea absorbită de ceea ce făcea, pentru a-l auzi cu adevărat.
Mai întâi: să încerce să scrie. Degeaba. Ceva bloca rezervorul. Apoi: să desfacă stiloul cu grijă, ca şi cum ar fi vrut să umple la loc rezervorul, şi asta în vreme ce inima îi bubuia în urechi şi mâinile îi tremurau. Mişcă-te încet... nu scăpa nimic... pentru numele lui Dumnezeu, să nu scapi nimic pe jos în întunericul ăsta. Cele două părţi ale stiloului se desfăcură în mâinile ei...
... şi pe postavul verde-închis al biroului căzu o bucată mică de metal, curbată, grea. Se aflase chiar înăuntrul stiloului, în partea sa cea mai lată. Elena o ţinea în mână şi reasambla la loc stiloul înainte să se uite la ea. Dar apoi... simţi nevoia să deschidă pumnul şi să se uite.
Micul obiect în formă de semilună o orbi pentru o clipă în lumină, dar era exact aşa cum li-l descrisese Bonnie ei şi lui Meredith. O imagine minusculă a unei vulpi, cu trup micuţ şi cu un cap încrustat cu geme pe care se găseau două urechi lipite de cap. Ochii erau două pietre verzi strălucitoare. Smaralde?
— Alexandrit, spuse Damon într-o şoaptă senzuală. Se spune că-şi schimbă culoarea la lumina lumânării sau a focului şi reflectă flacăra.
Elena, care se rezemase de el, îşi aminti cu un fior rece felul în care ochii lui Damon reflectaseră flacăra atunci când fusese posedat: văpaia sângerie a malachului — a cruzimii lui Shinichi.
— Aşadar, vru Damon să ştie, cum ai făcut-o?
— Să fie cu adevărat una dintre cele două piese ale cheii-vulpe?
— Păi, nu prea e ceea ce găseşti de obicei într-un stilou. Poate că e o surpriză, ca acelea din ouă. Dar te-ai dus direct la ea din clipa în care am intrat în cameră. Chiar şi vampirii au nevoie să gândească, scumpa mea prinţesă.
Elena ridică din umeri.
— De fapt, e foarte uşor. Când am înţeles că toate harpele astea sunt inutile, m-am întrebat ce altceva putea fi un instrument pe care-l găseşti în casa cuiva. Un stilou e un instrument de scris. Şi pe urmă a trebuit doar să aflu dacă Lady Fazina are un birou sau o cameră de scris.
Damon răsuflă lung.
— Fir-ar să fie, făptură nevinovată! Ştii ce am căutat eu? Trape. Intrări secrete în temniţe. Singurul alt instrument la care eu m-am putut gândi a fost "instrument de tortură", şi ai fi surprinsă să afli câte astfel de instrumente poţi găsi în acest minunat oraş.
— Dar nu în casa ei...!
Vocea Elenei urcă periculos de mult, şi tăcură amândoi brusc, ascultând, încordaţi, dacă se auzea vreun sunet de afară, din coridor.
Nu auziră nimic.
Elena răsuflă adânc.
— Repede! Unde, unde ar fi în siguranţă?
Îşi dădea seama că rochia de zeiţă avea o lipsă — nu exista absolut nici un loc în care să ascundă ceva. Va trebui să vorbească cu Lady Ulma data viitoare.
— In buzunarul jeanşilor mei, spuse Damon, părând să fie la fel de agitat şi tremurând la fel de

tare ca şi ea. După ce băgă adânc cheia în buzunarul jeanşilor lui negri Armâni, o apucă pe Elena cu ambele mâini. Elena! îţi dai seama? Am reuşit! Am reuşit cu adevărat!

— Ştiu!

Lacrimile curgeau din ochii Elenei şi muzica lui Lady Fazina părea să se unească într-un singur sunet puternic şi perfect.

— Am făcut-o împreună!

Şi apoi, cumva — la fel ca toate celelalte "cumva-uri" care începuseră să devină un obicei pentru ei — Elena era în braţele lui Damon, strecurându-şi mâinile pe sub jacheta lui pentru a-i simţi căldura, consistenţa. Nu fu deloc surprinsă să simtă două înţepături ascuţite pe gâtul ei când îşi dădu capul pe spate: minunata ei panteră nu era de fapt prea bine dresată, şi trebuia să înveţe câteva elemente de bază din eticheta întâlnirilor: de pildă, că întâi sărutai şi pe urmă muşcai.

Damon spusese mai devreme că-i era foame, îşi aduse ea aminte, şi-l ignorase, prea captivată de stiloul de argint pentru a-i lua în seamă cuvintele. Dar acum le lua şi înţelegea — singurul lucru pe care nu îl înţelegea era de ce părea să fie atât de neobişnuit de înfometat în această seară.

Poate chiar... excesiv de înfometat.

Damon, îi spuse ea în gând cu blândeţe, iei prea mult.

Nu percepu nici un răspuns, ci doar foamea sălbatică a panterei.

Damon, asta ar putea fi periculos... pentru mine.

De data aceasta, Elena puse în cuvintele pe care i le trimise câtă Putere reuşi.

Dar tot nu primi nici un răspuns de la Damon, iar acum ea plutea, cobora în întuneric. Şi asta îi dădu o idee vagă.

Unde eşti? Eşti acolo? strigă Elena, închipuindu-şi-l pe băieţel.

Şi apoi îl văzu, legat în lanţuri de stânca uriaşă, ghemuit, cu pumnii strânşi pe ochi.

Ce s-a-ntâmplat? întrebă imediat Elena, plutind către el, îngrijorată.

Doare! Doare!

Te doare ceva? Arată-mi, spuse imediat Elena. Nu! Pe tine te doare! El îţi face rău! Te-ar putea omorî!

Şşş. Şşş, îi şopti şi încercă să-l ia în braţe.

Trebuie să-l facem să ne audă!

Bine, spuse Elena. Se simţea cu adevărat ciudat şi lipsită de putere. Dar se întoarse, împreună cu băieţelul, şi strigară în tăcere: Damon! Te rugăm! Elena spune să te opreşti!

Şi un miracol avu loc.

Atât ea, cât şi copilul simţiră. Colţii care se retrăgeau. Oprirea energiei care se scurgea din Elena către Damon.

Şi apoi, într-un fel ironic, miracolul începu să o îndepărteze de copil, cu care voia într-adevăr să vorbească.

Nu! Aşteaptă! încercă să-i spună lui Damon, agăţându-se de mâinile copilului cât de strâns putu, dar era catapultată înapoi în luciditate, ca purtată de un uragan, întunericul se destramă. În locul lui era o încăpere, mult prea luminată, singura lumânare arzând asemenea unui proiector al poliţiei îndreptat direct spre ea. Închise ochii şi simţi căldura şi soliditatea trupului lui Damon în braţele ei.

— Îmi pare rău! Elena, poţi vorbi? Nu mi-am dat seama cât de mult...

Era ceva în neregulă cu vocea lui. Apoi Elena înţelese: colţii lui Damon nu se retrăseseră încă.

Ce...? Totul era în neregulă. Fuseseră atât de fericiţi, dar... dar acum îşi simţea braţul drept ud.

Elena se desprinse cu totul de Damon şi îşi privi lung braţele, care erau roşii, acoperite de ceva ce nu era vopsea.

Elena era încă prea tulburată pentru a pune întrebări raţionale. Trecu în spatele lui Damon şi îi scoase jacheta neagră de piele. În lumina strălucitoare îi vedea cămaşa neagră pătată de dungi paralele de sânge uscat, sau în parte uscat, sau doar sânge proaspăt.

— Damon!

Prima ei reacţie fu de groază, fără să simtă vină sau să înţeleagă ceva.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai bătut cu cineva? Damon, spune-mi!

Şi apoi ceva din mintea ei murmură un număr, învăţase să numere când era copil. De fapt,

învăţase să numere până la zece înainte să împlinească cinci ani. Prin urmare, avusese şaptesprezece ani în care ştiuse să numere — şi acum număra tăieturile neregulate, adânci, încă sângerânde de pe spatele lui Damon. Zece.

Elena se uită în jos la braţele ei pătate de sânge şi la rochia ei de zeiţă, care acum era o rochie horror, pentru că albeaţa ei pură era mânjită de un roşu strălucitor.

Un roşu care ar fi trebuit să fie sângele ei. Un roşu care trebuie să fi fost simţit ca nişte tăieturi de sabie pe spatele lui Damon când a direcţionat de la ea spre el durerea şi urmele Nopţii de Corecţie.

Şi apoi m-a purtat în braţe până acasă. Gândul i se ivi în minte din neant. Fără să spună absolut nimic. N-aş fi aflat niciodată...

Şi tot nu s-a vindecat. Oare se va vindeca vreodată? Şi în acea clipă, Elena începu să ţipe din toate puterile.

29

Cineva încerca să o convingă să bea ceva dintr-un pahar. Mirosul îi era atât de ascuţit, încât deja putea să simtă gustul a ceea ce se afla în pahar — vin Black Magic. Şi ea nu voia aşa ceva! Nu! Îi scuipă. Nu puteau să o oblige să bea.

— Mon enfant, e spre binele tău. Hai, bea. Elena întoarse capul. Simţi întunericul şi uraganul năpustindu-se spre ea pentru a o purta departe. Da, aşa era mai bine. De ce nu voiau s-o lase în pace?

În cele mai adânci canale de comunicare, alături de ea, în întuneric, se afla un băieţel. Îşi aducea aminte de el, dar nu şi de numele lui. Întinse braţele spre el şi el veni în ele, şi ei i se păru că lanţurile lui erau mai uşoare decât fuseseră... când? înainte. Asta era tot ce-şi putea ea aminti.

Eşti bine? şopti către copil.

Aici jos, în inima comuniunii lor, şoapta se auzea ca un strigăt.

Nu plânge. Fără lacrimi, o imploră el, dar cuvintele îi aduseră ei aminte de ceva la care nu suporta să se gândească, şi îşi puse degetele pe buzele lui, facându-l cu blândeţe să tacă.

Mult prea tare, se auzi bubuind o voce din Afară.

— Aşadar, mon enfant, te-ai hotărât să devii un vampire encore une fois.

Asta se întâmplă? II întrebă ea în şoaptă pe copil. Mor din nou? Ca să devin vampir?

Nu ştiu! strigă copilul. Nu ştiu nimic. El e furios. Mi-e frică.

Sage n-o să-ţi facă rău, îi promise ea. El e deja vampir, şi e prietenul tău. Nu Sage...

Atunci de cine ţi-e frică?

Dacă mori din nou, o să fiu înfăşurat tot în lanţuri.

Copilul îi arătă o imagine jalnică a trupului lui înfăşurat în nenumărate bucle de lanţuri grele. Lanţuri în gura lui, sufocându-l. Pironindu-i braţele de trup şi picioarele de ghiulea. Mai mult, lanţurile aveau ţepi, aşa că acolo unde intrau în carnea moale a copilului ţâşnea sângele.

Cine ar face aşa ceva? strigă Elena. 0 să-l fac să-şi dorească să nu se fi născut vreodată. Spune-mi cine o săfacă asta!

Chipul copilului era trist şi nedumerit.

Eu o s-o fac, răspunse el cu tristeţe în glas. El o s-o facă. El eu. Damon. Pentru că noi te vom fi omorât.

Dar dacă nu e vina lui...

Trebuie s-o facem. Trebuie s-o facem. Dar poate o să mor, spune doctorul...

În ultimele cuvinte se simţea clar speranţa.

Asta o hotărî pe Elena. Dacă Damon nu gândea limpede, atunci poate că ea nu gândea limpede, raţiona Elena încet. Poate... poate că ar trebui să facă ce voia Sage.

Şi doctorul Meggar. Îi desluşea vocea ca şi cum ajungea până la ea printr-o ceaţă groasă:

— ... lui Dumnezeu, ai lucrat toată noaptea. Mai lasă şi pe altcineva să încerce.

Da... toată noaptea. Elena nu voise să se trezească iar, şi voinţa ei era puternică.

— Poate să facem schimb? sugera cineva — o fată — o fată tânără.

Cu o voce subţire, dar şi ea cu o voinţă puternică. Bonnie.

— Elena... Sunt Meredith. Simţi că te ţin de mână? Tăcu, apoi mai tare, încântată: Hei, m-a strâns de mână! Aţi văzut? Sage, spune-i lui Damon să vină repede.

În derivă...

—… mai bea puţin, Elena! Ştiu, ştiu, ţi-e lehamite de el. Dar bea un peu de dragul meu, da? în derivă...

— Tres bon, mon enfant! Maintenant" ce-ai zice de puţin lapte? Damon crede că ai putea rămâne om dacă bei nişte lapte.

Elena avea două gânduri în cap. Primul era că dacă mai bea ceva, indiferent ce, e posibil să explodeze. Al doilea era că nu avea de gând să mai facă promisiuni prosteşti.

Încercă să vorbească, dar cuvintele ieşiră doar ca un firişor subţire de şoapte.

— Spune-i lui Damon... că nu-mi revin decât dacă eliberează băieţelul.

— Cine? Ce băieţel?

— Elena, scumpo, toţi băieţeii de pe proprietatea asta sunt liberi.

Meredith:

— Hai s-o lăsăm pe ea să-i spună. Dr. Meggar:

— Elena, Damon e chiar aici, pe canapea. Aţi fost amândoi foarte bolnavi, dar o să vă faceţi bine. Uite, Elena, putem să mutăm masa de consultaţie ca să poţi vorbi cu el. Gata, am tras-o.

Elena încercă să deschidă ochii, dar totul strălucea cumplit de tare. Respiră adânc şi încercă din nou. Tot lumină mult prea puternică. Şi nu mai ştia cum să-şi slăbească vederea. Vorbi cu ochii închişi către cel a cărui prezenţă o simţea în faţa ei:

Nu mai pot să-l las singur. Mai ales dacă ai de gând să-l împovărezi cu nenumărate lanţuri şi să-i pui căluş.

Elena, răspunse Damon tremurător, n-am dus o viaţă plăcută. Dar îţi jur că n-am avut niciodată sclavi, întreabă pe oricine. Şi n-aş face aşa ceva unui copil.

Ai făcut-o, şi îi ştiu numele. Şi ştiu că în fiinţa lui nu e decât blândeţe, şi bunătate, şi bucurie de a trăi... şi teamă.

Se auzi tunetul surd al vocii lui Sage:

— ...tulburată...

Apoi, murmurul puţin mai tare al lui Damon.

— Ştiu că mintea ei e rătăcită, dar tot aş vrea să aflu numele băieţelului căruia se presupune că i-am făcut toate lucrurile alea. Cum o poate tulbura asta?

Din nou un tunet surd, apoi:

— Dar nu pot s-o întreb? Măcar să dovedesc că nu sunt vinovat de ce mă acuză ea. Apoi, mai tare: Elena? Poţi să-mi spui ce copil se presupune că am torturat astfel?

Era atât de obosită! Dar răspunse cu voce tare, în şoaptă:

— Numele lui e Damon, bineînţeles.

Şi auzi atunci vocea sfârşită a lui Meredith:

— Oh, Doamne! Voia să moară pentru o metaforă.

30

Matt o privi pe doamna Flowers cum cercetează insigna şerifului Mossberg, ţinând-o uşor în palmă şi trecându-şi degetele celeilalte mâini peste ea.

Insigna venea de la Rebecca, nepoata şerifului Mossberg. Păruse cu totul o coincidenţă când Matt se întâlnise cu ea mai devreme în acea zi. Apoi Matt observase că fata purta o cămaşă bărbătească în chip de rochie. Cămaşa i se părea cunoscută — cămaşa unui şerif din Ridgemont.

Apoi văzuse insigna prinsă încă de ea. Ai fi putut spune o mulţime de lucruri despre şeriful Mossberg, dar nu ţi-l puteai închipui pierzându-şi insigna. Matt uitase orice noţiune de curtoazie şi smulsese bucata mică de metal înainte ca Rebecca să-l poată opri. Simţise atunci o senzaţie de rău în stomac, care devenise tot mai puternică. Iar expresia doamnei Flowers nu-l liniştea absolut deloc.

— N-a fost în contact direct cu pielea lui, spuse ea încet, aşa că imaginile pe care le capăt sunt înceţoşate. Dar vai, dragul meu Matt — şi ridică spre el o privire îngrijorată — mă tem.

Se cutremură, aşezată pe scaunul de lângă masa din bucătărie, pe care se găseau două căni cu lapte cald cu mirodenii, neatinse.
Matt îşi drese glasul şi duse la gură laptele fierbinte.
— Crezi că e nevoie să mergem să ne uităm?
— Trebuie s-o facem, spuse doamna Flowers. Clătină din buclele ei albe şi moi, cu tristeţe. Draga mea Mama e foarte insistentă, şi asta simt şi eu — o mare tulburare în artefactul ăsta.
Cu toată teama lui, Matt simţi o uşoară mândrie, pentru că el adusese "artefactul" — şi apoi se gândi: mda, să furi o insignă de pe cămaşa unei fete de doisprezece ani e cu adevărat un motiv de mândrie!
Vocea doamnei Flowers ajunse până la el:
— Cel mai bine ar să-ţi pui mai multe rânduri de cămăşi şi pulovere, şi vreo două din astea.
Apăru intrând pe o parte pe uşa bucătăriei, ţinând în braţe câteva paltoane lungi, aparent scoase din debaraua aflată de cealaltă parte a coridorului, în faţa bucătăriei, şi câteva perechi de mănuşi pentru grădinărit.
Matt sări de pe scaun să o ajute cu braţul de haine şi apoi începu să tuşească, căci se trezi învăluit de mirosul de naftalină şi de... altceva, ceva condimentat.
— De ce... mă simt... ca la Crăciun? spuse el, forţat să tuşească între cuvinte.
— Oh, trebuie să fie reţeta de conservare cu cuişoare a mătuşii Morwen, răspunse doamna Flowers. Unele dintre hainele astea sunt de pe vremea Mamei.
Matt o credea.
— Dar afară e cald. De ce să punem pe noi paltoane?
— Pentru protecţie, dragă Matt, pentru protecţie. Hainele astea au descântece ţesute în stofa lor, ca să ne ferească de rău.
— Chiar şi mănuşile pentru grădinărit? întrebă Matt cu îndoială.
— Chiar şi mănuşile, răspunse cu hotărâre doamna Flowers. Făcu o pauză, apoi spuse pe un ton calm: Şi ar fi bine să luăm nişte lanterne, Matt dragă, pentru că asta e o treabă pe care va trebui s-o facem pe întuneric.
— Glumiţi!
— Nu, din păcate nu glumesc. Şi ar trebui să găsim o frânghie cu care să ne legăm unul de altul. În nici un caz nu trebuie să pătrundem în desişul Pădurii Vechi în această noapte.
O oră mai târziu, Matt tot mai chibzuia. Nu avusese deloc poftă de cina copioasă a doamnei Flowers, alcătuită din vinete fierte înăbuşite au Jromage, iar rotiţele din mintea lui nu voiau să se oprească din învârtit.
Mă întreb dacă aşa se simte şi Elena, îşi spuse el, atunci când concepe Planurile A, B şi C. Mă întreb dacă se simte la fel de proastă ca mine atunci când o face.
Simţi o strângere de inimă şi pentru a suta mia oară de când îi părăsise pe ea şi pe Damon se întrebă dacă făcuse ceea ce era bine.
Trebuia să fie bine, îşi spuse. Durea atât de tare, şi asta era o dovadă. Lucrurile care dureau cu adevărat sunt lucrurile care trebuie să fie făcute.
Dar voiam doar să-mi iau rămas-bun de la ea...
Dar dacă ţi-ai fi luat rămas-bun, n-ai mai fi plecat niciodată. Fii conştient de asta, idiotule, când e vorba de Elena, eşti cel mai mare învins din lumea asta. Din momentul în care şi-a găsit un prieten pe care-l plăcea mai mult ca pe tine, ai acţionat ca şi cum ai fi fost Meredith sau Bonnie pentru a o ajuta să-l păstreze şi să stea departe de Băiatul cel Rău. Poate că ar trebui să-ţi faci rost de nişte tricouri pe care să scrie: Sunt un câine. O servesc pe Prinţesa Ele... PAC!
Matt sări în sus şi ateriza ghemuit, ceea ce se dovedi mult mai dureros decât părea în filme.
Clang!
Era oblonul desfăcut al ferestrei din cealaltă parte a camerei. Primul zgomot fusese totuşi o pocnitură. Peretele exterior al pensiunii era într-o stare foarte proastă, iar obloanele de lemn se desprindeau câteodată din cuiele în care erau prinse iarna.
Dar era oare o pură coincidenţă? se întrebă Matt, imediat ce inima lui îşi mai domoli galopul. În această pensiune în care Stefan petrecuse atât de mult timp? Poate că, în vreun fel, rămăseseră acolo

urme ale spiritului său, care percepeau ce gândeau oamenii aflaţi între aceste ziduri. Dacă era aşa, Matt tocmai primise o lovitură serioasă în plexul solar, după felul în care se simţea.

Regret, amice, gândi el, aproape rostind-o cu voce tare. N-am vrut să-ţi insult iubita. E într-o tensiune cumplită.

S-o insult pe iubita lui?

S-o insult pe Elena?

La naiba, ar fi primul care l-ar pocni şi l-ar pune la pământ pe cel care o insulta pe Elena. Asta cu condiţia ca Stefan să nu folosească şmecherii de vampir ca să ajungă acolo primul!

Şi ce spunea Elena întotdeauna? Niciodată nu eşti suficient de pregătit. Nu poţi avea niciodată prea multe planuri pentru că, la fel cum Dumnezeu a înfăşurat aluna într-o coajă nesuferită, şi planul tău principal o să-şi arate hibele.

De aceea se folosea Elena de cât mai multă lume posibil. Şi ce dacă era inutil să-i implice şi pe C şi D? Dacă era nevoie de ei, erau acolo.

Cu aceste gânduri şi simţindu-şi mintea mult mai limpede decât o avea de când vânduse Priusul şi le dăduse lui Bonnie şi Meredith banii lui Stefan pentru drum, Matt trecu la treabă.

— Şi pe urmă am făcut o plimbare prin parcul domeniului şi am văzut livada de meri, şi cea de portocali, şi cea de cireşi, îi spuse Bonnie Elenei, care stătea întinsă, părând atât de mică şi lipsită de apărare în patul ei cu baldachin, înconjurat cu perdele transparente de culoarea aurului prăfos, ţinute acum într-o parte de ciucuri grei în diferite nuanţe de aur.

Bonnie stătea comod pe un scaun tapiţat cu o stofa aurie, care fusese tras lângă pat. Îşi urcase picioarele micuţe şi goale pe cearşafuri.

Elena nu era o pacientă supusă. Voia să se ridice din pat, insista. Voia să poată să umble prin cameră. Asta i-ar face mai bine decât fiertura de ovăz şi fripturile şi laptele şi vizitele de cinci ori pe zi ale doctorului Meggar, care venise să stea pe domeniu.

Ştia însă de ce se temuseră de fapt cu toţii. Bonnie o spusese dintr-odată, într-un geamăt lung, întretăiat de plâns, într-o noapte, când mica roşcată făcuse de gardă lângă patul ei.

— T-tu ai ţipat şi toţi v-vampirii au auzit, şi Sage ne-a înşfăcat pe Meredith şi pe mine ca pe doi pisoi, câte una sub fiecare braţ, şi a luat-o la fugă spre locul de unde se auzea ţipătul. Dar a-atâta lume ajunsese acolo înaintea noastră! Tu îţi pierduseşi cunoştinţa, şi la fel şi Damon!, şi cineva a zis: "Au-au fost atacaţi şi c-cred că sunt morţii" Şi toată lumea zicea: "Chemaţi Gardienii!" Şi eu am leşinat, puţin.

— Şşşş, spusese Elena plină de compasiune; şi apoi, practică: Bea puţin Black Magic, o să te simţi mai bine.

Bonnie băuse puţin. Şi apoi mai băuse. Şi pe urmă continuase povestirea:

— Dar Sage trebuie să fi ştiut ceva, pentru că a spus: "Hei, eu sunt doctor şi o să-i examinez." Şi chiar l-ai fi crezut, după cum a zis-o! Şi pe urmă s-a uitat la voi şi cred că a ştiut imediat ce se întâmpla, pentru că a spus: "Aduceţi o trăsură! Trebuie să-i duc la doctorul Meggar, colegul meu." Şi Lady Fazina însăşi a venit şi a spus că puteau lua o trăsura de-a ei, şi pe urmă doar s-o trimită înapoi. E aşaaaa de bogată! Şi pe urmă, v-am scos pe voi doi prin ieşirea din spate, pentru că erau... erau nişte ticăloşi care ziceau: "Lăsaţi-i să moară". Erau demoni adevăraţi, albi ca zăpada, numiţi Femei de Zăpadă. Şi pe urmă, pe urmă eram în trăsură şi... oh, Doamne! Elena! Elena, ai muriţi De două ori ţi s-a oprit respiraţia! Şi Sage şi Meredith ţi-au tot făcut respiraţie gură la gură. Iar eu... eu mă rugam aşa de t-t-tare.

Elena, prinsă acum de poveste, o luase în braţe, dar lui Bonnie lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— Şi am bătut la uşa doctorului Meggar de parcă eram gata să o dărâmăm... şi... cineva i-a spus... şi el te-a examinat şi a zis: "Are nevoie de o transfuzie." Şi eu am zis: "Luaţi sângele meu." Pentru că, ţi-aduci aminte la şcoală, când i-am dat amândouă sânge lui Jody Wright şi am fost practic singurele care am putut s-o facem pentru că sângele nostru era de acelaşi fel? Şi pe urmă doctorul

Meggar a pregătit două mese uite-aşa — şi Bonnie pocnise din degete — şi mie mi-era aşa de frică că nu puteam să stau nemişcată ca să-mi bage acul, dar am făcut-o. Nu ştiu cum, dar am făcut-o! Şi ţi-au dat nişte sânge de la mine. Şi, între timp, ştii ce-a făcut Meredith? L-a lăsat pe Damon s-o

muşte. Chiar aşa a făcut. Şi doctorul Meggar a trimis trăsura înapoi acasă ca să ceară servitori care "voiau un bonus" pentru că aşa se n-numeşte aici... şi trăsura s-a întors plină. Şi nu ştiu câţi a muşcat Damon, dar au fost destui! Doctorul Meggar a zis că era cel mai bun leac. Şi Meredith şi Damon şi noi toţi l-am bătut la cap şi l-am convins pe doctorul Meggar să vină aici, adică să vină să locuiască aici, şi Lady Ulma vrea să transforme toată clădirea în care locuia el într-un spital pentru oamenii săraci. Şi pe urmă am tot încercat să te vindecăm. Damon se simţea bine în dimineaţa următoare. Şi Lady Ulma şi Lucen şi el... vreau să zic că a fost ideea lor, dar el a făcut-o... i-a trimis perla aia lui Lady Fazina... era una pentru care tatăl ei nu reuşise să găsească un client suficient de bogat ca s-o cumpere, pentru că e aşa de mare, e aproape cât un pumn, dar are o formă neregulată, cu tot felul de răsuciri şi adâncituri, şi o lucire argintie. Au pus-o pe un lanţ gros şi i-au trimis-o.

Ochii lui Bonnie se umplură iar de lacrimi.

— Pentru că v-a salvat pe amândoi — pe tine şi pe Damon. Trăsura ei v-a salvat viaţa. Bonnie se aplecase înainte ca să spună în şoaptă: Şi Meredith mi-a zis... e un secret, dar nu pentru tine... nu e chiar aşa de rău să fii muşcat. Asta-i! Şi Bonnie, ca o pisicuţă ce era, căscase şi se întinsese. Eu aş fi urmat la rând să fiu muşcată, spusese ea aproape cu regret, apoi adăugă repede: dar tu aveai nevoie de sângele meu. De sânge omenesc, dar al meu în mod special. Bănuiesc că cei de-aici ştiu totul despre tipurile de sânge, pentru că pot gusta şi mirosi şi-şi dau seama de diferenţă. Apoi sări în sus şi spuse: Vrei să te uiţi la jumătatea de cheie-vulpe? Eram aşa de siguri că se terminase totul şi n-o s-o mai găsim niciodată, dar când Meredith s-a dus în dormitor ca să fie muşcată — şi îţi jur că asta a fost tot ce-au făcut — Damon i-a dat-o şi a rugat-o s-o păstreze ea. Aşa că a păstrat-o şi a avut grijă de ea şi e într-un mic cufăr pe care l -a făcut Lucen din ceva care arată a plastic dar nu e.

Elena admirase mica semilună, dar altceva nu avea ce face în pat, doar să vorbească şi să citească romane de autori clasici sau să frunzărească enciclopedii de pe

Pământ. Nici măcar n-o lăsau să stea în aceeaşi cameră cu Damon.

Elena ştia de ce. Se temeau că n-ar sta doar de vorbă cu el. Se temeau că o să se apropie de el şi o să-i simtă mirosul exotic atât de familiar, în care se amestecau arome de bergamotă italiană, mandarine şi cardamom, şi că s-ar uita în ochii lui negri care puteau închide în pupilele lor universuri întregi, şi că genunchii ei s-ar înmuia şi ea s-ar trezi vampir.

Nu ştiau nimic! Ea şi Damon schimbaseră sânge fără probleme cu multe săptămâni înainte de criză. Dacă nu era nimic care să-l facă din nou să-şi piardă minţile, aşa cum o făcuse durerea, s-ar purta ca un gentleman perfect.

— Hm, făcu Bonnie când îi auzi protestele, şi împinse o pernuţă cu degetele de la picioare, ale căror unghii erau colorate în argintiu. Eu nu cred că le-aş spune că aţi schimbat sânge de atâtea ori până acum. Asta s-ar putea să-i facă să exclame "Aha!" sau ceva de genul ăsta. Adică, ştii, să vadă ceva în asta.

— Nu e nimic de văzut în asta. Sunt aici să-l iau pe iubitul meu Stefan, şi Damon doar mă ajută.

Bonnie o privi cu sprâncenele încruntate şi buzele strânse, dar nu îndrăzni să spună nimic.

— Bonnie?

— Îmm?

— Am zis eu adineauri ceea ce cred că am zis?

— Î-hî.

Elena, dintr-o singură mişcare, adună un braţ de perne şi-şi ascunse faţa în ele.

— Vrei te rog să-i spui bucătarului că mai vreau o friptură şi încă un pahar mare de lapte? ceru ea cu o voce înăbuşită, de sub perne. Nu mă simt deloc bine.

Matt avea o altă rablă de maşină. Întotdeauna reuşea să găsească una atunci când avea cu adevărat nevoie. Iar acum conducea, cu opriri şi opinteli, către casa lui Obaasan.

Casa doamnei Saitou, se corectă el repede. Nu voia să se bage în obiceiuri cu care nu era familiar, nu atunci când cerea o favoare.

Uşa fu deschisă de o femeie pe care Matt nu o mai văzuse niciodată. Era o femeie atrăgătoare, îmbrăcată foarte spectaculos într-o fustă stacojie largă — sau poate în nişte pantaloni stacojii foarte largi, căci stătea cu picioarele atât de depărtate, încât era greu să-ţi dai seama. Purta o bluză albă. Avea o faţă deosebită: două perdele de păr negru drept de-o parte şi de alta a ei şi o perdea mai

scurtă — bretonul — care-i ajungea până la sprâncene.
Dar cel mai şocant lucru la ea era faptul că ţinea în mâini o sabie lungă şi încovoiată, îndreptată direct către Matt.
— B-bună, spuse Matt când uşa se deschise şi femeia îşi făcu apariţia.
— Asta e o casă bună, replică femeia. Asta nu e o casă cu spirite rele.
— N-am crezut niciodată că ar fi, spuse Matt, retrăgându-se pe când femeia înainta spre el. Sincer.
Femeia închise ochii, părând să caute ceva în minte. Apoi, brusc, lăsă în jos sabia.
— Tu spui adevărul. Tu nu ai gânduri rele. Intră, te rog.
— Mulţumesc, spuse Matt.
Niciodată nu fusese mai bucuros ca acum să fie acceptat de o femeie mai în vârstă.
— Orime, se auzi o voce subţire, lipsită de putere, de la etaj, e unul dintre copii?
— Da, Hahawe, strigă femeia pe care Matt nu putea să n-o numească în gândul lui "femeia cu sabia".
— Trimite-l sus, vrei?
— Sigur, Hahawe.
— Ha., .ha... Hahawe? spuse Matt, transformând un râs nervos într-o întrebare disperată pe când sabia se legăna din nou în dreptul mijlocului său. Nu Obaasan?
Femeia cu sabia zâmbi pentru prima dată.
— Obaasan înseamnă bunică. Hahawe este unul din multele cuvinte pentru mamă. Dar mama n-o să se supere dacă-i spui Obaasan; e un salut prietenos pentru o femeie de vârsta ei.
— Okay, spuse Matt, străduindu-se să pară un tip cât mai prietenos.
Doamna Saitou îi făcu semn să o ia în sus pe scări şi el îşi băgă capul în câteva camere înainte să găsească una cu o saltea subţire exact în mijlocul podelei goale, iar pe ea stătea întinsă o femeie care părea atât de mică şi de asemănătoare cu o păpuşă, încât nici nu părea reală.
Părul ei era la fel de moale şi de negru ca acela al femeii cu sabia de la parter. Era ridicat sau aranjat cumva, încât stătea în jurul ei ca un halo. Dar genele negre erau coborâte pe obrajii palizi şi Matt se întrebă dacă aţipise dintr-odată, aşa cum fac bătrânii.
Dar apoi, brusc, doamna ca o păpuşă deschise ochii şi zâmbi.
— Ia te uită, e Masato-chan! spuse ea, uitându-se la Matt.
Asta era un început prost. Dacă nu-şi dădea seama că un tip blond nu putea fi prietenul ei japonez de acum şaizeci de ani... Dar în clipa următoare ea râdea, cu mâinile ei micuţe la gură.
— Ştiu, ştiu, spuse ea. Tu nu eşti Masato. El s-a făcut bancher, foarte bogat. Foarte gros. Mai ales la cap şi la stomac. Îi zâmbi din nou. Stai jos, te rog. Poţi să-mi spui Obaasan dacă vrei, sau Orime. Fata mea îmi poartă numele. Dar viaţa a fost grea pentru ea, la fel cum a fost şi pentru mine. Să fii fecioară de altar... şi samurai... E nevoie de disciplină şi multă muncă. Iar Orime a mea s-a descurcat atât de bine... Până când am venit aici.
Căutam un oraş liniştit. În schimb, Isobel l-a găsit... pe Jim. Şi Jim a fost... necredincios.
Lui Matt i se puse un nod în gât şi vru să-şi apere prietenul, dar ce putea spune în apărarea lui? Jim petrecuse o noapte cu Caroline — la invitaţia insistentă a lui Caroline. Şi devenise posedat, şi ceea ce-l poseda trecuse şi în prietena lui, Isobel, care-şi perforase tot trupul într-un mod grotesc — printre alte lucruri pe care le făcuse.
— Trebuie să-i nimicim, se auzi Matt spunând cu toată convingerea. Kitsune-le care au pornit toată povestea asta — care au început-o cu Caroline. Shinichi şi sora lui, Misao.
— Kitsune. Obaasan încuviinţa din cap. Da, încă de la început am zis eu că trebuie să fie una băgată aici. Stai să văd; am binecuvântat nişte talismane şi amulete pentru prietenii tăi...
— Şi câteva gloanţe. Mi-am cam umplut buzunarele, spuse Mart, încurcat, scoţând un amestec de calibre diferite pe marginea cuverturii de pe saltea. Am găsit chiar pe web nişte rugăciuni pentru a scăpa de ei.
— Ai fost foarte meticulos. Bun.
Obaasan se uită la printurile cu rugăciuni. Matt se foi stânjenit, ştiind că de fapt el doar îndeplinise punct cu punct lista lui Meredith cu lucrurile de făcut, şi meritul îi aparţinea ei.

— O să binecuvântez gloanţele mai întâi şi pe urmă o să mai scriu câteva amulete, spuse ea. Pune amuletele în locurile unde ai nevoie mai mare de protecţie. Şi, ei, presupun că ştii ce să faci cu gloanţele.

— Da, doamnă.

Matt se căută prin buzunare după ultimele gloanţe, şi le puse în palma întinsă a lui Obaasan. Apoi ea îngână o rugăciune lungă şi complicată, ţinându-şi mâinile micuţe deasupra gloanţelor. Lui Matt incantaţia nu i se păru înfricoşătoare, dar ştia că el nu făcea nici două parale ca medium şi că Bonnie auzise şi văzuse probabil lucruri pe care el nu le putea percepe.

— Ar trebui să ţintesc în vreun loc anume? întrebă Mart, privind-o pe bătrână şi încercând să urmărească rugăciunea pe copia lui.

— Nu, e bună orice parte a corpului, sau capul. Dacă îi smulgi o coadă, o să-i slăbeşti puterea, dar o s-o şi înfurii.

Obaasan tăcu o clipă şi tuşi, o tuse scurtă şi uscată, de bătrână. Înainte ca Matt să se ofere să coboare şi să-i aducă ceva de băut, doamna Saitou intră în cameră cu o tavă şi trei ceşti de ceai în trei boluri micuţe.

— Mulţumesc pentru aşteptare, spuse ea politicos şi îngenunche plină de graţie pentru a-i servi.

Matt sorbi din ceaiul verde aburind şi descoperi că era mult mai bun decât se aşteptase, după cele câteva experienţe pe care le avusese la restaurante. Şi pe urmă se lăsă tăcerea. Doamna Saitou stătea şi se uita la ceaşca de ceai, Obaasan stătea culcată, arătând palidă şi zbârcită sub cuvertura saltelei, iar Matt simţea cum o furtună de cuvinte se aduna în gâtul lui.

În cele din urmă, deşi bunul-simţ îl sfătuia să nu spună nimic, izbucni:

— Doamne, îmi pare atât de rău pentru Isobel, doamnă Saitou! Nu merită tot chinul ăsta! Voiam doar să ştiţi că eu... că-mi pare atât de rău! Şi am de gând să-l nimicesc pe kitsune-le care e responsabil de toată povestea asta. Vă promit, o să-l nimicesc!

— Kitsune! spuse tăios doamna Saitou, uitându-se la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

Obaasan o privea cu milă de pe perna ei. Apoi, fără să mai stea să adune ceşcuţele goale de ceai, doamna Saitou sări în picioare şi ieşi în fugă din cameră.

Matt rămase fără cuvinte.

— Eu... eu..., încercă el. Obaasan rosti de pe perna ei:

— Nu fi supărat, tinere. Fiica mea, deşi e preoteasă, are concepţii foarte moderne. Probabil că ţi-ar spune că nici nu există kitsune.

— Chiar şi după... vreau să spun, cum crede că Isobel...?

— Crede că există influenţe nefaste în oraşul ăsta, dar din cele "obişnuite, umane". Ea crede că Isobel a făcut ce-a făcut din cauza stresului în care se afla, încercând să fie o elevă bună, o preoteasă bună, un bun samurai.

— Adică, doamna Saitou se simte vinovată?

— Ea îl învinuieşte în mare parte pe tatăl lui Isobel. El e un "slujbaş" acasă, în Japonia. Obaasan tăcu puţin, după care adăugă: Nu ştiu de ce ţi-am spus toate astea.

— Îmi pare rău, spuse repede Matt, nu încercam să-mi bag nasul unde nu e treaba mea.

— Nu, dar ţie îţi pasă de oameni. Mi-ar fi plăcut ca Orime să fi avut un băiat ca tine, în loc de Isobel.

Matt se gândi la fiinţa jalnică pe care o văzuse la spital. Cea mai mare parte a cicatricelor lui Isobel aveau să rămână ascunse sub haine — asta presupunând că învăţa din nou să vorbească. Plin de curaj, spuse:

— Ei bine, tot sunt gata de luptă.

Obaasan schiţă un zâmbet uşor, apoi îşi lăsă capul la loc pe pernă — nu, era o rezemătoare din lemn pentru cap, îşi dădu seama Matt. Nu părea prea confortabilă.

— E mare păcat atunci când trebuie să aibă loc o luptă între o familie omenească şi kitsune, spuse ea. Pentru că există unele zvonuri că unul dintre strămoşii noştri a avut o nevastă kitsune.

— O ce?

Obaasan râse, ascunzându-şi din nou râsul în spatele mâinilor strânse pumn.

—Mukashi-mikashi, sau, cum spuneţi voi, a fost odată ca niciodată un mare Shogun care s-a

înfuriat pe toate kitsune-le de pe proprietatea lui pentru răutăţile lor. Mulţi ani făcuseră tot soiul de pozne şi farse, dar când le-a bănuit că distrugeau recoltele din câmpuri, îngăduinţa lui a luat sfârşit. Şi-a adunat toţi servitorii, bărbaţi şi femei, şi le-a spus să ia ciomege şi arcuri cu săgeţi şi pietre şi sape şi mături şi să alunge toate vulpile care-şi făcuseră bârlog pe domeniul său, chiar şi pe cele culcuşite în pod. Voia ca orice vulpe care exista acolo să fie omorâtă fără milă. Dar în noaptea din ajun, o femeie frumoasă i-a apărut în vis şi i-a spus că ea era răspunzătoare pentru toate vulpile care trăiau acolo. "Şi", a zis ea, "deşi este adevărat că facem mici răutăţi, te răsplătim mâncând şoarecii şi şobolanii şi insectele care distrug cu adevărat recolta. Nu vrei să-ţi reverşi furia doar asupra mea şi să mă execuţi doar pe mine în loc de toate vulpile? O să vin în zori ca să-ţi aflu răspunsul." Şi şi-a ţinut cuvântul, cea mai frumoasă dintre kitsune, sosind la revărsatul zorilor însoţită de douăsprezece frumoase fecioare, dar ea strălucea mai tare între ele, aşa cum străluceşte luna mai puternic decât o stea. Shogunul n-a putut să o omoare, şi de fapt a cerut-o de soţie, şi le-a măritat pe cele douăsprezece însoţitoare ale ei cu doisprezece dintre cei mai devotaţi slujitori ai lui. Şi se spune că ea i-a fost soţie credincioasă şi i-a născut mulţi copii la fel de aprigi ca Amaterasu, zeiţa soare, şi la fel de frumoşi ca luna, şi asta a continuat aşa până într-o zi, când Shogunul era la vânătoare şi s-a întâmplat să omoare din greşeală o vulpe. S-a întors grăbit acasă, ca sa-i explice soţiei sale că nu o făcuse intenţionat, dar când a ajuns şi-a găsit toţi servitorii jelind, căci soţia lui îl părăsise deja, luând cu ea toţi fiii şi fiicele lor.

— Oh, păcat, murmură Mart, încercând să fie politicos, când un gând îl opri. Staţi puţin. Dar dacă au plecat cu toţii...

— Văd că eşti un tânăr atent, râse bătrâna cea fragilă. Toţi fiii şi toate fiicele lui plecaseră... cu excepţia celei mai mici fete, de o frumuseţe fără asemănare, deşi era doar o copilă. Ea spuse: "Te iubesc prea mult ca să te părăsesc, tată dragă, chiar dacă trebuie să port o înfăţişare omenească toată viaţa." Şi astfel se spune că descindem din kitsune.

— Ei bine, kitsune-le astea nu fac doar pozne inocente şi distrug recoltele, spuse Matt. Ele au pornit să ucidă. Iar noi trebuie să ne apărăm.

— Sigur, sigur. N-am vrut să te supăr cu povestioara mea, spuse Obaasan. Acum o să-ţi scriu amuletele alea.

Când Matt pleca, doamna Saitou apăru la uşă. Îi puse ceva în palmă. Matt se uită şi văzu aceeaşi caligrafie de pe amuletele lui Obaasan. Doar că era mult mai măruntă şi scrisă pe...

— O hârtie Post-it? întrebă Matt, uluit. Doamna Saitou încuviinţă din cap.

— Foarte utilă pentru a o lipi pe faţa demonilor sau pe crengile copacilor, sau altele de soiul ăsta, spuse. Şi, în vreme ce Matt o privea total uluit, adăugă: Mama nu ştie chiar tot ce trebuie ştiut despre tot. Îi mai dădu şi un pumnal solid, mai mic decât sabia pe care o avusese ea înainte, dar în stare bună de funcţionare — imediat, Matt se tăie în el. Încrede-te în prieteni şi în instinctele tale, mai spuse ea.

Uşor confuz, dar simţindu-se încurajat, Matt o porni spre casa doctoriţei Alpert.

31

Mă simt mult mai bine, îi spuse Elena doctorului Meggar. Aş vrea să mă plimb pe 'domeniu. Încercă să nu ţopăie în pat. Am mâncat friptură şi am băut lapte, şi chiar am luat uleiul ăla de peşte scârbos pe care mi l-ai trimis. Şi am un simţ perfect al realităţii: sunt aici ca să-l salvez pe Stefan, iar băieţelul din interiorul lui Damon e o metaforă pentru subconştientul lui, pe care sângele împărţit cu el mi-a dat voie să-l "văd". Săltă o dată, dar îşi ascunse mişcarea întinzându-se după un pahar cu apă. Mă simt ca un căţeluş fericit care trage de lesă. Îşi arătă noile brăţări de sclavă primite: argint cu inserţii de lapislázuli în desene fluide. Dacă mor brusc, sunt pregătită.

Sprâncenele doctorului Meggar săltară în sus şi-n jos.

— Păi, nu prea pot găsi nimic în neregulă cu pulsul şi respiraţia ta. Nu văd cum ţi-ar putea face rău o plimbare plăcută de după-amiază. Cu siguranţă, Damon s-a ridicat din pat şi umblă. Dar nu-i da vreo idee lui Lady Ulma. Ea încă mai are nevoie de câteva luni de odihnă la pat.

— Lady Ulma şi-a făcut un fel de birouaş de scris dintr-o tavă de servit micul dejun, explică

Bonnie, arătând cu mâinile dimensiunile respectivului obiect. Desenează haine pe ea. Bonnie se aplecă înainte, cu ochii mari. Şi ştii ceva? Rochiile ei sunt magice.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva, mormăi doctorul Meggar.

Dar în clipa următoare, Elena îşi aduse aminte de ceva neplăcut.

— Chiar şi când o să avem cheile, va trebui să planificăm evadarea propriu-zisă.

— Ce e o evadare? întrebă incitată Lakshmi.

— E cam aşa: avem cheile de la celula lui Stefan, dar tot trebuie să găsim o cale să intrăm în temniţă, şi o cale să-l scoatem de-acolo.

Lakshmi se încruntă.

— De ce să nu intrăm pur şi simplu odată cu ceilalţi şi să-l scoatem pe poartă?

— Pentru că, spuse Elena, încercând să nu-şi piardă răbdarea, n-or să ne lase să intrăm pur şi simplu şi să-l luăm. O văzu pe Lakshmi prinzându-şi capul între mâini şi miji ochii. La ce te gândeşti, Lakshmi?

— Păi, mai întâi zici că o să ai cheia în mână când te duci la închisoare, pe urmă e ca şi când ei n-or să-i dea drumul din închisoare.

Meredith clătină din cap, nedumerită. Bonnie îşi duse o mână la frunte, de parcă ar fi durut-o capul. Dar Elena se aplecă încet în faţă.

— Lakshmi, rosti ea foarte încet, vrei să spui că dacă avem cheia de la celula lui Stefan e practic un permis de intrare şi ieşire din închisoare?

Lakshmi se lumină la faţă.

— Bineînţeles! răspunse. Altfel, la ce ar fi bună o cheie? Ei l-ar putea pur şi simplu închide într-o altă celulă.

Elenei cu greu îi venea să creadă minunăţia acestor cuvinte, aşa că imediat încercă să găsească vreo hibă.

— Asta ar însemna că de la petrecerea lui Bloddeuwedd putem merge direct la închisoare şi să-l scoatem pe Stefan, spuse ea cu atâta sarcasm cât putu pune în vocea sa. Am putea pur şi simplu să ne arătăm cheia şi or să ne lase să-l scoatem de acolo.

Lakshmi încuviinţă din cap nerăbdătoare.

— Da! spuse ea bucuroasă, fără îndoială nepercepând sarcasmul. Şi nu te înfuria pe mine, okay? Dar mă întrebam de ce nu te-ai dus niciodată să-l vizitezi.

— Putem să-l vizităm?

— Sigur, dacă te programezi.

Acum Meredith şi Bonnie îşi reveniseră şi o sprijineau pe Elena de-o parte şi de alta.

— Cât de curând putem trimite pe cineva să facă o programare? întrebă Elena printre dinţi, pentru că vorbitul îi solicita tot efortul de care era capabilă — îşi lăsase toată greutatea pe prietenele ei. Pe cine putem trimite pentru a face programarea? şopti ea.

— O să mă duc eu, spuse Damon din întunericul stacojiu din spatele lor. O să mă duc în seara asta — daţi-mi cinci minute.

Matt simţea că expresia de pe faţa lui era de supărare şi încăpăţânare deplină.

— Haide, spuse Tyrone, părând amuzat.

Se echipau amândoi pentru o excursie în Pădure. Asta însemna să-şi pună fiecare două dintre paltoanele cu naftalină şi cuişoare şi apoi să folosească panglică scotch ca să-şi prindă mănuşile de paltoane. Matt era deja leoarcă de apă.

Dar Tyrone e un băiat bun, îşi spuse el. Apare el, Matt, din senin şi zice:

— Hei, ştii chestia aia ciudată cu Jim Bryce de săptămâna trecută? Ei bine, totul se leagă de ceva şi mai ciudat — ceva cu spirite-vulpi şi Pădurea Veche, şi doamna Flowers zice că dacă nu pricepem ce se petrece cu adevărat, o să avem mari probleme. Şi doamna Flowers nu e doar o bătrânică sărită de pe fix de la pensiune, chiar dacă toată lumea zice asta.

— Sigur că nu e, se auzise vocea răstită a doctoriţei Alpert din pragul uşii. Îşi lăsă jos geanta neagră — rămăsese o doctoriţă de ţară, chiar şi atunci când oraşul era în criză — şi i se adresă nepotului ei: O cunosc pe Theophilia Flowers de foarte multă vreme — ca şi pe doamna Saitou. Întotdeauna i-au ajutat pe oameni, aşa e firea lor.

— Păi... Matt văzuse aici o oportunitate şi profită de ea. Doamna Flowers este cea care are nevoie acum de ajutor. Chiar are nevoie de ajutor.

— Atunci ce mai aştepţi, Tyrone? Grăbeşte-te s-o ajuţi pe doamna Flowers.

Doctoriţa Alpert îşi trecuse degetele prin părul ei cenuşiu, apoi îl ciufuli pe nepotul ei într-un gest plin de tandreţe.

— Asta şi fac, bunică. Tocmai plecam amândoi când ai venit tu.

Tyrone, văzând oroarea de maşină a lui Matt, se oferise politicos să meargă cu Toyota Camry a lui până la pensiune. Matt, temându-se ca maşina lui să nu-şi dea duhul într-un moment crucial, acceptă încântat.

Se bucura că Tyrone avea să fie omul de bază în echipa de fotbal a liceului "Robert E. Lee" în anul următor. Ty era genul de băiat pe care te puteai bizui — ca dovadă, faptul că în acea zi se oferise imediat să ajute. Era un băiat de treabă, cinstit şi fără vicii. Matt vedea cum drogurile şi băutura distruseseră nu numai jocul în sine, dar şi sportivitatea celorlalte echipe din campus.

Tyrone era şi un băiat care ştia să-şi ţină gura. Nici măcar nu-l bombardase pe Matt cu întrebări în drum spre pensiune, dar scoase un fluierat lung şi sonor, nu la vederea doamnei Flowers, ci a Fordului T pe care ea tocmai îl băga în fostul grajd.

— Hei! spuse el, sărind din maşina lui ca s-o ajute să ducă o pungă cu alimente, în vreme ce ochii lui priveau extaziaţi Fordul. Asta e un Ford Sedan Model T! Asta ar fi o maşină superbă dacă...

Se opri brusc şi pielea lui cafenie se aprinse ca soarele la apus.

— Oh, nu fi stânjenit de Maşinăria Galbenă! spuse doamna Flowers, îngăduindu-i lui Matt să ia o altă pungă maronie cu provizii şi să o ducă în bucătăria casei, prin grădina de legume. A servit familia timp de aproape o sută de ani şi a strâns ceva rugină şi stricăciuni. Dar ajunge la aproape cincizeci de kilometri pe oră pe un drum asfaltat! adăugă doamna Flowers, nu numai cu mândrie, dar şi cu un respect plin de veneraţie pentru această viteză uluitoare.

Privirea lui Matt întâlni privirea lui Tyrone, şi Matt ştiu că în mintea amândurora exista un singur gând: să restaureze perfect maşina rablagită şi ruginită, dar încă frumoasă care stătea aproape tot timpul într-un grajd transformat în garaj.

— Am putea s-o facem, spuse Matt, simţind că, în calitate de reprezentant al doamnei Flowers, el ar trebui să fie cel care face primul oferta.

— Cu siguranţă am putea, spuse Tyrone visător. E deja într-un garaj cu două locuri — nu există probleme cu spaţiul.

— Nici n-ar trebui s-o desfacem până la şasiu... Merge cu adevărat minunat.

— Glumeşti! Am putea curăţa motorul, totuşi: să aruncăm o privire la bujii şi curele şi restul. Şi... — ochii întunecaţi ai lui Tyrone sclipiră brusc — tata are o maşină de sablat electrică. Am putea curăţa vopseaua şi să o revopsim în exact acelaşi galben! Doamna Flowers se lumină dintr-odată la faţă.

— Asta aştepta draga mea Ma ma să spui, tinere, rosti ea, şi Matt îşi aduse aminte că trebuia să fie politicos şi-l prezentă pe Tyrone.

— Ştii, dacă ai fi spus "O s-o facem roşu purpuriu" sau albastru, sau orice altă culoare, sunt convinsă că ar fi obiectat, spuse doamna Flowers şi se apucă să facă sandviciuri cu şuncă, salată de cartofi şi un ceainic mare de iahnie de fasole.

Matt urmări reacţia lui Tyrone la acel "Mama" şi fu încântat: există o clipă de surprindere, urmată de un calm desăvârşit. Bunica lui spusese că doamna Flowers nu era o bătrânică ţicnită — prin urmare, nu era o bătrânică ţicnită. O povară uriaşă păru să se ridice de pe umerii lui Matt. Nu mai era singurul care trebuia să o protejeze pe această bătrână fragilă. Avea un prieten care era chiar mai mare decât el şi pe care se putea baza.

— Acum, luaţi amândoi câte un sandvici cu şuncă şi, cât mâncaţi, o să fac o salată de cartofi. Eu ştiu că bărbaţii tineri — doamna Flowers vorbea întotdeauna de bărbaţi ca şi cum ar fi fost un soi special de floare — au nevoie de multă carne înainte de a porni la o luptă, dar nu e nevoie să fim formali. Hai să mâncăm pe măsură ce masa e gata.

Băieţii se supuseră bucuroşi. Iar acum se pregăteau pentru luptă, simţindu-se gata să se bată cu tigrii, căci ideea de desert a doamnei Flowers fusese o plăcintă mare cu miere şi arahide pe care cei

doi o împărţiseră, însoţită de căni uriaşe de cafea care le limpezi creierele la fel ca o maşină de sablat electrică.

Tyrone şi Matt plecară în rabla lui Matt către cimitir, urmaţi de doamna Flowers în Fordul T. Matt văzuse ce puteau face copacii maşinilor, şi nu voia să rişte cu Toyota Camry atât de curată a lui Tyrone. Apoi o luară pe jos, coborând dealul către ascunzătoare lui Matt şi a şerifului Mossberg, şi cei doi băieţi o ajutară pe fragila doamnă Flowers în porţiunile mai dificile ale drumului. Odată, ea se împiedică şi fu cât pe ce să cadă, dar Tyrone îşi înfipse călcâiele adidaşilor săi DC în pământ şi rămase nemişcat, asemenea unui munte, pe când ea se prăvălea peste el.

— Vai de mine, mulţumesc, Tyrone dragă, murmură doamna Flowers, şi Matt ştiu că "Tyrone dragă" fusese acceptat în gaşca lor.

Când ajunseră la ascunzătoare, cerul era întunecat, cu excepţia unei fâşii stacojii. Doamna Flowers scoase insigna şerifului, cu gesturi destul de stângace din cauza mănuşilor pentru grădinărit pe care le purta. O lipi mai întâi de frunte, apoi o luă încet de acolo, ţinând-o în faţa ei la nivelul ochilor.

— A stat aici în picioare, pe urmă s-a aplecat şi s-a ghemuit aici, spuse ea, lăsându-se în jos în ceea ce era de fapt ascunzătoarea propriu-zisă.

Matt încuviinţă din cap, neştiind prea bine ce face, şi doamna Flowers spuse, fără să deschidă ochii:

— Nu-mi spune nimic, Matt dragă. A auzit ceva în spatele lui... şi s-a răsucit, scoţându-şi pistolul. Dar era numai Matt, şi cei doi au vorbit un timp în şoaptă. Apoi s-a ridicat brusc. Şi doamna Flowers se ridică la fel de brusc şi Matt auzi tot soiul de pocnete şi scârţâieli alarmante în trupul ei bătrân şi fragil. Apoi ea continuă: A pornit-o în jos... cu paşi mari... şi a intrat în desiş. În desişul ăla malefic.

O porni către desiş la fel cum făcuse şeriful Mossberg, urmărit cu privirea de Matt. Matt şi Tyrone se repeziră în urma ei, gata s-o oprească dacă dădea vreun semn că ar vrea să intre în rămăşiţa încă vie din Pădurea Veche.

În schimb, doamna Flowers îi dădu ocol, cu insigna ţinută la înălţimea ochilor. Tyrone şi Matt dădură din cap unul către altul şi, fară nici un cuvânt, fiecare o apucă de câte un braţ. Şi în acest fel ocoliră liziera desişului, cu Matt înainte, urmat de doamna Flowers şi apoi Tyrone. La un moment dat, Matt îşi dădu seama că pe obrajii ofiliţi ai doamnei Flowers alunecau lacrimi.

În cele din urmă, bătrâna delicată se opri, scoase — după câteva încercări — o batistă tivită cu dantelă şi îşi şterse ochii cu un icnet.

— L-aţi găsit? întrebă Matt, nemaiputând să-şi ţină în frâu curiozitatea.

— Ei... va trebui să vedem. Kitsune-le par să fie foarte bune la crearea iluziilor. Tot ce am văzut ar putea fi o iluzie. Dar — şi oftă adânc — unul dintre noi va trebui să pătrundă în Pădure.

Matt îşi înghiţi nodul din gât.

— Atunci, ăsta o să fiu eu... Fu întrerupt.

— Hei, în nici un caz, frate. Tu ştii cum acţionează şi cine sunt. Tu trebuie să o scoţi pe doamna Flowers din...

— Nu, nu pot să risc să te chem aici şi să păţeşti ceva...

— Păi, atunci ce caut aici? întrebă Tyrone.

— Staţi, dragilor, spuse doamna Flowers, părând că e gata să izbucnească în plâns.

Băieţii tăcură imediat şi Matt se simţi ruşinat.

— Ştiu o cale prin care mă puteţi ajuta amândoi, dar e foarte periculos. Periculos pentru amândoi. Dar poate că dacă trebuie să o facem doar o dată, putem să micşorăm pericolul şi să mărim şansa de a descoperi ceva.

— Ce facem? întrebară Matt şi Tyrone aproape în cor.

Câteva minute mai târziu, erau gata. Stăteau întinşi unul lângă celălalt, cu faţa la zidul alcătuit de copacii înalţi şi tufişurile încâlcite. Nu numai că erau legaţi cu frânghii unul de altul, dar aveau şi Post-it-urile doamnei Saitou lipite pe braţele lor.

— Acum, la "...trei!" vreau ca amândoi să întindeţi mâinile şi să vă apucaţi de pământ. Dacă simţiţi ceva, ţineţi bine şi trageţi-vă braţul. Dacă nu simţiţi nimic, mişcaţi-vă puţin mâna şi apoi

trageţi-o în sus cât de repede puteţi. Şi încă ceva, adăugă ea pe un ton calm, dacă simţiţi că ceva încearcă să vă tragă înăuntru, ţipaţi şi luptaţi-vă şi daţi din picioare şi urlaţi, şi o să vă ajutăm să ieşiţi. Urmă un minut lung, foarte lung de tăcere.

— Deci, în esenţă, credeţi că există tot soiul de lucruri pe pământ în desiş, şi am putea să le apucăm doar întinzând mâna orbeşte, spuse Matt.

— Da, încuviinţă doamna Flowers.

— Bine, spuse Tyrone, şi din nou Matt îl privi aprobator.

Nici măcar nu întrebase " Ce fel de lucruri ne-ar putea trage în Pădure?"

Acum erau aşezaţi pe poziţie şi doamna Flowers număra "Unu, doi, trei", şi apoi Matt îşi băgă braţul drept cât de adânc putu, mişcându-l în vreme ce pipăia.

Auzi un strigăt lângă el. "L-am prins!", şi imediat după: "Ceva mă trage înăuntru!"

Matt îşi scoase braţul din tufăriş înainte de a încerca să-l ajute pe Tyrone. Ceva ateriza pe braţul lui, dar se lovi de o notiţă Post-it şi Matt avu senzaţia că fusese atins de o bucată de polistiren.

Tyrone se zbătea nebuneşte şi deja fusese tras înăuntru până la umeri. Matt îl apucă de mijloc şi îşi adună toate puterile ca să-l tragă înapoi. Urmă o clipă de rezistenţă — şi apoi Tyrone alunecă afară ca un dop scos brusc. Avea zgârieturi pe faţă şi pe gât, dar nici una acolo unde paltoanele îl acoperiseră sau unde avusese lipite notiţe Post-it.

Matt vru să spună "Mulţumesc", dar cele două femei care-i făcuseră amuletele se aflau departe, şi i se părea caraghios să o spună paltonului lui Tyrone. Oricum, doamna Flowers se agita şi mulţumea suficient pentru toţi trei.

— Oh, vai de mine, Matt, când creanga aia mare a căzut, am crezut că o să-ţi frângă braţul — cel puţin. Slavă Domnului drag că femeile Saitou fac nişte amulete atât de bune. Şi, Tyrone dragă, ia te rog o înghiţitură din bidonul ăsta...

— Ăăă, eu nu prea beau...

— E doar limonada fierbinte, reţeta mea personală, dragă. Dacă nu eraţi voi doi, băieţi, n-am fi reuşit. Tyrone, ai găsit ceva, da? Şi pe urmă ai fost prins şi nu ţi s-ar mai fi dat drumul dacă nu era Matt aici să te salveze.

— Oh, sunt sigur că ar fi ieşit, spuse repede Matt, pentru că trebuia să fie stânjenitor pentru cineva ca Tyre-minator să admită că avea nevoie de ajutor.

Dar Tyrone spuse grav:

— Ştiu. Mulţumesc, Matt. Matt simţi că roşeşte.

— Dar până la urmă n-am pus mâna pe nimic, spuse Tyrone scârbit. Doar un soi de bucată de ţeava veche, sau ceva asemănător...

— Ei, ia să aruncăm o privire, spuse doamna Flowers foarte serioasă.

Întoarse cea mai puternică lanternă pe care o aveau către obiectul pe care Tyrone riscase atâta pentru a-l lua din desiş.

La început, Mart se gândi că era un os uriaş din piele netăbăcită pentru câini. Dar apoi se uită mai atent, căci forma îi era foarte cunoscută.

Era un femur, un femur de om. Gel mai mare os din corp, cel de la picior. Şi era încă alb. Proaspăt.

— Nu arată a plastic, spuse doamna Flowers cu o voce care părea să vină de departe.

Nu era plastic. Matt putea vedea locurile în care bucăţele mici desprinse din el se răsuciseră în sus. Şi nu era nici piele netăbăcită. Era... ei bine, era adevărat. Un os adevărat, dintr-un picior de om.

Dar nu ăsta era cel mai îngrozitor lucru, ceea ce-l făcu pe Matt să se cufunde în inconştienţă.

Osul fusese curăţat perfect de carne şi purta urmele a zeci de dinţi micuţi.

32

Elena radia de fericire. Se dusese la culcare fericită, pentru a se trezi fericită, cu pacea în suflet, pentru că ştia că în curând... În curând avea să-l viziteze pe Stefan, şi că după aceea — cu siguranţă foarte curând — o să-l poată lua pe Stefan departe de-acolo.

Bonnie şi Meredith nu se mirară când ea voi să discute cu Damon două lucruri: unul era cine ar trebui să meargă împreună cu ea, iar al doilea, cu ce avea să se îmbrace. Ceea ce le surprinse totuşi fură alegerile ei.

— Dacă e în regulă, spuse ea încet la început, desenând cercuri cu un deget pe masa cea mare din salonul în care se strânsese toată lumea în dimineaţa următoare, aş vrea ca doar câteva persoane să mă însoţească. Stefan a fost tratat rău, continuă ea, şi nu-i place să apară într-o stare jalnică în faţa altor oameni. Nu vreau să-l umilesc.

La cuvintele astea, toată lumea se înroşi uşor. Poate că la început asta se datoră unui resentiment — apoi unui sentiment de vinovăţie. Dar cu ferestrele către apus întredeschise, astfel încât toate lucrurile erau scăldate în lumina roşie a dimineţii devreme, era greu de spus. Un singur lucru era sigur: toată lumea voia să meargă.

— Aşa că sper, spuse Elena, întorcându-se să se uite la Meredith şi Bonnie, că nici una dintre voi nu se va simţi jignită dacă nu vă aleg spre a mă însoţi.

Asta le spune amândurora că au ieşit din discuţie, îşi spuse Elena, pe când vedea înţelegerea apărând pe chipul lor. Cea mai mare parte a planurilor ei depindea de felul în care cele două prietene ale sale reacţionau la asta.

Cu eleganţă, Meredith dădu prima replica.

— Elena, ai îndurat chinurile iadului — la propriu — şi aproape că ai murit făcând-o... ca să ajungi la Stefan. Ia-i cu tine pe cei care-ţi vor fi de cel mai mare folos.

— Ne dăm seama că ăsta nu e un concurs de popularitate, adăugă Bonnie, înghiţind greu, pentru că se chinuia să nu plângă.

Ea chiar vrea să meargă, îşi spuse Elena, dar înţelege.

— Stefan s-ar putea simţi mai stânjenit în faţa unei fete decât a unui băiat, spuse Bonnie.

Şi nici măcar nu adăugă " deşi noi n-am face niciodată ceva care să-l facă să se simtă stânjenit, se gândi Elena, ducându-se să o îmbrăţişeze şi simţind în braţele ei trupul lui Bonnie, subţirel şi moale, ca al unei păsăruici. Apoi se întoarse şi simţi braţele tari şi calde ale lui Meredith, şi, ca-ntotdeauna, o parte din tensiune îi dispăru.

— Mulţumesc, spuse, ştergându-şi apoi lacrimile de pe gene. Şi aveţi dreptate, cred că i-ar fi mai greu să dea ochii cu fete decât cu băieţi în starea în care se află. Şi îi va fi mai greu şi să dea ochii cu prieteni pe care îi cunoaşte şi iubeşte. Aşa că aş vrea să-i rog să meargă cu mine pe Sage, Damon şi doctorul Meggar.

Lakshmi sări în sus, la fel de interesată ca şi cum ar fi fost ea însăşi aleasă.

— În ce închisoare e? întrebă, aproape veselă. Damon răspunse:

— In Shi no Shi.

Ochii lui Lakshmi se făcură mari şi rotunzi. Se uită lung la Damon pentru câteva clipe, apoi se repezi afară pe uşă, aruncând în spatele ei:

— Am treabă de făcut, stăpâne!

Elena se întoarse pentru a-l privi pe Damon.

— Şi ce-a fost cu reacţia asta? întrebă cu o voce care ar fi îngheţat un şuvoi de lavă de la treizeci de metri.

— Nu ştiu. Sincer, chiar nu ştiu. Shinichi mi-a arătat nişte caractere kanji şi mi-a spus că se citesc „JShi no Shi" şi că asta înseamnă "Moartea Morţii" — ca în anularea blestemului de moarte pentru un vampir.

Sage tuşi.

— Oh, micul meu credul. Mon cher idiot. Să nu mai întrebi şi pe altcineva...

— Dar am făcut-o. Am întrebat o doamnă japoneză între două vârste într-o bibliotecă dacă acele romaji — astea sunt cuvinte japoneze scrise în alfabetul nostru — înseamnă Moartea Morţii. Şi ea a zis că da.

— Şi tu te-ai răsucit pe călcâie şi ai plecat, spuse Sage.

— De unde ştii?

Damon începea să se înfurie.

— Pentru că, mon eher, cuvintele alea înseamnă multe lucruri. Totul depinde de caracterele

japoneze folosite mai întâi — ceea ce tu nu i-ai arătat.
— Dar nu le aveam! Shinichi mi-a scris cuvântul în aer, cu fum roşiatic. Apoi, cu o nelinişte furioasă: Ce altceva mai înseamnă?
— Păi, pot să însemne ce-ai spus tu. Ar putea să mai însemne şi "noua moarte". Sau "adevărata moarte". Sau chiar... "Zeii Morţii". Şi, dacă ne gândim cum a fost tratat Stefan...
Dacă privirile ar fi fost ţăruşi, Damon ar fi fost acum mort. Toată lumea îl privea cu ochi aspri, acuzatori. Se întoarse ca un lup încolţit şi îşi dezgoli dinţii în zâmbetul lui de 250 de kilowaţi.
— Oricum, nu mi-am imaginat că e ceva deosebit de plăcut, spuse. M-am gândit doar că-l va ajuta să scape de blestemul de a fi vampir.
— Oricum, repetă Elena. Apoi spuse: Sage, dacă te-ai putea duce să te asiguri că ne vor da drumul să intrăm atunci când ajungem acolo, ţi-aş fi foarte recunoscătoare.
— E ca şi făcut, Madame.
— Şi... aş vrea ca toată lumea să poarte ceva puţin diferit când mergem să-l vedem. Dacă sunteţi de acord, mă duc să vorbesc cu Lady Ulma.
Simţi privirile uimite ale lui Meredith şi Bonnie în spatele ei pe când pleca.
Lady Ulma era palidă, dar cu privirea luminoasă când Elena fu condusă în camera ei. Avea în faţă caietul cu schiţe deschis, ceea ce părea un semn bun. Fu nevoie doar de câteva cuvinte şi de o privire sinceră pentru ca Lady Ulma să spună pe un ton hotărât:
— Totul se poate face într-o oră sau două. E doar o chestiune de a convoca oamenii potriviţi. Promit să se rezolve.
Elena o strânse foarte uşor de încheietura mâinii.
— Mulţumesc. Mulţumesc, făcătoare de minuni.
— Aşadar, trebuie să merg ca un pocăit, spuse Damon.
Era chiar în faţa uşii lui Lady Ulma când Elena ieşi, şi ea îl bănui că trăsese cu urechea.
— Nu, nici nu mi-a trecut asta prin minte, răspunse Elena. Cred doar că acele haine de sclav pe tine şi pe ceilalţi băieţi or să-l facă pe Stefan să se simtă mai puţin stânjenit. Dar de ce să te gândeşti că voiam să te pedepsesc?
— Nu voiai asta?
— Tu eşti aici ca să mă ajuţi să-l salvez pe Stefan. Ai trecut prin...
Elena trebui să se oprească şi să caute în mânecă o batistă curată, şi Damon îi oferi una neagră de mătase.
— Bine, spuse el, nu mai discutăm asta. Îmi pare rău. Îmi trec prin minte unele lucruri şi pe urmă pur şi simplu le spun, indiferent cât de improbabile mi se par, având în vedere persoana cu care vorbesc.
— Şi nu mai auzi niciodată o altă voce subţirică? O voce care-ţi şopteşte că oamenii pot fi buni, şi poate că nu încearcă să te rănească? spuse Elena gânditoare, întrebându-se cât de încărcat cu lanţuri era acum copilul.
— Nu ştiu. Poate. Uneori. Dar, cum vocea aceea nu are de obicei dreptate în lumea asta rea, de ce să-i dau vreo atenţie?
— Aş vrea ca uneori să încerci s-o faci, şopti Elena. Atunci aş fi într-o poziţie mai bună să mă cert cu tine.
Mie-mi place poziţia asta, îi spuse Damon telepatic, şi Elena îşi dădu seama — cum se întâmpla asta mereu? — că trupurile lor se contopiseră într-o îmbrăţişare. Ce era mai rău, ea purta hainele ei de dimineaţă — o cămaşă lungă de mătase şi un neglijeu din acelaşi material, amândouă de un albastru pal perlat, care devenea violet în razele soarelui aflat de-a pururi la asfinţit.
Şi mie... îmi place, recunoscu Elena, şi simţi valuri de şoc străbătându-l pe Damon prin tot trupul, până în adâncul fiinţei lui, în acel hău fără capăt pe care-l vedeai uitându-te în ochii lui.
Încerc doar să fiu sinceră, adăugă ea, aproape speriată de reacţia lui. Nu pot cere şi altcuiva să fie sincer dacă eu nu sunt.
Nu fi sinceră, nu fii sinceră. Urăşte-mă. Dispreţuieşte-mă, o imploră Damon, în acelaşi timp mângâindu-i braţele şi cele două straturi de mătase care reprezentau singurele obstacole între mâinile lui şi pielea ei.

— Dar de ce?

Pentru că nu poţi avea încredere în mine. Sunt un lup rău, şi tu eşti un suflet inocent, o mieluşea abia născuta, albă ca zăpada. Nu trebuie să mă laşi să te rănesc.

De ce m-ai răni?

Pentru că aş putea — nu, nu vreau să te muşc — vreau doar să te sărut, doar puţin, aşa. În vocea minţii lui Damon se simţea uluire. Şi sărutul lui era atât de dulce, şi el întotdeauna ştia când aveau să se înmoaie genunchii Elenei şi o ridica în braţe înainte ca ea să se prăbuşească pe podea.

Damon, Damon, gândea ea, simţindu-se ea însăşi atât de dulce pentru că ştia că îi dăruia lui plăcere, când brusc se trezi.

Oh, Damon, dă-mi drumul te rog — trebuie să mă duc la probă chiar acum!

Roşu la faţă, o puse jos încet, împotriva voinţei lui, o prinse înainte să cadă şi apoi o puse din nou jos.

Cred că şi eu tocmai am trecutprintr-o probă, îi spuse el cu sinceritate pe când ieşea împiedicat din cameră, dar găsind uşa numai la a doua încercare.

O probă de haine, strigă Elena după el, dar nu ştiu dacă o auzise. Era încântată totuşi că el îi dăduse drumul, fără să înţeleagă de fapt nimic cu excepţia faptului că ea spusese nu. Asta reprezenta un progres substanţial.

Apoi intră grăbită în camera lui Lady Ulma, în care se aflau tot soiul de oameni, printre care şi două manechine bărbaţi care tocmai fuseseră îmbrăcaţi în pantaloni şi cămăşi lungi.

— Hainele lui Sage, spuse Lady Ulma, dând din cap către cel mai înalt, şi ale lui Damon — şi arătă tot cu capul către cel mai scund.

— Oh, sunt perfecte!

Lady Ulma se uită la ea cu o urmă uşoară de îndoială în ochi.

— Astea sunt făcute din pânză de sac adevărată, spuse ea. Materialul cel mai prost, cel mai de jos în ierarhia sclavilor. Eşti sigură că or să vrea să le poarte?

— Le poartă, sau nu mai merg deloc, spuse Elena hotărât şi-i făcu un semn cu ochiul.

Lady Ulma râse.

— Grozav plan.

— Da... dar ce zici de celălalt plan al meu? întrebă Elena, sincer interesată de părerea lui Lady Ulma, şi roşi.

— Draga mea binefăcătoare, spuse Lady Ulma. Obişnuiam să o privesc pe mama creând astfel de haine... după ce am împlinit treisprezece ani, evident — şi ea mi-a spus că întotdeauna o făceau fericită, căci ea aducea bucurie la două persoane odată, iar scopul nu era decât bucuria. Iţi promit că Lucen şi cu mine o să terminăm la timp. Şi acum, n-ar trebui să te pregăteşti?

— Oh, da — oh, te iubesc atât de mult, Lady Ulma! E aşa de ciudat, dar cu cât iubeşti mai mulţi oameni, cu atât vrei să iubeşti şi mai mulţi!

Şi cu aceste cuvinte, Elena se întoarse în fugă în camera ei.

Cameristele ei erau toate acolo, toate pregătite. Elena făcu cea mai scurtă şi mai rapidă baie din viaţa ei — era nervoasă şi nerăbdătoare — şi apoi se trezi aşezată pe o canapea, în mijlocul unor fete zâmbitoare, cu ochi atenţi, fiecare făcându-şi treaba fără să le împiedice pe celelalte.

Era una care o epila, desigur — de fapt, una pentru fiecare picior, una pentru subsuori şi una pentru sprâncene. În timp ce aceste fete şi cele cu creme emoliente şi unguente îşi vedeau de sarcina lor, creând pentru Elena un parfum unic, o alta se ocupa de faţa şi corpul ei.

Aceasta îi înnegri sprâncenele, apoi aplică un fard metalic pe pleoape înainte de a folosi ceva care mai adăugă cel puţin jumătate de centimetru genelor ei. Apoi prelungi ochii Elenei cu linii orizontale exotice de kohl. În cele din urmă, coloră buzele Elenei cu un roşu lucios care dădea senzaţia că erau permanent ţuguiate într-un sărut. După aceea, femeia pudră tot trupul Elenei cu un praf iridescent, pentru ca în final să-i fixeze în buric un diamant galben foarte mare, trimis din atelierul lui Lucen.

Chiar în timp ce fetele care o pieptănau îi aranjau ultimele bucle pe frunte, fură aduse cele două cutii şi o capă stacojie din atelierul lui Lady Ulma. Elena le mulţumi din inimă cameristelor şi cosmeticienelor, le oferi un bonus care le făcu să freamăte, apoi le rugă să o lase singură. Când

protestară, le rugă din nou, la fel de politicos, dar pe un ton mai hotărât şi mai sonor. Plecară.

Mâinile Elenei tremurau când scoase veşmântul creat de Lady Ulma. Era la fel de decent ca şi un costum de baie, dar arăta ca nişte fâşii de tul galben pe care erau aşezate în mod strategic bijuterii. Totul era în ton cu diamantul galben: de la colierul de la gât la brăţările de braţ şi cele aurii de la încheieturile mâinilor, care arătau că, oricât de scump ar fi fost Elena îmbrăcată, ea era tot o sclavă.

Şi asta era tot. Se ducea înveşmântată în tul şi bijuterii, parfum şi farduri, ca să-l vadă pe Stefan al ei. Elena îşi puse pelerina stacojie cu mare grijă ca să nu şifoneze sau să strice ceva de dedesubt, apoi îşi strecură picioarele în sandale galbene delicate, cu tocuri foarte înalte.

Coborî grăbită scările la parter şi ajunse acolo exact la timp. Sage şi Damon purtau pelerine strânse bine în jurul lor — ceea ce însemna că pe sub ele aveau hainele din pânză de sac. Sage dăduse poruncă să fie pregătită trăsura lui Lady Ulma. Elena îşi potrivi brăţările aurii pe încheietura mâinilor, urându-le pentru că trebuia să le poarte, chiar dacă arătau atât de drăguţe pe garnitura de blană albă a pelerinei ei stacojii. Damon îi întinse o mână ca s-o ajute să urce în trăsură.

— Trebuie să merg înăuntru? Asta înseamnă că nu trebuie să port...

Dar uitându-se la Sage, îşi simţi speranţele năruindu-se.

— Tu nu poţi călători legal fără brăţări de sclavă decât dacă tragem toate perdelele, spuse el.

Elena oftă şi-i întinse mâna lui Damon. Stând cu spatele la soare, el părea doar o siluetă întunecată. Dar când Elena clipi în lumină, el se uită la ea mirat. Elena ştiu că-i văzuse pleoapele aurii. Apoi, ochii lui coborâră spre buzele ei ţuguiate. Elena se înroşi.

— Iţi interzic să-mi porunceşti să-ţi arăt ce port pe sub pelerină, spuse ea repede.

Damon păru dezamăgit.

— Bucle mici pe frunte, pelerină care acoperă totul de la gât până în vârful picioarelor, ruj ca...

O privi din nou lung. Gura lui se mişcă de parcă ar fi simţit dorinţa să şi-o lipească de-a ei.

— Şi e timpul să plecăm! rosti pe un ton cântător Elena, urcând repede în trăsură.

Se simţea fericită, deşi înţelegea de ce sclavii eliberaţi nu voiau să mai poarte niciodată orice semăna cu o cătuşă.

Era la fel de fericită şi când ajunseră la Shi no Shi, acea clădire mare care părea să combine o închisoare cu un loc de antrenament pentru gladiatori.

Şi tot fericită şi atunci când paznicii de la punctul de control din Shi no Shi îi lăsară să intre în clădire fără să arate nici o urmă de ostilitate. Dar era greu de spus dacă pelerina avusese vreun efect asupra lor. Erau demoni: ursuzi, cu pielea violet, solizi ca nişte tauri.

Elena observă ceva care la început fu un şoc, apoi se transformă într-un val de speranţă în sinea ei. În holul de la intrare al clădirii, pe o latură, se afla o uşă care semăna cu uşa laterală a depoului prăvăliei de sclavi: ţinută mereu închisă; cu simboluri ciudate deasupra ei; cu oameni care se apropiau de ea, îmbrăcaţi în diferite costume, şi anunţau o destinaţie înainte de a răsuci cheia şi de a deschide uşa.

Cu alte cuvinte: o uşă inter-dimensională. Chiar aici, în închisoarea lui Stefan. Dumnezeu ştie câţi paznici ar fi pe urmele lor dacă încercau să o folosească, dar era ceva de reţinut.

Paznicii de la nivelurile inferioare ale clădirii Shi no Shi, unde se afla în mod clar o temniţă, reacţionară în mod clar într-un fel neplăcut la prezenţa Elenei şi a celor care o însoţeau. Erau nişte specii mai mici de demoni — spiriduşi, poate, se gândi Elena — şi îi frecau şi înnebuneau pe vizitatori pentru orice. Damon trebui să-i mituiască pentru a le da voie să intre în zona unde se afla celula lui Stefan, ca să intre singuri, fără un paznic pentru fiecare vizitator, şi ca să-i îngăduie Elenei, o sclavă, să intre pentru a vedea un vampir liber.

Şi chiar şi după ce Damon le dădu o mică avere ca să depăşească toate aceste obstacole, ei chicotiră şi scoaseră sunete guturale din gâtlejurile lor. Elena nu avea încredere în ei.

Şi se dovedi că nu se înşelase.

Pe un coridor unde Elena ştia, din experienţele ei extrasenzoriale, că trebuiau să o ia la stânga, ei o luară în schimb drept înainte. Trecură pe lângă un alt grup de gardieni, care mureau şi ei de râs.

Oh... Doamne... ne duc să vedem leşul lui Stefan? se întrebă dintr-odată Elena, simţind cum i se înmoaie picioarele. Apoi, Sage fu cel care o ajută să meargă mai departe — o cuprinse cu braţul şi o susţinu până când ea găsi puterea de a face următorul pas.

Îşi continuara drumul, pătrunzând tot mai adânc în ceea ce acum devenise o temniţă mizeră şi urât mirositoare. Apoi, brusc, cotiră la dreapta.

Inima Elenei gonea mai repede decât răsunau paşii lor, murmurând nu e bine, nu e bine, nu e bine, chiar înainte să ajungă la ultima din şirul de celule.

Era total diferită de vechea celulă a lui Stefan. Era înconjurată nu de zăbrele, ci de un soi de plasă de sârmă răsucită, terminată în partea de sus cu ţepi ascuţiţi. Nu avea cum să-i strecoare prin plasă o sticlă de Black Magic. Nu avea cum să aşeze o sticlă pentru a-i turna conţinutul într-o gură deschisă de cealaltă parte. Nu era loc nici măcar să strecoare un deget, sau gura unei ploşti pentru ca prizonierul să bea din ea. Iar celula în sine nu era murdară, dar era goală — cu excepţia lui Stefan, culcat pe spate. Nu exista mâncare, apă, sau un pat în care să ascundă ceva. Nu era nici măcar o mână de paie. Doar Stefan.

Elena ţipă, fără să-şi dea seama dacă din gura ei ieşiră cuvinte, sau doar un sunet fără formă, plin de suferinţă. Se aruncă în celulă — sau încercă să o facă. Mâinile ei se prinseră de spiralele de sârmă tăioase ca o lamă şi acolo unde le atingeau, din palmele ei ţâşnea sângele, iar apoi Damon, care avea cele mai rapide reacţii, o trase înapoi.

Iar apoi o dădu deoparte şi se apropie, privind împietrit. Îl privi cu gura căscată pe fratele său mai mic — un tânăr scheletic, cenuşiu la faţă, abia respirând, care arăta ca un copil, pierdut în uniforma lui de închisoare zdrenţuită şi pătată. Damon ridică o mână, ca şi cum ar fi uitat deja de barieră, şi Stefan tresări. Stefan părea să nu recunoască pe nici unul dintre ei. Se uită mai atent la picăturile de sânge lăsate pe gardul ascuţit, acolo unde Elena se apucase de el, adulmecă şi pe urmă, ca şi cum ceva ar fi pătruns în ceaţa năucelii lui, se uită în jur, cu ochi fără viaţă. Privirea lui Stefan se înălţă către Damon, a cărui pelerină căzuse, iar apoi, la fel ca aceea a unui bebeluş, rătăci mai departe.

Damon scoase un sunet gâtuit şi se răsuci, dând deoparte pe oricine îi stătea în cale, şi o luă la fugă în cealaltă parte, după colţ. Dacă spera că paznicii se vor lua după el, pentru ca aliaţii săi să-l poată scoate pe Stefan, se înşela. Câţiva îl urmară, ca nişte maimuţe, strigând în urma lui insulte. Restul rămaseră pe loc, în spatele lui Sage.

În tot acest timp, gândurile Elenei se învârteau nebuneşte, încercând să croiască un plan. În cele din urmă, se întoarse către Sage.

— Foloseşte toţi banii pe care-i avem, plus ăsta, spuse ea şi băgă mâna sub pelerină pentru a scoate colierul de diamante galbene — peste două duzini de geme de mărimea degetului mare — şi strigă-mă dacă ai nevoie de mai mult. Obţine-mi jumătate de oră cu el. Atunci douăzeci de minute! — spuse rugător când Sage începu să clatine din cap. Trage de timp în vreun fel; obţine pentru mine cel puţin douăzeci de minute. O să găsesc eu ceva, chiar dacă asta o să mă omoare.

După o clipă, Sage o privi în ochi şi încuviinţă din cap.

— O s-o fac, spuse.

Apoi, Elena se uită rugător la doctorul Meggar. Avea el ceva... exista ceva... care ar putea ajuta?

Sprâncenele doctorului Meggar coborâră, apoi colţurile lor interioare urcară. Era o privire mâhnită, disperată. Dar pe urmă, doctorul se încruntă şi şopti:

— Există ceva nou — o injecţie despre care se spune că ajută în cazurile-limită. Aş putea s-o încerc.

Elena se strădui să nu-i cadă la picioare.

— Te rog! Te rog, încearc-o! Te rog!

— O să aibă efect doar vreo două zile...

— Nici nu e nevoie de mai mult! Până atunci o să-l scoatem deja!

— Bine.

Sage deja îi îndepărtase pe toţi gardienii, spunând:

— Eu sunt negustor de bijuterii şi am ceva ce-ar trebui să vedeţi cu toţii.

Doctorul Meggar îşi deschise geanta şi scoase o seringă.

— Ac de lemn, spuse el cu un zâmbet şters, în vreme ce umplea seringa cu un lichid roşu limpede dintr-o fiolă.

Elena luase altă seringă şi o examina nerăbdătoare, în vreme ce doctorul Meggar îl îndemnă pe Stefan, prin gesturi, să-şi apropie braţul de gardul de sârmă. În cele din urmă, Stefan făcu ceea ce îi

cerea doctorul Meggar — dar sări în spate cu un strigăt de durere când o seringă se înfipse în braţul lui şi-i fu injectat un lichid înţepător.
Elena se uită disperată la doctor.
— Cât a intrat?
— Doar vreo jumătate. E-n regulă — am umplut-o cu o doză dublă şi am împins cu toată forţa, pentru ca — aici urmă un termen medical pe care Elena nu-l cunoştea — să intre în el. Ştiam că o să-l doară mai mult dacă i-l injectam rapid, dar am obţinut ceea ce voiam.
— Bun, spuse Elena fericită. Acum vreau să umpli seringa asta cu sângele meu.
— Cu sânge? exclamă doctorul Meggar, părând îngrozit.
— Da! Seringa e suficient de lungă pentru a pătrunde prin plasă. Sângele o să picure de cealaltă parte. El poate să-l bea pe măsură ce iese. L-ar putea salva!
Elena rosti fiecare cuvânt cu grijă, ca şi cum vorbea cu un copil. Voia cu disperare să-i transmită doctorului mesajul ei.
— Oh, Elena. Doctorul se aşeză pe jos şi scoase din tunica lui o sticlă de Black Magic, ascunsă acolo. Îmi pare atât de rău! Dar e destul de greu să scot sânge dintr-o fiolă. Ochii mei, copilă — sunt distruşi.
— Dar ochelarii...?
— Nu-mi mai sunt de nici un folos. E o boală complicată. Dar oricum, trebuie să fii foarte bun pentru a găsi o venă. Cei mai mulţi doctori nu se descurcă; mie mi-e imposibil. Îmi pare rău, copilă. Dar au trecut douăzeci de ani de când am reuşit ultima dată.
— Atunci o să-l găsesc pe Damon şi o să-i cer să-mi deschidă aorta. Nu-mi pasă dacă asta o să mă omoare.
— Dar mie îmi pasă.
Vocea cea nouă care veni din celula luminată puternic din faţa lor îi făcu pe Elena şi doctor să înalţe capul brusc.
— Stefan! Stefan! Stefan!
Fără să-i pese de ce avea să-i facă sârma ascuţită cărnii ei, Elena se întinse pentru a-i apuca mâinile.
— Nu, şopti Stefan, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret preţios. Pune-ţi degetele aici şi aici, deasupra mea.
Gardul ăsta e doar oţel special tratat — îmi amorţeşte Puterea, dar nu-mi poate tăia pielea.
Elena îşi puse degetele acolo şi acolo. Şi, în clipa următoare, îl atingea pe Stefan. Îl atingea cu adevărat. După atâta vreme.
Nici unul nu spuse nimic. Elena îl auzi pe doctorul Meggar ridicându-se şi îndepărtându-se pe furiş — către Sage, bănui ea. Dar mintea ei era plină de Stefan. Cei doi se uitară pur şi simplu unul la altul, tremurând, cu genele îngreunate de lacrimi, simţindu-se ca doi copii.
Şi foarte aproape de moarte.
— Tu zici că eu întotdeauna te fac să o spui tu prima, aşa că o să te zăpăcesc acum. Te iubesc, Elena!
Lacrimile prinseră a aluneca pe obrajii Elenei.
— Chiar în dimineaţa asta mă gândeam câţi oameni pe care să-i iubesc există. Dar de fapt, asta doar pentru că există unul singur în primul rând, îi răspunse ea tot în şoaptă. Unul pentru totdeauna. Te iubesc, Stefan! Te iubesc!
Elena se trase înapoi pentru o clipă şi îşi şterse ochii aşa cum ştiu s-o facă fetele deştepte ca să nu-şi strice machiajul: punându-şi degetele mari sub genele de jos şi dându-şi capul pe spate, pentru a arunca în aer picuri infinitezimali de lacrimi şi kohl.
Abia acum putea gândi.
— Stefan, şopti ea, îmi pare atât de rău. Am pierdut atâta vreme azi-dimineaţă ca să mă îmbrac frumos — de fapt, ca să mă îmbrac cât mai sumar — pentru că voiam să-ţi arăt ce te aşteaptă atunci când te vom scoate de-aici. Dar acum... aş vrea...
Acum nu mai erau lacrimi nici în ochii lui Stefan.
— Arată-mi, răspunse el tot în şoaptă, nerăbdător.

Elena îşi îndreptă spatele şi, fără gesturi dramatice, îşi scutură pelerina de pe umeri. Închise ochii şi rămase nemişcată, cu părul aranjat într-o mie de bucle mărunte, mici spirale care-i înconjurau chipul. Cu pleoapele aurii, strălucind de fardul neatins. Cu singurul veşmânt — fâşiile de tul galben cu bijuteriile prinse pe ele pentru a-i da decenţă. Cu tot trupul iridescent — perfecţiunea tinereţii în floare, care nu ar putea fi egalată sau recreată vreodată.

Se auzi un sunet ca un suspin prelung... apoi tăcere, şi Elena deschise ochii, îngrozită că Stefan ar fi putut să moară. Dar el era în picioare, cu mâinile încleştate de poarta de fier, ca şi cum ar fi vrut să o smulgă pentru a ajunge la ea.

— Toate astea le primesc? şopti el.

— Toate astea sunt pentru tine. Totul e pentru tine, spuse Elena.

În acel moment, auzi în spatele ei un sunet uşor şi se răsuci, pentru a vedea doi ochi strălucind în întunericul din celula aflată în faţa celei a lui Stefan.

33

Spre surprinderea ei, Elena nu simţi furie, ci doar hotărârea de a-l proteja pe Stefan dacă putea.

Şi apoi văzu că în celula pe care o crezuse goală se afla un kitsune.

Kitsune-le nu semăna deloc cu Shinichi sau Misao. Avea păr foarte lung, alb ca zăpada — dar faţa lui era tânără. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare — tunică şi nădragi făcuţi dintr-un material neted şi mătăsos, iar coada lui practic umplea celula cea mică, fiind foarte stufoasă. Avea urechi de vulpe, care se mişcau înainte şi înapoi, iar ochii lui erau aurii, precum artificiile.

Era superb.

Kitsune-le tuşi din nou. Apoi scoase — din părul lui cel lung, i se păru Elenei — o punguţă de piele foarte mică şi subţire.

Ca punguţa perfectă, se gândi Elena, pentru o singură gemă perfectă.

Acum kitsune-le mimă că ia o sticlă de Black Magic (părea grea şi în acelaşi timp delicioasă) şi turnă din ea în punguţă. Apoi mimă că scoate o seringă (o ţinu aşa cum o ţinuse pe a sa doctorul Meggar) şi o umplu cu ceea ce conţinea punguţa. În final, băgă pretinsa seringă printre barele celulei sale şi-şi împinse degetul mare, arătând cum o goleşte.

— Pot să-ţi dau vin Black Magic, traduse Elena. Pot să-l pun în punguţa lui şi să umplu seringa. Doctorul Meggar ar putea umple şi el seringa. Dar nu e timp, aşa că o s-o fac eu.

— Eu..., începu Stefan.

— Tu o să bei cât de repede poţi.

Elena îl iubea pe Stefan, voia să-i audă vocea, voia să-şi umple ochii cu imaginea lui, dar acum trebuia salvată o viaţă, iar viaţa aceea era a lui. Luă punguţa cu o plecăciune de mulţumire către kitsune şi îşi lăsă pelerina pe podea. Era prea concentrată asupra lui Stefan pentru a-şi mai aminti cum era îmbrăcată.

Mâinile ei voiau să tremure, dar ea nu le lăsă. Avea trei sticle de Black Magic aici: a ei, ascunsă în pelerina sa, cea a doctorului Meggar, şi undeva, în pelerina lui Damon, pe cea de-a treia.

Şi astfel, cu eficienţa delicată a unei maşinării, repetă iar şi iar ceea ce kitsune-le îi arătase. În punguţă, trage în seringă, strecoar-o printre zăbrele, împinge pistonul. Iar şi iar şi iar.

După vreo duzină de astfel de mişcări, Elena adoptă o tehnică nouă, catapulta. Umplând cu vin punguţa şi ţinând-o de buză până când Stefan îşi aşeza gura în locul cel mai potrivit, şi apoi lovind-o cu palma pentru a proiecta o cantitate mare de lichid direct în gura lui Stefan. Barele deveniră lipicioase, Stefan deveni lipicios; n-ar fi funcţionat niciodată dacă oţelul ar fi fost tăios şi pentru el dar în realitate o cantitate surprinzător de mare ajunse în gâtul lui.

Cealaltă sticlă de Black Magic o strecură în celula kitsune-hii, care avea zăbrele obişnuite. Nu ştia cum să-i mulţumească, dar când reuşi să facă o pauză de o clipă, se întoarse către el şi îi zâmbi. El dădea pe gât Black Magic direct din sticlă şi pe faţa lui era întipărită o expresie de plăcere detaşată, plină de gratitudine.

Sfârşitul veni prea repede. Elena auzi vocea lui Sage tunând:

— Nu e drept! Elena n-o să fie gata! Elena nu a avut suficient timp de stat cu el!

Elena nu avu nevoie de mai mult. Băgă ultima sticlă de Black Magic în celula kitsune-le, făcu o

ultimă plecăciune şi îi înapoie punguţa — dar cu diamantul galben din buricul ei înăuntru. Era cea mai mare gemă pe care o mai avea şi îl văzu răsucindu-l atent între degetele lui cu unghii lungi, apoi ridicându-se în picioare şi înclinându-se uşor către ea. Urmă o clipă când îşi zâmbiră reciproc, apoi Elena curăţa deja geanta doctorului Meggar şi îşi trăgea pe umeri pelerina stacojie. Apoi se întoarse către Stefan, simţindu-se din nou moale şi tremurând, şi-i şopti.

— Îmi pare atât de rău! N-am vrut să fie o vizită medicală.

— Dar ai văzut că ai ocazia, de a-mi salva viaţa şi pur şi simplu n-ai putut s-o ignori.

Într-un fel, cei doi fraţi semănau atât de mult!

— Stefan, nu spune asta! Oh, te iubesc!

— Elena. Îi sărută degetele, apăsate pe plasă. Apoi, către gardieni: Nu, vă rog, vă rog, n-o luaţi de-aici! Pentru numele lui Dumnezeu, mai daţi-ne doar un minut! Doar unul!

Dar Elena trebui să dea drumul degetelor lui pentru a-şi strânge pelerina în jurul trupului. Ultima imagine a lui Stefan era cum bătea cu pumnii în plasă şi striga:

— Elena, te iubesc! Elena!

Apoi Elena simţi cum e târâtă în coridor şi o uşă se închise în urma ei, despărţindu-i. Picioarele i se înmuiară.

Nişte braţe o cuprinseră, susţinând-o. Elena se înfurie. Dacă Stefan era dus înapoi în vechea lui celulă plină de insecte — aşa cum bănuia că avea să se întâmple, chiar acum — avea să fie forţat să meargă. Şi demonii ăştia nu făceau nimic cu blândeţe, ştia prea bine. Probabil că era mânat asemenea unui animal, cu instrumente ascuţite de lemn.

Elena putea şi ea merge.

Când ajunseră în holul de la intrarea în Shi no Shi, Elena privi înjur.

— Unde e Damon? întrebă.

— În trăsură, răspunse Sage cu cea mai blândă voce posibil. Avea nevoie de timp.

O parte din Elena spuse: "O să-i dau eu timp! Timp să ţipe în vreme ce îi sfâşii gâtlejul!" Dar restul fiinţei ei era doar trist.

— N-am reuşit să spun nimic din tot ce-aş fi vrut să spun. Voiam să-i spun cât de mult regretă Damon, şi cum s-a schimbat Damon. Nici măcar nu şi-a adus aminte că Damon fusese acolo...

— A vorbit cu tine? Sage părea uimit.

Cei doi, Sage şi Elena, ieşiră pe uşile de marmură ale Zeilor Morţii. Acesta era numele pe care îl alesese Elena în mintea ei pentru Shi no Shi. Trăsura aştepta la bordură în faţa lor, dar nici unul dintre ei nu urcă. În schimb, Sage o trase încetişor pe Elena mai departe de ceilalţi. Apoi îşi aşeză mâinile lui mari pe umerii ei şi-i spuse, cu aceeaşi voce blândă:

—Mon Dieu, copila mea, eu nu vreau să-ţi spun lucrul ăsta, dar trebuie. Mă tem că şi dacă-l vom scoate pe Stefan al tău din închisoare în ziua petrecerii lui Lady Bloddeuwedd, o să... o să fie prea târziu. În trei zile, el o să fie deja...

— Asta e opinia ta medicală? întrebă Elena tăios, ridicând privirea către el.

Ştia că faţa ei era îngheţată şi albă, şi că lui i se strângea inima de milă pentru ea, dar ceea ce voia era un răspuns.

— Eu nu sunt medic, spuse el încet. Sunt doar un alt vampir.

— Doar unul dintre Cei Vechi?

Sprâncenele lui Sage se ridicară.

— Ei, ce te face să spui asta?

— Nimic. Iartă-mă dacă mă înşel. Dar vrei te rog să-l aduci pe doctorul Meggar?

Sage o privi lung încă un minut, apoi plecă să-l aducă pe doctor. Se întoarseră amândoi. Elena era pregătită pentru ei.

— Doctore Meggar, Sage l -a văzut pe Stefan doar la început, înainte să-i faci injecţia aia. Părerea lui Sage e că Stefan ar fi deja mort în trei zile. Ţinând seama de efectele injecţiei, eşti de acord cu părerea lui?

Doctorul Meggar se uită cu atenţie la ea şi Elena văzu pelicula de lacrimi în ochii lui miopi.

— E... posibil... doar posibil, că dacă are suficientă voinţă, ar putea fi în viaţă peste trei zile. Dar cel mai probabil. ..

— V-aţi schimba părerea dacă v-aş spune că a băut poate o treime de sticlă de Black Magic în seara asta?
Cei doi bărbaţi se holbară la ea şi rostiră aproape în acelaşi timp:
— Vrei să spui...
— Ăsta e doar un plan pe care-l ai acum?
— Vă rog! Uitând de pelerină, uitând de orice altceva, Elena apucă mâinile doctorului Meggar. Am găsit o cale de a ajunge la el pentru a-l face să bea atâta. Contează lucrul ăsta?
Strânse mâinile bătrânului până când îi simţi oasele fragile.
— Cu siguranţă, ar trebui să conteze. Doctorul Meggar părea uluit şi nu îndrăznea să spere. Dacă ai reuşit să-i dai să bea atât de mult, aproape cu siguranţă va trăi până în seara petrecerii lui Bloddeuwedd. Asta vrei, nu?
Elena se relaxa şi nu rezistă să nu sărute mâinile bătrânului înainte de a le da drumul.
— Şi acum, haideţi să-i dăm şi lui Damon vestea cea bună, spuse ea.
În trăsură, Damon stătea cu spatele drept, cu profilul desenat clar pe cerul sângeriu. Elena urcă şi închise portiera în spatele ei.
Cu chipul lipsit de expresie, el spuse:
— S-a terminat?
— Terminat?
Elena nu era chiar atât de grea de cap, dar se gândi că Damon ar trebui să aibă limpede în minte ceea ce întreba.
— A... murit? spuse obosit Damon, strângându-şi între degete podul nasului.
Elena lăsă tăcerea să se mai prelungească puţin. Damon trebuie să ştie că Stefan nu urma să moară în următoarea jumătate de oră. Neprimind confirmarea imediat, Damon ridică brusc capul.
— Elena, spune-mi! Ce s-a întâmplat? ceru el pe un ton imperios. Fratele meu a murit?
— Nu, răspunse calmă Elena. Dar probabil că va muri în câteva zile. De data asta era coerent, Damon. De ce n-ai vorbit cu el?
Retragerea lui Damon în sine fu aproape palpabilă.
— Ce pot să-i spun care să conteze cu adevărat? întrebă el cu asprime în glas. "Oh, îmi pare rău că aproape te-am omorât"? "Oh, sper să mai rămâi în viaţă câteva zile"?
— Lucruri de genul ăsta, poate, dacă mai renunţi la sarcasm.
— Când o să mor eu, spuse Damon tăios, vreau să o fac pe picioarele mele şi luptând.
Elena îl pocni peste gură. Nu avea prea mult spaţiu ca să-şi ia avânt, dar puse în mişcare câtă Putere îndrăzni fără a risca să distrugă trăsura. Urmă o lungă tăcere.
Damon îşi pipăia buza crăpată, accelerând vindecarea, înghiţindu-şi propriul sânge. În cele din urmă, spuse:
— Nici nu ţi-a trecut prin cap că eşti sclava mea, nu? Că sunt stăpânul tău?
— Dacă ai de gând să te cufunzi în fanteziile tale, e treaba ta, spuse Elena. În ce mă priveşte, eu trebuie să mă confrunt cu lumea reală. Şi apropo, curând după ce ai fugit, Stefan nu numai că stătea în picioare, dar şi râdea.
— Elena... — pe un ton ascendent. Ai găsit o cale de a-i da sânge?
O apucă de braţ şi o strânse atât de tare, încât o duru.
— Nu sânge. Puţin Black Magic. Dacă am fi fost doi acolo, ar fi mers de două ori mai repede.
— Eraţi trei acolo.
— Sage şi doctorul Meggar au trebuit să le distragă atenţia gardienilor.
Damon îşi luă mâna de pe braţul ei.
— Înţeleg, spuse el, cu chipul lipsit de expresie. Aşadar, l-am dezamăgit din nou.
Elena îl privi cu milă.
— Acum eşti cu totul în interiorul ghiulelei de piatră, nu-i aşa?
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.
— Ghiuleaua de piatră în care bagi tot ce te-ar putea răni. Tu chiar te tragi înăuntrul ei, deşi trebuie să fie foarte mare înghesuială acolo. Katherine e probabil şi ea înăuntru, zidită în mica ei cămăruţă. Elena îşi aminti de noaptea de la motel şi adăugă: Şi mama ta, desigur. Ar trebui să spun:

mama lui Stefan. Ea era mama pe care o cunoşteai.

— Nu... Mama mea...

Damon nu reuşea să formeze nici măcar o propoziţie coerentă.

Elena ştia ce voia el. Voia să fie strâns în braţe şi alinat şi să i se spună că totul era bine — doar ei doi, sub pelerina ei, cu braţele ei calde înjurai lui. Dar nu avea să capete nimic. De data asta, Elena spunea nu. Îi promisese lui Stefan că asta era pentru el, doar pentru el. Şi, îşi spuse ea, îşi va ţine întotdeauna acea promisiune, măcar ca principiu, dacă până atunci nu o făcuse chiar întocmai.

Săptămâna se scurse şi Elena reuşi să-şi revină după durerea de a-l vedea pe Stefan. Deşi nici unul dintre ei nu putea vorbi despre asta decât în exclamaţii scurte, înăbuşite, ascultară când Elena spuse că mai aveau o treabă de făcut, şi că dacă reuşeau să o încheie cu bine vor putea să meargă acasă în scurt timp — iar dacă nu reuşeau să o ducă la bun sfârşit, Elenei nu-i păsa dacă pleca acasă sau rămânea aici, în Dimensiunea întunecată.

Acasă! Suna la fel ca paradisul, chiar dacă Meredith şi Bonnie ştiau din proprie experienţă ce fel de iad îi aştepta în Fell s Church. Dar pe undeva, orice era de preferat în locul acestui ţinut cu lumină sângerie.

Speranţa le trezi interesul pentru ceea ce le înconjura şi din nou se bucurară de rochiile pe care Lady Ulma ceruse să li se facă. Crearea hainelor era singurul lucru de care Lady Ulma se mai putea bucura în perioada oficială de şedere la pat, şi ea îşi umpluse caietul de schiţe. Pentru că petrecerea lui Bloddeuwedd avea să se desfăşoare şi în casă, şi afară, toate cele trei rochii trebuiau gândite cu grijă, pentru a fi atrăgătoare atât la lumina lumânărilor, cât şi sub razele stacojii ale uriaşului soare sângeriu.

Rochia lui Meredith era de un albastru metalic profund, care părea violet în lumina soarelui, şi în ea Meredith era cu totul diferită faţă de sirena înfăşurată în rochia strâmtă care fusese la gala Fazinei. Îi amintea cumva Elenei de ceea ce ar putea purta o prinţesă egipteană. Din nou, lăsa goale braţele şi umerii lui Meredith, dar fusta simplă şi strâmtă care cădea dreaptă până la sandale, şi delicateţea mărgelelor de safir care împodobeau bretelele subţiri îi confereau lui Meredith un aspect cuminte. Impresia de cuminţenie era accentuată de părul lăsat pe umeri şi de faţa ei complet nemachiată, cu excepţia kohl-ului de la ochi. La gâtul ei, un colier făcut din safire foarte mari, tăiate oval, alcătuiau un colier elaborat. La încheieturile mâinilor şi pe degete avea geme albastre asortate.

Rochia lui Bonnie era o creaţie ingenioasă, făcută dintr-un material argintiu care căpăta o nuanţă pastel în acelaşi ton cu lumina din jur. De culoarea lunii în casă, afară licărea în ape trandafirii blânde, aproape exact de culoarea părului ei roşcat. La rochia asta, Bonnie avea cordon, colier, brăţări, cercei şi inele, toate cu opale albe tăiate în stil cabochon. Buclele lui Bonnie urmau să fie ridicate şi prinse cu grijă, într-o masă îndrăzneţ ciufulită, pentru a-i lăsa chipul descoperit, în aşa fel încât pielea ei iridescentă să strălucească uşor trandafirie în lumina soarelui şi de un alb eteric înăuntru.

Şi de data aceasta, rochia Elenei era cea mai simplă şi cea mai izbitoare. Era stacojie, aceeaşi culoare sub soarele sângeriu şi la lumina lămpilor de gaz din interior. Era destul de decoltată, dând pielii ei albe o strălucire aurie în lumina soarelui. Foarte mulată, era despicată într-o parte pentru a-i da posibilitatea să păşească sau să danseze. În după-amiaza petrecerii, părul Elenei fu periat cu grijă şi transformat într-un nor care scânteia cu sclipiri de roşu-Tiţian afară şi auriu înăuntru. Bijuteriile ei erau un şir de diamante fixate pe linia decolteului, diamante pe degete, încheieturile mâinilor şi un braţ, plus un colier strâmt de diamante aşezat peste pandantivul de la Stefan. Toate astea aveau să strălucească roşii ca nişte rubine în lumina soarelui, dar când şi când cu luciri de diverse culori, ca nişte focuri de artificii. Cei care priveau aveau să fie orbiţi.

— Dar nu pot purta toate astea, protestase Elena către Lady Ulma. E posibil să nu te mai văd înainte să-l scot pe Stefan — şi din acel moment suntem fugari!

— Asta e valabil pentru toate trei, adăugase Meredith calmă, uitându-se la fiecare fată, în culorile lor "de interior" albastru-argintiu, stacojiu şi opal. Toate purtăm cele mai multe bijuterii pe care le-am avut vreodată înăuntru sau afară — dar e posibil să le pierdeţi pe toate!

— Iar voi e posibil să aveţi nevoie de toate, spusese încet Lucen. Un motiv în plus să purtaţi fiecare bijuterii pe care să cumpăraţi trăsuri, siguranţă, mâncare, orice. Modelul e simplu — puteţi

să scoateţi câte o piatră şi să o folosiţi ca plată, iar bijuteriile nu au monturi complicate care să nu fie pe placul vreunui colecţionar.

— In plus, sunt toate de cea mai bună calitate, adăugase Lady Ulma. Sunt exemplarele cele mai apropiate de perfecţiune pe care le-am putut găsi într-un timp atât de scurt.

În acel moment, cele trei fete se repeziră la cuplu — Lady Ulma aşezată în patul ei enorm, cu nelipsitul caiet de schiţe lângă ea, şi Lucen, care stătea alături în picioare — şi plânseră şi îi sărutară şi reuşiră să-şi strice minunatul machiaj.

— Sunteţi ca nişte îngeri pentru noi, să ştiţi, spuse Elena printre lacrimi. Ca nişte zâne bune sau îngeri! Nu ştiu cum pot să-mi iau rămas-bun de la voi!

— Ca nişte îngeri, spusese Lady Ulma, ştergând o lacrimă de pe obrazul Elenei.

Apoi o apucă de mâini pe Elena şi spuse "Uite", arătând către sine, aşezată comod în pat, având alături două fete radioase, cu ochi de căprioară, care să aibă grijă de ea. Apoi Lady Ulma făcuse un semn către fereastră, pe care se vedeau un pârâu cu ape repezi ce învârtea roata unei mori, şi nişte pruni, cu fructe coapte care luceau ca nişte geme pe ramuri, şi apoi, cu un gest larg, arătase către grădinile, livezile, câmpurile şi pădurile de pe proprietate.

Apoi luase mâna Elenei şi o aşezase peste abdomenul ei uşor bombat.

— Vezi? spusese ea aproape în şoaptă. Vezi toate astea — şi-ţi aminteşti cum m-ai găsit? Care dintre noi este îngerul?

La cuvintele "cum m-ai găsit", Elena îşi acoperi repede chipul cu mâinile — ca şi cum n-ar fi fost în stare să îndure amintirea. Apoi o îmbrăţişa şi o sărută din nou pe Lady Ulma, şi urmă o nouă rundă de gesturi afectuoase distrugătoare de machiaj.

— Stăpânul Damon a fost chiar atât de bun, încât să-l cumpere pe Lucen, spusese Lady Ulma, şi poate că tu nu poţi să-ţi imaginezi, dar — şi ridică ochii plini de lacrimi către bijutierul tăcut — dar eu simt pentru el ceea ce simţi tu pentru Stefan al tău.

Şi apoi roşise şi îşi ascunsese faţa în palme.

— Azi îl eliberează pe Lucen, spusese Elena, lăsându-se în genunchi pentru a-şi aşeza capul pe perna lui Lady Ulma. Şi îţi dăruieşte proprietatea în mod irevocabil. A pus un avocat să lucreze toată săptămâna cu un Gardian la întocmirea documentelor. Sunt gata acum, şi chiar dacă generalul ăla oribil se întoarce, nu te poate atinge. Casa este a ta pentru totdeauna.

Alte lacrimi, alte sărutări. Sage, care trecuse neştiutor pe coridor, fluierând, după o hârjoneală cu Saber, câinele său, trecuse prin faţa camerei lui Lady Ulma şi fusese tras înăuntru.

— Şi de tine o să ne fie dor! plânsese Elena. Oh, mulţumim!

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, Damon împlinise toate promisiunile Elenei, în plus dând şi fiecărui servitor un bonus considerabil. Aerul se umpluse de confetti metalice, petale de trandafir, muzică şi strigăte de rămas-bun, în vreme ce Damon, Elena, Bonnie şi Meredith se îndreptau către petrecerea lui Bloddeuwedd — şi se despărţeau pentru totdeauna.

— Apropo — de ce nu ne-a eliberat Damon şi pe noii

întrebă Bonnie pe Meredith în vreme ce se îndreptau în litiere către conacul lui Bloddeuwedd. Înţeleg că trebuia să fim sclave ca să intrăm în această lume, dar acum suntem aici. De ce să nu facă din noi nişte fete respectabile?

— Bonnie, noi suntem deja nişte fete respectabile, îi aminti Meredith. Şi cred că esenţialul e că de fapt noi n-am fost niciodată cu adevărat sclave.

— Ei, ce am vrut să spun e: De ce nu ne eliberează în aşa fel încât toată lumea să ştie că suntem nişte fete respectabile, Meredith — şi tu ştii că asta am vrut să spun.

— Pentru că nu poţi elibera pe cineva care e deja liber, de-asta!

— Dar putea să ţină toată ceremonia aia, insistă Bonnie. Sau e într-adevăr greu să eliberezi un sclav aici?

— Nu ştiu, răspunse Meredith, cedând în sfârşit sub tirul acesta neîntrerupt de întrebări. Dar o să-ţi spun de ce cred eu că n-o face. Cred că aşa este responsabil pentru noi. Vreau să spun, nu că sclavii nu pot fi pedepsiţi — am văzut ce s-a întâmplat cu Elena. Meredith tăcu pentru o clipă şi amândouă se înfiorară amintindu-şi. Dar, în cele din urmă, stăpânul de sclavi este cel care îşi poate pierde viaţa pentru sclavii săi. Adu-ţi aminte, au vrut să înfigă un ţăruş în Damon pentru ce-a făcut

Elena.
— Aşadar, o face pentru noi? Ca să ne protejeze?
— Nu ştiu. Eu... aşa cred, spuse încet Meredith.
— Atunci... probabil că ne-am înşelat în privinţa lui în trecut.
Bonnie spuse cu generozitate "ne-am" în loc de "te-ai". Meredith fusese întotdeauna cea mai rezistentă din grupul Elenei la farmecul lui Damon.
— Eu... aşa cred, spuse din nou Meredith. Deşi toată lumea pare să fi uitat că până de curând Damon i-a ajutat pe gemenii kitsune să-l închidă pe Stefan aici! Şi Stefan în mod clar nu a făcut nimic ca să merite aşa ceva.
— Ei, sigur că da, asta e adevărat, spuse Bonnie, părând uşurată că nu se înşelase prea tare, şi în acelaşi timp ciudat de nostalgică.
— Tot ce-a vrut dintotdeauna Stefan de la Damon a fost pac, şi linişte, continuă Meredith, ca şi cum acum ar fi păşit pe un teren mai solid.
— Şi pe Elena, adăugă automat Bonnie.
— Da — şi pe Elena. Dar tot ce a vrut Elena a fost Stefan! Vreau să spun — tot ce vrea Elena...
Vocea lui Meredith se stinse. Afirmaţia nu mai părea să sune bine la prezent. Încercă din nou:
— Tot ce vrea acum Elena e... Bonnie o privi lung, în tăcere.
— Ei bine, indiferent ce vrea ea, concluziona Meredith, destul de tulburată, îşi doreşte ca Stefan să facă parte din acest ceva. Şi nu vrea ca vreunul din noi să trebuiască să rămână aici... În acest... loc mizerabil.
Într-o altă litieră, aflată chiar alături de ei, se lăsase tăcerea. Bonnie şi Meredith erau deja atât de obişnuite să călătorească în litiere închise, încât nici nu-şi dăduseră seama că un alt palanchin se afla lângă al lor şi că vocile lor se auzeau limpede în aerul fierbinte şi liniştit al după-amiezii.
În cea de-a doua litieră, Damon şi Elena stăteau cu privirile aţintite asupra perdelelor de mătase care fluturau, date în lături.
Acum, Elena, părând disperată să facă ceva, dezlegă repede un şnur şi perdelele reveniră la locul lor.
Dar era o greşeală, pentru că îi închidea pe Elena şi Damon într-un dreptunghi supranatural scânteind roşu, în care doar cuvintele pe care tocmai le auziseră păreau să aibă consistenţă.
Elena simţea că respiră mult prea repede. Pierdea controlul asupra aurei sale. Totul îi scăpa de sub control.
Ele nu cred că tot ce vreau e să fiu cu Stefan!
— Calmează-te, spuse Damon. Asta e ultima noapte. Până mâine...
Elena ridică o mână pentru a-l împiedica să rostească acele cuvinte.
— Până mâine vom fi găsit cheia şi îl vom fi scos pe Stefan şi deja vom fi departe de aici, spuse totuşi Damon.
Cobe, gândi Elena. Şi spuse o rugăciune în minte.
Merseră în tăcere către conacul somptuos al lui Bloddeuwedd. Un timp surprinzător de lung, Elena nu-şi dădu seama că Damon tremura. Respiraţia lui rapidă, însoţită de un fior involuntar, fu cea care o alertă.
— Damon! Doamne... vai de mine! Elena era şocată, uluită, nu-şi găsea cuvintele — pe cele potrivite. Damon, uită-te la mine! De ce?
De ce? Damon răspunse cu singura voce de care era sigur că nu va tremura, sau va suna dogit, sau se va stinge. Pentru că... te gândeşti tu oare ce i se întâmplă lui Stefan în vreme ce te îndrepţi către o petrecere, îmbrăcată în haine superbe, purtată în lectică, pentru a bea cele mai fine vinuri şi pentru a dansa... În vreme ce el... În vreme ce el...
Gândul rămase neterminat. Asta e exact ce-mi trebuia înainte de a apărea în public, îşi spuse Elena, pe când ajungeau la aleea cea lungă ce ducea la conacul lui Bloddeuwedd. Încercă să-şi mobilizeze forţele înainte ca perdelele să fie trase şi ei să fie liberi să pătrundă în locul unde se afla cea de-a doua jumătate a cheii.

Nu mă gândesc la lucrurile astea, răspunse Elena în acelaşi fel în care îi vorbise Damon, şi din aceleaşi motive. Nu mă gândesc, pentru că dacă o fac aş înnebuni Iar dacă înnebunesc, de ce folos îi mai pot fi lui Stefan? Nu l-aş putea ajuta. Şi atunci blochez totul cu pereţi de fier şi îndepărtez gândul cu orice preţ.

— Şi poţi să faci asta? întrebă Damon, cu vocea tremurând uşor.

Pot... pentru că trebuie. Ţi-aduci aminte cum la început ne certam pentru frânghiile legate la mâini? Meredith şi Bonnie aveau îndoieli în privinţa lor. Dar ele ştiau că eu eram gata să port cătuşe şi să mă târăsc pe pământ în urma ta dacă asta trebuia. Elena se întoarse să-l privească pe Damon în întunericul stacojiu şi adăugă: Şi tu te-ai trădat de atâtea ori, să ştii. Îşi strecură braţele în jurul lui pentru a-i atinge spatele vindecat, pentru ca el să nu aibă nici o îndoială în privinţa a ceea ce voia să spună.

— Aia a fost pentru tine, spuse Damon cu o voce aspră.

— Nu chiar, replică Elena. Gândeşte-te bine. Dacă n-ai fi acceptat Corecţia, poate că am fi reuşit să fugim din oraş, dar n-am fi putut niciodată să-l mai ajutăm după asta pe Stefan. Dacă stai să te gândeşti, totul, tot ce ai făcut, ai făcut pentru Stefan.

— Dacă stai să te gândeşti, eu am fost cel care l-a băgat aici pe Stefan, spuse cu o voce obosită Damon. Aş zice că acum suntem chit.

— De câte ori, Damon? Erai posedat când l-ai lăsat pe Shinichi să te convingă s-o faci, spuse Elena, simţindu-se ea însăşi epuizată. Poate că ar trebui să fii din nou posedat — doar puţin — ca să-ţi aduci aminte cum e.

Fiecare celulă din trupul lui Damon păru să se crispeze la acest gând. Dar cu glas tare spuse doar:

— Ştii, e ceva la care nimeni nu s-a gândit. Povestea aia veche de când lumea despre cei doi fraţi care s-au omorât reciproc şi au devenit vampiri pentru că flirtau cu aceeaşi fată.

— Ce? zise tăios Elena, smulsă din starea ei de oboseală. Damon, ce vrei să spui?

— Exact ce-am zis. E ceva la care nu v-aţi gândit nici unul. Poate nici măcar Stefan nu s-a gândit. Povestea se tot spune, dar nimeni nu se prinde.

Damon îşi întorsese privirea. Elena se trase mai aproape de el, doar puţin, astfel încât el să-i poată simţi parfumul, care în acea seară era de trandafiri.

— Damon, spune-mi. Spune-mi, te rog! Damon dădu să se întoarcă spre ea...

Şi în aceeaşi clipă, purtătorii litierei se opriră. Elena avu doar o secundă să-şi şteargă faţa, şi perdelele fură trase deoparte.

Meredith le povestise mitul lui Bloddeuwedd, pe care îl aflase de la un glob purtător de poveşti. Totul despre cum Bloddeuwedd fusese plămădită din flori şi adusă la viaţă de către zei, şi cum îşi trădase soţul aducându-i moartea, şi cum, drept pedeapsă, fusese condamnată să petreacă fiecare noapte, de la miezul ei până în zori, ca o bufniţă.

Şi se pare că mai era ceva despre care nu pomenea mitul — faptul că fusese condamnată să trăiască aici, alungată de la Curtea Celestă în amurgul adânc, sângeriu, al Dimensiunii întunecate.

Ţinând seama de toate astea, era logic ca toate petrecerile ei să înceapă la ora şase seara.

Elena îşi dădu seama că mintea ei trece de la un gând la altul. Acceptă un pocal cu Black Magic de la un sclav, în vreme ce privirile ei rătăceau înjur.

Toate femeile şi majoritatea bărbaţilor veniţi la acea petrecere purtau veşminte care-şi schimbau culoarea în lumina soarelui. Elena se simţi îmbrăcată destul de modest — în fond, tot ce se afla afară părea să fie roz sau stacojiu sau de culoarea vinului. Bând din pocalul ei cu Black Magic, Elena fu uşor surprinsă să descopere că adoptase în mod automat comportamentul tipic petrecerilor — saluta oamenii pe care îi întâlnise mai devreme în cursul acelei săptămâni, sărutându-i pe obraji şi îmbrăţişându-i ca şi cum s-ar fi cunoscut de mulţi ani. În tot acest timp, ea şi Damon se îndreptau către conac, uneori în şuvoiul de oameni, alteori împotriva lui.

Urcară un rând de trepte înalte de marmură albă (roz), având de-o parte şi de alta straturi superbe de nemţişor albastru (violet) şi trandafiri sălbatici roz (stacojii). Elena se opri acolo, din două motive. Unul era ca să ia un nou pocal cu Black Magic. Primul deja îi dăduse o strălucire plăcută — deşi, evident, totul avea aici o strălucire plăcută. Spera că cel de-al doilea pocal avea s-o ajute să

uite tot ce spusese Damon în litieră, cu excepţia cheii — şi să o ajute să-şi aducă aminte ce o tulburase la început, înainte ca gândurile ei să fi fost întrerupte de discuţia dintre Meredith şi Bonnie.

— Bănuiesc că cel mai bine e să întrebi pe cineva, îi spuse lui Damon, care apăru brusc şi în tăcere chiar lângă ea.

— Ce să întreb?

Elena se aplecă puţin către sclavul care tocmai îi întinsese un alt pocal.

— Pot să întreb... unde e sala mare de bal a lui Lady Bloddeuwedd?

Sclavul îmbrăcat în livrea păru surprins. Apoi arătă cu capul înjur.

— Zona asta., .sub cort... a căpătat numele de Marea Sală de Bal, spuse el, înclinându-se peste tava sa.

Elena se uită lung la el. Apoi se uită de jur împrejurul ei.

Sub un cort imens — Elenei i se părea a fi aproape permanent, împodobit cu lampioane frumoase în culori care păreau şi mai vii în lumina soarelui — pajiştea netedă se întindea pe mai bine de o sută de metri în toate direcţiile.

Era mai mare decât un teren de fotbal.

— Ceea ce aş vrea să ştiu eu, îi spunea Bonnie unei alte invitate, o femeie care în mod clar fusese la multe petreceri date de Bloddeuwedd şi-i cunoştea bine casa — e următorul lucru: care este Marea Sală de Bal?

— Oh, dragă, depinde la ce te referi, răspunse pe un ton vesel invitata. E Marea Sală de Bal de afară — trebuie s-o fi văzut când urcai — marele pavilion? Şi pe urmă e Sala Albă de Bal dinăuntru. E luminată de candelabre şi draperiile sunt trase la toate ferestrele. Uneori e numită Sala de Vals, pentru că acolo nu se cântă decât valsuri.

Dar Bonnie rămăsese, îngrozită, cu câteva propoziţii în urmă.

— E o sală de bal afară! întrebă ea cu un glas tremurat, sperând că totuşi nu auzise bine.

— Aşa e, dragă, poţi să vezi prin peretele ăla. Femeia spunea adevărul. Puteai să vezi prin perete, pentru că pereţii erau toţi făcuţi din sticlă, unul dincolo de altul, îngăduindu-i lui Bonnie să vadă ceea ce părea o iluzie realizată cu ajutorul oglinzilor: şiruri de camere luminate, toate pline de lume. Doar ultima încăpere de la parter părea să fie făcută din ceva mai solid. Aceea trebuia să fie Sala Albă de Bal.

Dar prin peretele opus, în direcţia în care arăta invitata. .. oh, da. Acolo era un cort. Îşi aminti vag trecând pe lângă el. Celălalt lucru de care îşi amintea era..

— Dansează pe iarbă? Pe... pajiştea aia enormă?

— Bineînţeles. E tunsă cu grijă şi netezită. N-o să te împiedici de vreo buruiană sau denivelare. Eşti sigură că te simţi bine? Arăţi cam palidă. Ei — râse femeia — pe cât de palidă poţi arăta în lumina asta.

— Mă simt bine, zise Bonnie ameţită. Mă simt... bine.

Cele două perechi se întâlniră mai târziu şi îşi povestiră lucrurile groaznice pe care le descoperiseră. Damon şi Elena aflaseră că pământul din sala de bal de afară era aproape la fel de tare ca piatra — tot ce fusese îngropat acolo înainte ca solul să fi fost netezit de tăvăluguri era acum atât de bine bătătorit, încât semăna cu cimentul.

Singurul loc în care se putea săpa era în jurul perimetrului.

— Trebuia să fi adus cu noi un ghicitor, spuse Damon. Ştiţi voi, cineva care foloseşte un băţ bifurcat sau un pendul sau o haină de-a unei persoane care lipseşte, pentru a găsi locul exact.

— Ai dreptate, spuse Meredith, şi tonul ei adăuga clar: de data asta. De ce n-am adus un ghicitor?

— Pentru că nu ştiu nici unul, răspunse Damon, cu cel mai dulce şi mai fioros zâmbet al lui de piranha.

Bonnie şi Meredith descoperiseră că pardoseala sălii de bal din interior era de piatră — o marmură albă foarte frumoasă. În încăpere existau zeci de aranjamente florale, dar cele în care-şi băgase Bonnie mâna ei mică (pe cât de discret cu putinţă) erau pur şi simplu flori tăiate şi aşezate în vase cu apă. Nici un pic de pământ, nimic care ar implica folosirea cuvântului "îngropată".

— Şi pe urmă, de ce ar pune Shinichi şi Misao cheia într-o apă care ştiau că va fi aruncată peste

câteva zile? întrebă Bonnie, încruntată. Iar Meredith adăugă:
— Şi cum poţi găsi o scândură desprinsă într-o pardoseală de marmură? Deci nu se poate să fie îngropată acolo. Apropo, am verificat... Sala Albă de Bal e aici de mulţi ani, deci nici o şansă ca ei doi să fi ascuns cheia sub temelie.
Elena, aflată acum la al treilea ei pocal de Black Magic, spuse:
— Bun. Prin urmare, am tăiat o încăpere de pe listă. Acum, deja avem jumătate din cheie... vedeţi ce simplu a fost...
— Poate că aia a fost doar ca să ne incite, spuse Damon, ridicând o sprânceană. Să ne entuziasmăm, plini de speranţă, pentru ca speranţa asta să ne fie distrusă total... aici.
— Asta nu se poate, spuse Elena disperată. Am ajuns atât de departe — mai departe decât şi-ar fi imaginat vreodată Misao că o să ajungem. O putem găsi. O s-o găsim.
— Bine, spuse Damon, dintr-odată foarte serios. Dacă trebuie să ne prefacem că suntem servitori şi să folosim târnăcoape în pământul ăla de afară, o s-o facem. Dar mai întâi, haideţi să trecem prin toată casa. Asta a părut să funcţioneze data trecută.
— În regulă, spuse Meredith, privindu-l de data asta drept în faţă, aprobator. Bonnie şi cu mine o să mergem la etaj, iar voi puteţi să vă ocupaţi de încăperile de la parter — poate reuşiţi să găsiţi ceva în Sala aia Albă de Bal.
— S-a făcut.
Se puseră pe treabă. Elena îşi dorea să se poată calma, în ciuda conţinutului a trei pocale cu Black Magic care se legăna în ea la fiecare pas — sau poate tocmai din cauza lui — începea să vadă anumite lucruri într-o nouă lumină. Dar trebuia să-şi ţină gândurile la căutările lor — şi numai la căutări. Ar face orice — orice — îşi spuse, ca să aibă cheia. Orice pentru Stefan.
Sala Albă de Bal mirosea a flori şi era împodobită cu ghirlande cu flori mari, opulente, în mijlocul vegetaţiei abundente. Aranjamente florale înconjurau o fântână, alcătuind un colţ tainic unde puteau să stea cuplurile. Şi, deşi nu se vedea nici o orchestră, muzica răsuna în sala de bal, trezind o reacţie în trupul încordat al Elenei.
— Bănuiesc că nu ştii să dansezi vals, spuse deodată Damon, şi Elena îşi dădu seama că începuse să se legene în ritmul muzicii, cu ochii închişi.
— Sigur că ştiu, răspunse ea, uşor jignită. Ne-am dus cu toatele la orele doamnei Hopewell. Asta era echivalentul şcolii de dans şi maniere elegante în Fell's Church, adăugă ea, văzând latura comică a situaţiei şi râzând singură. Dar doamnei Hopewell îi plăcea la nebunie să danseze, şi ne-a învăţat toate stilurile şi mişcările pe care le considera graţioase. Asta se întâmpla pe când aveam unsprezece ani.
— Bănuiesc că ar fi absurd să te invit să dansezi cu mine, spuse Damon.
Elena se uită la el cu ceea ce ştia că erau nişte ochi mari şi nedumeriţi. În ciuda rochiei sale stacojii foarte decoltate, în această seară ea nu se simţea o sirenă irezistibilă. Era prea agitată pentru a simţi magia împletită în ţesătură, o magie care, îşi dădea ea seama acum, îi spunea că e o flacără dansând, o văpaie de foc. Bănuia că Meredith se simţea asemenea unui râu molcom, curgând repede şi constant către destinaţia sa, dar scânteind şi lucind pe drumul lui. Îar Bonnie — desigur, Bonnie era un spirit al aerului, menit să dănţuiască uşor ca un fulg în acea rochie opalescentă, fără să simtă gravitaţia.
Dar brusc, Elena îşi aminti de unele priviri admirative pe care le văzuse îndreptate către ea. Şi acum, dintr-odată, Damon era vulnerabil? Şi totuşi nu-şi putea închipui că ea avea să danseze cu el?
— Sigur că mi-ar plăcea să dansez, spuse ea, realizând uşor şocată ceva ce nu observase până atunci — că Damon era în ţinută de seară impecabilă, cu papion alb.
Desigur, în această seară, asta ar putea să-i stânjenească, dar îl făcea să arate ca un prinţ de sânge regal.
Un zâmbet i se ivi în colţul gurii. De sânge... oh, da.
— Eşti sigur că ştii să dansezi vals? îl întrebă.
— Bună întrebare. M-am apucat să dansez vals în l885, pentru că era considerat exaltat şi indecent. Dar depinde dacă vorbim de valsul lent, valsul vienez, valsul în stil american, sau...
— Oh, haide, sau o să ratăm următorul dans. Elena îl apucă de mână, simţind mici scântei ca şi

cum ar fi mângâiat blana unei pisici în sens invers creşterii firelor, şi îl trase în mijlocul mulţimii ce se legăna.

Un alt vals începu. Muzica se revărsă în încăpere şi aproape că o înălţă pe Elena în aer, pe când simţea cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafa. Avea furnicături în tot trupul, de parcă ar fi băut un soi de elixir celest.

Era valsul ei preferat, încă din copilărie: cel cu care crescuse. Valsul Frumoasa din Pădurea

Adormită a lui Ceaikovski. Dar o parte copilăroasă din mintea ei nu putea să nu însoţească notele dulci care urmau după începutul bubuitor, electrizant, pe cuvintele din versiunea cinematografică Disney:

Eu te cunosc; am dansat cu tine odată ca niciodată, într-un vis...

Ca întotdeauna, ele îi aduceau în ochi lacrimi; îi făceau inima să cânte, iar picioarele ei voiau mai degrabă să zboare decât să danseze.

Rochia ei era fără spate. Acolo, pe pielea ei goală, se afla mâna caldă a lui Damon.

Ştiu, auzi ea o voce şoptindu-i în minte, de ce spuneau despre dansul acesta că e exaltat şi indecent.

Iar acum, Elena cu siguranţă se simţea o flacără. Am fost sortiţi să fim aşa. Nu reuşea să-şi amintească dacă astea erau nişte cuvinte rostite mai demult de Damon sau ceva nou, ce şoptea el acum în mintea ei. Ca două flăcări ce se unesc şi se contopesc într-una singură.

Dansezi bine, îi spuse Damon, şi de data asta ea ştiu că el era cel care vorbea şi că era în prezent.

Nu-i nevoie să mă tratezi de sus, sunt deja prea fericită! îi răspunse Elena râzând.

Damon era expert, şi nu doar în privinţa preciziei paşilor. Dansa valsul ca şi cum ar fi fost tot exaltat şi indecent. Conducea cu o hotărâre pe care forţa omenească a Elenei nu putea să o frângă. Dar în acelaşi timp putea înţelege micile ei semnale, ce voia ea, şi îi făcea pe plac imediat, ca şi cum patinau pe gheaţă, ca şi cum în orice moment puteau să se rotească sau să facă o săritură.

Elena simţea cum încet, încet, tot trupul i se topea în căldura muzicii.

Şi nici măcar o dată nu îi trecu prin cap ce ar fi gândit prietenii şi rivalii şi duşmanii ei din liceu dacă ar fi văzut-o înmuindu-se la auzul unui fragment de muzică clasică. Se simţea eliberată de răutăţi mărunte, de pudori meschine în faţa diferenţelor. Încheiase cu etichetările. Îşi dorea să se poată întoarce pentru a arăta tuturor că de fapt niciodată nu gândise asta.

Valsul se termină mult prea repede şi Elena simţi dorinţa să apese pe butonul Replay pentru a o lua de la capăt. Există un moment, când muzica se opri, în care ea şi Damon rămaseră privindu-se, cu aceeaşi exaltare şi dorinţă şi...

Şi apoi Damon se înclină deasupra mâinii ei.

— Valsul înseamnă mai mult decât să-ţi mişti doar picioarele, spuse el, fără să-şi ridice privirea către ea. E legănarea aceea graţioasă din mişcări, flacăra intensă a bucuriei şi a senzaţiei de-a fi una — cu muzica, cu partenerul. Astea nu ţin de tehnică. Îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai oferit această plăcere.

Elena râse, pentru că de fapt dorea să plângă. Nu mai voia să se oprească din dans. Voia să danseze tangou cu

Damon — un tangou adevărat, genul acela după care se presupunea că erai obligată să te măriţi. Dar mai exista o misiune... o misiune necesară care trebuia dusă la îndeplinire.

Şi, când se întoarse, în faţa ei se afla o mulţime imensă de alte lucruri. Bărbaţi, demoni, vampiri, creaturi asemănătoare unor fiare. Toţi voiau un dans cu ea. Spatele lui Damon deja se îndepărta.

Damon!

El se opri, dar nu se întoarse. Da?

Ajută-mă! Trebuie să găsim cealaltă jumătate de cheie!

El păru să aibă nevoie de o clipă pentru a evalua situaţia, dar apoi înţelese. Se întoarse la ea şi, luând-o de mână, spuse cu o voce limpede, răsunătoare:

— Fata aceasta este... asistenta mea personală. Nu vreau să danseze cu nimeni altcineva în afară de mine.

Cuvintele lui fură urmate de murmure agitate. Sclavele care erau luate la asemenea baluri nu erau de obicei genul cărora să li se interzică interacţiunea cu străinii. Dar în aceeaşi clipă se stârni o

agitaţie pe o latură a încăperii, şi toată lumea se înghesui către capătul opus locului unde se aflau Elena şi Damon.

— Ce e? întrebă Elena, uitând dintr-odată de dans şi de cheie.

— Cine e, aş întreba eu mai degrabă, replică Damon. Şi aş răspunde: gazda noastră Lady Bloddeuwedd însăşi.

Elena se trezi înghesuindu-se în spatele celorlalţi pentru a o vedea pe această creatură deosebită. Dar când o zări în cele din urmă pe fată, stând singură în pragul sălii de bal, i se tăie răsuflarea.

A fost plămădită din flori..., îşi aminti Elena. Cum ar arăta o fată plămădită din flori?

Ar avea pielea de culoarea uşor trandafirie a florilor de măr, îşi spuse Elena, holbându-se fără nici o jenă. Obrajii ar fi de un trandafiriu puţin mai intens, ca o roză colorată de lumina zorilor. Ochii, enormi pe faţa delicată, perfectă, ar avea culoarea florii de nemţişor, cu gene negre grele şi în acelaşi timp uşoare ca un fulg, care ar coborî pleoapele pe jumătate, făcând-o să arate ca şi cum păşeşte mereu ca în vis. Şi ar avea părul gălbui ca primulele, căzându-i pe spate până la podea aproape, împletit în cozi ele însele unite în cozi mai groase, până când tot părul ar fi unit, atingându-i gleznele delicate.

Buzele ei ar trebui să fie roşii ca macul, întredeschise şi ispititoare. Şi ar răspândi înjur un parfum asemănător cu buchetul tuturor florilor care înfloresc primăvara. Şi ar păşi ca şi cum s-ar legăna în briza vântului.

Elena îşi amintea doar că stătea şi se uita la această apariţie la fel ca zecile de oaspeţi din jurul ei. Încă o secundă doar, ca să privesc această frumuseţe, se rugă în minte.

— Dar ce poartă? se auzi Elena întrebând cu voce tare.

Nu-şi amintea de vreo rochie uluitoare sau de vreun petic de piele de culoarea florii de măr zărit printre nenumăratele cozi împletite.

— Un soi de robă. Făcută — din ce altceva? Din flori, răspunse Damon strâmbându-se. Poartă o rochie făcută din toate soiurile de flori pe care le-am văzut vreodată. Nu înţeleg cum stau laolaltă — poate că sunt făcute din mătase şi cusute unele de altele.

Damon era singurul care nu fusese orbit de această apariţie.

— Mă întreb dacă o să vrea să schimbe cu noi doar câteva cuvinte, spuse Elena.

Dorea să audă vocea fetei delicate, magice.

— Mă îndoiesc, îi răspunse un bărbat din mulţime. Nu vorbeşte prea mult — cel puţin până la miezul nopţii. Hei! Tu eşti! Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse politicoasă Elena, şi apoi făcu repede un pas înapoi.

Îl recunoscu pe bărbat — era unul dintre tinerii care îi întinseseră cărţile lor de vizită lui Damon la sfârşitul ceremoniei Naşului, în seara Corecţiei ei.

Acum, tot ce voia Elena era să dispară de-acolo în mod discret. Dar prea mulţi bărbaţi îi înconjurau, şi se vedea limpede că nu erau dispuşi să-i lase pe ea şi Damon să plece.

— Asta e fata despre care v-am povestit. Intră în transă şi indiferent cum e însemnată, nu simte nimic...

— ...cu sângele curgându-i pe spate ca un şuvoi de apă şi ea nici n-a tresărit...

— Sunt profesioniste. Bat drumurile...

Elena se pregătea să spună, calmă, că Bloddeuwedd interzisese cu desăvârşire astfel de barbarii la petrecerea ei, când îl auzi pe unul dintre vampiri spunând:

— Ştiţi, eu am fost cel care a convins-o pe Lady Bloddeuwedd să te invite la petrecere. I-am povestit despre numărul tău şi a fost foarte interesată să-1 vadă.

Ei, deci nu poţi folosi scuza asta, îşi spuse Elena. Dar cel puţin fii drăguţă cu tinerii ăştia. Cumva, s-ar putea dovedi de folos mai târziu.

— Mă tem că nu pot s-o fac în această seară, spuse ea, calmă, astfel ca şi ei să se calmeze. O să mă scuz în faţa lui Lady Bloddeuwedd, evident. Dar pur şi simplu nu e posibil.

— Ba da, este, auzi uluită în spatele ei vocea lui Damon. E foarte posibil — asta dacă îmi găseşte cineva amuleta.

Damon! Ce tot spui? Şşşt! Ce trebuie.

— Din păcate, acum vreo trei săptămâni jumătate am pierdut o amuletă foarte importantă.

Seamănă cu asta.
Scoase jumătatea cheii-vulpe şi îi lăsă să o privească bine.
— Asta ai folosit ca să faci şmecheria? întrebă cineva, dar Damon era mult prea isteţ ca să se lase prins.
— Nu, multă lume m-a văzut făcând numărul doar acum vreo săptămână, fără ea. Asta e o amuletă personală, dar pentru că lipseşte o parte din ea, pur şi simplu n-am nici un chef să fac o magie.
— Arată ca o vulpe mică. Eşti kitsune! întrebă cineva — mult prea deştept pentru binele său, îşi spuse Elena.
— Poate că aşa vi se pare că arată. De fapt, e o săgeată. O săgeată cu două pietre verzi în vârful ei. E... o amuletă masculină pentru farmece.
De undeva din mulţime, o voce de femeie spuse:
— N-aş crede că ai nevoie de mai mult farmec masculin decât ai acum!
Şi toată lumea râse.

35

Şi totuşi, spuse Damon, iar ochii lui căpătară o lucire de oţel, fără amuletă asistenta mea şi cu mine nu vom da nici un spectacol.
— Dar... cu ea o s-o faci? Ei, adică vrei să spui că ţi-ai pierdut amuleta aici?
— De fapt, da. Chiar când începeau pregătirile pentru petrecere. Damon le adresă tinerilor vampiri un zâmbet frumos şi cuceritor, care dispăru imediat. Nu ştiam că o să vreţi să mă ajutaţi, şi încercam să găsesc o modalitate de a primi o invitaţie. Aşa că am aruncat o privire ca să văd cum o să fie totul aranjat.
— Să nu-mi spui că asta a fost înainte să fie aşezat gazonul, spuse cineva cu nelinişte.
— Din păcate, da. Şi am primit un mesaj parapsihic care mi-a spus că acea c... amuletă e îngropată undeva pe aici.
Din mulţime se auzi un cor de gemete.
Apoi mai multe voci vorbiră dintr-odată, remarcând dificultăţile: pământul tare ca piatra, multele săli de bal cu numeroasele lor aranjamente florale, grădina de legume şi grădina de flori (pe care nici măcar nu le-am văzut încă, îşi spuse Elena).
— Îmi dau seama de imposibilitatea reală de a o găsi, spuse Damon, luând jumătatea de cheie înapoi şi făcând-o să dispară discret în mâna Elenei, care era pregătită să o primească.
Acum avea un loc special pentru ea — Lady Ulma avusese grijă de asta.
— De aceea am spus pur şi simplu "nu" la început, zicea acum Damon. Dar aţi insistat şi v-am dat răspunsul complet.
Se mai auziră câteva mormăieli, dar apoi mulţimea se destramă şi lumea se îndepărtă, în grupuri, vorbind despre cele mai bune locuri în care să înceapă să caute.
Damon, or să distrugă domeniul lui Bloddeuwedd, **protestă Elena în tăcere.**
Bun. O să oferim, drept recompensă, toate bijuteriile pe care le aveţi toate trei pe voi ca & aurul pe care-l am la mine. Dar ceea ce nu pot face patru oameni, poate că reuşesc o mie.
Elena oftă.
Şi totuşi aş fi vrut să putem sta de vorbă cu Bloddeuwedd. Nu doar să o aud vorbind ci să-ipun câteva întrebări. Adică, ce motiv ar avea o fată frumoasă ca ea să-i protejeze pe Shinichi şiMisao?
Răspunsul telepatic al lui Damon fu scurt.
Ei, atunci hai să încercăm încăperile de sus. Cel puţin într-acolo se îndrepta.
Găsiră un şir de scări de cristal — destul de greu de localizat când toţi pereţii erau transparenţi, şi înfricoşător de urcat. Odată ajunşi la primul etaj, căutară un al doilea şir de scări. În cele din urmă, Elena îl găsi, împiedicându-se de prima treaptă.
— Oh, spuse ea, uitându-se de la treaptă, care acum era vizibilă datorită unei dungi roşii de-a lungul marginii sale, la gamba ei, pe care se vedea aceeaşi dungă. Ei, poate că ea e invizibilă, dar noi nu suntem.

— Nu e chiar invizibilă.
Elena ştia că Damon îşi concentra Puterea în ochi. Şi ea făcuse acelaşi lucru — dar în ultimele zile se gândise de mai multe ori care dintre ei doi avea mai mult sânge de-al ei în vene: el sau ea?
— Nu te forţa, eu pot să văd treptele, spuse el. Închide doar ochii.
— Ochii mei...
Înainte să întrebe de ce, ştiu de ce şi înainte să poată ţipa, el o ridicase deja în braţele lui, şi ea simţi trupul lui cald şi material, singurul lucru material din jurul ei. El o porni în sus pe scări ţinând-o în aşa fel încât rochia ei să nu atingă picăturile de sânge care cădeau în aer.
Pentru cineva care se temea de înălţimi era un urcuş nebunesc, înspăimântător — chiar dacă ştia că Damon era într-o condiţie fizică impecabilă şi nu avea să-i dea drumul, şi chiar dacă era sigură că el vedea unde păşeşte. Şi totuşi, lăsată singură şi în voia ei, n-ar fi trecut niciodată mai sus de prima treaptă. Dar aşa, nici măcar nu îndrăzni să se mişte prea mult, de teamă ca Damon să nu-şi piardă echilibrul. Nu putea decât să scâncească şi să încerce să reziste.
Când, după ceea ce i se păru o eternitate, ajunseră în capul scărilor, Elena se întrebă cine o s-o ducă jos, sau dacă avea să rămână aici pentru tot restul vieţii ei.
Se treziră în faţa lui Bloddeuwedd, cea mai încântătoare creatură inumană pe care o văzuse până atunci Elena. Încântătoare... dar ciudată. Oare în părul ei nu se vedea un vag model de primulă, în spate şi pe părţi? Nu avea de fapt faţa ei forma unei petale de floare de măr, ca şi nuanţa pală de roz a petalei?
— Sunteţi în biblioteca mea privată, spuse ea. Şi, ca şi cum o oglindă s-ar fi spart, Elena se scutură de strălucirea lui Bloddeuwedd.
Zeii o făcuseră din flori... dar florile nu vorbesc. Vocea lui Bloddeuwedd era lipsită de expresie şi fără vlagă, distrugând complet imaginea fetei plămădite din flori.
— Ne pare rău, spuse Damon — şi nu era de mirare că avea răsuflarea tăiată. Dar am vrea să-ţi punem câteva întrebări.
— Dacă voi credeţi că o să vă ajut, să ştiţi că n-o s-o fac, spuse fata-floare pe acelaşi ton. Urăsc oamenii.
— Dar eu sunt vampir, aşa cum cu siguranţă ţi-ai dat seama, începu Damon, cât mai fermecător cu putinţă, când Bloddeuwedd îl întrerupse:
— Cine a fost odată om, om rămâne.
— Ce-ai spus?
Pierderea controlului ar fi putut fi cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Damon, se gândi Elena, încercând să rămână în spatele lui. Era atât de sincer în dispreţul lui pentru oameni, încât Bloddeuwedd se mai înmuie puţin.
— Ce-aţi venit să întrebaţi?
— Doar dacă ai văzut în ultimul timp două kitsune: sunt frate şi soră şi se numesc Shinichi şi Misao.
— Da.
— Sau ar putea să... poftim? Da?
— Hoţii au venit în casa mea noaptea. Eu eram la o petrecere. Am zburat de la petrecere şi aproape că i-am prins. Dar kitsune-le sunt greu de prins.
— Unde... Damon înghiţi cu greu. Unde erau?
— Coborau în fugă treptele din faţă.
— Şi ţi-aduci aminte când a fost asta?
— A fost în noaptea în care a fost pregătit terenul pentru petrecerea asta. Tăvălugurile au trecut peste iarbă. Şi a fost ridicat cortul.
Ciudate lucruri de făcut noaptea, se gândi Elena, dar apoi îşi aduse aminte — din nou. Lumina era întotdeauna la fel.
Dar inima ei bătea acum cu putere. Shinichi şi Misao n-ar fi putut veni aici decât pentru un singur lucru: să ascundă cealaltă jumătate a cheii.
Şi poate să o ascundă în Marea Sală de Bal, îşi spuse Elena. Privi, distrasă, cum întreaga parte exterioară a bibliotecii se roti, aproape ca un planetariu uriaş, pentru ca Bloddeuwedd să poată lua

un glob şi să-l aşeze într-un obiect care făcea probabil muzica să se audă în diverse încăperi.
— Scuză-mă, spuse Damon.
— Asta este biblioteca mea privată, spuse pe un ton rece Bloddeuwedd, având ca fundal pentru cuvintele ei muzica tot mai puternică a sfârşitului glorios din Pasărea de foc a lui Stravinski.
— Asta înseamnă că acum trebuie să plecăm?
— Asta înseamnă că acum o să vă omor.

36

Ce? strigă Damon încercând să acopere muzica, în acelaşi timp adăugând Fugi —pleacă! telepatic către Elena.
Dacă ar fi fost vorba doar de viaţa Elenei, ar fi fost mai degrabă destul de fericită să moară aici, înconjurată de frumuseţea copleşitoare a Păsării de foc, decât să se confrunte din nou, şi singură, cu acele trepte invizibile şi abrupte.
Dar nu era vorba doar de viaţa ei. Era şi viaţa lui Stefan. Şi totuşi, fata-floare nu părea deosebit de ameninţătoare, şi Elena nu reuşi să-şi adune suficientă adrenalină ca să încerce să coboare treptele acelea îngrozitoare.
Damon, hai să plecăm amândoi Trebuie să căutăm prin Marea Sală de Bal de afară. Doar tu eşti suficient de puternic...
O ezitare. Damon ar prefera să lupte decât să facă faţă acelei pajişti imense, imposibile, de afară, îşi spuse Elena.
Dar Bloddeuwedd, în ciuda cuvintelor ei, răsucea din nou camera în jurul lor, pentru ca ea, la marginea unui coridor invizibil, să poată găsi exact sfera pe care o voia.
Damon o ridică pe Elena în braţe şi spuse: închide ochii.
Elena nu numai că îşi închise ochii, dar îi mai şi acoperi cu mâinile. Astfel, dacă Damon avea să o scape din braţe, ea nu putea să-i fie de folos strigând: "Ai grijă!"
Senzaţiile pe care le avea îi făceau suficientă greaţă. Damon sărea de pe o treaptă pe alta ca un ibex. Abia părea să le atingă în coborârea lui şi Elena se întrebă dintr-odată dacă îi urmărea cineva.
Dacă era aşa, atunci ea trebuia să ştie. Dădu să-şi ia mâinile de la ochi şi îl auzi pe Damon spunându-i într-o şoaptă mârâită: "Ţine-i închişi", cu o voce căreia prea puţini oameni i s-ar fi împotrivit.
Elena furişă o privire printre degete, întâlni ochii furioşi ai lui Damon şi văzu că nu îi urmărea nimic, îşi lipi la loc mâinile peste ochi şi spuse o rugăciune în gând.
Ştii, dacă ai fi cu adevărat sclavă, n-ai rezista nici o singură zi aici, o informă Damon, făcând o ultimă săritură în aer şi apoi punând-o jos, pe ceva invizibil, dar cel puţin neted.
Nici n-aş vrea, răspunse Elena cu o voce rece. Îţi jur, mai degrabă aş muri.
Ai grijă ce promiţi, spuse Damon, aruncându-i brusc zâmbetul lui superb. Ai putea ajunge în alte dimensiuni încercând să-ţi ţii cuvântul.
Elena nici măcar nu încercă să i-o ia înainte. Scăpaseră din bibliotecă, erau liberi şi alergau prin casa de sticlă, în jos pe scări către parter — puţin cam dificile pentru dispoziţia ei, dar suportabile — şi în cele din urmă, afară, pe uşă. Pe iarba din faţa Marii Săli de Bal le găsiră pe Meredith şi Bonnie... şi Sage.
Era şi el în ţinută de gală, cu papion alb la gât, deşi haina îi era cam strâmtă la umeri. În plus, Talon stătea pe unul dintre ei — aşa că această problemă avea să fie curând rezolvată, căci şoimul sfâşia stofa şi făcea carnea să sângereze. Dar Sage nu părea să-şi dea seama. Saber era lângă stăpânul lui, privind-o pe Elena cu nişte ochi prea gânditori pentru a fi doar nişte ochi de animal, dar fără răutate.
— Slavă Domnului că v-aţi întors! strigă Bonnie, repezindu-se la ei. A venit Sage, şi are o idee minunată.
Chiar şi Meredith era entuziasmată.
— Vă aduceţi aminte cum a spus Damon că ar fi trebuit să aducem cu noi un ghicitor? Ei bine, acum avem doi. Se întoarse către Sage. Spune-le, te rog.

— De obicei, pe ăştia doi nu-i iau cu mine la petreceri. Sage întinse mâna şi-l scarpină pe Saber sub bărbie. Dar o păsărică mi-a spus că s-ar putea să aveţi probleme. Ridică mâna pentru a o mângâia pe Talon, zbârlind uşor penele şoimului. Deci, dites-moi, vă rog: Cât de mult aţi atins voi doi jumătatea de cheie pe care o aveţi?

— Eu am atins-o în seara asta şi la început, în noaptea în care am găsit-o, spuse Elena. Dar Lady Ulma a avut-o în mână şi Lucen a făcut o casetă pentru ea şi cu aceea am umblat mai mult.

— Dar în afara casetei?

— Eu am ţinut-o în mână şi m-am uitat la ea de câteva ori, spuse Damon.

— Eh bien! Mirosul de kitsune de pe ea ar trebui să fie mult mai puternic. Iar kitsune-le au un miros foarte distinct.

— Deci vrei să spui că Saber...

Vocea Elenei se stinse, căci dintr-odată se simţi fără putere.

— Poate adulmeca orice miroase a kitsune. În vreme ce Talon are nişte ochi foarte buni. Poate zbura pe deasupra, pentru a căuta sclipirea aurului, în cazul în care se află undeva la vedere. Acum arată-le ce trebuie să caute.

Elena îi întinse imediat lui Saber jumătatea de cheie în formă de semilună, ca s-o adulmece.

— Voilâ! Şi, Talon, acum uită-te tu bine. Sage se dădu înapoi până unde, presupuse Elena, era distanţa optimă de vedere a lui Talon.

Apoi se întoarse şi spuse "Commenţons" iar câinele cel negru ţâşni şi se îndepărtă, cu botul lipit de pământ, în vreme ce şoimul se ridică spre cer şi prinse a se roti în cercuri largi.

— Deci tu crezi că gemenii kitsune au fost pe iarba asta? îl întrebă Elena pe Sage, în vreme ce Saber alerga de colo-colo, cu nasul prin iarbă — şi apoi brusc o coti către mijlocul scărilor de marmură.

— Dar cu siguranţă au fost aici. Vezi cum aleargă Saber, ca o panteră neagră, cu capul în jos şi coada ridicată? Are o treabă de făcut! A prins un miros!

Mai ştiu eu pe cineva care pare să facă la fel, îşi spuse Elena uitându-se la Damon, care stătea cu braţele încrucişate, nemişcat, încordat ca un arc, aşteptând veştile aduse de animale.

În acelaşi moment, aruncă o privire şi spre Sage şi văzu pe faţa lui o expresie care — ei bine, era probabil aceeaşi expresie pe care o avusese şi ea cu un minut în urmă. El îşi întoarse ochii spre ea şi ea roşi.

— Pardonnez-moi, Monsieur, spuse, întorcându-şi repede privirea.

— Parlez-vous franţais, Madame?

— Un peu, spuse umilă Elena — o atitudine total neobişnuită pentru ea. Nu pot să susţin o conversaţie serioasă. Dar mi-a plăcut mult când am fost în Franţa.

Se pregătea să mai spună ceva, când Saber lătră o dată, scurt şi ascuţit, pentru a atrage atenţia, şi apoi se aşeză şi rămase nemişcat lângă bordură.

— Au venit sau au plecat cu o trăsură sau litieră, traduse Sage.

— Dar ce au făcut în casă? Am nevoie de o urmă în cealaltă parte, spuse Damon, uitându-se la Sage cu o disperare neprefăcută.

— Bravo, bravo, Saber! Contremarche! Câinele negru se întoarse imediat, băgă nasul în iarbă, ca şi cum era încântat de ce găsea acolo, şi începu să alerge încoace şi-ncolo pe scări şi pe pajiştea care reprezenta Marea Sală de Bal — şi în care acum începeau să apară gropi, făcute de oameni care săpau cu lopeţi, târnăcoape şi chiar linguri mari.

— Kitsune-le sunt greu deprins, murmură Elena în urechea lui Damon.

El încuviinţă din cap şi se uită la ceas.

— Să sperăm că şi noi suntem, îi răspunse el în şoaptă.

Saber lătră o dată, scurt. Elenei îi sări inima din piept.

— Ce? strigă ea. Ce e?

Damon trecu pe lângă ea, o prinse de mână şi o târî după el.

— Ce-a găsit? spuse Elena cu răsuflarea tăiată, când ajunseră cu toţii, în acelaşi timp, lângă câine.

— Nu ştiu. Nu face parte din Marea Sală de Bal, răspunse Meredith.

Saber stătea plin de mândrie în faţa unui strat de hortensii înalte de culoarea palǎ a levănţicii (mov intens).
— Nu pare să le meargă prea bine, spuse Bonnie.
— Şi nu e sub nici una dintre sălile de bal, spuse Meredith, aplecându-se pentru a ajunge la înălţimea lui Saber şi apoi se uită în sus. Acolo nu e decât biblioteca.
— Ei bine, un singur lucru ştiu în mod clar, spuse Damon. Va trebui să săpăm în stratul ăsta de flori, şi n-am chef să-i cer voie doamnei Ochi-de-nemţişor-a- cum-trebuie-să-vă-omor.
— Oh, crezi că erau de nemţişor ochii ei? Pentru că eu m-am gândit mai degrabă la clopoţei, spuse un invitat din spatele lui Bonnie.
— Chiar a zis că trebuie să vă omoare? Dar de ce? întrebă, agitat, un alt invitat aflat în preajma Elenei.
Elena îi ignoră.
— Ei, hai să spunem că n-o să-i placă asta, cu siguranţă. Dar e singurul indiciu pe care îl avem.
Doar dacă, mă gândesc - adăugă ea fără voce către Damon - kitsune-fe au vrut să o lase aici, dar apoi au plecat cu o trăsură.
— Deci asta înseamnă că spectacolul poate să înceapă, strigă unul dintre tinerii vampiri, apropiindu-se de Elena.
— Dar nu mi-am recăpătat amuleta, spuse hotărât Damon, trecând în faţa Elenei ca un zid impenetrabil.
— Dar o s-o ai în câteva minute, precis. Ascultă, n-ar putea câţiva tipi să meargă împreună cu acest câine să descopere de unde au venit indivizii cei răi — de unde au venit aici, dacă înţelegi ce vreau să spun? Şi între timp noi să ne ocupăm de spectacol?
— Poate Saber să facă asta? întrebă Damon. Să urmărească o trăsură?
— Cu o vulpe în ea? Dar desigur. De fapt, aş putea merge cu ei, spuse calm Sage. Aş putea să mă asigur că cei doi duşmani sunt prinşi, dacă se află la celălalt capăt al pistei. Arată-mi-i.
— Astea sunt singurele forme pe care le ştiu, spuse Damon şi întinse două degete cu care atinse tâmplele lui Sage. Dar, desigur, adăugă el, ei au şi alte forme, poate că infinit mai multe.
— Ei bine, presupun că nu ei sunt prioritatea noastră Ci, amuleta este.
— Da, spuse Damon. Chiar dacă nu reuşeşti să-i baţi, ia jumătatea de cheie şi întoarce-te repede.
— Da? Chiar mai importantă decât răzbunarea, spuse încet Sage, clătind uimit din cap. Apoi adăugă repede: Ei bine, sper să avem mult noroc. E cineva dornic de aventură care vrea să meargă cu mine? Ah, bun, patru — foarte bine, cinci, Madame — e suficient.
Şi plecă.
Elena se uită la Damon, care o privea cu ochi întunecaţi, lipsiţi de expresie.
— Tu chiar vrei ca eu s-o fac... din nou?
— Tot ce ai de făcut e să stai acolo. O să fac în aşa fel încât să pierzi cât mai puţin sânge cu putinţă. Iar dacă vrei să mă opresc putem avea un semnal.
— Da, dar acum înţeleg. Şi nu pot să îngădui asta.
Faţa lui deveni dintr-odată rece. Îndepărtând-o pe Elena, închizându-se pentru ea.
— Nu ţi se cere să îngădui nimic. Şi pe urmă, nu e suficient dacă spun că e un schimb cinstit pentru Stefan?
Stefan! Tot trupul Elenei trecu printr-o schimbare fundamentală.
— Lasă-mă să o împart cu tine, se rugă ea — şi ştiu că se ruga şi ştiu ce urma să spună Damon.
— Stefan o să aibă nevoie de tine atunci când plecăm de aici. Asigură-te că poţi să faci asta.
Opreşte-te. Gândeşte. Nu-i da în cap, îi spuse Elenei creierul său. El ştie ce să-ţi spună ca să faci ce vrea el. El ştie cum s-o facă. Nu-l lăsa s-o facă.
— Pot să mă descurc cu amândouă, spuse ea. Te rog, Damon, nu mă trata ca şi cum aş fi... una dintre fetele tale de-o noapte, sau chiar Prinţesa ta a întunericului. Vorbeşte cu mine ca şi cum aş fi Sage.
— Sage? Sage este cel mai enervant, cel mai viclean...
— Ştiu. Dar tu vorbeşti cu el. Şi cu mine vorbeai înainte, dar acum n-o mai faci. Ascultă-mă. Nu suport să mai trec o dată prin scenariul ăsta. O să ţip.

— Mă ameninţi acum...

— Nu! îţi spun ce-o să se întâmple. Dacă nu îmi pui un căluş, o să ţip. Şi o să ţip. Aşa cum aş ţipa pentru Stefan. Nu mă pot abţine. Poate că cedez nervos...

— Dar nu înţelegi? Brusc el se răsucise către ea şi o prinsese de mâini. Suntem aproape la sfârşit. Tu, care ai fost cea mai puternică în tot acest timp... tu nu poţi să cedezi acum.

— Cea mai puternică... Elena clătina din cap. Credeam că ajunsesem la un pas să ne înţelegem unul pe celălalt.

— Bine, rosti el, şi cuvântul se rostogoli ca o bucată dură de marmură. Şi dacă facem doar cinci?

— Cinci?

— Cinci lovituri în loc de zece. Le promitem să le facem şi pe celelalte cinci când e găsită "amuleta", dar o să fugim când o găsim cu adevărat.

— Va trebui să-ţi calci cuvântul.

— Dacă trebuie...

— Nu, spuse ea hotărâtă. Tu nu spui nimic. O să le spun eu. Eu sunt mincinoasă şi amăgitoare şi întotdeauna m-am jucat cu bărbaţii. O să vedem dacă pot să-mi folosesc cum trebuie talentele. Şi n-are nici un rost să încerci cu celelalte fete, adăugă ea, ridicând privirea. Rochiile lui Bonnie şi Meredith s-ar destrăma imediat dacă le-ai lovi cu biciul. Doar eu am spatele gol.

Şi făcu o piruetă pe loc, pentru a arăta cum rochia ei, închisă în faţă şi prinsă cu o baretă pe după gât, îi dezgolea spatele într-un V adânc.

— Deci ne-am înţeles.

Damon puse un sclav să-i umple din nou pocalul şi Elena îşi spuse: cel puţin, o să jucăm cel mai ameţit spectacol din istorie.

Nu se putu abţine să nu se înfioare. Ultima dată când simţise un frison fusese de la mâna caldă a lui Damon pe spatele ei gol atunci când dansaseră. Acum, simţea ceva mai degrabă ca un fior de gheaţă, poate un curent de aer rece. Dar o duse cu gândul la senzaţia că sângele îi curgea pe spinare.

Deodată, Bonnie şi Meredith erau lângă ea, formând o baricadă între Elena şi mulţimea din ce în ce mai agitată şi mai curioasă.

— Elena, ce s-a întâmplat? Lumea spune că o fată barbară urmează să fie biciuită..., începu Meredith.

— Şi voi aţi ştiut că trebuia să fiu eu aceea, completă Elena. Ei bine, e adevărat. Nu văd cum aş putea scăpa din povestea asta.

— Dar ce ai făcut! întrebă Bonnie disperată.

— Am fost un idiot. Am lăsat nişte puşti vampiri dintr-un soi de frăţie să creadă că era vorba de magie, interveni Damon, cu faţa încă mohorâtă.

— Eşti puţin cam nedrept, nu? zise Meredith. Elena ne-a spus cum a fost prima oară. Se pare că toţi au ajuns singuri la concluzia că fusese un spectacol.

— Ar fi trebuit să o negăm atunci. Acum, nu mai avem încotro, spuse Damon hotărât. Apoi, ca şi cum ar fi făcut un efort: ei, poate că totuşi o să căpătăm ceea ce am venit să căutăm.

— Aşa am aflat — un idiot a coborât în fugă pe scări strigând despre o amuletă cu două pietre verzi.

— Doar la asta ne-am putut gândi, explică Elena, cu o voce obosită. Merită să facem asta, Damon şi cu mine, dacă aşa putem găsi cealaltă jumătate a cheii.

— Nu trebuie să o faceţi, spuse Meredith. Putem pur şi simplu să plecăm.

Bonnie se holbă la ea.

— Fără cheia-vulpe? Elena clătină din cap.

— Am discutat deja toate astea. Hotărârea unanimă a fost să o facem în acest fel. Se uită înjur. Ei, unde sunt tipii care voiau atât de tare să vadă spectacolul?

— Caută pe pajişte... cea care a fost sală de bal, replică Bonnie. Sau caută lopeţi... o mulţime... În grădina lui Bloddeuwedd. Au! De ce mă ciupeşti, Meredith?

— Oh, vai de mine, aia a fost o ciupitură? Asta am vrut să fac...

Dar Elena deja se îndepărta cu paşi mari, la fel de nerăbdătoare ca şi Damon să termine cât mai repede. Să termine cât mai repede jumătate din spectacol. Sper doar să-şi aducă aminte să-şi pună

jacheta de piele şi jeanşii negri, îşi spuse Elena. Cu hainele lui de gală... sângele...

N-o să îngădui să fie nici un pic de sânge.

Gândul fu brusc şi Elena nu ştiu de unde venise. Dar în adâncul fiinţei sale, îşi spuse: a fost pedepsit suficient Tremura în litieră. Se gândea la binele unei alte persoane. Ajunge acum. Stefan n-ar vrea ca el să mai sufere.

Ridică privirea şi văzu una dintre lunile mici, cu forme ciudate, ale Dimensiunii întunecate mişcându-se vizibil deasupra ei. De data asta se deschise în faţa ei, un gând de un roşu aprins, o pană strălucind în lumina stacojie. Dar se dărui fără nici un fel de reţinere, cu trup şi suflet, şi astrul rămase pe izvorul sacru al sângelui etern care era feminitatea ei. Şi apoi Elena ştiu ce are de făcut.

— Bonnie, Meredith, noi suntem un triumvirat. Trebuie să încercăm să împărţim asta cu Damon.

Nici una nu se arătă entuziastă.

Elena, a cărei mândrie dispăruse cu desăvârşire din clipa în care-l văzuse pe Stefan în celula lui, îngenunche în faţa lor pe treptele tari de marmură.

— Vă implor...

— Elena! Nu face asta! şopti cu răsuflarea tăiată Meredith.

— Te rog, ridică-te! Oh, Elena... Bonnie era gata să izbucnească în plâns.

Şi astfel, Bonnie cea mică şi înţelegătoare fu cea care schimbă mersul lucrurilor.

— O să încerc s-o învăţ pe Meredith cum. Dar cel puţin o s-o împărţim între noi trei.

Îmbrăţişări. Sărutări. O şoaptă în părul roşcat:

— Eu ştiu ce vezi tu în întuneric. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Şi apoi, lăsând în urmă o Bonnie uluită, Elena plecă să-şi adune spectatorii pentru biciuirea ei

37

Elena fusese legată, ca o actriţă într-un film din anii 40 care urma să fie eliberată în aplauzele spectatorilor, în picioare lângă un stâlp. Săpăturile pe pajişte continuau încă, destul de încet, în vreme ce vampirii care o puseseră să facă asta aduseră un băţ din lemn de frasin şi îi îngăduiră lui Damon să îl cerceteze. Damon însuşi se mişca la ralanti, încercând să găsească detalii la care să cârcotească. Pândind zgomotul roţilor care să-i spună că trăsura se întorsese. Acţionând cu mişcări precise, dar simţindu-se pe dinăuntru la fel de moale ca plumbul topit răcit doar pe jumătate.

Eu n-am fost niciodată un sadic, îşi spunea, întotdeauna am încercat să ofer plăcere — cu excepţia luptelor. Dar ar trebui să fiu eu în acea celulă de închisoare. Nu poate Elena să înţeleagă asta? E rândul meu acum sub şfichiul biciului.

Se schimbase în "hainele de magician", zăbovind atât cât îndrăznise fără să pară că vrea să amâne totul. Iar acum erau între şase şi opt sute de creaturi adunate, aşteptând să vadă ţâşnind sângele Elenei, să-i vadă spatele sfârtecat şi însănătoşit în mod miraculos.

Bine. Sunt pregătit să fac asta.

Reveni în prezent, în realitatea a ceea ce se întâmpla.

Elena înghiţi nodul din gât. "Să împărţim durerea", spusese — fără să aibă habar cum s-o facă. Dar iat-o aici, ca o martiră legată de un stâlp, cu privirea aţintită asupra casei lui Bloddeuwedd şi aşteptând să se abată asupra ei loviturile.

Damon oferea mulţimii un discurs introductiv, bătând câmpii şi făcând-o foarte bine. Elena descoperi o anume fereastră la care să se uite. Şi apoi îşi dădu seama că Damon nu mai vorbea.

O atingere a băţului pe spinarea ei. O şoaptă telepatică.

Eşti gata?

Da, spuse ea imediat, ştiind că nu era. Şi apoi auzind, într-o tăcere mormântală, un şuierat prin aer.

Mintea lui Bonnie pătrunse în a ei, mintea lui Meredith se revărsă asemenea unui râu. Lovitura veni ca o palmă uşoară, deşi Elena simţi sângele ţâşnind.

Percepu uimirea lui Damon. Ceea ce ar fi trebuit să fie o tăietură de sabie era doar o palmă. Dureroasă, dar cu siguranţă suportabilă.

Şi încă o dată. Triumviratul fragmentă durerea înainte ca mintea lui Damon să o poată primi.

Menţineţi triunghiul. Şi o a treia.

Încă două doar. Elena îngădui privirii sale să rătăcească peste casă. În sus, până la al doilea etaj, unde Bloddeuwedd era probabil furioasă pentru ceea ce se întâmpla la petrecerea ei.

Încă una. Vocea unui invitat ajungând până la ea.

— Biblioteca aia. Are mai multe globuri decât cele mai multe biblioteci publice şi – aici vocea lui coborî -se spune că are tot felul de sfere acolo sus. Unele interzise. Ştii tu.

Elena nu ştiuse şi tot nu reuşea să-şi imagineze ce ar putea fi interzis aici.

În biblioteca ei, Bloddeuwedd, o siluetă singuratică, se mişca în sfera cea mare, puternic luminată, pentru a găsi un nou glob. În casă, muzica probabil cânta, o muzică diferită în fiecare încăpere diferită. Afară, Elena nu auzea nimic.

Ultima lovitură. Triumviratul reuşi să se descurce, împărţind o durere agonizantă între patru persoane. Cel puţin, îşi spuse Elena, rochia mea e deja roşie, şi mai mult de-atât nici nu poate fi.

Şi apoi totul se termină, iar Bonnie şi Meredith se certau cu câteva doamne vampir care voiau să ajute la spălarea sângelui de pe spatele Elenei, pentru a o lăsa din nou neatinsă şi perfectă, strălucind aurie în lumina soarelui.

E mai bine să le ţii deoparte, îi spuse Elena în gând lui Damon, destul de moleşită. Unele dintre ele ar putea să vrea să-mi roadă unghiile sau să-mi lingă degetele. Nu putem lăsa pe nimeni să-mi guste sângele şi să simtă forţa vieţii din el; nu când m-am chinuit atât de mult ca să-mi ascund aura.

Deşi în jurul lor se auzeau aplauze şi urale, nimeni nu se gândise să-i dezlege mâinile Elenei. Aşa că ea rămase rezemată de stâlp, uitându-se la ferestrele bibliotecii.

Şi apoi, lumea încremeni.

De jur împrejurul ei era muzică şi agitaţie. Ea era punctul fix într-un univers mişcător. Dar trebuia să se mişte, şi încă repede. Trase cu putere de legăturile ei, rănindu-se.

— Meredith! Dezleagă-mă! Taie frânghiile, repede!

Meredith se supuse în grabă. Când Elena se întoarse, ştia ce avea să vadă. Faţa — faţa lui Damon, uluită, pe jumătate supărată, pe jumătate umilă. Era suficient pentru ea, în acel moment.

Damon, trebuie să ajungem la...

Dar în clipa următoare, fură înghiţiţi de mulţime. Binevoitori, fani, sceptici, vampiri care se rugau pentru "o picătură", gură-cască ce voiau să se asigure că spatele Elenei era adevărat şi cald şi neatins. Elena simţea prea multe mâini pe trupul ei.

— Plecaţi de lângă ea, fir-aţi să fiţi!

Era urletul primitiv al unei fiare care îşi apăra perechea. Oamenii se îndepărtară de Elena, pentru a se strânge... foarte încet şi timid... în jurul lui Damon.

Bine, îşi spuse Elena. Pot s-o fac şi singură. Pot s-o fac singură. Pot, pentru Stefan.

Îşi croi drum cu umerii prin mulţime, acceptând buchete de flori rupte în grabă din grădină de admiratorii ei — şi simţind şi mai multe mâini pe trupul ei. "Hei, chiar nu are nici un semn!" în cele din urmă, Meredith şi Bonnie o ajutară să iasă — fără ele n-ar fi putut să se descurce.

Şi apoi o luă la fugă, alergând în casă, fără să se obosească să intre pe uşa aflată în apropiere de locul unde lătrase Saber. Oricum ştia ce se afla acolo.

La primul etaj, pierdu un minut uitându-se nedumerită înjur, până când văzu o linie roşie subţire plutind în nimic. Sângele ei! Vezi la câte lucruri era de folos? Acum îi arăta unde se afla prima dintre treptele de sticlă, cea de care se împiedicase înainte.

Iar atunci, cuibărită în braţele puternice ale lui Damon, nu fusese în stare să-şi închipuie nici măcar cum s-ar târî în susul acelor scări. Acum îşi direcţionă toată Puterea în ochi — şi scara se lumină. Era tot înspăimântătoare — nu existau balustrade de-o parte şi de alta, iar ea era ameţită de agitaţie, teamă şi pierderea de sânge. Dar se forţă să urce, mai sus, şi mai sus.

— Elena! Te iubesc! Elena!

Auzea strigătul ca şi cum Stefan se afla acum lângă ea.

Sus, sus, tot mai sus...

O dureau picioarele.

Mergi înainte. Fără scuze. Dacă nu poţi păşi, sari. Dacă nu poţi sări, târăşte-te.

Se târa atunci când ajunse în sfârşit în capul scărilor, la marginea cuibului bufniţei Bloddeuwedd.
Cel puţin tot o fată drăguţă, deşi insipidă, o întâmpină. Elena îşi dădu seama în sfârşit ce era în neregulă cu înfăţişarea lui Bloddeuwedd. Nu avea vitalitate. În fundul sufletului era o legumă.
— O să te omor, ştii.
Nu, era o legumă fără suflet.
Elena se uită în jurul ei. De aici vedea afară, deşi între ea şi pajişte se afla domul care era făcut din rafturi peste rafturi de globuri, aşa că totul erau ciudat de distorsionat.
Aici nu existau plante agăţătoare, nu se aflau flori tropicale, exotice. Dar Elena era deja în mijlocul camerei, în cuibul de bufniţă al lui Bloddeuwedd. Bloddeuwedd nu se afla în apropiere; era pe soiul ăla de coridor care-i îngăduia să ajungă la globurile-stea.
Cheia trebuia să fie ascunsă în cuibul ei.
— Nu vreau să fur nimic de la tine, îi spuse Elena, răsuflând greu. În vreme ce vorbea, îşi băgă braţele în cuib. Kitsune-le alea ne-au făcut o farsă amândurora. Au furat ceva de la mine şi au ascuns cheia acelui ceva în cuibul tău. Nu vreau decât să iau înapoi ce au pus ele aici.
— Ha! Tu — o sclavă umană! O sălbatică! Ai îndrăznit să-mi violezi biblioteca privată! Oamenii de afară sapă în frumoasa mea sală de bal, în florile mele preţioase. Crezi că şi de data asta o să scapi, dar n-o să fie aşa! De data asta o să MORI!
Vocea care se auzea acum era cu totul diferită de tonul egal, nazal, dar totuşi de fată, care o întâmpinase pe Elena înainte. Asta era o voce puternică, o voce groasă...
O voce care se potrivea cu dimensiunile cuibului.
Elena ridică privirea. Nu-şi putea da seama ce vedea. O haină enormă de blană cu un model foarte exotic? Spatele unui animal împăiat imens?
Creatura din bibliotecă se întoarse către ea. Sau, mai degrabă, capul ei se roti către Elena, în vreme ce spatele îi rămase complet nemişcat. Îşi roti capul într-o parte şi Elena îşi dădu seama că ceea ce vedea era o faţă. Capul era încă şi mai hidos şi mai greu de descris decât îşi putuse ea imagina. Avea un soi de unică sprânceană care cobora de la o margine a frunţii către nas (sau către locul unde ar fi trebuit să se găsească nasul) şi apoi urca din nou. Arăta ca o sprânceană gigantică în formă de V, iar sub ea se vedeau doi ochi imenşi, rotunzi şi galbeni, care clipeau mărunt. Nu exista un nas sau o gură omenească, dar în locul lor se afla un cioc negru mare, încovoiat şi nemilos. Restul feţei era acoperit cu pene, cele mai multe albe, care păreau înspicate cu cenuşiu în partea de jos, unde părea să fie gâtul, în partea de sus a capului ieşeau două proeminenţe ca nişte coarne, tot gri cu alb — precum coarnele unui demon, îşi spuse Elena îngrozită.
Apoi, cu capul întors, holbându-se la ea, trupul se roti către Elena.
Era trupul unei femei solide, acoperit cu pene albe şi cenuşii, văzu Elena. În partea de jos, de sub pene, ieşeau gheare.
— Bună, spuse creatura cu o voce aspră, şi ciocul i se deschidea şi închidea pentru a muşca din cuvinte. Eu sunt Bloddeuwedd, şi nu las pe nimeni să se atingă de biblioteca mea. Eu sunt moartea ta.
Cuvintele Nu putem măcar să discutăm puţin înainte? se iviră pe buzele Elenei. Nu voia să fie o eroină. Cu siguranţă nu voia să se lupte cu Bloddeuwedd în vreme ce căuta cheia care trebuia să fie aici — pe undeva.
Elena continuă să încerce să explice în vreme ce scotocea cu frenezie în cuib, când Bloddeuwedd întinse nişte aripi largi, care atingeau laturile camerei, şi se repezi la ea.
Şi în clipa următoare, ca un fulger, ceva trecu printre ele, scoţând un ţipăt răguşit.
Era Talon. Probabil că Sage îi dăduse un ordin clar atunci când plecase.
Bufniţa păru să bată puţin în retragere — pentru a ataca mai bine, îşi spuse Elena.
— Te rog, lasă-mă să-ţi explic. Nu l-am găsit încă, dar există în cuibul tău un obiect care nu-ţi aparţine. E al meu... şi... al lui Stefan. Iar kitsune-le l-au ascuns în noaptea în care le-ai alungat de pe proprietatea ta. Ţi-aduci aminte?
Bloddeuwedd nu răspunse pentru un moment. Apoi arătă că are o filosofie simplă, una care se potrivea în toate situaţiile.
— Ai pătruns în apartamentul meu privat. Deci mori, spuse; şi de data asta, când se repezi la

Elena, aceasta auzi pocnetul ciocului care se închidea.
Din nou, ceva mic şi colorat coborî în picaj către Bloddeuwedd, ţintind către ochi. Bufniţa uriaşă trebui să-şi abată atenţia de la Elena pentru a se ocupa de noua ameninţare.
Elena cedă. Uneori chiar aveai nevoie de ajutor.
— Talon! strigă, fără să ştie cât de mult înţelegea Talon cuvintele omeneşti. Încearcă să-i distragi atenţia — doar un minut!
În vreme ce cele două păsări ţâşneau şi se roteau şi ţipau ascuţit înjurai ei, Elena încerca să caute cu mâinile în cuib, ferindu-se în acelaşi timp atunci când trebuia. Dar ciocul acela mare şi negru era întotdeauna mult prea aproape. O dată îi tăie braţul, dar Elena avea prea multă adrenalină şi abia simţi durerea. Continuă să caute neîncetat.
În cele din urmă, îşi dădu seama ce ar fi trebuit să facă încă de la început. Înşfacă un glob de pe raftul lui transparent.
— Talon! strigă. Aici!
Şoimul coborî către ea şi se auzi un pocnet. În clipa următoare, acel hoshi no tama nu mai era.
Acum, da, acum Elena auzi cu adevărat un ţipăt de furie de la Bloddeuwedd. Bufniţa uriaşă se repezi la şoim, dar era la fel ca o fiinţă umană care încearcă să prindă o muscă — o muscă inteligentă.
— Dă-mi globul înapoi! E nepreţuit! Nepreţuit!
— O să-l primeşti înapoi de îndată ce găsesc ceea ce caut.
Elena, înnebunită de groază şi cu adrenalina zvâcnindu-i prin trup, se caţără în cuib şi începu să pipăie cu degetele fundul de marmură. De două ori o salvă Talon aruncând pe jos sfere, cu un-zgomot puternic, în clipa în care bufniţa imensă se năpustea asupra Elenei. De fiecare dată, zgomotul sferei care se spărgea o făcu pe bufniţă să uite de Elena şi să încerce să atace şoimul. Apoi, Talon înşfacă o altă sferă şi trecu în viteză pe sub nasul bufniţei.
Elena începea să aibă senzaţia că trăieşte un coşmar, căci îşi dădea seama că tot ce ştiuse cu o jumătate de oră în urmă era greşit.
Se rezemase de stâlpul de afară, epuizată, uitându-se în sus la bibliotecă şi la fata care stătea în ea şi cuvintele îi veniseră pur şi simplu în minte.
Sala cu sfere a lui Bloddeuwedd...
Sala cu globuri a lui Bloddeuwedd...
Sala cu globuri-stea... a lui Bloddeuwedd...
... Sala de Bal a lui Bloddeuwedd.
Două feluri de a înţelege aceleaşi cuvinte[3]. Două încăperi total diferite.

38

Balon! Ăăă... la picior! strigă Elena şi o luă la fugă cât putu de repede afară din cameră. Asta era o strategie. Avea bufniţa să-şi micşoreze dimensiunile ca să poată ieşi pe uşă, sau avea să-şi distrugă sanctuarul pentru a o ajunge pe Elena?
Era o strategie bună, dar până la urmă nu se dovedi prea folositoare. Bufniţa se micşoră suficient cât să poată ţâşni pe uşă, şi apoi îşi reluă dimensiunile uriaşe ca să o atace pe Elena pe când cobora în goană scările.
Da, în goană. Cu toată Puterea canalizată în ochi, Elena sărea din treaptă în treaptă aşa cum făcuse şi Damon înainte. Acum nu mai avea timp să se teamă, nu mai avea timp să gândească. Avea timp doar să răsucească între degete un obiect mic, tare, în forma unei semiluni.
Shinichi şi Misao — au pătruns totuşi în cuibul ei.
Trebuie să existe o scară sau ceva făcut din sticlă pe care nici măcar Damon nu l-a putut vedea, în stratul de flori unde se oprise Saber şi lătrase. Nu — Damon l-ar fi văzut, aşa că probabil şi-au adus propria lor scară.
De aceea urma lor se termina aici. S-au căţărat direct în bibliotecă. Şi au stricat stratul de flori, de aceea noile flori nu arătau atât de bine.
Elena ştia de când era mică, de la mătuşa Judith, cât de mult le lua florilor transplantate să-şi

revină şi să arate din nou strălucitoare.

Sari... sari... sari... sunt un spirit de foc. Nu pot să ratez vreo treaptă. Sunt un element de foc. Sari... sari... sari...

Şi apoi Elena avea în faţa ochilor podeaua parterului, încercând să nu sară către ea, dar prizonieră în trupul ei care sărea. Căzu suficient de tare ca să nu-şi mai simtă partea pe care ateriza, dar ţinând încleştată în mână preţioasa semilună.

Un cioc uriaş lovi sticla, spărgând-o, acolo unde se aflase cu o clipă înainte Elena, şi ghearele uriaşe îi brăzdară spatele.

Bloddeuwedd continua să o urmărească.

Sage şi grupul lui alcătuit din vampiri solizi şi o femeie vampir, toţi tineri, înaintară în ritmul unui câine care alerga. Saber îi putea conduce, dar numai atât de repede cât putea el să fugă. Din fericire, prea puţini oameni păreau să fie dispuşi să înceapă o luptă cu un câine care cântărea cam cât ei — care cântărea mai mult decât majoritatea cerşetorilor şi copiilor pe care îi întâlniră când ajunseră la bazar.

Copiii se strânseră în jurul trăsurii, încetinindu-i mersul. Sage profită de asta ca să schimbe o bijuterie preţioasă pe o pungă plină de mărunţiş, şi împrăştie monedele în urma trăsurii, oferindu-i astfel lui Saber loc să înainteze.

Trecură pe lângă o mulţime de chioşcuri şi alei care se întretăiau, dar Saber nu era un copoi obişnuit. Avea în el suficientă Putere pentru a înfrânge majoritatea vampirilor. Cu poate doar una sau două dintre moleculele cheii lipite de membrana lui nazală, putea să-i găsească urma. În vreme ce un alt câine ar fi fost derutat de una dintre sutele de urme similare de kitsune întâlnite în cale, Saber o examina şi o respingea pe fiecare, pentru că nu avea exact forma, mărimea sau structura potrivită.

Veni însă şi momentul când Saber însuşi păru înfrânt. Rămase în mijlocul unei întretăieri de şase drumuri, fără să ia în seamă circulaţia, şchiopătând uşor şi învârtindu-se în cerc. Nu părea să se hotărască ce drum să aleagă.

Nici eu n-aş putea, prietene, îşi spuse Sage. Am ajuns până aici, dar e clar că ei au mers mai departe. N-avem cum să aflăm încotro... Sage ezită, uitându-se înjur la drumurile care se uneau ca spiţele unei roţi, colorate în stacojiu.

Şi atunci, văzu ceva. Exact de cealaltă parte, dar către stânga, era o parfumerie. Probabil că vindea sute de esenţe, şi miliarde de molecule parfumate erau eliberate în mod deliberat în aer.

Saber era orbit. Nu-şi pierduse vederea din ochii lui negri pătrunzători. Dar era amorţit şi orbit în căutarea lui de miile de arome care îi ajungeau la nas.

Vampirii din trăsură strigau către Sage să meargă mai departe sau să se întoarcă. De fapt, ei nu prea aveau simţul aventurii. Nu voiau decât un spectacol frumos. Şi, fără îndoială, mulţi aveau sclavi care înregistrau pentru ei biciuirea, pentru ca s-o privească în linişte acasă şi să se bucure de ea.

În acel moment, o fulgerare de albastru şi auriu îl făcu pe Sage să se hotărască. Un Gardian! Eh, bien...

— La picior, Saber!

Saber îşi lăsă în jos capul şi coada când Sage alese la întâmplare una dintre direcţii şi-l puse să gonească alături de vampirul care alerga pentru a părăsi răscrucea şi a intra pe o altă stradă.

Dar atunci, în mod miraculos, coada se înălţă din nou. Sage estimă că acum nu mai putea exista nici măcar o moleculă din mirosul de kitsune în nările lui Saber...

... dar amintirea mirosului... ea era încă acolo.

Saber era din nou în poziţie de vânătoare, cu capul lăsat în jos, cu coada dreaptă, cu toată Puterea şi inteligenţa sa concentrate asupra unui singur ţel: să găsească o altă moleculă care să se potrivească amintirii tridimensionale ale celei din mintea lui. Acum, că nu era orbit de mirosul pătrunzător al tuturor acelor parfumuri concentrate, putea să gândească mai limpede. Şi gândirea îl îndemnă să se strecoare pe străzi, creând în urma lui agitaţie.

— Şi trăsura?

— Lasă trăsura! Nu-l scăpa din ochi pe tipul cu câinele!

Sage, încercând el însuşi să ţină pasul cu Saber, ştia când o cursă urma să se încheie. Tranquillité! îi spuse în gând lui Saber. De asemenea, şopti cuvântul cât putu de încet. Nu ştiuse niciodată cu siguranţă dacă prietenii lui animale erau sau nu telepatice, dar îi plăcea să creadă că erau, chiar dacă se comportau ca şi cum n-ar fi. Tranquillité! îşi spuse sieşi.

Şi astfel, când câinele negru uriaş, cu ochi negri strălucitori, şi bărbatul urcară treptele unei anumite clădiri dărăpănate, o făcură în tăcere. Apoi, ca şi cum făcuse o plimbare agale, plăcută, pe un câmp, Saber se aşeză şi-l privi pe Sage în faţă, gâfâind, cu o expresie zâmbitoare. Deschise şi închise botul, într-o parodie tăcută de lătrat.

Sage aşteptă ca tinerii vampiri să-l ajungă din urmă, înainte să deschidă uşa. Şi pentru că voia să profite de elementul-surpriză, nu bătu. In schimb, îşi trecu pumnul încărcat cu Putere ca un baros prin uşă şi pipăi după lanţuri sau lacăte sau zăvoare. Nu simţi nimic. Tot ce găsi fu o clanţă.

Înainte să deschidă uşa şi să se arunce în cine ştie ce pericol, le spuse celor din spatele lui:

— Orice pradă luăm este proprietatea stăpânului Damon. Eu sunt administratorul lui şi doar prin abilitatea câinelui meu am ajuns până aici.

Auzi încuviinţări, venite sub formă de mormăieli nemulţumite sau indiferente.

— În plus, şi din aceleaşi motive, spuse Sage, orice pericol s-ar afla acolo, eu dau ochii primul cu el. Saber! ACUM!

Năvăliră în cameră, aproape smulgând uşa din ţâţâni.

Elena strigă fără să vrea. Bloddeuwedd tocmai făcuse ceea ce Damon refuzase să-i facă şi îi brăzdase spatele cu ghearele, lăsându-i urme adânci, însângerate.

Dar chiar în vreme ce Elena reuşea să găsească uşa de sticlă care ducea afară, simţi alte minţi venind în ajutorul ei, pentru a o susţine, pentru a o ridica şi a-i mai lua din durere.

Bonnie şi Meredith îşi croiau drum către ea, printre cioburile mari de sticlă. Ţipau la bufniţă. Iar Talon, eroic, ataca de deasupra.

Elena nu mai suporta. Trebuia să vadă. Trebuia să afle că obiectul acesta care părea de metal, pe care îl luase din cuibul lui Bloddeuwedd, nu era doar un gunoi oarecare. Trebuia să ştie acum.

Frecând bucata mică de metal de rochia ei stacojie de rău-augur, aruncă o privire scurtă în jos, pentru a vedea lumina purpurie a soarelui strălucind pe aur şi diamante şi două urechiuşe date pe spate şi doi ochi strălucitori din alexandrii.

Copia exactă a primei chei-vulpe, dar văzută în oglindă.

Elena îşi simţi picioarele moi, gata să cedeze sub ea.

Ţinea în mână cea de-a doua jumătate a cheii-vulpe.

Cu gesturi grăbite, Elena îşi ridică mâna liberă şi îşi strecură degetele în buzunăraşul croit cu grijă în spatele inserţiei de diamante. Acolo se ascundea o punguţă minusculă, cusută special de Lady Ulma însăşi. În ea se afla prima jumătate a cheii-vulpe, pusă la loc acolo după ce Saber şi Talon o cercetaseră. Acum, când băgă în buzunar şi cea de-a doua jumătate de cheie, alături de prima, Elena fu surprinsă să simtă mişcare în punguţă. Cele două jumătăţi de cheie... deveneau una!

Un cioc negru lovi în peretele de lângă ea.

Fără să se gândească, Elena se feri şi se rostogoli pentru a scăpa. Când degetele ei se duseră din nou la buzunăraş, pentru a se asigura că punguţa era legată şi în siguranţă, fu uimită să simtă înăuntru o formă familiară.

Nu era o cheie?

Nu era o cheie!

Lumea începu să se învârtească nebuneşte în jurul Elenei. Nu mai conta nimic; nu obiectul; nu propria ei viaţă. Gemenii kitsune îi păcăliseră, îşi bătuseră joc de idioţii de oameni şi de vampirul care îndrăznise să li se împotrivească. Nu exista o cheie-vulpe dublă.

Şi totuşi, speranţa refuza să moară. Cum spunea Stefan? Mai dire mai — niciodată să nu spui niciodată. Ştiind cât risca, ştiind că era o proastă că o făcea, Elena îşi vârî din nou degetele în punguţă.

Ceva rece îi alunecă pe un deget şi rămase acolo.

Elena îşi privi degetele şi pentru o clipă rămase încremenită de ceea ce vedea. Acolo, pe inelarul ei, strălucea un inel de aur, încrustat cu diamante. Reprezenta două vulpi încolăcite, fiecare privind

în direcţie opusă. Fiecare vulpe avea două urechi, doi ochi verzi de alexandrit şi un bot ascuţit.
Şi asta era tot. Cum putea să-i fie de folos lui Stefan un astfel de fleac? Nu semăna deloc cu cheile cu două aripi din pozele cu altarele kitsune-lor.
Ca valoare, probabil că făcea de un milion de ori mai puţin decât ceea ce cheltuiseră deja ca să-l găsească.
Şi apoi, Elena observă ceva.
O lumină strălucea din ochii uneia dintre vulpi. Dacă nu s-ar fi uitat la ea cu atâta atenţie, poate că n-ar fi remarcat. Dar lumina strălucea drept înaintea ei când îşi întoarse mâna într-o parte. Strălucea din patru ochi acum.
Strălucea exact în direcţia celulei lui Stefan.
Speranţa renăscu în inima Elenei asemenea unei păsări fenix, şi o purtă într-o călătorie mentală afară din labirintul încăperilor de sticlă. Se auzea o muzică, era valsul din Faust. Departe de soare, în adâncul inimii oraşului, acolo era locul în care se afla Stefan. Şi într-acolo strălucea lumina verde pal din ochii vulpilor.
Acum, cu sufletul plin de speranţă, Elena întoarse inelul. Lumina se stinse în ochii ambelor vulpi, dar când răsuci inelul astfel încât cea de-a doua vulpe să se afle în linie dreaptă cu celula lui Stefan, lumina începu din nou să clipească.
Semnale secrete. Cât timp ar fi putut avea un astfel de inel şi să nu facă nimic cu el dacă n-ar fi ştiut deja unde se afla închisoarea lui Stefan?
Probabil că mai mult timp decât îi mai rămăsese de trăit lui Stefan.
Acum, tot ce avea de făcut era să supravieţuiască ea suficient de mult cât să ajungă la el.

39

Elena străbătu mulţimea simţindu-se ca un soldat. Nu ştia de ce. Poate pentru că se gândise la o expediţie de căutare şi reuşise s-o ducă la bun sfârşit şi să rămână în viaţă şi să se întoarcă cu prada. Poate pentru că purta răni de onoare. Poate pentru că deasupra ei se afla un duşman care încă mai dorea să-i facă rău.
Dacă mă gândesc mai bine, îşi spuse, ar trebui să-i iau de-aici pe toţi necombatanţii ăştia. Putem să-i ducem într-un loc sigur... ei, chiar o duzină de locuri sigure, şi...
Ce era în mintea ei? Loc sigur era o expresie dintr-o carte. Ea nu era responsabilă pentru toată lumea asta — cei mai mulţi, nişte idioţi, care stătuseră, salivând, şi priviseră cum era ea biciuită. Dar... în ciuda a toate astea, poate că ar trebui să-i scoată de-aici.
— Bloddeuwedd! strigă ea cu o voce dramatică şi arătă către o siluetă ce se rotea în înalturi. Bloddeuwedd e liberă! Ea mi-a făcut astea! şi arătă către cele trei brazde adânci din carnea spatelui ei. O să vă atace şi pe voi!
La început, cele mai multe dintre exclamaţiile furioase fuseseră pentru spatele acum marcat al Elenei. Elena nu era dispusă să se certe. Acum exista o singură persoană cu care voia să vorbească. Ţinându-le pe Meredith şi Bonnie chiar în spatele ei, strigă:
Damon! Damon, sunt eu! Unde eşti?
Erau atâtea comunicări telepatice în jur, încât se îndoia că el avea să o audă. Dar în cele din urmă, prinse un slab "Elena? "
...Da...
Elena, agaţă-te mine. Gândeşte-te că te ţii de mine fizic şi eu o să duc comunicarea noastră pe o frecvenţă diferită.
Să se agate de o voce? Dar Elena îşi imagină că se ţine strâns, strâns de Damon, în vreme ce în realitate se ţinea de mâinile lui Meredith şi Bonnie.
Acum mă auzi?
De data asta, vocea era mult mai clară şi mult mai puternică.
Da. Dar nu te văd.
Dar eu te văd. Vin la... AI GRIJA!
Prea târziu, simţurile Elenei o înştiinţară că de sus cădea în picaj o umbră imensă. Nu se putea

mişca suficient de repede pentru a se da din calea unui cioc care clămpănea, de mărimea unui aligator.

Dar Damon reuşi. Ţâşnind de undeva, le adună pe ea, pe Meredith şi Bonnie cu braţul şi sări din nou, căzând pe iarbă şi rostogolindu-se cât mai departe.

Oh, Doamne! Damon!

— E cineva rănit? întrebă el cu voce tare.

— Eu sunt bine, spuse Meredith încet, calmă. Dar bănuiesc că mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc.

— Bonnie? întrebă Elena. Sunt bine. Adică:

— Sunt bine. Dar, Elena, spatele tău...

Abia acum reuşi Damon să o răsucească pe Elena şi să vadă rănile de pe spatele ei.

— Eu... am făcut asta? Dar... am crezut...

— Bloddeuwedd a făcut-o, spuse Elena tăios, căutând cu privirea în sus o formă ce se rotea în cerul de un roşu stacojiu. De-abia m-a atins. Dar ghearele ei sunt ca nişte cuţite, ca un tăiş de oţel. Acum trebuie să plecăm!

Damon îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Şi să ne întoarcem după ce lucrurile se calmează, vrei să spui.

— Şi să nu ne mai întoarcem niciodată! Oh, Doamne, iar vine!

Cu coada ochiului, văzu cum ceva mic devine într-o clipă cât o minge de baseball, pentru ca în clipa următoare să se transforme într-o minge de volei apoi, o clipă mai târziu, să capete dimensiuni omeneşti. Şi pe urmă toată lumea încerca să se împrăştie, să sară, să se rostogolească, să fugă, cu excepţia lui Damon, care o apucă strâns pe Elena şi strigă:

— Aceasta este sclava mea! Dacă ai vreo problemă cu ea, mai întâi discuţi cu mine!

— Iar eu sunt Bloddeuwedd, plămădită de zei, condamnată să fiu o criminală în fiece noapte. O să te omor mai întâi pe tine, şi pe urmă o s-o mănânc pe ea, hoaţa! strigă Bloddeuwedd drept răspuns, cu noua ei voce răguşită. Din două înghiţituri vă termin.

Damon, trebuie să-ţi spun ceva!

— O să mă lupt cu tine, dar sclava mea nu are ce căuta aici!

— Prima înghiţitură; vin acum! Damon, trebuie să plecăm!

Un ţipăt de durere şi furie primitivă. Damon stătea uşor ghemuit, ţinând în mână, ca pe o sabie, o bucată imensă de sticlă, şi stropi mari şi negri de sânge picurau de unde — oh, Doamne, îşi spuse Elena — îi scosese lui Bloddeuwedd un ochi.

— O SĂ MURIŢI CU TOŢII! CU TOŢII! Bloddeuwedd se repezi la un vampir singuratic aflat chiar sub ea, şi Elena ţipă în acelaşi timp cu vampirul. Ciocul cel negru îl prinsese de un picior şi îl ridica în aer.

Dar Damon alerga spre el, sărea, lovea la întâmplare cu ciobul de sticlă. Cu un urlet de furie, Bloddeuwedd se înălţă din nou în cer.

Acum toată lumea înţelegea în ce pericol se aflau. Doi alţi vampiri veniră repede să-şi ia tovarăşul de la Damon, şi Elena se bucură că prietenii ei nu erau responsabili pentru o altă viaţă. Avea deja mult prea multe probleme.

Damon, eu plec acum. Poţi să vii cu mine, sau nu. Am cheia.

Elena trimise cuvintele pe frecvenţa pe care ei doi se aflau mai mult sau mai puţin singuri, şi le trimise fără să le facă să sune dramatic. Nu mai avea loc pentru drame. Nu mai avea nimic, în afară de nevoia de a ajunge la Stefan.

De data asta, ştiu că Damon o auzise.

La început, crezu că Damon era pe moarte. Că Bloddeuwedd reuşise cumva să se întoarcă şi să-i străpungă tot trupul, de parcă ar fi avut o suliţă făcută din lumină. Apoi îşi dădu seama că sentimentul lui era de extaz, şi două mânuţe de copil se întinseră din lumină şi se agăţară strâns de ale ei, îngăduindu-i să tragă spre ea, eliberându-l, pe un băieţel slab, zdrenţuit, dar râzând fericit.

Nu mai are lanţuri, îşi spuse ea, uluită. Nici măcar nu poartă brăţări de sclav.

"Fratele meu!" îi spuse el. "Frăţiorul meu o să trăiască!

"Ei, asta e un lucru grozav!" spuse Elena cu o voce tremurătoare.

"O să trăiască!" Dar apoi fruntea micuţă se încruntă. "Dacă te grăbeşti! Şi să ai multă grijă de el.

Şi..."

Elena îi aşeză pe buze două degete, cu un gest blând.

"Nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru aşa ceva. Fii doar fericit." Băieţelul râse. "O să fiu! Sunt!

— Elena!

Elena îşi reveni din... ei bine, presupuse că era o stare de zăpăceală, deşi fusese mai reală decât multe alte senzaţii pe care le trăise recent.

— Elena! Damon încerca din răsputeri să se calmeze. Arată-mi cheia!

încet, cu gesturi maiestuoase, Elena ridică mâna. Umerii lui Damon se încordară, căci... brusc... Îşi reveni din exaltare.

— E un inel, spuse el pe un ton lipsit de vlagă. Gestul încet şi maiestuos nu-l impresionase deloc.

— Aşa am crezut şi eu la început. Dar e o cheie. Nu te întreb, şi nici nu aştept să văd dacă eşti de acord cu mine; ţi-o spun. E o cheie. Lumina din ochii lor arată către Stefan.

— Ce lumină?

— O să-ţi arăt mai târziu. Bonnie! Meredith! Plecăm.

— BA NU PLECAŢI DACĂ SPUN EU CĂ NU!

— Fereşte! ţipă Bonnie.

Bufniţa venea din nou. Şi din nou, în ultima secundă, Damon le luă pe toate trei în braţe şi sări. De data asta, ciocul bufniţei se lovi nu de iarbă sau de cioburile de sticlă, ci de scările de marmură.

Treptele se crăpară. Se auzi un ţipăt de durere şi un altul, când Damon, cu mişcări agile şi sprinten ca un dansator, se repezi cu ciobul de sticlă la ochiul bun al păsării uriaşe. Făcu o tăietură chiar deasupra lui, şi sângele începu să umple ochiul.

Elena nu mai suporta. Încă de când pornise în această expediţie cu Damon şi Matt, fusese o fiolă care se tot umplea de furie. Picătură cu picătură, cu fiecare nouă suferinţă, furia aceea se adunase în fiolă. Acum, furia ei era atât de mare, încât fiola era pe punctul de a se revărsa peste margini.

Dar atunci... atunci ce s-ar întâmpla?

Nu voia să ştie. Se temea că nu i-ar supravieţui.

Ceea ce ştia era că acum nu suporta să mai vadă durere şi sânge şi suferinţă. Lui Damon chiar îi plăcea să lupte. Bun. N-are decât să lupte mai departe. Ea avea să se ducă la Stefan, chiar dacă trebuia să străbată pe jos tot drumul până acolo.

Meredith şi Bonnie tăceau. O cunoşteau pe Elena în starea aceasta. Nu se juca. Şi nici una dintre ele nu voia să fie lăsată în urmă.

Exact în acel moment, trăsura apăru cu roţile zdrăngănind şi se opri la scările de marmură.

Sage, care în mod evident cunoştea câte ceva despre firea omenească, cea demonică, cea vampirică şi diferitele tipuri de naturi bestiale, sări din trăsură cu două săbii în mâini. În acelaşi timp fluieră şi, în clipa următoare, o umbră — una mică — apăru din înalturi, brăzdând cerul.

Ultimul îşi făcu apariţia Saber, încet, întinzându-şi fiecare picior asemenea unui tigru, şi imediat îşi trase buzele pentru a dezveli un număr impresionant de dinţi.

Elena se repezi către trăsură, şi ochii ei întâlniră privirea lui Sage. Ajută-mă, spuse ea în gând, disperată. Iar ochii lui îi răspunseră limpede: Nu te teme.

Fără să se uite, Elena îşi întinse mâinile în spate. O mână mică, cu oase fine, tremurând uşor, apucă una dintre ele. O alta îngustă, rece şi tare ca a unui băiat, dar cu degete lungi, o strânse pe cealaltă.

Nu era nimeni aici în care să se încreadă. Nimeni de la care să-şi ia rămas-bun. Elena sări în trăsură. Se aşeză pe scaunul din spate, cel mai îndepărtat, ca să facă loc pentru oamenii şi animalele care urmau să i se alăture.

Şi i se alăturară, ca o avalanşă. O trăsese pe Bonnie după ea, urmată de Meredith, aşa că atunci când Saber sări pe locul lui obişnuit ateriza în trei poale moi.

Sage nu pierduse nici o clipă. Cu Talon agăţată pe umărul lui stâng, lăsase loc doar pentru saltul final al lui Damon — şi un salt fu cu adevărat. Crăpat şi spart, picurând un lichid negru, ciocul lui Bloddeuwedd lovi capătul scărilor de marmură unde cu o clipă în urmă se aflase Damon.

— Încotro? strigă Sage, dar numai după ce caii o porniseră deja în galop... undeva, oriunde,

departe de acel loc.

— Oh, te rog, Doamne, n-o lăsa să le facă rău cailor, icni Bonnie, cu răsuflarea tăiată.

— Oh, te rog, Doamne, n-o lăsa să despice acoperişul ăsta ca pe o bucată de carton, spuse Meredith, reuşind cumva să-şi păstreze umorul sec chiar şi atunci când viaţa ei era în pericol.

— Încotro, s'il vous plaît? urlă Sage.

— Închisoarea, evident, spuse gâfâind Elena. Simţea că de mult nu mai avea aer suficient.

— Închisoarea? Damon părea zăpăcit. Da, închisoarea! Dar apoi adăugă, ridicând de jos ceva care semăna cu o faţă de pernă umplută cu mingi de biliard: Sage, ce sunt astea?

— Pradă! Lucruri furate! Captură! Pleaşcă!

În vreme ce caii o luau într-o nouă direcţie, vocea lui Sage părea să devină din ce în ce mai veselă.

— Şi uită-te la picioarele tale!

— Alte feţe de pernă...?

— Nu eram pregătit pentru un câştig gras în seara asta. Dar lucrurile au ieşit oricum bine!

Acum, Elena pipăia şi ea una dintre feţele de pernă. Era plină, într-adevăr, cu hoshi no tama limpezi, strălucitoare. Globuri-stea. Amintiri. Cu o valoare...

Fără valoare?

— Nepreţuite... Deşi, desigur, nu ştim ce se află pe ele.

Vocea lui Sage se schimbă uşor. Elena îşi aduse aminte de avertizarea despre "sferele interzise". În numele soarelui galben, ce-ar putea ei să interzică aici?

Bonnie fu prima care ridică o sferă şi o duse la tâmplă. O făcu atât de repede, cu mişcări fulgerătoare de păsăruică, încât Elena nu o putu opri.

— Ce e? şopti Elena, încercând să tragă de sferă.

— E... poezie. O poezie pe care nu o înţeleg, spuse Bonnie supărată.

Meredith luase şi ea o sferă scânteietoare. Elena întinse mâna spre ea, dar din nou era prea târziu. Meredith rămase ca în transă un moment, apoi se strâmbă şi puse globul jos.

— Ce? vru să ştie Elena.

Meredith clătină din cap. Avea pe faţă o expresie scârbită.

— Ce? aproape că urlă Elena.

Apoi, când Meredith puse globul-stea la picioare, Elena se întinse repede după el. Şi-l lipi de tâmplă şi imediat se trezi îmbrăcată în piele neagră din cap până-n vârful picioarelor. În faţa ei se aflau doi bărbaţi înalţi şi laţi în spate, fără prea mulţi muşchi. Şi ea le putea vedea musculatura pentru că erau în pielea goală, cu excepţia unor zdrenţe ca acelea ale cerşetorilor. Dar nu erau cerşetori — păreau bine hrăniţi, linguşitori, şi era clar că se prefac atunci când cereau cu umilinţă: "Am încălcat limitele! Iţi cerem iertare, o, stăpâne!"

Elena tocmai întindea mâna să-şi ia sfera de la tâmplă (sferele se lipeau acolo dacă le apăsai uşor) şi voia să spună "De ce nu folosesc spaţiul pentru altceva?"

Dar altceva apăru în acea clipă. O fată, îmbrăcată sărăcăcios, dar nu în pânză de sac. Părea îngrozită. Elena se întrebă dacă era controlată.

Şi fata era Elena.

Te rog nu-l lăsa să mă ia te rog nu-l lăsa să mă ia...

Ce să te ia? întrebă Elena, dar era ca şi cum privea un personaj dintr-un film sau o carte, care intra într-o casă părăsită, cu furtuna urlând în jurul lui şi muzica din coloana sonoră devenind stranie. Elena care păşea temătoare nu putea să o audă pe Elena care punea întrebări practice.

Nu cred că vreau să văd cum se termină asta, hotărî ea. Puse globul-stea înapoi la picioarele lui Meredith.

— Avem trei saci?

— Da, doamnă, da, doamnă, trei saci plini[4]. Oh! Asta n-a ieşit prea bine. Elena tocmai voia să mai întrebe ceva, când Damon adăugă calm:

— Şi un sac gol.

— Zău? Chiar aşa? Atunci hai să încercăm să împărţim totul. Orice e... interzis... merge într-un sac. Chestii ciudate ca poeziile lui Bonnie, într-altul. Orice despre Stefan... sau despre noi, în al

treilea. Iar lucrurile drăguţe, ca zilele de vară, în al patrulea, spuse Elena.
— Eu cred că eşti optimistă, spuse Sage. Să te aştepţi să găseşti un glob cu Stefan aşa de repede...
— Şşt! Tăceţi cu toţii, spuse frenetică Bonnie. Îi am pe Shinichi şi Damon convingându-l s-o facă.
Sage înţepeni, ca şi cum tocmai fusese lovit de un fulger din cerul întunecat de furtună, apoi zâmbi.
— Că tot vorbeam de lup, murmură el.
Elena îi zâmbi şi-l strânse de mână înainte să ia o altă sferă.
— Asta pare să conţină nişte chestii legale. Nu înţeleg. Cred că un sclav e cel care o înregistrează, pentru că-i văd pe toţi.
Elena simţi cum i se încordează maxilarul de ură la vederea — chiar şi într-un soi de vis — a lui Shinichi, kitsune-le care făcuse atâta rău. Părul lui era negru, cu excepţia vârfurilor, care-l făcea să arate ca şi cum îşi înmuiase părul în lavă fierbinte.
Şi apoi, evident, Misao. Sora lui Shinichi — chipurile. Acest glob-stea fusese probabil făcut de un sclav, pentru că Elena îi vedea pe amândoi gemenii şi pe un bărbat cu înfăţişare de avocat.
Misao, îşi spuse Elena. Delicată, deferentă, decentă... Demonică. Avea părul la fel ca al lui Shinichi, care era strâns la spate şi ridicat într-o coadă de cal. Vedeai latura ei demonică atunci când ridica privirea. Ochii ei erau efervescenţi, aurii, râzători, la fel ca ai fratelui ei; ochi care nu purtau niciodată în ei un regret — poate doar pentru că răzbunarea nu fusese suficient de puternică. Nu-şi asumau nici o răspundere. Suferinţa îi amuza.
Şi apoi, ceva ciudat se întâmplă. Toate cele trei siluete din cameră se întoarseră brusc şi se uitară direct către ea. Direct către cel care făcuse globul, se corectă Elena, dar tot era deconcertant.
Fu şi mai deconcertant când cei trei continuara să înainteze. Cine sunt eu? se întrebă Elena, simţindu-se neliniştită. Apoi, încercă ceva ce nu mai făcuse niciodată, şi nici nu văzuse sau auzise că s-ar mai fi făcut. Îşi extinse cu grijă Puterea în Şinele din jurul sferei. Era Werty, un soi de secretar al avocatului. Ea el lua notiţe atunci când aveau loc tranzacţii importante.
Şi era limpede că lui Werty nu-i plăcea cum se desfăşurau lucrurile în acest moment. Cei doi clienţi şi patronul său veneau către el în felul acesta, cum nu o mai făcuseră înainte.
Elena se trase afară din funcţionar şi puse globul jos, lângă ea. Se cutremură, simţindu-se ca şi cum s-ar fi scufundat în apă rece ca gheaţa.
În clipa următoare, acoperişul se nărui.
Bloddeuwedd.
Chiar şi cu ciocul său rupt, bufniţa uriaşă reuşi să smulgă o bucată considerabilă din acoperişul trăsurii.
Toată lumea ţipa şi nimeni nu reuşea să dea sfatul potrivit. Saber şi Damon o răniseră amândoi: Saber ridicându-se dintre poalele fetelor unde stătea şi sărind direct la picioarele lui Bloddeuwedd. Sfâşiase şi smucise de unul înainte să-i dea drumul şi să se lase la loc în trăsură, de unde aproape că alunecă afară. Elena, Meredith şi Bonnie înşfăcară fiecare ce parte din anatomia canină reuşiră să prindă, şi traseră animalul uriaş la loc pe banca din spate.
— Daţi-vă deoparte! Lăsaţi-l la locul lui, se jeli Bonnie, uitându-se la rochia ei de culoarea perlei, acum sfâşiată acolo unde Saber ţâşnise prin materialul transparent.
În urma lui, lăsase urme roşii.
— Ei, spuse Meredith, data viitoare o să cerem jupoane de oţel. Deşi eu sper totuşi că n-o să mai fie o dată viitoare!
Elena se rugă în gând să aibă dreptate. Bloddeuwedd zbura acum aproape, repezindu-se dintr-un unghi mai jos, fără îndoială sperând să reteze vreo câteva capete.
— Luaţi bucăţi de lemn. Şi sfere! Aruncaţi cu sfere în ea când se apropie!
Elena spera că vederea globurilor — obsesia lui Bloddeuwedd — ar putea să-i încetinească atacul, în acelaşi timp, Sage strigă:
— Nu irosiţi globurile-stea! Aruncaţi orice altceva! Şi pe urmă, aproape am ajuns! La stânga şi apoi drept înainte!

Cuvintele lui făcură să renască speranţele Elenei. Am cheia, îşi spuse. Inelul este cheia. Tot ce am de făcut acum e să-l iau pe Stefan — şi să ajungem cu toţii la uşa cu broască. Toate într-o singură clădire. Sunt practic acasă.
Următorul atac veni şi mai jos. Bloddeuwedd, cu un ochi scos, cu sângele umplându-i-l pe celălalt şi cu mirosul blocat de propriul ei sânge închegat, încerca să izbească trăsura şi să o răstoarne.
Dacă reuşeşte, suntem morţi cu toţii, îşi spuse Elena. Iar oricine mai rămâne zvârcolindu-se ca un vierme în ţărână, îl poate culege cu ciocul ăla îngrozitor. JOS!
Elena ţipă cuvântul cu voce tare şi telepatic.
Şi apoi, ceva ca un aeroplan zbură atât de aproape de ea, că simţi cum smocuri de păr i se smulg, agăţate în ghearele bufniţei.
Elena auzi un strigăt de durere de pe bancheta din faţă, dar nu înălţă capul ca să vadă ce se întâmplase. Şi asta se dovedi un lucru bun, pentru că trăsura se opri brusc, cu o smucitură puternică, iar în clipa următoare o pasăre a morţii care se rotea şi ţipa ascuţit coborî către ei arzând totul în calea sa. Acum, Elena avea nevoie de toată concentrarea, de toate abilităţile ei pentru a evita monstrul care bâzâia deasupra lor, tot mai jos.
— Trăsura e distrusă! Ieşiţi de-acolo! Fugiţi! Vocea lui Sage ajunse ca un tunet până la ea.
— Caii! ţipă Elena.
— Terminaţi şi ei! Ieşi odată afară, fir-ai să fii! Elena nu-l mai auzise niciodată pe Sage înjurând. Nu mai spuse nimic.
Elena nici nu ştiu cum ea şi Meredith reuşiră să iasă, rostogolindu-se una peste alta, încercând să se ajute şi doar încurcându-se şi mai mult. Bonnie era deja afară, unde fusese aruncată când trăsura se lovise de un stâlp. Din fericire, zburase într-un strat de trifoi roşu urât dar moale, şi nu era lovită foarte rău.
— Ahhh, brăţara mea... nu, uite-o, strigă ea, luând repede ceva care strălucea în trifoi. Aruncă o privire prudentă în sus, către lumina stacojie. Şi acum ce facem?
— Fugim! se auzi vocea lui Damon.
Apăru de după rămăşiţele trăsurii. Avea sânge la gură şi pe albul înainte imaculat de la gâtul lui. Îi aminti Elenei de oamenii aceia care beau sânge de vacă odată cu lapte, pentru substanţele nutritive. Dar Damon nu bea decât de la oameni. Nu s-ar coborî niciodată la sânge de cal...
Caii vor fi tot aici, şi la fel şi Bloddeuwedd, auzi o voce aspră răsunând în mintea ei. S-ar juca cu ei; ar fi multă durere. Aşa a fost mai rapid. A fost... o toană de moment.
Elena îl apucă de mâini şi spuse, gâfâind:
— Damon! îmi pare rău!
— PLECAŢI DE-AICI! urla Sage.
— Trebuie să ajungem la Stefan, spuse Elena şi o apucă pe Bonnie cu cealaltă mână. Ajută-mă să mă orientez, te rog. Nu văd prea bine inelul.
Era convinsă că Meredith avea să se descurce singură ca să ajungă la clădirea Shi no Shi.
Şi apoi urmară momente de coşmar, în care fugiră, şi se feriră, şi se alertară la alarme false simţite de o Bonnie tremurândă. De două ori oroarea de deasupra lor se repezi direct către ele, pentru a se prăbuşi alături, sfărâmând lemnul şi dalele din drum, aruncând în aer nori uriaşi de praf. Elena nu ştia prea multe despre bufniţe, dar Bloddeuwedd cobora în picaj asupra prăzii, puţin înclinată, apoi îşi deschidea larg aripile şi se prăvălea în ultimul moment. Ceea ce era mai rău la pasărea asta uriaşă era tăcerea ei. Nu se auzea nici un fâsâit care să le spună unde se afla. Exista ceva în penele ei care înăbuşea orice zgomot, aşa că nu ştiau niciodată când avea să cadă asupra lor.
Până la urmă, trebuiră să se târască prin tot soiul de gunoaie, înaintând cât de repede puteau, ţinând deasupra capului bucăţi de lemn, sticlă, orice obiect ascuţit pe care îl găseau, când Bloddeuwedd se repezea din nou spre ei.
Şi în tot acest timp, Elena încerca să-şi folosească Puterea. Nu era o Putere pe care o mai folosise până atunci, dar simţea cum numele ei i se formează pe buze. Ceea ce nu simţea, ceea ce nu putea să obţină cu forţa, era o legătură între cuvinte şi Putere.
Sunt neputincioasă ca eroină, îşi spuse. Sunt jalnică. Ar fi trebuit să dea aceste Puteri cuiva care

deja ştia cum să ţină sub control asemenea lucruri. Sau, nu, ar fi trebuit să le dea cuiva şi apoi să-l înveţe şi cum să le folosească. Sau... nu...

— Elena!

Gunoaiele zburau în faţa ei, dar apoi o coti spre stânga şi cumva le ocoli. Iar în clipa următoare era la pământ şi se uita în sus la Damon, care o protejase cu trupul lui.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Haide!

— Îmi pare rău, şopti şi îi întinse mâna dreaptă, cea cu inelul, pe care să-l ia el.

Şi apoi, ea se chirci de durere, zguduindu-se de plâns. Auzea bătaia aripilor lui Bloddeuwedd chiar deasupra ei.

40

Matt şi doamna Flowers erau în magazie — o anexă a casei, pe care unchiul doamnei Flowers o construise în partea din spate pentru tâmplărie şi alte hobby-uri. Era şi mai dărăpănată decât restul casei, fiind folosită ca un spaţiu de depozitare pentru lucruri pe care doamna Flowers nu ştia unde să le mai pună — ca de pildă părutul pliant al vărului Joe şi vechea canapea cu arcurile rupte care nu se mai potrivea cu nici o mobilă din casă.

Acum, noaptea, aici era refugiul lor. Nici un copil sau adult din Fell's Church nu fusese vreodată invitat înăuntru. De fapt, cu excepţia doamnei Flowers, a lui Stefan — care ajutase la mutarea mobilelor mari aici — şi acum a lui Matt, nimeni nu mai intrase în acest loc, după câte îşi amintea doamna Flowers.

Matt se agăţă de acest fapt. Citise, încet dar cu atenţie, materialele pe care le găsise Meredith în cercetările ei, şi un anumit paragraf foarte preţios fusese deosebit de important pentru el şi doamna Flowers. El era motivul pentru care reuşeau să doarmă noaptea, atunci când veneau vocile.

Mulţi consideră kitsune-le a fi un soi de văr al vampirilor occidentali, seducând anumiţi bărbaţi (căci majoritatea spiritelor- vulpi iau o formă feminină) şi se hrănesc direct din c\ii-ul lor, sau spiritul vieţii, fără calea intermediară a sângelui. Astfel, se poate afirma că se supun aceloraşi reguli ca şi vampirii. De exemplu, nu pot intra în casele oamenilor fără să fie invitaţi...

Şi, oh, vocile...

Acum, Matt se bucura foarte tare că le ascultase pe Bonnie şi Meredith şi venise la doamna Flowers înainte de a se duce acasă. Fetele îl convinseseră că n-ar face decât să-şi pună părinţii în pericol confruntându-se cu mulţimea care-l aştepta, gata să-l linşeze pentru că o violase chipurile pe Caroline. Oricum, Caroline părea să-l fi găsit imediat la pensiune, dar nu adusese pe nimeni cu ea. Matt credea că n-o făcuse pentru că ar fi fost inutil.

N-avea idee ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost acasă şi vocile ar fi aparţinut unor foşti prieteni pe care-i invitase cu mult timp în urmă la el.

În seara asta...

— Haide, Matt, toarse vocea lui Caroline, leneşă, înceată şi seducătoare.

Se auzea ca şi cum Caroline ar fi fost întinsă în faţa uşii, vorbind prin spaţiul de sub ea.

— Nu fi urâcios. Ştii că la un moment dat va trebui să ieşi.

— Lasă-mă să vorbesc cu mama.

— Nu pot, Matt. Ţi-am mai spus, e la pregătire.

— Ca să fie ca tine?

— Trebuie multă muncă pentru a ajunge ca mine, Matt.

Dintr-odată, tonul lui Caroline nu mai era frivol.

— Sunt convins, murmură Matt şi adăugă: I-ai făcut rău familiei mele şi o să-ţi pară mai rău decât îţi poţi imagina.

— Oh, Matt! Haide, fii serios. Nimeni n-o să-i facă rău nimănui.

Matt deschise încet mâinile ca să se uite la ceea ce strângea între ele. Vechiul revolver al lui Meredith, încărcat cu gloanţe binecuvântate de Obaasan.

— Care e al doilea prenume al Elenei? întrebă el — nu tare, deşi se auzeau sunete de muzică şi

dans în curtea din spate a doamnei Flowers.
— Matt, ce tot spui tu? Ce faci, arborele ei genealogic?
— Ţi-am pus o întrebare simplă, Caroline. Tu şi Elena vă jucaţi de când eraţi practic în scutece, nu? Aşadar, care e al doilea ei prenume?
Se auziră mişcări agitate dincolo de uşă. Când Caroline răspunse în cele din urmă, Matt auzi limpede ce i se şoptea, aşa cum auzise şi Stefan cu mult timp în urmă, doar cu o fracţiune de secundă înainte de cuvintele ei.
— Dacă tot ce te interesează e să te joci, Matthew Honeycutt, o să mă duc să caut pe altcineva cu care să vorbesc.
O auzi plecând în grabă.
Dar simţea nevoia să-şi sărbătorească victoria, îşi îngădui un biscuit întreg de graham şi jumătate de ceaşcă din sucul de mere făcut de doamna Flowers. Pentru că nu ştiau când putea veni momentul să se încuie aici pentru totdeauna, doar cu proviziile pe care le aveau, ori de câte ori Matt ieşea din magazie aducea orice găsea şi credea că le poate fi de folos. Un aprinzător pentru grătar şi un fixativ de păr pe post de aruncător de flăcări. Nenumărate borcane cu delicioasele conserve ale doamnei Flowers. Inele de lapislázuli în caz că se întâmpla ce era mai rău şi ajungeau să aibă dinţi ascuţiţi.
Doamna Flowers, care dormea pe canapea, se răsuci.
— Cine-a fost, Matt dragă? întrebă ea.
— Absolut nimeni, doamnă Flowers. Culcaţi-vă la loc.
—Aha, făcu doamna Flowers cu vocea ei dulce de bătrânică. Ei bine, dacă absolut nimeni mai vine pe-aici, ai putea s-o întrebi care e numele mamei ei.
—Aha, făcu şi Matt, într-o imitaţie aproape perfectă a vocii ei, şi apoi râseră amândoi.
Dar în ciuda râsului, Matt simţea un nod în gât. Şi pe doamna Forbes o cunoştea de multă vreme. Şi-i era teamă, foarte teamă, de momentul în care vocea lui Shinichi avea să-l strige.
Atunci aveau să fie cu adevărat în bucluc.
— Iat-o! răcni Sage.
— Elena! ţipă Meredith.
— Oh, Doamne! strigă Bonnie.
În clipa următoare, Elena se simţi trântită la pământ şi ceva ateriza peste ea. Auzi vag un ţipăt. Dar era diferit de celelalte. Era un sunet înăbuşitor de durere cumplită când ciocul lui Bloddeuwedd se lovi cu un zgomot surd de ceva făcut din carne. De mine, îşi spuse Elena. Dar nu simţea nici o durere.
Nu... de mine?
Se auzi o tuse deasupra ei.
— Elena... du-te... scuturile mele... n-or să ţină...
— Damon! O să plecăm împreună! Doare...
Era doar o umbră de şoaptă telepatică, şi Elena ştiu că Damon nu era convins că ea o auzise. Dar acum, ea îşi aduna Puterea, făcând-o să circule prin trupul ei tot mai repede, renunţând să-şi mai ascundă aura, gândindu-se doar cum să-i ferească de primejdie pe cei pe care îi iubea.
O să găsesc o cale, îi spuse lui Damon. O să te duc în braţe. Sau pe umăr, ca pompierii.
El râse auzind-o, şi asta îi dădu Elenei o speranţă că el nu era pe moarte. Acum, Elena regreta că nu-l luase cu ei în trăsură pe doctorul Meggar, pentru ca el să-şi folosească puterile de vindecare asupra celor răniţi...
... Şi pe urmă, ce? Să-l lase la mila lui Bloddeuwedd? El vrea să construiască un spital aici, în această lume. Vrea să ajute copiii, care cu siguranţă nu merită toate relele pe care le-am văzut abătute asupra lor...
îndepărtă aceste gânduri. Nu era momentul pentru o controversă filosofică despre doctori şi obligaţiile lor.
Era momentul să fugă.
Întinzându-se în spatele ei, întâlni două mâini. Una era lipicioasă de sânge, aşa că se întinse mai departe, mulţumindu-i în gând mamei ei pentru toate lecţiile de balet, yoga tuturor copiilor, şi apucă mâneca de deasupra ei. Apoi îşi încorda spatele şi trase.

Spre surprinderea ei, îl ridică pe Damon odată cu ea. Încercă să-l salte ceva mai sus pe umărul ei, dar nu putu. Şi apoi reuşi să facă un pas clătinat înainte, şi încă unul...

Şi atunci Sage apăru acolo, ridicându-i pe amândoi, şi în clipa următoare se aflau cu toţii în holul de la intrarea în clădirea Shi no Shi.

— Ieşiţi cu toţii! Ieşiţi! Bloddeuwedd e pe urmele noastre şi o să omoare totul în drum! strigă Elena.

Asta era foarte ciudat. Nu avusese de gând să strige. Nu formulase cuvintele, poate doar în cea mai profundă parte a subconştientului ei. Dar le strigă în holul deja plin de agitaţie, şi auzi strigătul preluat de alţii.

Lucrul la care nu se aşteptase fusese fuga lor, nu afară în stradă, ci în jos, către celule. Evident, ar fi trebuit să se aştepte la asta. Şi apoi îşi dădu seama că şi ea şi Damon şi Sage coborau, pe acelaşi drum pe care coborâseră noaptea trecută.

Dar era cu adevărat direcţia cea bună? Elena îşi prinse o mână peste cealaltă şi văzu, judecând după lumina vulpilor, că trebuiau să o ia la dreapta.

— CE CELULE SUNT ÎN DREAPTA? CUM AJUNGEM ACOLO? strigă ea către un vampir tânăr aflat lângă ea.

— Acolo e Izolatorul şi Nebunii, îi răspunse tot strigând vampirul. N-o luaţi pe-acolo!

— Trebuie! Am nevoie de cheie?

— Da, dar...

— Ai cheia?

— Da, dar...

— Dă-mi-o, acum!

— Nu pot să fac asta! se jeli el, amintindu-i Elenei de Bonnie în momentele când se dovedea foarte dificilă.

— Bine. Sage!

— Trimite-o pe Talon să-i scoată ochii omului ăstuia. Nu vrea să-mi dea cheia de la sectorul lui Stefan!

— E ca şi făcut, Madamei

— S-stai! M-m-am răzgândit! Uite cheia! Vampirul căută pe un inel plin de chei şi-i întinse una Elenei.

Arăta la fel ca toate cheile de pe inel. Prea la fel, spunea mintea bănuitoare a Elenei.

— Sage!

— Madame ?

— Poţi s-aştepţi până ce trec cu Saber? Vreau să-i smulgă ştii-tu-ce tipului ăstuia dacă m-a minţit.

— Sigur, Madamei

— A-aşteaptă! icni vampirul, şi se vedea clar că era total îngrozit. Poate... poate că am greşit cheia... În... în lumina asta...

— Dă-mi cheia bună şi zi-mi tot ce trebuie să ştiu, sau îl pun pe câine să te găsească şi să te omoare, spuse Elena, şi în acea clipă chiar vorbea serios.

— U-uite.

De data asta, cheia nu mai semăna cu o cheie. Era rotundă, uşor convexă, cu o gaură în mijloc. Ca o gogoaşă pe care se aşezase un poliţist, spuse o voce din mintea ei, care începu să râdă isteric.

Taci din gură, îi spuse tăios vocii.

— Sage!

—Madame ?

— Îl poate vedea Talon pe tipul ăsta pe care-l ţin de păr? spuse ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a reuşi să-l apuce.

— Desigur, Madame.

— Îl poate ţine minte? Dacă nu-l găsesc pe Stefan, vreau să i-l arate lui Saber, care să-i poată da de urmă.

— Ăăă... ah... am înţeles, Madamei

O mână de la încheietura căreia picura sânge ridică în sus un şoim, în aceeaşi clipă în care se auzi o bubuitură neaşteptată în acoperişul clădirii.

Vampirul era gata să izbucnească în plâns.

— Ia-o la d-dreapta pe primul culoar din dreapta. F-foloseşte cheia în orificiul de la înălţimea capului ca să intri pe coridor. P-pot să fie paznici acolo. Dar... dacă... dacă n-ai o cheie pentru celula pe care-o cauţi... Îmi pare rău, dar...

— Am! Am cheia de la celulă şi ştiu ce să fac pe urmă! Mulţumesc, ai fost foarte amabil.

Elena îşi desfăcu degetele din părul vampirului.

—– Sage! Damon! Bonnie! Căutaţi un coridor încuiat, care o ia la dreapta. Pe urmă nu vă entuziasmaţi prea tare. Sage, ţine-o pe

Bonnie de mană şi pune-l pe Saber să latre cat mai tare. Bonnie, ţine-te după Meredith în faţa băieţilor. Coridorul duce la Stefan!

Elena nu ştiu cât auziră aliaţii ei din acest mesaj, trimis atât vocal, cât şi telepatic. Dar auzi înaintea ei un sunet care pentru ea era asemănător cu corul unor îngeri.

Saber lătra ca nebunul.

Elena n-ar fi reuşit niciodată să se oprească singură. Era într-un şuvoi furios de oameni care o purta mai departe de bariera alcătuită din patru persoane, un şoim şi un câine ce părea turbat.

Dar opt mâini se întinseră către ea pe când era dusă de val — şi un bot care mârâia şi clănţănea se repezi înaintea ei pentru a da deoparte mulţimea. Cumva, Elena fu împinsă, lovită, înghiontită, trasă — şi, apucată şi apucând, ajunse cu greu până la peretele potrivit. Peretele la care Sage se uita acum disperat.

— Madame, te-a păcălit! Nu e nici o broască aici! Elena simţi că nu mai are aer. Se pregăti să strige

"Saber, la picior!" şi să plece după vampir. Dar apoi, auzi de jos vocea lui Bonnie:

— Sigur că e. Are forma unui cerc. Şi atunci, Elena îşi aduse aminte.

Paznici mai mici. Ca nişte spiriduşi sau maimuţe. De înălţimea lui Bonnie.

— Bonnie, ia asta! Bag-o în gaură. Dar ai grijă! E singura pe care o avem!

Sage îi ceru imediat lui Saber să se aşeze şi să mârâie în faţa lui Bonnie către coridor, pentru a-i împiedica pe demonii şi vampirii panicaţi să o îmbrâncească.

Cu grijă, cu un aer solemn, Bonnie luă cheia cea mare, o examina, îşi lăsă capul într-o parte, o răsuci în mâini — şi o introduse în deschizătură.

— Nu se întâmplă nimic!

— Încearcă s-o răsuceşti sau s-o împingi... Clic. Uşa alunecă într-o parte.

Elena şi prietenii ei aproape că se prăbuşiră în coridor, în vreme ce Saber stătea între ei şi mulţimea care se înghesuia, lătrând şi sărind, mârâind şi arătându-şi colţii.

Elena, întinsă pe jos, cu picioarele încurcate în picioarele cine ştie cui, îşi făcu mâna căuş în jurul inelului.

Ochii vulpii străluceau înainte şi puţin la dreapta. Străluceau către o celulă aflată în faţa lor.

41

Stefan! ţipă Elena şi ştiu că ţipătul ei suna ca al unei femei nebune. Nici un răspuns. Elena alerga. Urmând lumina.

— Stefan! Stefan! O celulă goală.

O mumie îngălbenită. O piramidă de praf.

Pe undeva, în subconştientul ei, se aşteptase la aşa ceva. Şi oricare dintre ele ar fi făcut-o să alerge afară ca să se lupte cu Bloddeuwedd cu mâinile goale.

În schimb, când ajunse la celula pe care o căuta, văzu un bărbat tânăr, slăbit, pe a cărui faţă se citea că renunţase la orice speranţă. Ridică un braţ scheletic, făcând un semn de îndepărtare totală.

— Mi-au spus adevărul. Ai fost exportată pentru că ai ajutat un prizonier. Nu mă mai impresionează visele.

— Stefan! Elena căzu în genunchi. Trebuie să trecem prin asta de fiecare dată?

— Ştii de câte ori te-au creat din nou, târfa?
Elena era şocată. Mai mult decât şocată. Dar în clipa următoare, ura pieri de pe chipul lui.
— Cel puţin pot să mă uit la tine. Am avut... am avut o poză. Dar mi-au luat-o, bineînţeles. Au tăiatao-n bucăţi, încet, foarte încet, şi m-au forţat să privesc. Uneori mă puneau pe mine s-o tai. Dacă n-o tăiam, ei...
— Oh, iubitul meu! Stefan, iubitule! Uită-te la mine. Ascultă zgomotele din închisoare. Bloddeuwedd o distruge. Pentru că am furat cealaltă jumătate a cheii tale din cuibul ei, Stefan, şi nu sunt un vis. Vezi asta? Ţi-au arătat ei vreodată asta? Şi Elena întinse către el mâna pe care strălucea inelul cu cele două vulpi. Şi acum... acum... unde îl pun?
— Eşti caldă. Zăbrelele sunt reci, spuse Stefan, strângându-i mâna şi vorbind ca şi cum ar fi recitat dintr-o carte pentru copii.
— Aici! strigă Elena triumfătoare.
Nu era nevoie să-şi scoată inelul. Stefan o ţinea de cealaltă mână, şi inelul funcţiona la fel ca unul cu sigiliu. Elena aşeză inelul cu vulpi într-o adâncitură circulară din perete. Văzând că nu se întâmplă nimic, îl răsuci către dreapta. Nimic. Apoi către stânga.
Zăbrelele celulei începură să se ridice încet către tavan.
Elenei nu-i venea să creadă şi pentru o clipă avu impresia că era doar o halucinaţie. Apoi se întoarse repede şi se uită în jos şi văzu că între bare şi pământ era deja un spaţiu de două palme.
Pe urmă, se uită la Stefan, care era din nou în picioare.
Căzură amândoi din nou în genunchi. S-ar fi prăbuşit la pământ şi s-ar fi târât asemenea şerpilor dacă trebuia, atât de mare era nevoia lor de a se atinge. Barele orizontale din zăbrele le despărţiră mâinile în vreme ce grilajul se ridica.
Apoi zăbrelele ajunseră deasupra capului Elenei şi ea îl strângea pe Stefan — îl strângea în braţe pe Stefan! — îngrozită să simtă în palme oase, dar strângându-l, şi nimeni nu-i putea spune că era o halucinaţie sau un vis, şi dacă ea şi Stefan trebuiau să moară împreună, atunci aveau să moară împreună. Nimic nu mai conta acum, doar că nu vor mai fi din nou despărţiţi.
Acoperi faţa cunoscută, osoasă, cu sărutări. Era ciudat să nu simtă un obraz neras, sau o barbă încâlcită, dar vampirilor nu le creşte barba dacă nu o aveau deja în momentul când deveniseră vampiri.
Şi apoi şi alţi oameni apărură în celulă. Oameni buni. Oameni care râdeau şi plângeau şi o ajutau să improvizeze o litieră din păturile împuţite şi salteaua de paie a lui Stefan şi nimeni nu ţipă când păduchii săriră pe hainele lor, pentru că toată lumea ştia că Elena s-ar fi răsucit către ei şi le-ar fi frânt gâtul la fel ca Saber. Sau mai degrabă, ca Saber, dar — aşa cum spusese întotdeauna doamna Courtland — cu simţire. Pentru Saber era doar un ordin de îndeplinit.
Apoi, cumva — lucrurile începuseră să devină dezlânate — Elena privea chipul iubit al lui Stefan şi se ţinea strâns de litiera lui şi fugea — el era atât de uşor — de-a lungul unui coridor, altul decât cel pe care se luptase şi-şi croise drum cu umerii şi împinsese şi se zbătuse să înainteze. Se părea că toată lumea din Shi no Shi alesese celălalt coridor pentru a fugi. Fără îndoială, la capătul lui era un loc sigur pentru ei.
Şi în vreme ce Elena se întreba cum putea să existe un chip atât de pur, de frumos şi de perfect, deşi arăta aproape ca un craniu, ea îşi spunea: pot să alerg şi pot să mă îndoi. Şi se aplecă deasupra lui Stefan, iar părul ei îi înconjură pe amândoi ca un scut, astfel încât doar ei doi se aflau acolo înăuntru, întreaga lume era afară, şi ei erau singuri, şi ea îi şopti la ureche:
— Te rog, avem nevoie de tine în putere. Te rog... pentru mine. Te rog... pentru Bonnie. Te rog... pentru Damon. Te...
Ar fi vrut să continue, rostind numele tuturor, şi probabil repetându-le întruna, dar era deja prea mult. După lunga lui izolare, Stefan nu se putea împotrivi. Capul lui se înălţă brusc şi Elena simţi mai mult decât obişnuita durere, pentru că el stătea într-un unghi incomod, şi Elena se bucură că Stefan găsise o venă şi acum sângele curgea în gura lui într-un ritm constant.
Acum trebuiau să meargă ceva mai încet, altfel Elena s-ar fi împiedicat şi ar fi mânjit chipul lui Stefan, facându-l roşu-maroniu ca al unui demon, dar tot mai alergau. Cineva îi conducea.
Apoi, dintr-odată, se opriră. Elena, cu ochii închişi, cu mintea încleştată de a lui Stefan, n-ar fi

privit pentru nimic în lume. Dar în clipa următoare se mişcau din nou şi ea avu senzaţia de spaţiu larg de jur împrejur şi îşi dădu seama că erau în holul de la intrare şi trebuia să se asigure că toată lumea ştia.

E în stânga noastră, îi transmise ea lui Damon. Aproape de intrare. E o uşă cu tot soiul de simboluri deasupra ei

Cred că ştiu genul ăsta de uşă, îi trimise Damon înapoi, sec, dar nici măcar el nu putea ascunde de ea două lucruri. Unul era că se bucura, se bucura sincer să simtă exaltarea Elenei şi să ştie că el era cel care, în mare parte, o provocase.

Celălalt era simplu. Că dacă avea de ales între viaţa lui şi viaţa fratelui său, avea să-şi dea propria viaţă. De dragul Elenei, pentru propria lui mândrie.

Pentru Stefan.

Elena nu se gândi prea mult la aceste lucruri secrete pe care nu avea nici un drept să le ştie. Pur şi simplu le acceptă, îl lăsă pe Stefan să le simtă în pura lor vibraţie şi se asigură că nu exista nimic care să-i spună lui Damon că Stefan ştie. Îngerii cântau în ceruri pentru ea. Petale de trandafiri Black Magic o înconjurau. Un stol de porumbei fusese eliberat în înalturi pentru ea şi le simţea aripile. Era fericită. Dar nu şi în siguranţă.

Află aceasta doar când pătrunse în holul de la intrare, dar norocul lor era că Uşa Inter-dimensională se afla în acea parte anume. Bloddeuwedd distrusese în mod metodic cealaltă latură a holului, până ce se prăbuşise într-un morman alcătuit doar din bucăţi de lemn. Deşi conflictul dintre Elena şi Bloddeuwedd începuse ca o ceartă dintre o gazdă care credea că musafira ei încălcase regulile casei şi o musafiră care nu voia decât să fugă din devenise un adevărat război pe viaţă şi pe moarte. Şi din cauza felului în care reacţionau aici, în Dimensiunea întunecată, vampirii, vârcolacii, demonii şi alţii ca ei, războiul acesta crease senzaţie. Gardienii se chinuiau să oprească lumea de afară să intre în Shi no Shi. Strada era presărată cu cadavre.

Oh, Doamne, mulţimea! Bieţii de ei! îşi spuse Elena, când văzu în cele din urmă şi asta. Cât despre Gardieni, care ţineau piept mulţimii şi se luptau cu Bloddeuwedd pentru ea — Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru asta, se gândi Elena, închipuindu-şi un hol în care abia aveau loc, pe când alergau cu Stefan. Dar când ajunseră acolo, erau singurii din hol.

— Acum avem din nou nevoie de cheie, Elena, se auzi vocea lui Damon, deasupra ei.

Elena îl desprinse uşor pe Stefan de gâtul ei.

— Doar o clipă, iubitule. Doar o clipă.

Elena se uită la uşă şi pentru un moment fu nedumerită. Era o gaură în ea, dar nimic nu se întâmplă atunci când băgă inelul acolo şi împinse, apăsă, răsuci la stânga şi la dreapta. În colţul ochiului văzu o umbră întunecată deasupra ei, o îndepărtă ca fiind neimportantă, apoi o simţi năpustindu-se către ea, ţipând, ca un bombardier în picaj, cu gheare de oţel întinzându-se pentru a o prinde.

Nu mai exista acoperiş. Ghearele lui Bloddeuwedd îl distruseseră metodic. Elena ştia asta.

Pentru că Elena, cumva, văzu brusc întreaga situaţie, nu doar rolul pe care îl juca ea în toată această poveste, ci ca şi cum ar fi fost cineva aflat în afara trupului ei, care înţelegea mult mai multe lucruri decât înţelegea mica şi neputincioasa Elena Gilbert.

Gardienii erau acolo pentru a preveni pagubele colaterale.

Nu puteau sau nu voiau să o oprească pe Bloddeuwedd.

Şi asta ştia Elena.

Toţi oamenii care alergau pe celălalt coridor făceau ceea ce face în mod normal prada unei bufniţe. Se repeziseră către cele mai adânci cotloane ale vizuinii lor. Acolo se afla o enormă încăpere sigură.

Cumva, Elena o ştia.

Dar acum, ca prin ceaţă, dar fără să aibă nici o îndoială, Bloddeuwedd îi văzu pe cei pe urmele cărora se aflase de la început, jefuitorii cuibului ei, cei care îi distruseseră pentru totdeauna unul dintre imenşii ei ochi portocalii care băteau până departe şi o răniseră atât de adânc, încât celălalt ochi se umpluse de sânge.

Elena simţea asta.

Bloddeuwedd îşi dădea seama că ei erau cei care o făcuseră să-şi distrugă ciocul. Criminalii, sălbaticii, cei pe care avea să-i sfâşie bucată cu bucată, încet, încet, câte un membru pe rând, trecând de la unul la altul, în vreme ce strângea cinci sau şase într-un set de gheare, sau în vreme ce-i privea, neputincioşi, fără să poată fugi căci le lipseau membrele, cum se zvârcolesc sub ea.
Elena simţea asta.

Sub ea.
Chiar acum... erau exact sub Bloddeuwedd. Bloddeuwedd se repezi în jos.
— Saber! Talon! strigă Sage, dar Elena ştia că acum nu va exista nimic care să o distragă.
Nu va fi nimic altceva decât omor şi sfâşiere, încet, şi ţipete al căror ecou avea să se lovească de singurul perete rămas în picioare al holului de la intrare.
Elena o vedea cu ochii mintii.

— Nu se deschide, fir-ar să fie, strigă Damon.
Smucea de încheietura Elenei pentru a mişca în gaură cheia. Dar oricât ar fi împins şi ar fi tras, nimic nu se întâmpla.
Bloddeuwedd era aproape deasupra capetelor lor.
Acceleră, aruncând înaintea ei imagini telepatice.
Tendoane întinse, încheieturi care pocneau, oase care crăpau...
Elena ştia... NUUUUU! Furia Elenei se revărsă.
Brusc, văzu tot ce trebuia să ştie într-o mare, copleşitoare revelaţie. Dar era prea târziu pentru a-l mai trece pe Stefan dincolo de uşă, aşa că primul lucru pe care îl strigă fu aripile Protecţiei."
Bloddeuwedd, aflată la nici doi metri depărtare, se izbi cu putere de o barieră pe care n-ar fi distrus-o nici măcar o rachetă nucleară. Se lovi de ea cu viteza unei maşini de curse şi cu masa unui avion de dimensiuni medii.
Monstruozitatea se izbi întâi cu ciocul şi apoi explodă de aripile Elenei. Erau de un verde limpede în partea de sus, stropite cu smaralde strălucitoare, pentru a căpăta apoi nuanţe de trandafiriu asemenea cerului în zori, cu cristale în partea de jos. Aripile îi înfăşurară pe cei şase oameni şi două animale — şi nu se mişcară nici măcar un milimetru când Bloddeuwedd se repezi în ele.
Bloddeuwedd se dezintegra.
Închizând ochii şi încercând să nu se gândească la fata plămădită din flori (şi care îşi omorâse soţul! — îşi spuse Elena cu disperare), cu buzele uscate şi simţind cum lacrimile i se scurg pe obraji, Elena se întoarse către uşă. Puse inelul în deschizătură. Se asigură că era bine aşezat.
Şi spuse:
— Fell's Church, Virginia, SUA, Pământ. Lângă pensiune, te rog.
Trecuse bine de miezul nopţii, Matt dormea pe patul pliant din magazie, în vreme ce doamna Flowers era cufundată în somn pe canapea, când fură deodată treziţi de un bufnet.
— Ce naiba...?
Doamna Flowers se ridică de pe canapea şi se uită pe fereastră, care în mod normal ar fi trebuit să fie întunecată.
— Aveţi grijă, spuse Matt automat, dar nu se putu abţine să nu întrebe apoi: Ce e? — ca întotdeauna, aşteptându-se la ce e mai rău şi asigurându-se că revolverul cu gloanţe binecuvântate era la îndemână.
— E... lumină, spuse doamna Flowers nedumerită. Nu ştiu cum s-o descriu. E lumină.
Matt vedea lumina, aruncând umbre pe podeaua magaziei. Nu se auzeau tunete, şi nu fusese nici un fulger de când se trezise el. Se apropie în grabă de doamna Flowers, la fereastră.
— Ce chestie...! exclamă doamna Flowers, ridicându-şi mâinile şi apoi lăsându-le să cadă din nou. Ce-ar putea fi?
— Nu ştiu, dar mi-aduc aminte cum toată lumea vorbea despre liniile de forţă magică. Liniile Puterii din pământ.
— Da, dar liniile astea merg pe suprafaţa pământului. Nu sunt îndreptate în sus, ca... ca o

fântână! spuse doamna Flowers.
— Dar am auzit că atunci când se întâlnesc trei linii — cred că Damon zicea asta — pot forma o Poartă. O Poartă către locul spre care merg.
— Vai de mine, spuse doamna Flowers. Vrei să zici că acolo afară e una din Porţile astea? Poate sunt ei, care se întorc.
— N-au cum să fie.
Perioada pe care Mart o petrecuse cu bătrâna aceasta atât de deosebită îl făcuse nu numai să aibă mult respect pentru ea, dar şi multă afecţiune.
— Dar oricum, nu cred că ar trebui să mergem afară, adăugă el.
— Matt dragă. Eşti aşa un sprijin pentru mine, murmură doamna Flowers.
Matt nu-şi prea dădea seama cum era posibil asta. Ei foloseau mâncarea şi apa ei. Până şi patul pliant era al el.
Dacă ar fi fost singur, poate că ar fi investigat acest... Acest lucru extraordinar. Trei puncte luminoase care-şi aruncau razele din pământ, întâlnindu-se într-un unghi aflat la înălţimea unei fiinţe umane. Lumini strălucitoare. Care deveneau tot mai puternice cu fiecare minut.
Matt trase aer adânc în piept. Trei linii de forţă, ei? Dumnezeule, probabil că era o invazie de monştri.
Nici măcar nu îndrăznea să spere.
Elena nu ştia dacă fusese nevoie să spună SUA sau Pământ, sau chiar dacă uşa putea să o ducă în Fell's Church, sau dacă Damon va trebui să-i spună numele vreunei porţi care era închisă. Dar... cu siguranţă... cu toate acele linii de forţă magică...
Uşa se deschise, într-o cămăruţă ca un lift.
Sage spuse calm:
— Voi patru puteţi să-l căraţi dacă trebuie să vă şi luptaţi?
Şi — după o secundă în care ceilalţi să poată înţelege ce voia să spună — se auziră trei ţipete de protest, pe trei tonuri feminine diferite.
— Nu! Oh, te rog, nu! Oh, nu ne părăsii îl imploră Bonnie.
— Nu vii acasă cu noi? îl întrebă Meredith direct.
— Îţi poruncesc să intri — şi repede! spuse Elena.
— Ce femeie autoritară, murmură Sage. Ah, bine, se pare că Marele Pendul s-a mişcat din nou. Sunt un simplu bărbat. Mă supun.
— Ce? Asta înseamnă că vii? strigă Bonnie.
— Înseamnă că vin, da.
Cu gesturi blânde, Sage luă trupul sfârşit al lui Stefan în braţele sale şi păşi în micul cubicul de dincolo de uşă. Spre deosebire de prima cheie pe care Elena o folosise azi, acesta părea să funcţioneze mai degrabă ca un lift acţionat de voce... spera ea. În definitiv, Shinichi şi Misao avuseseră nevoie fiecare doar de o cheie. Aici, era posibil ca mai mulţi oameni să vrea să meargă în acelaşi loc odată.
Spera.
Sage îndepărtă cu piciorul zdrenţele care fuseseră pe salteaua lui Stefan. Ceva căzu cu zgomot pe jos.
— Oh... Stefan se întinse neputincios după obiect. E diamantul meu de la Elena. L-am găsit pe podea după...
— Mai sunt o mulţime în locul de unde a venit ăsta, spuse Meredith.
— E important pentru el, spuse Damon, care era deja înăuntru.
In loc să se ducă în fundul liftului, micuţa cameră care putea să dispară în orice clipă, care putea să o pornească spre Fell's Church înainte ca el să se întoarcă, Damon reveni în vestibul, se uită cu atenţie la podea şi îngenunche. Apoi, repede, întinse mâna în jos, apoi se ridică şi se întoarse în grabă spre cămăruţă.
— Vrei să-l ţii tu, sau mi-l dai mie?
— Ţine-l tu... pentru mine. Ai grijă de el.
Oricine cunoştea trecutul lui Damon, mai ales cel legat de Elena sau chiar de un vechi diamant

care aparţinuse Elenei, ar fi zis că Stefan era nebun. Dar Stefan nu era nebun. Îşi aşeză mâna peste cea a fratelui său, în care se afla diamantul.

— Iar eu o să mă ţin de tine, spuse cu un zâmbet stins, uşor ironic.

— Nu ştiu dacă interesează pe cineva, rosti Meredith, dar în interiorul acestei maşinării există un singur buton.

— Apasă-l! strigară Sage şi Bonnie. Dar Elena strigă mai tare decât ei:

— Nu... aşteaptă!

Văzuse ceva. În celălalt capăt al holului, Gardienii nu reuşiseră să oprească un individ singur, aparent neînarmat, care traversa acum încăperea cu paşi mari, graţioşi. Trebuie să fi avut peste un metru optzeci, şi purta o tunică şi nădragi albi, care se potriveau cu părul lui lung şi coliliu, urechile de vulpe ciulite şi coada lungă, mătăsoasă, care se legăna în urma lui.

— Închideţi uşa! tună Sage.

— Uau! şopti Bonnie.

— Poate cineva să-mi spună ce dracu' se petrece? mârâi Damon.

— Nu-ţi face griji. E doar un alt prizonier. Unul tăcut. Hei, ai scăpat şi tu! spuse Stefan, zâmbind, şi asta fu suficient pentru Elena.

Iar nou-venitul întindea ceva către el care... ei, nu putea fi ceea ce părea... dar acum se apropia şi într-adevăr, părea a fi un buchet de flori.

— E un kitsune, nu? întrebă Meredith, pe tonul pe care ar fi spus că lumea a înnebunit în jurul ei.

— Un prizonier..., spuse Stefan.

— Un HOŢ! strigă Sage.

— Şşt! spuse Elena. Probabil că aude, chiar dacă nu poate vorbi.

Kitsune-le ajunsese deja lângă ei. Întâlni privirea lui Stefan, se uită la ceilalţi, apoi întinse buchetul, care era înfăşurat strâns într-o învelitoare de plastic, cu un soi de abţibilduri prelungi purtând nişte inscripţii care păreau magice.

— Asta e pentru Stefan, spuse el.

Toată lumea, inclusiv Stefan, icni, cu răsuflarea tăiată.

— Acum trebuie să mă ocup de nişte Gardieni plictisitori, spuse el şi oftă. Iar tu trebuie să apeşi pe buton pentru a face camera să se mişte, Frumoaso, îi spuse Elenei.

Iar Elena, care pentru moment fusese fascinată de mişcările alene ale unei cozi pufoase pe lângă nădragii de mătase, se făcu dintr-odată roşie ca focul. Îşi amintea de unele lucruri. Unele lucruri care păruseră atât de diferite... într-o celulă izolată... în întunericul unei nopţi create în mod artificial...

Ei, asta e. Mai bine să se arate curajoasă.

— Mulţumesc, spuse şi apăsă pe buton.

Uşa începu să se închidă.

— Mulţumesc din nou, adăugă, făcând o uşoară plecăciune către kitsune. Eu sunt Elena.

— Yoroshihu. Eu sunt... Uşa se închise între ei.

— Ai înnebunit? strigă Sage. Să iei un buchet de flori de la o vulpe!

— Tu eşti cel care pare să-l cunoască, Monsieur Sage, spuse Meredith. Cum îl cheamă?

— Nu-i ştiu numele! Dar ştiu că a furat trei cincimi din Comoara Mănăstirii Seine de la mine! Ştiu că e un expert, dar expert în trişarea la cărţi! Aaa!

Ultimul sunet nu era un strigăt de furie, ci o exclamaţie de alarmă, căci cămăruţa se mişca într-o parte, prăbuşindu-se în jos, aproape oprindu-se, pentru ca apoi să-şi reia mişcarea constantă.

— Oare chiar o să ne ducă în Fell's Church? întrebă timidă Bonnie, şi Damon o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— Undeva o să ne ducă, o asigură el. Şi pe urmă o să vedem. Ne pricepem de minune la supravieţuire.

— Apropo de asta, spuse Meredith, Stefan pare să arate mai bine.

Elena, care încercase să-l protejeze de mişcările liftului inter-dimensional, ridică repede privirea spre ea.

— Chiar crezi? Sau e doar lumina? Cred că ar trebui să se hrănească, spuse ea îngrijorată.

Stefan se înroşi şi Elena îşi apăsă buzele cu două degete, pentru a le opri din tremurat.
Nu, iubitule, spuse ea în gând. Fiecare dintre aceşti oameni a fost dispus să-şi dea viaţa pentru tine - sau pentru mine... pentru noi Eu sunt sănătoasă. Încă mai sângerez. Te rog nu-mi irosi sângele.
Stefan murmură:
— O să opresc sângerarea.
Dar când Elena se aplecă spre el, el bău, aşa cum ea ştiuse că va face.

42

Acum, Matt şi doamna Flowers nu mai puteau ignora luminile orbitoare. Trebuiau să iasă afară. Dar chiar în momentul în care Matt deschidea uşa, văzură... ei bine, Matt nu ştia ce era. Ceva ţâşni afară din pământ şi către cer, unde deveni din ce în ce mai mic, ajunse cât o stea şi dispăru.
Un meteorit care trecuse prin Pământ? Dar n-ar duce asta la tsunami şi cutremure şi valuri de şoc şi aprinderea pădurilor şi poate chiar la distrugerea Pământului? Dacă un singur meteorit care a lovit suprafaţa Terrei a putut să omoare toţi dinozaurii...
Lumina care strălucise în sus se stinsese încet.
— Ei, Doamne, spuse doamna Flowers cu o voce mititică şi tremurătoare. Matt dragă, eşti bine?
— Da, doamnă. Dar...
Vocabularul lui Matt cedă în faţa tensiunii.
— Ce dracu a fost asta?
Şi, spre mare lui surprindere, doamna Flowers spuse:
— Exact asta mă întrebam şi eu!
— Staţi! Se mişcă ceva. Daţi-vă înapoi!
— Matt dragă, ai grijă cu arma aia...
— Sunt oameni... Oh, Doamne! EElena. Mart se aşeză brusc pe pământ. Elena. Trăieşte. Trăieşte!
Matt vedea acum un grup de oameni care ieşeau, ajutându-se unul pe altul, dintr-o gaură perfect dreptunghiulară, poate de un metru şi jumătate adâncime, aflată în stratul de aglice al doamnei Flowers.
Se auzeau voci.
— Bun, spunea Elena, aplecându-se. Acum apucă-mă de mâini.
Dar cum era îmbrăcată! O bucăţică de material stacojiu care lăsa să se vadă tot soiul de zgârieturi şi tăieturi pe picioarele ei. Cât despre corsaj... ei bine, rămăşiţele rochiei acopereau exact cât ar acoperi un bikini. Şi purta cele mai mari, cele mai strălucitoare bijuterii false pe care le văzuse vreodată Matt.
Alte voci răzbătură până la Matt, aflat în şoc.
— Ai grijă, da? O să-l ridic spre tine...
— Pot să urc şi singur.
... cu siguranţă, asta era vocea lui Stefan!
— Vezi, spuse bucuroasă Elena. Zice că poate să urce singur!
— Oui, dar poate că o mică împingere...
— Nu e deloc momentul să faci pe macho, frăţioare. Iar ăsta, îşi spuse Matt, pipăind revolverul, era Damon. Gloanţe binecuvântate...
— Nu, vreau... să o fac singur... OK... am reuşit. Aşa.
— Aşa! Vezi! E mai bine cu fiecare secundă în plus! cântă Elena.
— Unde e diamantul? Damon? Vocea lui Stefan părea neliniştită.
— E în siguranţă. Calmează-te.
— Vreau să-l ţin eu. Te rog.
— Mai mult decât vrei să mă ţii pe mine? întrebă Elena. Mai multă mişcare, şi apoi Stefan stătea întins în
braţele ei, în vreme ce ea zicea:
— Încet, încet. Matt se holbă.
Damon era chiar în spatele lor, aproape ca şi cum acela îi era locul.
— Eu o să am grijă de diamant, spuse el hotărât. Tu ai grijă de fata ta.

— Scuzaţi-mă... îmi pare rău, dar... vă rog, ar putea cineva să mă tragă de-aici?
Iar asta era Bonnie! Bonnie, cu vocea ei plângăreaţă, dar nu speriată sau nefericită. Bonnie chicotind şi întrebând:
— Avem toţi sacii cu globurile-stea?
— Le avem pe toate din casa aia.
Şi asta era Meredith. Slavă Domnului! Reuşiseră cu toţii. Dar în ciuda gândurilor sale, privirea lui Matt era atrasă din nou către o siluetă — cea care părea să conducă operaţiunile... cea cu părul auriu.
— Avem nevoie de globurile-stea pentru că oricare dintre ele ar putea fi..., începuse să spună, când Bonnie strigă:
— Oh, uite! Uite! Doamna Flowers şi Matt!
— Ei, Bonnie, n-au cum să fie aici să ne aştepte, spuse Meredith.
— Unde? Bonnie, unde? întrebă Elena.
— Dacă sunt Shinichi şi Misao deghizaţi o să... hei, Matt!
— Vrea cineva să-mi spună şi mie unde?
— Chiar aici, Meredith!
— Oh, doamnă Flowers! Ăăă... sper că nu v-am trezit.
— Niciodată n-am avut parte de o trezire mai plăcută ca asta, spuse solemn doamna Flowers. Pot să văd prin câte aţi trecut în Locul cel întunecat. Lipsa de... ăăă... haine ...
Se lăsă brusc tăcerea. Meredith aruncă o privire către Bonnie, Bonnie aruncă o privire către Meredith.
— Ştiu că hainele şi bijuteriile astea pot părea puţin cam prea...
Matt îşi regăsi glasul:
— Bijuteriile alea? Sunt adevărate?
— Oh, nu contează. Şi suntem murdari cu toţii...
— Iertaţi-mă. Duhnim... şi asta e din vina mea..., începu Stefan, dar Elena îl întrerupse.
— Doamnă Flowers, Matt: Stefan a fost prizonier! In tot acest timp! înfometat şi torturat... oh, Doamne!
— Elena. Şşşş. M-ai adus înapoi.
— Noi te-am adus înapoi. Acum, n-o să te mai las să pleci niciodată. Niciodată, niciodată.
— Încet, iubire. Chiar trebuie să fac o baie şi... Stefan se opri brusc. Nu mai există zăbrele de fier. Nimic care să-mi oprească Puterile. Pot să...
Se îndepărtă cu un pas de Elena, care se agăţa de el cu o mână. Se văzu o fulgerare uşoară, argintie, de lumină, ca o lună plină care apare şi dispare în mijlocul lor.
— Veniţi aici, cei cărora nu le plac paraziţii ăia blestemaţi. Pot să mă ocup de ei.
— Eu sunt prima, spuse Meredith. Am o fobie pentru purici, şi Damon nu mi-a dat niciodată un insecticid. Ce mai stăpân!
Toată lumea râse la aceste cuvinte, dar Matt nu înţelese de ce.
Meredith purta — ei, trebuiau să fie bijuterii false — dar tot arătau ca nişte safire de câteva milioane de dolari.
Stefan o luă pe Meredith de mână. Se văzu din nou acea fulgerare de lumină. Apoi Meredith făcu un pas înapoi, spunând "Mulţumesc."
Răspunsul lui Stefan, rostit cu o voce joasă, fu:
— Eu îţi mulţumesc, Meredith.
Cel puţin rochia albastră a lui Meredith era întreagă, observă Matt. Bonnie, a cărei rochie fusese sfâşiată în panglici de culoarea stelelor, ridică o mână.
— Şi eu, te rog!
Stefan o luă de mână şi totul se petrecu din nou.
— Mulţumesc, Stefan! Oooh! Mă simt mult mai bine! Nu pot să sufăr mâncărimile!
— Eu îţi mulţumesc, Bonnie. Nu-mi plăcea să mă gândesc că o să mor singur.
— Ceilalţi vampiri, ocupaţi-vă singuri de voi! spuse Elena, ca şi cum ar fi avut în faţă un clipboard şi bifa punctele înscrise pe el. Şi, Stefan, te rog...

întinse mâinile către el. El îngenunche în faţa ei, îi sărută mâinile şi apoi le înfăşură în lumina aceea albă, difuză.

— Dar tot mi-ar plăcea o baie..., spuse Bonnie pe un ton rugător, pe când noul vampir — cel foarte înalt — şi Damon se învăluiseră şi ei în strălucirea aceea de lună.

Doamna Flowers vorbi:

— In casa aia sunt patru băi care funcţionează: în camera lui Stefan, în camera mea şi în camerele aflate de-o parte şi de alta a camerei lui Stefan. Sunteţi invitaţii mei. O să mă duc chiar acum să pun nişte săruri de baie în fiecare. Şi apoi adăugă, întinzându-şi braţele către fiinţele zdrenţuite, sângerânde şi murdare din faţa ei: Casa mea e a voastră, dragilor.

Răspunsul fu un cor de mulţumiri înfocate.

— O să facem prin rotaţie. Ca să-l hrănim pe Stefan, adică. Asta dacă vreţi şi voi, fetelor, adăugă repede Elena, uitându-se la Meredith şi Bonnie. Nu are nevoie de prea mult, doar câte puţin la fiecare oră, până dimineaţa.

Elena tot părea stânjenită faţă de Matt. Matt se simţea foarte stânjenit faţă de ea. Dar făcu un pas înainte, întinzând palmele goale, pentru a arăta că nu are intenţii rele.

— E o regulă să fie numai fete? Pentru că şi eu am sânge, şi sunt sănătos ca un taur.

Stefan se uită repede la el.

— Nu există nici o regulă privind fetele. Dar nu e nevoie să...

— Vreau să te ajut.

— Bine, atunci. Mulţumesc, Matt. Răspunsul potrivit părea să fie "Mulţumesc,

Stefan", dar Matt nu se putea gândi la nimic altceva în afară de "Mulţumesc că ai avut grijă de Elena." Stefan zâmbi.

— Mulţumeşte-i lui Damon pentru asta. El şi ceilalţi m-au ajutat pe mine — şi s-au ajutat între ei.

— Noi mai şi plimbăm câini — cel puţin Sage o face, spuse viclean Damon.

— Oh! apropo. Ar trebui să folosesc şmecheria aia cu deparazitarea şi pe cei doi prieteni ai mei. Saber! Talon! La picior!

Adăugă un fluierat pe care Matt n-ar fi reuşit niciodată să-l imite.

În orice caz, Matt încă mai avea senzaţia că e într-un vis. Un câine imens, părând aproape la fel de mare cât un ponei, şi un şoim apărură din întuneric.

— Acum, spuse vampirul cel înalt, şi lumina blândă sclipi încă o dată. Apoi: Aşa. Dacă nu vă deranjează, aş prefera să dorm sub cerul liber cu prietenii mei. Vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, Madame, iar numele meu este Sage. Şoimul este Talon; câinele, Saber.

Elena spuse:

— Baia lui Stefan e pentru el şi mine, iar baia doamnei Flowers pentru fete. Voi, băieţi, vă înţelegeţi între voi.

— Iar eu, spuse doamna Flowers cu o voce gravă, o să fiu în bucătărie, făcând sandviciuri.

Şi se întoarse să plece.

Acela fu momentul în care Shinichi se înălţă din pământ deasupra lor. Sau mai degrabă când chipul lui se înălţă. Era limpede că era doar o iluzie, dar una înspăimântătoare şi minunată. Shinichi părea cu adevărat să se găsească acolo, un uriaş, sprijinind poate lumea pe umerii lui. Partea întunecată a părului său se confunda cu noaptea, dar vârfurile stacojii alcătuiau un halo învăpăiat în jurul feţei. Pentru că tocmai veniseră dintr-un ţinut dominat de un soare roşu imens, zi şi noapte, era o privelişte ciudată. Ochii lui Shinichi erau şi ei roşii, ca două mici luni în cer, şi erau aţintiţi asupra grupului de lângă casa doamnei Flowers.

— Bună, spuse. De ce păreţi atât de surprinşi? N-ar trebui să fiţi. Chiar nu vă puteam lăsa să vă întoarceţi fără să-mi fac şi eu apariţia ca să vă spun "bună". În definitiv, a fost un timp destul de lung — pentru unii dintre voi, spuse chipul uriaş, rânjind. Şi ca să particip şi eu la festivităţi, l-am salvat cu toţii pe micul Stefan şi, vai de mine, pentru asta chiar ne-am luptat cu un pui supradimensionat.

— Mi-ar plăcea să te văd luptându-te cu Bloddeuwedd corp la corp, şi în acelaşi timp să iei o cheie secretă din cuibul ei, începu Bonnie pe un ton indignat, dar se opri când Meredith o strânse de

braţ.
Sage, între timp, murmura ceva despre ce ar face propriul lui "pui supradimensionat, Talon, dacă Shinichi ar fi suficient de curajos ca să se arate în persoană.
Dar Shinichi ignoră aceste remarci.
— Oh, da, şi gimnastica mentală prin care a trebuit să treceţi. Cu adevărat formidabilă. Ei, n-o să vă mai luăm niciodată drept nişte idioţi neajutoraţi care de fapt nu s-au întrebat nici o clipă de ce v-ar da sora mea nişte indicii, cu atât mai mult nişte indicii pe care puţini dintre Cei Din Afară le puteau înţelege. Adică — rânji el — de ce n-ar fi înghiţit pur şi simplu cheia, hm?
— Blufezi, spuse Meredith cu hotărâre. Pur şi simplu ne-aţi subestimat.
— Poate, replică Shinichi. Sau poate că era vorba de cu totul altceva.
— Ai pierdut, spuse Damon. Îmi dau seama că s-ar putea să fie un concept cu totul nou pentru tine, dar ăsta e adevărul. Elena a câştigat mult mai mult control asupra Puterilor ei.
— Dar oare aici vor funcţiona? Shinichi zâmbi straniu. Sau or să dispară brusc în lumina unui soare galben pal? Sau în profunzimile adevăratului întuneric?
— Nu-l lăsa să-ţi stârnească îndoielile, Madamei strigă Sage. Puterile tale vin dintr-un loc unde el nu are acces!
— Ah, da, iată şi renegatul. Fiul rebel al Rebelului. Mă întreb... oare acum cum îţi mai spui? Cage? Rage? Mă întreb ce-or să creadă copiii ăştia când or să afle cine eşti cu adevărat...
— Nu contează cine e, strigă Bonnie. Noi ştim asta. Ştim că e un vampir, dar că poate fi blând şi bun şi ne-a salvat de nenumărate ori.
închise ochii, dar nu dădu înapoi în faţa hohotului de râs al lui Shinichi.
— Aşadar, "Madame", ricana Shinichi, crezi că l-ai câştigat pe "Sage". Dar mă întreb dacă ştii ce este aşa-numitul "gambit" din şah. Nu? Ei, sunt convins că prietena ta intelectuală o să fie bucuroasă să te informeze.
Urmă o clipă de tăcere. Apoi Meredith spuse, cu chipul lipsit de orice expresie:
— Un gambit este atunci când un jucător de şah sacrifică ceva — de pildă, un pion — în mod deliberat, pentru a căpăta altceva. Ca de exemplu, o anumită poziţie pe tablă pe care şi-o doreşte.
— Ştiam eu că o să le poţi spune. Ce părere ai de primul nostru gambit?
O altă tăcere, apoi Meredith rosti:
— Bănuiesc că vrei să spui că ni l-ai dat înapoi pe Stefan pentru a obţine ceva mai bun.
— Oh, dacă ai avea părul blond — aşa cum prietena ta Elena ne-a arătat cu atâta generozitate.
Urmară mai multe exclamaţii diverse, toate în gama lui "Hî?" — majoritatea îndreptate către Shinichi, dar câteva şi către Elena.
Care explodă imediat.
— I-ai luat amintirile lui Stefan...?
— Ei, nimic atât de radical, draga mea. Dar o cosmeticiană de treizeci de meld şedinţa — ei bine, ea a fost foarte cooperantă.
Elena întoarse o privire total dispreţuitoare asupra uriaşei feţe.
— Ticăloşiile…
— Oh, sunt copleşit de durere.
Dar adevărul era că faţa uriaşă a lui Shinichi părea într-adevăr copleşită — de furie, şi periculoasă.
— Dar vorbind despre voi, toţi prieteni atât de apropiaţi: ştiţi câte secrete există? Desigur, Meredith este o maestră a discreţiei, ascunzându-şi secretele de prietenii ei în toţi aceşti ani. Voi credeţi că deja aţi scos de la ea tot ce e de aflat, dar încă nu ştiţi ce e mai important. Şi apoi, desigur, e secretul lui Damon.
— Care, dacă este pomenit acum şi aici, va însemna un război imediat, spuse Damon. Şi ştii, e ciudat, dar am senzaţia că ai venit în seara asta aici ca să negociezi.
De data asta, râsul lui Shinichi izbucni cu putere, şi Damon trebui să sară în spatele lui Meredith pentru ca ea să nu fie trântită în gaura făcută de ascensor.
— Ce cavaler, bubui din nou râsul lui Shinichi, făcând să se spargă nişte geamuri în casa doamnei Flowers. Dar acum chiar trebuie să plec. Să las un rezumat al trofeelor pe care le mai aveţi

de căutat înainte ca membrii micului vostru grup să se poată privi în ochi?

— Eu cred că le avem deja. Şi nu mai eşti bine-venit în preajma acestei case, spuse pe un ton rece doamna Flowers.

Dar în mintea Elenei, rotiţele deja începuseră să se învârtească. Chiar stând aici, ştiind că Stefan avea nevoie de ea, căuta motivele ascunse ale acestui fapt: al doilea gambit al lui Shinichi. Pentru că era convinsă că ăsta era primul.

— Unde sunt feţele de pernă? întrebă cu o voce tăioasă care îi sperie şi uimi pe jumătate din cei de faţă, iar pe ceilalţi pur şi simplu îi sperie doar.

— Eu ţineam una, dar pe urmă am decis să-l ţin în locul ei pe Saber, spuse Sage.

— Eu am avut una, în fundul gropii, dar i-am dat drumul când cineva m-a tras afară, spuse şi Bonnie.

— Eu mai am una, deşi nu înţeleg la ce bun..., începu Damon.

— Damon! se răsuci Elena către el. Ai încredere în mine! Le avem în siguranţă pe a ta şi a lui Sage — ce se întâmplă cu a lui Bonnie în gaură?

In clipa în care spusese "Ai încredere în mine" Damon dăduse drumul feţei lui de pernă peste cea a lui Sage, iar când Elena termină ce avea de spus el sărise deja în gaură, unde lumina magică strălucea încă atât de tare, încât ochii oricărui vampir puteau avea de suferit.

Dar Damon nu se plânse. Spuse:

— Gata, am luat-o... nu, staţi! O rădăcină! O blestemată de rădăcină s-a încolăcit în jurul unui glob-stea! Aruncaţi-mi un cuţit, repede!

În vreme ce toată lumea se căuta prin buzunare după un cuţit, Matt făcu ceva ce Elenei i se păru de-a dreptul incredibil. Mai întâi se uită în jos în gaura de aproape doi metri adâncime în vreme ce aţintea... era oare un revolver? Da, Elena îl recunoscu — era geamănul celui al lui Meredith. Apoi, fără să încerce să se lase în jos încet în gaură, pur şi simplu sări în ea, la fel cum făcuse şi Damon.

— NICI NU VREŢI SĂ ŞTIŢI..., urlă Shinichi, dar nimeni nu-i dădea nici o atenţie.

Matt nu ateriza la fel de uşor ca Damon. Săritura lui se încheie cu un icnet şi o înjurătură înăbuşită. Dar Matt nu pierdu timpul; încă în genunchi, îi întinse lui Damon revolverul.

— Gloanţe binecuvântate — trage!

Damon se mişcă foarte repede. Nici măcar nu păru să ţintească. Dar probabil că trăsese siguranţa trăgaciului şi ţintise imediat, pentru că acum rădăcina se îndrepta către peretele moale al gropii, iar capătul ei era înfăşurat strâns în jurul unui obiect rotund.

Elena auzi două împuşcături asurzitoare; trei. Apoi, Damon se aplecă şi luă de jos un glob înfăşurat în cârcei, de dimensiuni medii şi limpede precum cristalul acolo unde suprafaţa lui putea fi văzută.

— Pune-l jos!

Furia lui Shinichi depăşea orice închipuire. Cele două pete de un roşu arzător care îi erau ochii arătau ca nişte flăcări — ca nişte aştri de foc. Părea să încerce să-i forţeze să i se supună doar prin intensitatea strigătului său.

— AM SPUS, NU-L ATINGE CU MÂINILE TALE ÎMPUŢITE DE OM!

— Oh, Dumnezeule! şopti cu răsuflarea tăiată Bonnie.

Meredith spuse simplu:

— E al lui Misao — asta trebuie să fie. El ar risca poate cu al lui, dar nu şi cu al ei. Damon, dă-mi-l mie, împreună cu revolverul. Pun pariu că nu are protecţie la gloanţe.

îngenunche, întinzând mâna în gaură. Damon, cu o sprânceană ridicată, făcu aşa cum îi ceruse ea.

— Oh, Doamne, strigă Bonnie, de la marginea găurii. Matt şi-a luxat glezna — sper că doar atât.

— V-AM SPUS, urlă Shinichi. O SĂ VĂ PARĂ RĂU...

— Uite, îi spuse Damon lui Bonnie, fără să-l bage în seamă câtuşi de puţin pe Shinichi.

Fără să mai stea pe gânduri, îl ridică pe Matt şi pluti cu el afară din groapă. Îl depuse pe băiatul cu păr blond lângă Bonnie, care îl privi cu ochii ei căprui măriţi într-o totală nedumerire.

Dar Matt era educat în spiritul politeţii din Virginia. Aşa că după ce înghiţi în sec doar o dată, reuşi să spună un "Mulţumesc, Damon".

— Cu plăcere, Matt, îi răspunse Damon, apoi: Ce?
Brusc, cineva icni.
— Ţi-ai adus aminte, strigă Bonnie. Ţi-ai adus aminte de nu... Meredith! Se întrerupse brusc, uitându-se la fata cea înaltă. Iarba!
Meredith, care cercetase globul-stea cu o expresie ciudată, îi aruncă revolverul lui Damon şi, cu mâna liberă, încercă să smulgă firele de iarbă care se încolăciseră în jurul picioarelor ei şi-i urcau deja pe gleznă. Dar în vreme ce se străduia să se elibereze, iarba părea să sară în sus şi să-i apuce mâna, prinzându-i-o de picior. Iar acum se îndesea, creştea, înălţându-se de-a lungul trupului ei către globul pe care-l ţinea în sus, în aer.
În acelaşi timp, i se înfăşură tot mai strâns în jurul pieptului, înăbuşind-o.
Totul se întâmplase atât de repede, încât abia în clipa în care ea icni, cu răsuflarea tăiată: "Să ia cineva globul", ceilalţi săriră în ajutorul ei. Bonnie fu prima care ajunse la ea, trăgând cu unghiile de iarba care strivea pieptul lui Meredith. Dar fiecare fir părea făcut din oţel, şi nu reuşi să rupă nici măcar unul. Nici Matt, şi nici Elena nu avură mai mult succes. Între timp, Sage încerca să o ridice pe Meredith în sus — să-i desprindă trupul de pământ — fără să reuşească mai mult decât ceilalţi.
Faţa lui Meredith, vizibilă datorită luminii care încă mai strălucea din gaură, se albise.
Damon smulse globul-stea dintre degetele ei chiar înainte ca ierburile care îi urcaseră pe braţ să-l cuprindă. Apoi începu să se mişte în zigzag, mai repede decât putea înregistra ochiul omenesc, fără să se oprească în vreun loc suficient de mult pentru ca vreun fir de iarbă să-l poată apuca.
Dar iarba din jurul lui Meredith continua să-şi strângă victima. Acum, chipul fetei devenea vânăt. Ochii erau mari, gura deschisă pentru o gură de aer pe care nu reuşea să o înghită.
— Încetează! ţipă Elena către Shinichi. O să-ţi dăm globul-stea. Dă-i drumul!
— SĂ-I DAU DRUMUL EI? hohoti Shinichi tunător. POATE CĂ AR TREBUI SĂ-ŢI VEZI DE PROPRIUL INTERES ÎNAINTE SĂ-MI CERI O FAVOARE!
Disperată, Elena se întoarse şi văzu că iarba îl învăluise aproape complet pe Stefan, căzut în genunchi, mult prea slăbit ca să se poată mişca la fel de repede precum ceilalţi.
Şi el nu scosese nici măcar un sunet pentru a atrage atenţia asupra sa.
— Nu!
Ţipătul disperat al Elenei aproape că acoperi hohotul de râs al lui Shinichi.
— Stefan! Nu!
Deşi ştia că era inutil, se aruncă spre el şi încercă să desprindă firele de iarbă încolăcite în jurul pieptului lui firav.
Stefan doar îi dărui o umbră de zâmbet şi clătină trist din cap.
Aceea fu clipa în care Damon se opri. Ridică sfera către chipul plecat al lui Shinichi.
— Ia-l! strigă. Ia globul — blestemat să fii — dar dă-le drumul celor doi!
De data asta, hohotele de râs ale lui Shinichi părură să nu se mai oprească. O spirală de iarbă se înălţă din pământ, dintr-un loc de lângă Damon, şi o clipă mai târziu formase un hidos pumn verde ţepos, care aproape ajunse la globul-stea.
Dar...
— Nu încă, dragilor, spuse cu răsuflarea tăiată doamna Flowers.
Ea şi Mart apăruseră gâfâind din magazie — Matt şchiopătând rău — şi amândoi aveau în mână ceea ce semăna cu nişte hârtiuţe Post-it.
Următorul lucru pe care-l văzu Elena fu Damon, care se mişca din nou cu acea viteză uluitoare, îndepărtându-se de pumn, iar Matt lipea o bucăţică de hârtie pe iarba care-l acoperea pe Stefan, în vreme ce doamna Flowers făcea acelaşi lucru cu verdeaţa de pe Meredith.
Elena văzu, fără să-şi creadă ochilor, cum firele de iarbă păreau să se topească, uscându-se şi devenind gălbui, ca nişte paie care cădeau pe pământ.
În clipa următoare, Elena îl strângea în braţe pe Stefan.
— Haideţi să mergem înăuntru, dragilor, spuse doamna Flowers. Suntem în siguranţă în magazie — cei valizi să ajute răniţii, desigur.
Meredith şi Stefan trăgeau aer adânc în piept. Dar Shinichi nu avusese ultimul cuvânt.
— Nu vă faceţi griji, spuse el, ciudat de calm, ca şi cum şi-ar fi dat seama că pierduse — pentru

moment. O să recuperez globul ăla foarte curând. Oricum, voi nu ştiţi să folosiţi acel soi de Putere! Şi pe lângă toate astea, o să vă spun ce aţi ascuns faţă de aşa-zişii voştri prieteni. Doar câteva secrete, da?

— La dracu cu secretele tale! strigă Bonnie.

— Ei, ai grijă cum vorbeşti! Ce ziceţi de asta: unul dintre voi a ascuns ceva toată viaţa, şi chiar şi acum secretul rămâne. Unul dintre voi este un asasin — şi nu vorbesc de un vampir, sau de o eutanasie, sau ceva de genul ăsta. Şi pe urmă mai e şi problema adevăratei identităţi a lui Sage — ei, vă urez succes în cercetările voastre! Unul dintre voi are deja amintirile şterse — şi nu mă refer la Damon sau Stefan. Şi pe urmă mai e sărutul secret furat! Şi mai e şi ceea ce s-a întâmplat în noaptea de la motel, pe care se pare că doar Elena şi-o poate aminti. Aţi putea să o întrebaţi la un moment dat de teoriile ei despre Camelot. Şi pe urmă...

Aceea fu clipa în care sunetul la fel de puternic ca hohotele imense de râs ale lui Shinichi îl întrerupse. Destramă chipul din cer, făcându-l să se înmoaie în mod ridicol. Apoi, dispăru.

— Ce-a fost asta...?

— La cine e revolverul?

— Ce fel de armă putea să-i facă asta?

— Una cu gloanţe binecuvântate, spuse calm Damon, arătându-le revolverul, cu ţeava îndreptată în jos.

— Vrei să zici că tu ai făcut asta?

— Bravo, Damon!

— Uitaţi de Shinichi!

— Minte când îi convine lui, de-asta să fiţi siguri!

— Eu cred, spuse doamna Flowers, că acum ne putem retrage în pensiune.

— Daa, şi să ne facem baia.

— Un ultim lucru, doar.

Vocea lui Shinichi, imensă, părea să vină de peste tot din jurul lor — din cer, din pământ.

— O să vă placă la nebunie ce am în gând pentru voi data viitoare. Dacă aş fi în locul vostru, aş începe să négociez pentru globul-stea chiar ACUM!

Dar râsul i se stinse şi vocea feminină înăbuşită care se auzea dincolo de el părea să plângă, ca şi cum Misao nu se mai putea abţine.

— O SĂ VĂ PLACĂ IA NEBUNIEI insistă Shinichi, într-un urlet bubuitor.

43

Elena avea un sentiment pe care nu-l putea descrie. Nu era dezamăgire. Era... un moment de acalmie. Căci vreme de ceea ce i se părea a fi cea mai mare parte a vieţii îl căutase pe Stefan.

Dar acum îl avea din nou lângă ea, în siguranţă şi curat (Stefan făcuse o baie prelungită, iar ea insistase să-l frece cu blândeţe cu tot soiul de perii şi pietre ponce, apoi un duş, şi apoi încă un duş destul de înghesuit împreună cu ea). Părul începea să i se usuce şi să arate tot mai mult ca acela întunecat, moale şi mătăsos — puţin mai lung decât de obicei — pe care-l cunoştea ea. Nu avusese energie pentru a-şi păstra părul scurt şi curat până atunci. Elena înţelegea asta.

Iar acum... nu mai existau paznici sau kitsune în jurul lor care să-i spioneze. Nu mai era nimic care să-i ţină despărţiţi. Se jucaseră sub duş, stropindu-se unul pe altul,

Elena având grijă să rămână pe covorul anti-alunecare, gata în orice clipă să sprijine trupul slăbit al lui Stefan. Dar acum nu mai puteau fi jucăuşi.

Jetul de apă al duşului fusese de mare ajutor şi ca să ascundă lacrimile care continuau să alunece pe obrajii Elenei. Putea — oh, Doamne — să-i numere şi să-i simtă fiecare coastă. Era numai piele şi os, frumosul ei Stefan, dar ochii lui verzi erau vii, scânteind şi dansând pe faţa lui palidă.

După ce îşi puseră lenjeria de noapte, se aşezară pur şi simplu pe pat şi stătură aşa o vreme. Stând unul lângă celălalt, respirând amândoi în acelaşi ritm — Stefan se dezobişnuise să fie prea mult alături de oameni şi, recent, de a prelungi cât mai mult cantitatea mică de hrană primită — şi simţind fiecare trupul cald al celuilalt lângă el... era aproape prea mult. Apoi, aproape timid, Stefan căută mâna Elenei şi, prinzând-o, o ţinu între palmele sale, întorcând-o cu o privire uimită.

Elena înghiţea greu, încercând să spună ceva, şi se simţea practic radiind fericire. Oh, nu vreau absolut nimic mai mult, se gândi ea, deşi ştia că în curând o să vrea să vorbească, şi să-l ţină în braţe, şi să-l sărute, şi să-l hrănească pe Stefan. Dar dacă cineva ar fi întrebat-o dacă s-ar fi mulţumit doar cu atât, să stea alături de el, să comunice doar prin atingeri şi iubire, ar fi răspuns că da.

înainte să-şi dea seama, rostea deja cuvinte, cuvinte care se revărsau asemenea bulelor care ieşeau din melasă, doar că acestea veneau din inima ei.

— Am crezut că de data asta aş putea să pierd. Că învinsesem de atâtea ori şi că de data asta ceva îmi va da o lecţie, iar tu... n-o să reuşeşti.

Stefan continua să-i privească uimit mâna, ocupat să se aplece ca să-i sărute pe rând fiecare deget.

— Tu numeşti "a învinge" să mori de durere şi în lumina soarelui pentru a-mi salva viaţa inutilă — şi cea şi mai inutilă a fratelui meu?

— Numesc asta un fel mai bun de a învinge, recunoscu Elena. Orice moment în care reuşim să fim împreună e o victorie. Orice moment — chiar şi în acea temniţă...

Stefan se crispa, dar Elena trebuia să termine ce avea de zis.

— Chiar şi acolo, să mă uit în ochii tăi, să-ţi ating mâna, să ştiu că mă priveşti şi mă atingi... şi că eşti fericit... ei bine, pentru mine, şi asta a fost o victorie.

Stefan îşi ridică privirea către ea. În lumina slabă, verdele păru dintr-odată întunecat şi misterios.

— Şi încă ceva, şopti el. Pentru că sunt ceea ce sunt... şi pentru că acea splendoare ce te înconjoară nu este minunatul tău păr auriu, ci o aură care e... inefabilă. De nedescris. Pentru care nu există cuvinte...

Elena crezuse că or să stea şi pur şi simplu or să se uite unul la altul, cufundându-se fiecare în ochii celuilalt, dar nu asta se întâmpla. Expresia lui

Stefan se schimbase şi ea îşi dădea seama cât de aproape era el încă de fapt de setea de sânge — şi de moarte.

Repede, Elena îşi dădu părul umed într-o parte, dezgolindu-şi gâtul, şi apoi se lăsă pe spate, ştiind că Stefan avea să o prindă.

El o prinse, dar deşi Elena îşi ridică bărbia, dându-şi capul pe spate, el îi cuprinse faţa între palme şi i-o lăsă în jos pentru a o privi.

— Tu ştii cât de mult te iubesc? o întrebă. Chipul lui era acum ascuns, enigmatic şi ciudat de tulburător.

— Nu cred că ştii, şopti el. Am privit şi-am tot privit cum erai gata să faci orice, orice ca să mă salvezi... dar nu cred că ştii cât de mult a crescut acea dragoste, Elena...

Elena simţea cum fiori de plăcere îi alunecau pe şira spinării.

— Atunci ar fi mai bine să-mi arăţi, şopti ea. Altfel s-ar putea să nu cred ce vrei să spui...

— O să-ţi arăt ce vreau să spun, îi răspunse tot în şoaptă Stefan.

Şi se aplecă să o sărute uşor. Sentimentele care o copleşeau pe Elena — uimirea şi bucuria că această fiinţă înfometată voia să o sărute în loc să se repeadă direct la gâtul ei — ajunseră atât de intense, încât ea nu era în stare să le explice prin gânduri sau cuvinte, şi singurul lucru pe care reuşi să-l facă fu să tragă capul lui Stefan mai aproape, pentru ca gura lui să-i atingă gâtul.

— Te rog, spuse. Oh, Stefan, te rog.

Apoi simţi durerea scurtă a muşcăturii, şi pe urmă Stefan îi sorbea sângele, iar mintea ei, care se zbătuse neliniştită asemenea unei păsăruici într-o cameră luminată, îşi văzu acum cuibul şi perechea, şi se înălţă tot mai sus, şi mai sus, pentru ca în final să devină una cu cel preaiubit.

Iar apoi nu mai fu nevoie pentru lucruri stângace precum cuvintele. Comunicau prin gânduri pure şi limpezi ca nişte geme strălucitoare, şi Elena se bucura că mintea lui Stefan era cu totul deschisă către ea, şi nici o parte din ea nu era ascunsă în spatele unor ziduri, şi nici întunecată, şi nu existau bolovani de secrete, şi nici copii care plângeau legaţi în lanţuri...

Ce? îl auzi ea pe Stefan exclamând tăcut. Un copil în lanţuri? Un bolovan cat un munte? Cine poate avea aşa ceva în minte... ?

Stefan tăcu brusc, căci cunoştea răspunsul, chiar înainte ca gândul fulgerător al Elenei să i-l spună. Elena simţi valul verde limpede al compasiunii lui amestecată cu furia normală a unui bărbat

tânăr care trecuse prin hăurile iadului, dar nu fusese atins de îngrozitoarea otravă întunecată a urii unui frate pentru fratele său.

Când Elena termină de explicat tot ceea ce ştia despre procesele mentale ale lui Damon, ea spuse:

Şi nu ştiu ce să fac! A ni făcut tot ce-am putut, Stefan, l-am... chiar l-am iubit l-am dăruit tot ceea ce nu era doar al tău. Dar nu ştiu dacă a contat câtuşi de puţin.

I-a spus lui leit " Jvlatt" în loc de "A4utt", o întrerupse Stefan.

Da. Eu... am observat asta. E-am tot rugat să o facă, dar nu a părut niciodată să conteze.

A contat în felul acesta: ai reuşit să-l schimbi. Nu mulţi o pot face.

Elena îl cuprinse strâns într-o îmbrăţişare, apoi se opri, temându-se să nu fie prea mult pentru el, şi îl privi. El zâmbi şi clătină din cap. Deja arăta mai degrabă ca o persoană normală, decât ca un supravieţuitor dintr-un lagăr de concentrare.

Trebui să continui să o faci, spuse Stefan în tăcere. Influenţa ta asupra lui e foarte puternică.

O s-o fac —fără nici un fel de Aripi artificiale, promise Elena. Apoi îşi făcu griji că Stefan ar putea-o considera prea încrezută — sau prea ataşată.

Dar o singură privire către Stefan fu suficientă pentru a o asigura că făcea exact ceea ce trebuia. Se îmbrăţişară strâns.

Nu era atât de greu — pe cât îşi închipuise Elena că va fi — să-l lase pe Stefan să fie hrănit de alte fiinţe umane.

Stefan avea pe el o pijama curată, şi primul lucru pe care îl spuse celor trei donatori fu:

— Dacă vă speriaţi sau vă răzgândiţi, spuneţi doar. Aud perfect, şi nu sunt disperat după sânge. Şi oricum, probabil că o să simt înaintea voastră dacă vă deranjează şi atunci o să mă opresc. Şi, în cele din urmă, vă mulţumesc tuturor. Am hotărât să-mi încalc jurământul în această seară, pentru că mai există o oarecare şansă ca dacă dorm să mă trezesc mâine alături de voi.

Bonnie fu îngrozită, şi indignată, şi furioasă.

— Vrei să spui că n-ai putut să dormi tot acel timp pentru că ţi-era frică să nu... să nu...

— Am mai aţipit din când în când, dar — slavă Domnului — întotdeauna m-am trezit. Au existat perioade când nu îndrăzneam să mă mişc, pentru a-mi conserva energia, dar într-un fel sau altul Elena continua să găsească modalităţi de a ajunge la mine, şi de fiecare dată când venea, îmi aducea un fel sau altul de întăritor.

Şi îi aruncă Elenei o privire care îi făcu inima să-i sară din piept şi să o pornească, rotindu-se, în înalturi.

Iar apoi, ea alcătui un soi de program, în care Stefan era hrănit din oră în oră, după care ea şi ceilalţi îl lăsară singur pe primul voluntar, Bonnie, ca să se simtă mai în largul său.

Era în dimineaţa următoare. Damon fusese deja în vizită la Leigh, nepoata vânzătoarei de antichităţi, care păruse foarte bucuroasă să-l revadă. Iar acum se întorsese, pentru a se uita cu dispreţ la leneşii răspândiţi prin pensiune. Şi atunci, văzu buchetul.

Era bine pecetluit cu paveze — amulete care să-l ajute să străbată trecerea dintre dimensiuni. Acolo, înăuntru, era ceva puternic.

Damon îşi lăsă capul pe-o parte, gânditor. Hmm... mă întreb ce-o fi.

Dragă Jurnalule,

Nu ştiu ce să spun. Suntem acasă. Aseară am făcut fiecare o baie prelungită... şi eu am fost oarecum dezamăgită, pentru că nu aveam acolo peria mea preferată, cea cu coadă lungă pentru frecatulpe spate, şi nici nu exista un glob-stea ca să creeze o muzică de vis pentru Stefan - iar apa era CĂLDUŢA! Şi Stefan s-a dus să vadă dacă boilerul era deschis la maximum şi s-a întâlnit cu Damon, care venea să facă acelaşi lucru! Doar că n-au putut, pentru că suntem din nou acasă!

Dar m-am trezit acum câteva ore pentru câteva minute şi am văzut cea mai frumoasă privelişte din lume... un răsărit de soare. Roz pal şi un verde straniu către est, cu întunericul complet al nopţii încă, spre apus. Apoi un trandafiriu mai intens pe cer, şi copacii înfăşuraţi cu toţii în nori de rouă. Apoi o superbă strălucire de la marginea orizontului şi o nuanţă de roz-închis, crem şi chiar un verde de pepene pe cer. În cele din urmă, o linie de foc şi într-o clipă toate culorile se schimbă. Linia devine arcuită, cerul spre apus capătă culoarea celui mai profund albastru, şi apoi soarele se

înalţă, aducând căldură şi lumină şi culoare pentru copacii cei verzi, iar cerul începe să devină albastru celest - celest înseamnă doar ceresc, deşi pe undeva am o senzaţie minunată atunci când rostesc cuvântul. Cerul devine de un albastru de peruzea, celest, de gemă, iar soarele auriu începe să reverse asupra lumii energie, dragoste, lumină şi toate lucrurile bune.

Cum să nu fiu fericită să privesc toate astea în vreme ce sunt ţinută în braţe de Stefan?

Noi, cei care suntem atât de norocoşi să ne fi născut în lumină, care o vedem în fiecare zi şi niciodată nu ne gândim la asta, suntem binecuvântaţi. Am fi putut să ne naştem nişte sufiete-umbră care trăiesc şi mor în întunericul stacojiu, fără să ştie vreodată că undeva există ceva mai bun.

44

Un strigăt o trezi pe Elena. Se mai trezise o dată, pentru o clipă de fericire incredibilă. Acum se trezea din nou — dar asta părea să fie vocea lui Damon. Un strigăt? Damon nu striga niciodată!

Aruncându-şi pe ea un neglijeu, se repezi afară din cameră şi coborî în fugă scările.

Voci ridicate — agitaţie. Damon era în genunchi, pe podea. Avea faţa alb-vineţie. Nu exista nici o plantă în cameră care să-l poată sugruma.

Otrăvit, acesta fu următorul gând al Elenei, şi imediat privirea ei se roti prin cameră, pentru a vedea un pahar răsturnat, o farfurie căzută, orice semn că era vorba de o otravă care făcuse asta. Nu se vedea nimic.

Sage îl bătea pe Damon pe spate. Oh, Doamne, oare se înecase? Dar asta era o prostie. Vampirii nu respiră, poate doar când vorbeau şi adunau Putere.

Dar atunci ce se întâmpla?

— Trebuie să respiri, striga Sage în urechea lui Damon. Trage aer în piept, ca şi cum ai vrea să vorbeşti, dar pe urmă ţine-ţi răsuflarea, ca şi cum ţi-ai creşte Puterea. Gândeşte-te la ce e în trupul tău. Fă-ţi plămânii să lucreze! Cuvintele o nedumeriră pe Elena.

— Aşa! strigă Sage. Vezi?

— Dar durează doar o clipă. Pe urmă trebuie s-o fac din nou.

— Păi, da, ăsta-i tot şpilul!

— Eu îţi spun că mor şi tu râzi de mine? strigă un Damon total răvăşit. Sunt orb, surd, simţurile mele sunt vraişte — şi tu râzi!

Răvăşit, îşi spuse Elena, supărat de ceva.

— Ei bine. Sage părea să se străduiască cel puţin să nu râdă. Poate că, mon petit chou, n-ar fi trebuit să deschizi ceva ce nu-ţi era destinat?

— Am pus paveze în jurul meu înainte s-o fac. Casa era în siguranţă.

— Dar tu nu erai — respirai Respiră, Damon!

— Părea total inofensiv... şi recunoaşte... voiam cu toţii... să-l deschidem aseară... când eram prea obosiţi...

— Dar s-o faci singur, să deschizi singur un dar de la un kitsune... asta a fost o prostie, nu?

Un Damon gata să se sufoce se răsti la el:

— Nu-mi ţine predici. Ajută-mă. De ce mă simt ca înfăşurat în vată? De ce nu pot să văd? Sau să aud? Sau să miros — nimic? Iţi spun că nu pot să miros absolut nimic.

— Eşti în formă şi eşti zdravăn, atât cât poate fi o fiinţă omenească. Ai putea probabil să învingi majoritatea vampirilor dacă ar trebui să te lupţi cu vreunul acum. Dar simţurile oamenilor sunt foarte puţine şi foarte reduse.

Cuvintele se învârtejeau în capul Elenei... să deschizi singur un dar care nu-ţi era destinat... un buchet de la un kitsune... fiinţă omenească...

Oh, Doamne! Se pare că aceleaşi cuvinte răsunau şi în mintea altcuiva, pentru că dintr-odată, o siluetă se năpusti printre ei dinspre bucătărie. Stefan.

— Mi-ai furat buchetul? De la kitsune?

— Am fost foarte atent...

— Îţi dai seama ce-ai făcut? strigă Stefan, scuturându-l pe Damon.

— Au! Asta doare! Vrei să-mi rupi gâtul?

— Asta doare? Damon, te aşteaptă o lume întreagă de durere! Nu înţelegi? Eu am vorbit cu acel kitsune. I-am spus toată povestea vieţii mele. Elena a venit să mă viziteze şi el a văzut-o practic... ei, nu contează... a văzut-o plângând pentru mine! Tu... înţelegi... ce... ai... Făcut?

Era ca şi cum Stefan ar fi început să urce nişte trepte, şi fiecare îl ridica la un nivel mai înalt de furie decât cea de dinainte. Iar atunci când ajunse în vârf...

— O SĂ TE OMOR! strigă Stefan. Mi-ai luat-o... umanitatea mea! El mi-a dăruit-o — şi tu mi-ai luat-o!

— Tu o să mă omori pe mine! Eu o să te omor pe tine... ticălosule! Era o singură floare în mijloc. Un trandafir negru, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Şi mirosea... dumnezeieşte...

— A dispărut! îi informă Matt, venind cu buchetul.

Li-l arătă. În mijlocul aranjamentului floral se vedea un spaţiu gol.

În ciuda acelui spaţiu, Stefan se repezi la buchet şi îşi cufundă faţa în el, inspirând adânc. Continua să ridice capul şi să pocnească din degete, şi de fiecare dată un fulger apărea între degetele lui.

— Îmi pare rău, prietene, spuse Matt. Cred că a dispărut.

Elena înţelegea acum totul. Kitsune-le acela... era unul dintre cei buni, asemenea celor din poveştile spuse de Meredith. Sau cel puţin suficient de bun pentru a-l compătimi pe Stefan pentru soarta lui tristă. Şi astfel, atunci când se eliberase, alcătuise un buchet — kitsune-le pot face orice cu plantele, deşi cu siguranţă asta a fost o realizare măreaţă, ceva asemănător cu descoperirea secretului tinereţii eterne... pentru a transforma vampirii în oameni. Şi după ce Stefan îndurase şi îndurase şi îndurase şi în cele din urmă ar fi trebuit să-şi primească răsplata... chiar acum...

— Mă duc înapoi, strigă Stefan. Mă duc să-l caut!

Meredith întrebă calmă:

— Cu sau fără Elena?

Stefan se opri. Se uită în sus către scară şi privirea lui o întâlni pe a Elenei.

Elena...

O să mergem împreună.

— Nu, strigă Stefan. Nu te-aş putea pune să treci prin asta. Nu mai plec. O să te omor pe tine!

Se întoarse din nou către fratele său.

— Am mai trecut prin asta. Şi pe urmă, eu sunt cel care o să te omoare, ticălosule! Mi-ai luat lumea! Eu sunt vampir! Nu sunt — urmă o înjurătură inventivă — om!

— Ei bine, acum eşti, spuse Matt. Cu greu se abţinuse să nu râdă în gura mare. Aşa că aş zice că mai bine te-ai obişnui cu asta!

Damon se repezi la Stefan. Stefan nu se feri. În clipa următoare, cei doi se transformaseră într-o volbură de bătăi, lovituri cu picioarele şi pumnii, şi blesteme în italiană care sunau ca şi cum acolo erau cel puţin patru vampiri care se luptau cu cinci sau şase oameni.

Elena se aşeză, neputincioasă şi uluită.

Damon... om?

Cum aveau să se descurce cu asta?

Elena ridică privirea şi văzu că Bonnie pregătise un platou cu tot soiul de lucruri care le păreau oamenilor foarte gustoase, şi fără îndoială îl făcuse pentru Damon înainte ca el să devină isteric.

— Bonnie, spuse calmă Elena, nu i-l da încă. O să-l arunce în tine. Dar poate mai târziu...

— Mai târziu n-o să-l arunce? Elena se crispa.

— Cum o să se descurce Damon ca om? se întrebă cu voce tare.

Bonnie se uită la vârtejul de furie vampiro-umană care urla şi înjura.

— Aş zice că... lovind şi ţipând întruna.

În acel moment, doamna Flowers ieşi din bucătărie. Avea în braţe, pe o tavă, mai multe farfurii umplute cu vârf cu vafe pufoase. Văzu ghemul rostogolitor, din care se-auzeau înjurături şi mârâieli, alcătuit din Damon şi Stefan.

— Vai de mine, spuse ea. E ceva ce n-a ieşit bine?

Elena se uită la Bonnie. Bonnie se uită la Meredith.

Meredith se uită la Elena.

— S-ar... putea spune şi-aşa, bolborosi Elena. Apoi, cele trei izbucniră în râs. Hohote de râs neajutorat.

Ai pierdut un aliat puternic, spuse o voce în mintea Elenei. Ştii asta? Poţi să prevezi consecinţele? Astăzi, când tocmai ai revenit dintr-o lume plină de nenumăraţi Shinichi?

O să învingem, îşi spuse Elena. Trebuie să învingem.